

Raftul Denisei

Autorul bestsellerului
ATLASUL NORILOR

David Mitchell

Omul de ianuarie

roman

HUMANITAS fiction

David Mitchell

Omul de ianuarie

Traducere din engleză și note de
MIHNEA GAFIȚA

HUMANITAS
fiction

Omul de ianuarie

Să *nu* pui piciorul în biroul meu. Asta-i regula lui tati. Dar telefonul sunase deja de douăşcinci de ori. Oamenii normali renunţă după zece, unşpe ţârâituri, doar dacă nu-i vreo chestie de viaţă şi de moarte. Nu-i aşa? Tati are un robot telefonic la fel cum avea James Garner în *Dosarele lui Rockford*[1], cu nişte role mari de bandă. Numai că, de curând, a-ncetat să-l mai lase-n funcţiune. Treij' de ţârâituri – şi tot nu se oprise. Julia nu l-ar fi putut auzi de la ea, sus acolo, în podul convertit, fiin'că-şi pusese *Don't You Want Me?*[2], de la Human League, să-i bubuie la maximum. *Patruj'* de ţârâituri. Mami nu-l auzea nici ea, fiin'că maşina de spălat ajunsese tocmai la ciclu-n care face ca toţi dracii, *plus* că mai dădea şi cu aspiratoru-n camera de zi. *Cinzej'* de ţârâituri. Aşa ceva chiar că nu era normal. Dar dacă tati fusese făcut praf şi pulbere de vreun camion pe autostrada M5, şi poliţia n-avea decât numărul ăsta de la birou, fiin'că toate celelalte lucruri după care l-ar fi putut identifica se făcuseră scrum? Am fi ratat şi ultima şansă de a-l mai vedea pe tatăl nostru carbonizat, în salonul de la morgă.

Aşa c-am intrat, gândindu-mă la mireasa care trece pragul camerei lui Barbă-Albastră, deşi fusese prevenită să nu pună piciorul înăuntru. (Barbă-Albastră, să nu uităm, atât aştepta, să se-ntâmple chiar asta.) Biroul lui tati miroase a bancnote – un iz de hârtie, dar şi metalic. Storurile erau trase, aşa c-ai fi zis că era seară, nu zece dimineaţa. Pe una dintre laturi se află un ceas de perete sobru, de-aceeaşi marcă, exact aceeaşi, ca şi ceasurile de

---

1 *The Rockford Files*, titlul unui serial poliţist american care a rulat în perioada 1974-1980.

2 Piesă de pe cel de-al treilea album de studio, *Dare* (1981), al trupei britanice The Human League.

perete sobre de pe pereții de la școală. Mai e și-o fotografie cu el dând mâna cu Craig Salt, când tati a fost avansat director zonal de vânzări al Groenlandei („Groenlanda“ – lanțul de magazine universale, nu Groenlanda – țara). Calculatorul IBM al lui tati tronează pe masa de lucru de inox. *Mii* de lire sterline a costat IBM-ul ăla. Telefonul de birou e roșu ca la liniile-alea speciale nucleare și are butoane pe care-apeși, în locul cadranului care se rotește la telefoanele normale.

Așa, în fine. Am tras adânc aer în piept, am ridicat receptorul și-am zis numărul nostru. Atâta lucru pot și eu să spun, fără să mă bâlbâi. De obicei.

Dar cine era la celălalt capăt al firului n-a răspuns.

— Alo? am zis. Alo?

Am auzit o respirație apăsată, parcă s-ar fi tăiat cineva cu hârtie.

— M-auziți? Eu nu v-aud.

Foarte slab, totuși am recunoscut muzica din *Strada Sesam*[1].

— Dacă m-auziți (mi-am amintit de-un film al Fundației Filmelor pentru Copii, în care se-ntâmpla ceva similar), bateți în telefon o dată.

N-a urmat o bătaie în telefon, ci doar și mai multă muzică din *Strada Sesam*.

— Poate c-ați greșit numărul, am zis, mirându-mă de toată povestea.

Un bebeluș a-nceput să plângă și receptorul a fost trântit brusc.

Oamenii, când ascultă, fac un zgomot de ascultător.

Eu îl auzisem, așa că și cealaltă persoană m-auzise *pe mine*.

„Măcar să fii spânzurat c-ai furat o oaie, decât să fii spânzurat c-ai furat o batistă.“ De la domnișoara Throckmorton învățasem treaba asta, cu *secole* în urmă. Dacă tot avusesem, nu-i așa?, un motiv să intru-n camera interzisă, am aruncat o privire printre lamele ca de ras ale storurilor lui tati, peste țarină, dincolo de copacul ca o creastă de cocoș, peste alte câmpuri, până hăt, spre Colinele

1 *Sesame Street*, titlul unui serial american pentru copii, care rulează neîntrerupt din 1969.

Malvern. Dimineață mohorâtă, cer ca de gheață, pete de chiciură pe coline, dar nici urmă de zăpadă așezată – mare ghinion. Scaunul pivotant al lui tati seamănă cu cele de la tunurile cu laser de pe *Șoimul Mileniului*[1]. Am tras de zor în puzderia de MIG-uri ale rușilor, care acopereau cerul până dincolo de Malvern și-mprejurimi. N-a trecut mult și mii de oameni care locuiau de-aici până spre Cardiff mi-erau datori că rămăseseră în viață. Fuselaje sfârtecate și aripi smulse și-nnegrite zăceau presărate peste țarină. Trăgeam în aviatorii sovietici cu săgeți tranchilizante, pe măsură ce-i vedeam ejectându-se cu tot cu scaune. Pușcașii noștri marini aveau să-i adune. Eu aș fi refuzat orice medalie. „Vă mulțumesc, dar nu, mulțumesc!“, le-aș fi spus lui Margaret Thatcher și Ronald Reagan, când mami le-ar fi dat drumu-n casă. „Îmi făceam datoria, nimic altceva.“

Tati are un ascuțitor de creioane țuț fixat de birou. Ascute creioanele-așa de bine, că poți să străpungi cu ele și-o armură. Creioanele H sunt cele mai ascuțite și favoritele lui tati. Eu prefer 2B-urile.

A sunat la ușă. Am dat drumul storului, să revină-n poziția în care-l găsisem, m-am asigurat că nu lăsasem vreo urmă a incursiunii mele, am ieșit în vârful picioarelor și mi-am dat drumul pe scări în jos, ca să văd cine sunase. Peste ultimele șase trepte am făcut un salt care sfida moartea.

Moronu' era plin de coșuri și rânjit, ca-ntotdeauna. Precis îi mai crescuse părul de pe creier.

— Să vezi și să *nu* crezi ce s-a-ntâmplat!

— Ce s-a-ntâmplat?

— Știi lacul din pădure?

— Ce-i cu el?

— Ce-i cu el – și Moronu' s-a uitat în jur, să nu ne-audă nimeni – e că s-a dus, *tun* a-nghețat! Jumate din băieții din sat sunt acolo-n clipa asta. Meserie sau nu?

---

1 Denumirea navei stelare a căpitanului Han Solo (interpretat de Harrison Ford), în seria de filme *Star Wars* (*Războiul stelelor* – episoadele IV-VI).

— Jason! a strigat mami, din ușa bucătăriei. Nu lăsa frigul să intre-n casă! Ori îl inviți pe Dean *înăuntru* – bună, Dean! –, ori închizi ușa.

— Ăăă... ies și eu puțin, mami.

— *Ăăă*... unde?

— Să iau puțin aer curat și proaspăt.

Asta, da, greșeală de strategie!

— Ce mai pui la cale?

Am dat să răspund: „Nimic!", dar m-a-mpiedicat Călăul, cu ştreangul lui.

— De ce-aș pune la cale ceva? i-am răspuns, evitându-i privirea în timp ce-mi trăgeam pe mine scurta de molton bleumarin.

— Ce ți-a făcut hanoracul negru cel nou, de te-ai supărat pe el, dacă îmi dai voie să întreb?

Iarăși n-am reușit să răspund: „Nimic!" (Adevărul este că negrul înseamnă că te dai mare, că ești tu șmecher. Adulții... nu poți să te-aştepți de la ei să priceapă.)

— Scurta-i ceva mai călduroasă, atâta tot. E cam rece afară.

— Masa de prânz e la ora unu *fix*, a zis mami și s-a dus înapoi, să schimbe sacul aspiratorului Hoover. Vine și tati la masă. Pune-ți o căciulă de lână, să nu-ți înghețe capul.

Căciulile de lână-s pentru homo, dar puteam să mi-o vâr în buzunar mai târziu.

— Atunci, la revedere, doamnă Taylor, a zis Moronu'.

— La revedere, Dean, a zis mami.

Mami nu l-a plăcut niciodată pe Moronu'.

Moronu' e de-o înălțime cu mine și băiat bun, dar *duhnește* a rântaș – Dumnezeule! Moronu' poartă pantaloni pân' la glezne, din magazinele la mâna a doua, și locuiește spre Fundătura-lui-Drugger, într-o coșmelie de cărămidă, unde miroase tot a rântaș. Pe numele lui adevărat, îl cheamă Dean Moran (rimează cu *warren*, „țarc de iepuri" adică), dar profesorul nostru de Educație Fizică, domnul Carver, i-a spus *Moron* – adică „Nătărău" –, încă din prima săptămână de școală, și porecla i-a rămas. Eu îi spun Dean, când suntem numai noi doi, dar numele nu sunt doar nume și-atât.

Băieții care-s preferații tuturor sunt strigați pe numele mic – de pildă, lui Nick Yew nu i se spune decât așa, Nick. Băieții care-s destul de simpatizați, cum ar fi Gilbert Swinyard, capătă porecle oarecum respectuoase, cum ar fi Yardy. La nivelul următor în jos, vin băieții ca mine, care se strigă unii pe-alții după numele de familie. Sub noi, sunt băieții cu porecle de-te-pişi-pe-ele, cum ar fi Moran-Moron, sau Nicholas Briar, căruia i se spune Knickerless Bra[1]. Totul ține de rang, dacă ești băiat, la fel ca-n armată. Dacă l-aș striga pe Gilbert Swinyard chiar așa, Swinyard, mi-ar trage una peste bot. Sau, dacă l-aș striga pe Moronu' Dean de față cu toți ceilalți, mi-aș compromite propriul meu statut. Așa că trebuie să fii atent.

La fete, chestia asta nu-i la fel de importantă, poate doar pentru Dawn Madden, care e-un băiat greșit din fabrică. Fetele nici nu se bat așa de mult ca băieții. (Vorba vine: chiar înainte să ne despărțim pentru vacanța de Crăciun, în timp ce stăteam la cozi și-așteptam autobuzele, Dawn Madden și Andrea Bozard au început să se facă una pe alta „Scroafo!" și „Boarfo!" S-au îmbrâncit în țâțe, s-au păruit, și-au făcut toate alea.) Uneori, îmi pare rău că nu m-am născut și eu fată. Sunt, în general, infinit mai civilizate. Dar, dac-aș recunoaște vreodată cu glas tare așa ceva, m-aș trezi cu BULANGIU mâzgălit pe ușa dulapului de pe coridor. Floyd Chaceley a pățit exact așa, fiin'c-a recunoscut că-i place Johann Sebastian Bach. Țineți minte, dacă s-ar afla că Eliot Bolivar, ăla de-și publică poemele-n revista parohiei Black Swan Green, *sunt eu*, m-ar face chisăliță toți ceilalți în dosul terenurilor de tenis, cu dălți de tâmplărie boante, și mi-ar desena logoul celor de la Sex Pistols cu spray cu vopsea pe piatra de mormânt.

Să revin, deci. În timp ce ne-ndreptam către lac, Moronu' mi-a povestit cum primise el de Crăciun o pistă de mașinuțe „Scalectrix". Și cum, a doua zi de Crăciun, îi explodase transformatorul și fusese cât pe-aci să-i șteargă toată familia de pe fața pământului.

---

1 Dincolo de registrul fonetic, fiindcă porecla este o citire stâlcită a numelui respectiv, ea ar însemna „sutien fără bretelușe".

— Da, sigur că da..., i-am spus.

Dar Moronu' s-a jurat pe mormântul mamaie-sii. Atunci, i-am spus c-ar trebui să scrie la BBC, la emisiunea *Asta-i viața!*[1], și s-o convingă pe Esther Rantzen să-l pună pe fabricant să-i plătească despăgubiri. Moronu' mi-a spus că nu era chiar așa de simplu, fiin'că taică-su i-o cumpărase de la un pidosnic din piața din Tewkesbury, în Ajunul Crăciunului. Nici n-am îndrăznit să-l întreb ce-nsemna pentru el „pidosnic" în cazul respectiv – dacă numai vindea pe la spate ori o și lua pe la spate, adică era homo.

— Da, bine, i-am spus, acum înțeleg.

Moronu' m-a întrebat și el ce primisem de Crăciun. Adevăru-i că primisem 13 lire 50 în tichete de cărți și-un afiș cu Pământul-de-Mijloc[2], dar cărțile-s pentru fătălăi, așa că i-am povestit despre „Jocul Vieții", pe care-l primisem din partea unchiului Brian și-a mătușii Alice. Îl joci pe-o tablă și câștigi, dacă reușești s-ajungi primul cu mașinuța ta la capătul drumului vieții – după ce-ai adunat cei mai mulți bani. Am traversat la intersecția de lângă „Lebăda neagră" și-am intrat în pădure. Îmi părea rău că nu-mi dădusem cu vaselină pe buze, fiin'că-mi crapă, când e-atât de frig.

N-a trecut mult și-am auzit glasuri de băieți printre copaci, cum strigau și zbierau.

— Care ajunge ultimul pe lac e-un papă-lapte! a răcnit Moronu' și-a șters-o ca iepurele, până să mă dezmeticesc eu.

Imediat s-a și-mpiedicat de-o brazdă lăsată de-un pneu și înghețată bocnă, s-a dat peste cap în aer și-a aterizat pe fund. Nu degeaba-i nătărău.

— Cred c-am făcut o comoție, a zis.

— Comoția-i când te lovești la cap. Dar tu poate că ai creieru-n dos.

Ce replică! Păcat că nu era nimeni în jur s-o audă – nimeni care conta.

---

1 *That's Life!*, emisiune de tip variété, prezentată la BBC între 1973 și 1994 de Esther Louise Rantzen (n. 1940), cu diverși coprezentatori.

2 *Middle Earth* este locul în care se desfășoară acțiunea celor mai multe dintre scrierile romanești ale lui J.R.R. Tolkien, mai precis din *Hobitul* și *Stăpânul inelelor*.

Lacul din pădure arăta *epic*. Bule mici de aer fuseseră prinse-n gheață, ca la bomboanele Glacier Mints[1] de la Fox. Neal Brose avea patine olimpice ca lumea, pe care le-nchiria pentru 5 penny un tur de lac, deși lui Pete Redmarley îi dădea voie să le-ncalțe pe gratis, pentru ca restul băieților să-l vadă făcând figuri de patinaj în toate direcțiile și să vrea și ei să-ncerce. Până și să *stai* în picioare pe gheață e-al naibii de greu. Am căzut de nu-știu-câte ori, până mi-a dat prin cap să-mi fac vânt și s-alunec direct cu adidașii. Ross Wilcox a venit cu văru-su Gary Drake *și* cu Dawn Madden. Toți trei patinează destul de bine. Drake și Wilcox sunt și mai înalți decât mine acum. (Și-au tăiat degetele mănușilor, ca să li se vadă cicatricele cu care s-au ales de la câtă „Regină Râioasă"[2] au jucat. Pe mine m-ar *omorî* mami.) Pleoșc stătea pe insulița ca o cocoașă din mijlocul lacului, unde stau de obicei rațele, și răcnea: „Curu-n sus! Curu-n sus!", ori de câte ori cădea cineva. Pleoșc n-are toate mințile la locul lor, fiin'că s-a născut prea devreme, așa că pe el nu-l căpăcește nimeni. În tot cazul, nu prea tare. Grant Burch mergea chiar pe gheață cu bicicleta Raleigh Chopper a slugii lui, Philip Phelps. Câteva secunde și-a ținut echilibrul, dar, când a-ncercat să se ridice pe roata din spate, bicicleta și-a luat zborul. Când a căzut înapoi, parc-ar fi fost răsucită de Uri Geller[3] până-și dăduse sufletul. Phelps a rânjit a greață. Pun pariu că se-ntreba ce i-ar fi putut spune lui taică-su. Pe urmă, Pete Redmarley și Grant Burch au hotărât că lacul înghețat era terenul ideal pentru jucat „Țară, țară, vrem ostași"[4]. Nick Yew a zis:

— Da, sunt pentru, așa c-a rămas hotărât.

---

1 *Glacier Mints*, denumirea unor bomboane în formă de blocuri de gheață, cu aromă de mentă, produse din 1918 de firma Fox's Confectionery în orașul Leicester.

2 *Scabby Queen*, denumirea unui joc de cărți în care pierzătorul, căruia îi rămâne o singură carte, o damă, primește diverse pedepse, în general lovituri și zgârieturi cu cărțile de joc pe mâini.

3 Iluzionist și magician de origine israelită (n. 1946), creditat cu puteri telekinetice și telepatice, mai ales cu capacitatea de a îndoi obiecte metalice prin puterea minții.

4 În original, jocul se numește *British Bulldogs* și are aceleași reguli ca și acesta, mai familiar cititorului român.

Eu *detest* „Țară, țară, vrem ostași“. Când l-a interzis domnișoara Throckmorton, în cursul primar, după ce Lee Biggs a jucat și-a rămas fără trei dinți, eu am răsuflat *efectiv* ușurat. Dar azi de dimineață, orice băiat care ar fi pretins că nu-i place „Țară, țară, vrem ostași“ ar fi trecut drept un papă-lapte. Mai ales băieții din sus de Pajiștile Kingfisher, ca mine.

Vreo douăzeci, douăș'cinci dintre noi, băieții, plus Dawn Madden, stăteam ciorchine, să fim aleși ca sclavii într-o piață de sclavi. Grant Burch și Nick Yew erau căpitanii unei echipe. Pete Redmarley și Gilbert Swinyard erau căpitanii celeilalte. Ross Wilcox și Gary Drake au fost aleși amândoi înaintea mea de Pete Redmarley, dar eu am fost ales de Grant Burch la seria a șasea, ceea ce n-a fost jenant de târziu. Moronu' și Pleoșc au rămas ultimii. Grant Burch și Pete Redmarley au și glumit:

— Nu, luați-i pe-amândoi, că noi vrem să *câștigăm*!

Moronu' și Pleoșc au râs, ce să facă și ei?, parcă și lor li s-ar fi părut amuzant. Poate că lui Pleoșc i s-a și părut. (Moronului, nu. Când și-au întors cu toții privirile de la el, a făcut aceeași mutră pe care-o avea când i-am spus atunci că jucăm „De-a v-ați ascunselea“ și l-am trimis cât mai departe, să se ascundă. Un ceas i-a trebuit să-și dea seama că nu-l căuta nimeni.) Nick Yew a câștigat la datul cu banul, așa că noi am fost mai întâi atacanții, iar echipa lui Pete Redmarley au fost apărătorii. Gecile băieților neimportanți au fost așezate la cele două capete ale lacului, ca să marcheze porțile prin care trebuia să treci sau pe care să le aperi. Fetele, mai puțin Dawn Madden, și cei mici au fost dați afară de pe gheață. Apărătorii lui Redmarley s-au așezat ca o haită de buldogi în mijloc, iar noi, atacanții ne-am luat avânt, alunecând pe gheață către prima noastră poartă. Inima-mi bubuia deja-n piept. Apărători și atacanți ne-am luat pozițiile de start, ca niște sprinteri. Căpitanii au lansat strigarea:

— Țară, țară, vrem ostași! Unu... doi... *trei*!

Zbierând ca niște piloți kamikaze, am dat asaltul. Eu am alunecat și-am căzut (întâmplător înadins), chiar înainte ca primul val de atacanți să se izbească de zidul apărătorilor. Asta urma să-i țină ocupați pe cei mai tari apărători, încleștați cu atacanții noștri de frunte. (Apărătorii trebuie să-i placheze pe atacanți cu amândoi

umerii pe gheață, și asta pentru destul timp, cât să strige: „Țară, țară, vrem ostași! Unu... doi... *trei*!“ Cu puțin noroc, strategia utilizată de mine ar fi făcut destul loc cât să mă strecor și s-ajung la poarta-țintă. Planul meu a funcționat destul de bine la început. Frații Tookey și Gary Drake s-au ciocnit cu toții de Nick Yew. Un picior azvârlit aiurea m-a izbit în țurloi, dar am trecut de ei fără să dau cu fundul de gheață. Dar, pe urmă, Ross Wilcox a venit glonț către mine. Am încercat să mă răsucesc și să scap de el, numai că Wilcox m-a prins tare de încheietura mâinii și a vrut să mă tragă jos. Eu, atunci, în loc să-ncerc să mă eliberez din strânsoarea lui, l-am apucat *și* mai tare de încheietura mâinii și i-am făcut vânt, aruncându-l direct către Ant Little și Darren Croome. Păi, leu-paraleu *sau* ce anume? La jocuri și sporturi, chestia nu e să participi și nici măcar să câștigi. Scopul adevărat al jocurilor și sporturilor este să-ți umilești adversarii. Lee Biggs a-ncercat o figură mizerabilă de rugby cu mine, dar m-am eliberat de el *fără* probleme. Se teme prea mult pentru dinții care i-au rămas, ca să fie un apărător ca lumea. Eu am fost al patrulea atacant care a ajuns la țintă. Grant Burch a strigat:

— Bine lucrat, Jacey, băiatule!

Nick Yew a scăpat de frații Tookey și de Gary Drake și-a venit și el la țintă. Cam o treime dintre atacanți au fost capturați și transformați în apărători, în runda următoare. Asta nu-mi place la „Țară, țară, vrem ostași“ – că te transformă cu forța-n trădător.

În fine, deci am strigat cu toții iar: „Țară, țară, vrem ostași! Unu... doi... *TREI*!“ și-am dat asaltul ca și prima oară, numai că, de astă-dată, nu mi s-a mai dat nici măcar o șansă. Ross Wilcox, *și* Gary Drake, *și* Dawn Madden m-au luat în vizor de la bun început. Indiferent cum am încercat eu să mă strecor prin toată încăierarea, n-am reușit. N-am ajuns nici la jumatea lacului, că m-au și-nhățat. Ross Wilcox m-a prins de picioare, Gary Drake m-a trântit la pământ, iar Dawn Madden mi s-a pus cu fundul pe piept și mi-a fixat umerii ca-n insectar cu genunchii ei. Am rămas acolo nemișcat și i-am lăsat să mă convertească la statutul de apărător. În sufletul meu, am fost și rămân atacant. Gary Drake mi-a tras un șut, care a fost sau poate n-a fost într-adins. Dawn Madden are niște priviri feroce, ca de-mpărăteasă chinezoaică, și

uneori, când suntem la școală, o singură căutătură dacă-mi aruncă, mă face să mă gândesc la ea toată ziua. Ross Wilcox a sărit în picioare și-a ridicat pumnul în aer, de parc-ar fi dat gol pe Old Trafford[1]. Căcănarul.

— Daaa, bine, Wilcox, i-am spus. Trei contra unul, așa da!

Wilcox mi-a arătat două degete cu care făcea semnul victoriei, și-a luat-o din loc, să se lupte cu alții. Grant Burch și Nick Yew s-au aruncat, rotindu-și brațele ca roțile morilor de vânt, către un grup compact de-apărători, dintre care jumate au zburat în toate părțile.

Pe urmă, Gilbert Swinyard a răcnit cât îl țineau bojocii:

— GRĂ-MAAAA-DĂĂĂĂ!!

Ăsta era semnalul după care toți atacanții și toți apărătorii de pe lac se năpusteau dintr-odată unii peste alții și formau o piramidă zvârcolitoare, gemătoare și din ce în ce mai mare de băieți. Jocul în sine a fost, mai mult sau mai puțin, uitat. Eu m-am ținut deoparte, prefăcându-mă că șchiopătam cât-de-cât, după ce fusesem placat mai devreme. Atunci am auzit, în pădure, zgomotul unei drujbe care venea-n goana mare pe cărare și se-ndrepta țintă către noi.

Drujba nu era chiar o drujbă. Era Tom Yew cu motocicleta lui Suzuki violet, de 150 de centimetri cubi. Pluto Noak stătea călare la spate, fără cască. „Țară, țară, vrem ostași" a fost lăsat baltă, fiin'că Tom Yew este o mică legendă în Black Swan Green. Tom Yew s-a-nrolat în Marina Regală, pe o fregată zisă HMS[2] *Coventry*. Tom Yew are acasă toate albumele scoase *vreodată* de Led Zeppelin *și* știe să cânte la chitară introducerea la *Stairway to Heaven*[3]. Tom Yew chiar a dat mâna cu Peter Shilton, portarul echipei naționale de fotbal a Angliei. Pluto Noak este o legendă și el, deși mai puțin celebră. A părăsit școala, fără să-și ia măcar

---

1 Stadionul de fotbal din cartierul omonim, pe care joacă echipa Manchester United.

2 *His/Her Majesty's Ship* („Vasul Maiestății-Sale"), indicativul navelor militare în unele monarhii.

3 Piesă lansată de trupa Led Zeppelin în 1971, pe cel de-al patrulea album al său de studio fără titlu.

diploma de absolvent[1], anul trecut. Acum, lucrează la fabrica de mezeluri de porc de la Upton-on Severn. (Există zvonuri că Pluto Noak ar fi fumat canabis, dar e limpede că nu era un drog de-ăla care-ți transformă creieru-n conopidă și te face să te-arunci de pe acoperișuri direct în țepii gardurilor de fier.) Tom Yew s-a oprit, cu tot cu Suzuki, în dreptul băncii de la capătul mai îngust al lacului și a rămas așezat pe ea, dintr-o parte. Pluto Noak i-a dat un pumn în spate, ca să-i mulțumească, și a intrat în vorbă cu Collette Bozard, cu care s-a culcat deja, după cum pretinde Kelly, sora Moronului. Pe bancă stăteau băieții mai mari, cu fața către el, precum discipolii către Isus, și-și treceau țigările din mână-n mână. (Ross Wilcox și Gary Drake fumează, de-acum. Încă și mai rău, Ross Wilcox l-a-ntrebat pe Tom Yew ceva despre amortizoarele de Suzuki, iar Tom Yew i-a răspuns ca și cum Ross Wilcox ar avea și el optșpe ani.) Grant Burch l-a trimis pe sluga lui, Phelps, în pas alergător, să-i aducă un baton Yorkie cu alune și-o doză de Top Deck de la magazinul domnului Rhydd, și-a strigat după el: „Pas alergător, ți-am spus!“, ca să-l impresioneze pe Tom Yew. Noi, băieții de rang mediu, stăteam în jurul băncii, pe pământul înghețat. Cei mai mari au început să vorbească despre ce fusese mai bun la televizor de Crăciun și de Anul Nou. Tom Yew a-nceput să spună că el văzuse *Marea evadare*[2], și toți ceilalți au fost de acord că orice altceva fusese o porcărie în comparație cu *Marea evadare*, scena cea mai tare fiind cea în care Steve McQueen este prins de naziști pe gardul de sârmă ghimpată. Dar apoi Tom Yew a zis că lui filmul i se păruse cam lungit, și toți ceilalți au fost de acord că durase o *veșnicie*, deși era un clasic al genului. (Eu nu-l văzusem, fiin'că mami și tati se uitaseră la emisiunea specială de Crăciun a celor doi Ronnie[3]. Dar am fost foarte atent la ce se vorbea, ca să pot pretinde și eu c-am văzut filmul, când începe școala, lunea viitoare.)

---

1 În original, *Certificate of Secondary Education* (Certificat de Studii Secundare), diplomă care se acorda între 1965 și 1987 în Anglia, Țara Galilor și Irlanda de Nord.

2 *The Great Escape*, film din 1963, în regia lui John Sturges.

3 Emisiune de comedie prezentată de BBC între 1971 și 1987, ai cărei protagoniști erau Ronnie Barker și Ronnie Corbett.

Discuția s-a mutat, din cine-știe-ce motiv, la cel mai rău fel de-a muri.

— Să te muște un mamba verde, a fost de părere Gilbert Swinyard. Cel mai veninos șarpe din lume. Îți plesnesc organele, de ți se-amestecă pișatul cu sângele. *Agonie.*

— Agonie, bine, a pufnit pe nas Grant Burch, da' mori destul de repede. Să ți se jupoaie pielea de pe tine ca un ciorap, aia-i mai rău. Indienii apași îți fac treaba asta. Cei mai pricepuți pot s-o facă să dureze și toată noaptea.

Pete Redmarley a zis că auzise de-o formă de execuție de-a vietcongilor[1]:

— Te despoaie de haine, te leagă și-ți vâră brânză Philadelphia pe gaura curului în sus. Pe *urmă*, te-nchide-ntr-un sicriu în care intră o țeavă. Pe *urmă*, dă drumul pe țeava aia-n jos la șobolani înfometați. Șobolanii devorează brânza și pe urmă trec mai departe și te rod pe *dinăuntru.*

Toată lumea s-a uitat la Tom Yew, să vadă ce răspunde.

— Visez uneori o chestie, a zis el și-a tras din țigară un fum care a durat o veșnicie. Suntem eu și ultimul grup de supraviețuitori, după un război atomic. Mergem pe jos pe-o autostradă. Nici urmă de mașini, doar buruieni. De câte ori mă uit în urmă, suntem din ce în ce mai puțini. Unul câte unul îi lichidează radiațiile, mă-nțelegeți. (S-a uitat la frate-su Nick, apoi peste lacul înghețat.) Nu c-o să mor mă preocupă. Doar c-o să rămân ultimul.

O vreme, n-a scos nimeni o vorbă.

Ross Wilcox s-a răsucit pe călcâie către noi. A tras și el un fum interminabil din țigară, prefăcutul, și-a zis:

— Dacă nu era Winston Churchill, voi, toți ăștia, vorbeați acum germană.

Sigur, de parcă el, Ross Wilcox, evita să fie prins și ajungea-n fruntea unei celule a rezistenței. *Muream* să-i spun dobitocului că, de *fapt*, dacă japonejii nu bombardau la Pearl Harbor, America nu intra niciodată-n război, Marea Britanie se preda, ca să nu

1 *Viet Cong*, denumirea unei organizații politico-militare din Vietnamul de Sud și Cambodgia, care a luptat împotriva Statelor Unite și trupelor sud-vietnameze în timpul Războiului din Vietnam (1959-1975) și a ieșit de partea învingătorilor.

moară de foame, și Winston Churchill ajungea criminal de război și era executat. Dar știam că nu pot. Aș fi avut de rostit un puhoi de bâlbo-cuvinte și Călăul e-al naibii și nemilos în acest ianuarie. Așa c-am zis că fac pe mine dacă nu trag o pișare, m-am ridicat de jos și-am luat-o pe cărarea către sat, ceva mai încolo. Gary Drake mi-a strigat:

— Bă, Taylor! Scutură-ți pârghia de mai mult de două ori, că doar te *joci* cu ea! – ceea ce-a stârnit hăhăieli copioase din partea lui Neal Brose și Ross Wilcox.

Le-am făcut și eu semnul victoriei peste umăr. E țăcăneala momentului, chestia asta cu scuturatul pârghiei. Și n-am pe nimeni pe care să mă pot baza, ca să-ntreb ce-nseamnă.

Copacii sunt o ușurare întotdeauna, după ce ai de-a face cu oameni. Poate că făcuseră bășcălie pe seama mea, Gary Drake și Ross Wilcox, dar de ce le auzeam vocile mai înfundat, de-aceea-mi doream și mai puțin să mă-ntorc la ei. Mi-era *silă* de mine că nu-l pusesem la punct pe Ross Wilcox cu vorbitul de germană, dar era mai rău ca *moartea* să-ncep să mă bâlbâi printre ei toți. Stratul de chiciură de pe crengile țepoase se topea acum și stropi mari pic-pic-picurau. Asta m-a remontat puțin. În gropițele unde soarele nu pătrundea, rămăsese niște zăpadă grunjoasă, dar nu destulă, cât să faci un bulgăre. (Nero-și omora oaspeții, punându-i să-nghită mâncare amestecată cu sticlă, așa, ca să se distreze.) Un măcăleandru, o ciocănitoare, o coțofană, o mierlă – astea le-am văzut și undeva, departe, *cred* c-am auzit o privighetoare, deși nu sunt sigur dacă e vremea lor, în ianuarie. Pe urmă, acolo unde cărăruia care vine de la Casa din Pădure dă-n cărarea principală, care duce spre lac, am auzit un băiat care se-apropia în goană, gâfâind la greu. M-am strecurat între doi pini care formau parcă un iadeș, ca să nu fiu văzut. Phelps a trecut valvârtej pe lângă mine, ținând strâns în mână batonul de ciocolată Yorkie, pentru stăpână-su, și o doză de suc Tizer. (Probabil că la Rhydd s-au terminat cele de Top Deck.) Dincolo de cei doi pini, era o cărare posibilă, care o lua pe povârniș în sus. Credeam că știu *toate* cărările din partea de pădure unde eram. Dar nu și pe-asta. Pete Redmarley și Grant Burch ar fi luat-o de la capăt cu „Țară, țară,

vrem ostași", după ce pleca Tom Yew. Nu era cine-știe-ce motiv ca să-mă-ntorc la ei. Am luat-o pe-acea cărare, numai ca să văd unde ajungea.

O singură casă e-n pădure, drept care așa-i și spunem, Casa din Pădure. Cică trăiește o bătrână acolo, dar eu nu știam cum o cheamă și nici n-o văzusem vreodată. Casa ei avea patru ferestre și-un coș, la fel ca toate casele desenate de copiii mici. Era-nconjurată de un zid de cărămidă, înalt cam cât mine, și de tufe de buruieni care creșteau chiar mai înalte. Jocurile noastre din pădure, toate războinice, ocoleau acea casă. Nu fiin'c-ar fi circulat povești cu fantome legate de ea, sau mai-știu-eu-ce. Doar că se afla într-o parte a pădurii, care nu era bună.

Dar azi de dimineață, mi s-a părut atât de ghemuită și de ferecată, încât era greu de crezut că mai locuia cineva-năuntru. Plus că stătea să-mi explodeze vezica, și asta-ntotdeauna te face să fii mai puțin precaut. Așa c-am făcut pipi la zidul înghețat. Abia terminasem și-mi depusesem autograful de-un galben aburind, când s-a deschis o poartă ruginită, c-un scârțâit surd, și m-am pomenit c-o bătrânică posacă, din vremurile-n alb-și-negru, care se uita la mine. Atât făcea: stătea și se uita fix la mine.

Mi-a trecut și cheful de pipi.

— Doamne!, îm' pare rău!

Mi-am tras fermoarul, așteptându-mă la un perdaf *rău* de tot. Mami l-ar jupui de viu pe-orice băiat pe care l-ar prinde făcând pipi la gardul nostru, după care i-ar îndesa hoitul în tocătorul de compost. Chiar și pe mine.

— Nu știam că mai locuia cineva... pe-aici.

Bătrânica posacă se uita-n continuare la mine.

Câteva picături de pipi mi-au pătat chiloții.

— Eu și fratele meu ne-am născut în această casă, a zis ea, într-un târziu. (Avea pielea gâtului lăsată, ca la șopârle.) N-avem de gând să ne mutăm de-aici.

— A... Bine.

Tot nu eram sigur că nu se pregătea să deschidă focul asupra mea.

— Cât de gălăgioși sunteți, voi ăștia, tinerii!

— Îmi pare rău.

— Foarte urât din partea ta să-l trezești pe fratele meu.

Mi s-a-ncleștat gura.

— Nu eu făceam toată gălăgia. Pe cuvânt.

— Sunt zile, a continuat bătrânica posacă, fără să clipească măcar o dată, când fratele meu vă iubește pe voi, tinerii. Dar în zile dintr-astea, vai de mine și de mine!, îl scoateți din sărite.

— Cum v-am spus, îmi pare rău.

— O să-ți pară *și* mai rău, a zis ea, cu aerul că era scârbită, dacă te prinde fratele meu.

Ce era tăcut pân-atunci a devenit prea zgomotos și ce era zgomotos nici nu se mai auzea.

— Dar e... pe-aici? Acum? Fratele dumneavoastră, vreau să zic?

— Camera lui e la fel cum a lăsat-o.

— E bolnav?

Dar ea s-a purtat ca și cum nu m-ar fi auzit. Am zis tot eu:

— Trebuie s-o iau spre casă.

— O să-ți pară *și* mai rău, a zis ea, molfăind vorbele, cum fac bătrânii, ca să nu le curgă saliva, când s-o sparge gheața.

— Gheața? De pe lac? E mai solidă ca niciodată.

— Așa ziceți *mereu*. Și Ralph Bredon a zis la fel.

— Nu știu cine e.

— Ralph Bredon. Băiatul măcelarului.

Nu mă simțeam deloc în largul meu. Am repetat:

— Trebuie s-o iau spre casă.

Masa de prânz consta, în Pajiștile Kingfisher nr. 9, Black Swan Green, Worcestershire, în clătite crocante cu șuncă și brânză de la Findus, cartofi crestați la cuptor și varză de Bruxelles. Verzișoarele-alea mici au gust de vomă proaspătă, dar mami cică trebuia să mănânc *cinci*, fără să fac mare tămbălău, altfel nu primeam budincă „Deliciul îngerilor“ cu cremă de zahăr ars, la desert. Zice că nu acceptă ca masa familiei să fie transformată în scena unor „nemulțumiri adolescentine“. Înainte de Crăciun, am întrebat-o ce legătură avea faptul că nu-mi place gustul verzelor de Bruxelles cu „nemulțumirile adolescentine“. Mami m-a prevenit să-ncetez cu aerele-astea de Școlar Isteț. Ar fi trebuit să tac, dar i-am atras atenția că tati n-o silește niciodată pe ea să mănânce pepene (care

nu-i place *ei*), și nici ea nu-l silește niciodată pe tati să mănânce usturoi (care nu-i place *lui*). A făcut ca toate alea și m-a trimis în camera mea. Când s-a-ntors acasă, tati mi-a ținut o prelegere despre aroganță.

Și-adio bani de buzunar în săptămâna respectivă.

Mă rog, de astă-dată, mi-am tăiat verzișoarele-n bucăți mărunte și-am turnat ketchup cu nemiluita peste ele.

— Tati?

— Da, Jason?

— Dacă te-neci, cu corpul tău ce se-ntâmplă?

Julia și-a dat ochii peste cap, ca Isus pe cruce.

— Destul de morbid subiectul pentru masa în familie, a zis tati, ducându-și la gură furculița cu o bucată de clătită crocantă. De ce întrebi?

Cel mai bine era să nu pomenesc de iazul înghețat.

— Ăăă... am o carte, *Aventură în Arctica*[1], și-acolo sunt doi frați, Hal și Roger Hunt, urmăriți de un tip rău, Kaggs îl cheamă, care cade-n...

Tati a ridicat o mână, semn că „Ajunge!"

— Păi, după mine, domnul Kaggs e mâncat de pești. Nimic nu mai rămâne din el.

— Există pești piranha-n Arctica?

— Peștii mănâncă orice e suficient de moale. În schimb, dacă ar cădea în Tamisa, cadavrul i-ar ieși la suprafață nu după mult timp. Tamisa întotdeauna își returnează morții – în orice caz Tamisa.

Îi deturnasem atenția cu desăvârșire.

— Da' cum ar fi, dac-ar cădea prin gheață, într-un lac, de pildă? Ce s-ar întâmpla cu el atunci? Ar ajunge cumva... înghețat bocnă?

Julia s-a sclifosit:

— *Treabă*-i *grotesc*, mami, și noi stăm la masă.

Mami și-a-mpăturit șervetul de pe genunchi.

— La Lorenzo Hussingtree, s-a primit un sortiment nou de plăci de faianță, Michael. (Avortoanca mea de soră mi-a oferit un rânjet victorios.) Michael?

---

1 *Arctic Adventure* (1980), carte pentru copii de Willard DeMille Price (1887-1983).

— Da, Helena?

— Mă gândeam să trecem pe la stand, la Lorenzo Hussingtree, în drum spre Worcester. Faianțe noi. *Splendide* sunt.

— Lorenzo Hussingtree, nu mă îndoiesc, le vinde și la niște prețuri splendide, numai potrivite cu ele?

— Oricum o să chemăm lucrători, așa că de ce să nu facem o treabă ca lumea? Bucătăria devine jenantă.

— Helena, de ce...

Julia, uneori, anticipează certurile, chiar înainte ca mami și tati s-ajungă la ele.

— Pot să mă ridic de la masă?

— *Draga* mea, i-a spus mami, cu aerul că era profund lezată. Avem „Deliciul îngerilor" cu cremă de zahăr ars.

— Delicios, dar aș putea să-mi las pe diseară porția mea? Trebuie să mă-ntorc la Robert Peel[1] și la liberalii luminați. Oricum, Treabă mi-a tăiat pofta de mâncare.

— V-ați îndopat cu Cadbury Roses[2], tu și Kate Alfrick, am contraatacat eu. *Āia* ți-au tăiat pofta de mâncare.

— Da' ciocolata cu portocale de la Terry, aia unde s-a dus, Treabă?

— Julia, *zău* c-aș vrea să nu-i mai spui așa lui Jason, a oftat mami. Un singur frate ai.

— Și ăla-i prea mult, a zis Julia și s-a ridicat de la masă.

Tati și-a adus aminte de ceva:

— Ați intrat vreunul dintre voi în biroul meu?

— Eu nu, tati, a zis Julia, oprindu-se-n prag și-adulmecând sânge. Probabil că sincerul, fermecătorul, ascultătorul meu frățior.

De unde putea ști?

— Am pus o întrebare destul de simplă.

Înseamnă c-avea probe solide. Singurul adult, din câți cunosc eu, care se dedă la cacealmale cu copiii este domnul Nixon, directorul școlii noastre.

Creionul! Când a sunat la ușă Dean Moran, probabil c-am lăsat creionu-n aparatul de-ascuțit. *Naiba* să-l ia pe Moronu'.

---

1 Sir Robert Peel (1788-1850), politician conservator, de două ori prim-ministru al Marii Britanii (1834-1835 și 1841-1846)

2 Sortiment de bomboane împachetate separat.

— Telefonul ți-a sunat de nu se mai oprea, *zău*, vreo patru sau cinci minute-ntruna, și-atunci...

Lui tati însă nu-i păsa.

— Cum suna regula cu neintratul în biroul meu?

— Am crezut că era ceva urgent, și-atunci am răspuns, și era – Călăul mi l-a oprit pe „cineva"-n gât – o persoană la celălalt capăt, și...

— Cred – acum, palma lui tati însemna HALT! – că ți-am pus o întrebare.

— Da, dar...

— *Ce* întrebare ți-am pus adineauri?

— „Cum suna regula cu neintratul în biroul tău"?

— Exact așa. (Uneori, tati face ca foarfeca. Țac țac țac țac.) Și de ce nu-mi *răspunzi* la întrebare?

Moment în care Julia, curios, a intervenit:

— Știi că-i amuzant?

— Nu văd pe nimeni râzând.

— Nu, tati. A doua zi de Crăciun, când tu și mami l-ați dus pe Treabă la Worcester, telefonul din biroul tău a sunat. Cinstit vorbind, a sunat la *ne*-sfârșit. Nu puteam să mă concentrez pentru revizuire. Cu cât mai mult îmi spuneam că nu era vreun apel disperat de la cutare ambulanțier, cu atât părea mai probabil să fie. Până la urmă, zău că m-a înnebunit. N-am avut ce face. Am zis „Alo!", dar cine era la celălalt capăt al firului n-a zis nimic. Așa c-am închis, de teamă să nu fie vreun pervers.

Tati a tăcut, dar primejdia nu trecuse.

— Exact ca la mine, m-am aventurat eu. Doar că eu n-am închis imediat, fiin'că m-am gândit că poate cine era nu m-auzea. N-ai auzit și vreun bebeluș în fundal, Julia?

— Da, *bine*, terminați amândoi cu detectivistica. Dacă vreun glumeț oarecare dă telefoane sâcâitoare, chiar că nu vreau să răspundeți, *nici* unul, *nici* altul, indiferent de motiv. Dacă se mai întâmplă, scoateți mufa din priză, și gata. S-a înțeles?

Mami stătea și nu zicea nimic. Nu era deloc în regulă. Tati a zis:

— M-AȚI AUZIT? – parc-ar fi dat c-o cărămidă-n fereastră.

Julia și cu mine am tresărit:

— Da, tati.

Mami, eu și tati ne-am terminat „Deliciile îngerilor“ cu cremă de zahăr ars, fără să scoatem o vorbă. Nu-ndrăzneam nici să mă uit la părinții mei. Și *eu* nu mai puteam cere să mă ridic de la masă mai devreme, fiin'că Julia se folosise deja de tertipul ăsta. De ce-ajunsesem *eu* în rahat, mi-era destul de clar, însă Dumnezeu știe de ce mami și tati se tratau cu tăcere unul pe celălalt. După ce și-a terminat „Deliciul îngerilor“ și-a luat ultima linguriță, tati a zis:

— Minunat, Helena, mulțumim. Eu și Jason spălăm vasele, nu-i așa, Jason?

Mami a scos un sunet care nu-nsemna nimic și s-a dus la etaj.

Tati a spălat vasele, fredonând un cântec despre nimic. Eu am adus farfuriile murdare din casă, după care am trecut în bucătărie la șters. Ar fi fost mai bine să tac, dar m-am gândit că puteam face ca lucrurile să revină la normal, dacă spuneam ce trebuia.

— Crezi că există – și Călăul se *bucură* când mă sâcâie cu-acest cuvânt – privighetori în ianuarie, tati? Mi s-a părut c-am auzit una de dimineață. În pădure.

Tati freca o tigaie cu detergent Brillo.

— De unde să știu?

Nu m-am lăsat. Lui tati îi place, de obicei, să vorbească despre natură și chestii de-astea.

— Dar pasărea de-acolo, de lângă azilul unde era tataie? Ziceai c-aia era o privighetoare.

— Hă! Mă mir că ții minte asta.

Și tati a rămas uitându-se lung, peste pajiștea din spate, la țurțurii de la casa de vară. Pe urmă, a scos un oftat, de-ai fi zis că participa la concursul de Cel Mai Amărât Bărbat din Lume, ediția 1982.

— Tu concentrează-te la paharele-alea, Jason, vezi să nu scapi vreunul.

A dat drumul la Radio 2, ca s-audă buletinul meteo, după care a început să taie Codul Rutier pe anul 1981 cu foarfeca. Avea cumpărat Codul Rutier pe 1982, revizuit, chiar din ziua în care apăruse și zice că unele mai vechi pot să provoace accidente, dacă nu sunt distruse. Spre seară, mai peste tot prin Insulele Britanice urmau să se înregistreze temperaturi coborâte cu mult sub

zero. Șoferii din Scoția și din părțile nordice erau sfătuiți să fie atenți la poleiul de pe șosele, iar în părțile de mijloc era de așteptat ca zone întregi să fie cuprinse de ceață înghețată.

La mine-n cameră, sus, am jucat puțin „Jocul Vieții", dar să fii doi jucători în același timp n-are deloc haz. Pe Julia, prietena ei, Kate Alfrick, a chemat-o să învețe împreună. Dar nu fac decât să trăncănească despre cine iese cu cine dintr-a douășpea[1] și să-și pună piese de-ale formației Police. Milioanele mele de probleme ieșeau la suprafață una câte una, ca niște înecați într-un oraș inundat. Mami și tati la prânz. Călăul care coloniza tot alfabetul. În ritmul ăsta, urma să trebuiască să-nvăț limbajul semnelor. Gary Drake și Ross Wilcox. Nu mi-au fost ei niciodată, propriu-zis, cei mai buni prieteni, dar azi au făcut o cârdășie împotriva mea. Neal Brose a făcut și el parte din ea. Și mai era și bătrânica posacă din pădure, care mă-ngrijora. Oare de ce?

Mi-aș fi dorit să existe o crăpătură prin care să mă pot strecura și să las în urmă toate astea. Săptămâna care venea, împlineam treișpe ani, dar treișpe se-anunță mult mai rău decât doișpe. Julia se vaietă-ntruna că are optșpe, numai că optșpe, mie unuia, mi se pare de-a dreptul *epic*. Nu tu oră de culcare oficială, de două ori mai mulți bani de buzunar, și Julia, pentru aniversarea ei de optșpe ani, s-a dus la Tanya, clubul de noapte din Worcester, cu cei o-mie-și-unu de prieteni ai ei. La Tanya se găsește singurul laser cu xenon pentru discotecă din Europa. Cât de *marfă* poate fi?!

Tati a plecat cu mașina, singur, pe Pajiștile Kingfisher în sus.

Mami trebuie să fie și-acum la ea-n cameră. Stă acolo din ce-n ce mai mult, în ultima vreme.

Ca să mă mai remontez, mi-am pus la mână ceasul Omega de la tataie. În a doua zi de Crăciun, tati m-a chemat la el în birou

---

1 În original, *sixth year* („anul al șaselea"). În sistemul educațional britanic, învățământul secundar se întinde pe șase ani, începând cu anul al optulea, după cel preșcolar și cel primar. Pentru simplificarea lecturii, am folosit clasele din învățământul românesc echivalente, adică Jason, la 13 ani, este în clasa a șasea, iar Julia, la 18 ani, este în clasa terminală, a douăsprezecea.

și mi-a spus c-avea să-mi dea ceva foarte important, ceva de la bunicul meu. Păstrase acel obiect până când eu aș fi fost suficient de matur ca să am grijă de el și singur. Era un ceas. Un Omega Seamaster De Ville. Tataie-l cumpărase de la un arab autentic, viu, într-un port numit Aden, în 1949. Aden e-n Arabia și mai demult era britanic. Îl purtase-n fiecare zi a vieții lui, chiar și-n momentul în care murise. Amănuntul ăsta face mai special, și nu mai înfricoșător, ceasul Omega. Ceasul are discul argintiu, de diametrul unei monede de 50 de penny, dar subțire cât un jeton de la fotbalul de masă.

— Semnul excelenței unui ceas, mi-a spus tati, grav ca mormântul, este subțirimea. Nu ca balercile-astea de plastic, pe care și le pun adolescenții la mână în ziua de astăzi, ca să se fălească pe unde merg.

Ascunzătoarea-n care-mi țin ceasul Omega e rezultatul unei acțiuni de geniu și nu-i depășită, ca nivel de siguranță, decât de locul de sub scândura desprinsă a podelei unde se află cutia mea de tablă de la cuburile de concentrate Oxo. Cu ajutorul unui cuțit utilitar marca Stanley, am făcut o gaură-ntr-o carte cu aspect ponosit, intitulată *Lucrul în lemn pentru băieți*. Acest *Lucru în lemn pentru băieți* stă în biblioteca mea, printre cărți adevărate. Julia-și vâră deseori nasu-n camera mea, dar ascunzătoarea asta n-a descoperit-o niciodată. Știu că nu, pentru că țin o monedă de juma' de penny în echilibru pe muchia ei, la spate. În plus, dac-ar fi găsit-o, Julia precis mi-ar fi copiat ideea de milioane. Am verificat în biblioteca *ei*, dacă nu există cumva cotoare false de cărți, și n-am găsit nimic de felul ăsta.

De-afară, am auzit o mașină care nu-mi era cunoscută. Un Volkswagen Jetta de culoare azurie abia se târa de-a lungul trotuarului, ca și cum șoferul ar fi căutat numărul unei case. La capătul străzii noastre înfundate, șoferul, o femeie, a făcut o întoarcere din trei manevre, i s-a oprit motorul o dată, după care a plecat pe Pajiștile Kingfisher în sus. Ar fi trebuit să-i memorez numărul, în caz că figura la serviciul de urgențe al poliției.

Tataie a fost ultimul dintre bunici care a murit și singurul despre care țin minte câte ceva. Nu mare lucru. Că trasa cu creta șosele pentru mașinuțele mele Corgi, pe aleea din grădina lui. Că

se uita la *Păsările tunetului*[1] în căsuța lui din Grange-over-Sands și că bea un suc denumit Dandelion and Burdock[2].

Am întors ceasul oprit Omega și i-am fixat ora la trei și-un pic. Geamănul Nenăscut mi-a șoptit: *Ia-o-nspre lac.*

Unde se gâtuie cărarea prin pădure, stă de pază un ciot de ulm. Pe ciotul ăla de ulm, stătea Pleoșc. Pe Pleoșc îl cheamă, de fapt, Mervyn Hill, dar odată, când ne schimbam pentru educație fizică, și-a dat jos pantalonii și noi, ceilalți, am văzut că purta un scutec. Nouă ani să fi avut pe-atunci. Grant Burch l-a poreclit Pleoșc, și de ani de zile nimeni nu l-a mai strigat Mervyn. E mai ușor să-ți înlocuiești globii oculari decât porecla.

Oricum, Pleoșc mângâia ceva blănos și argintiu ca luna, care-i stătea întins pe brațul îndoit.

— Ce-am găsit, al meu să fie, ce-ai pierdut, pagubă ție.

— Cum zici tu, Pleoșc. Și ce-ai acolo, mă rog?

— De ce, nu se vede? a zis Pleoșc, arătându-și dinții pătați.

— Haide, poți să ne-arăți și nouă.

— Pisicuțu-cuțu, a bălmăjit Pleoșc.

— Cuțu-cuțu? Deci un câine?

Pleoșc mi-a arătat capul unui pisoi care dormea.

— Pisicuțu! Ce-am găsit, al meu să fie, ce-ai pierdut, pagubă ție.

— Uau! O pisică. Unde-i găsit-o?

— Lângă lac. La crăpa' dă zori, 'nainte s-ajungă oricine al'cineva la malu' lacului. Am ascuns-o cât am jucat „Țară, țară". Ascuns-o-ntr-o cutie.

— De ce n-ai arătat-o nimănui?

— Mi-o luau Burch, și Swinyard, și Redmarley, și toți ăilalți *căcănari*, uite de-aia! Ce-am găsit, al meu să fie, ce-ai pierdut, pagubă ție. Am ascuns-o. Acu' mă-ntorc.

Nu se știe niciodată cu Pleoșc.

— E cuminte, nu? a zis el giugiulind-o.

— Pot s-o țin și eu, Merv?

---

1 *Thunderbirds*, serial *science-fiction*, produs și difuzat în anii 1964-1966.

2 Textual: „Păpădie-și-brusture", o băutură nealcoolică, produsă în Insulele Britanice încă din Evul Mediu.

— Dacă nu sufli o *vorbă* nimănui – și Pleoșc m-a privit lung, a neîncredere –, po' s-o mângâi. Da' scoate-ți mănușile-alea, sunt noduroase.

Deci, mi-am scos mănușile de portar și-am întins mâna, să pipăi mâța.

Pleoșc a zvârlit-o cu boltă către mine.

— De-acu' e-a *ta*!

Deși luat prin surprindere, am prins pisoiul.

— A *ta*! – și Pleoșc a zbughit-o înapoi către sat, râzând în gura mare: A *ta*!

Pisoiul era înghețat și țeapăn, ca un pachet de carne scos din congelator. Abia-n momentul ăla mi-am dat seama că era mort. I-am dat drumul jos. A bufnit surd.

— Ce găsești, a strigat Pleoșc, și vocea lui se-auzea tot mai înfundat, al tău să fie!

Cu două bețe, am ridicat și mutat pisoiul peste un snop de ghiocei timpurii.

Atât de liniștit, atât de demn. A murit în gerul de-azi-noapte, presupun.

Mortăciunile-ți arată ce-ai să fii și tu, într-o bună zi.

Precis nu ieșea nimeni pe lacul înghețat, mă temusem, și nu era nici țipenie. Se dădea *Superman II* la televizor. Îl văzusem la cinematograful din Malvern cu vreo doi ani în urmă, de ziua lui Neal Brose. Nu mi se păruse rău, dar nici nu merita să-mi sacrific lacul înghețat personal pentru el. Clark Kent renunță la puterile lui, și asta numai ca să facă amor cu Lois Lane pe-un pat care lucește. Cine-ar face un schimb atât de prostesc? Dacă poți să *zbori*? Să deviezi rachetele nucleare și să le trimiți în spațiu? Să dai înapoi timpul, rotindu-te-n jurul planetei în sens invers? Făcutul de amor nu poate fi chiar *atât* de bun.

M-am așezat pe banca goală, să mănânc o prăjitură cu ghimbir jamaicană, după care am ieșit pe gheață. Dacă nu se uita nimeni la mine, am reușit să nu cad nici măcar o dată. De jurîmprejurul lacului am făcut piruete largi, în sens invers față de acele ceasornicului, ca o piatră la capătul unei sfori. Copacii aplecați încercau

să-mi atingă vârful capului cu crengile. Ciorile cronc-cronc-croncăneau, ca bătrânii care uită ce căutau în camera de la etaj.

Ca un fel de transă.

După-masa trecuse și cerul se transforma-n spațiu cosmic. Atunci am observat un alt băiat pe lac. Un băiat care patina la fel de repede ca mine și-mi repeta mișcările, dar se ținea tot timpul de cealaltă parte a lacului. Dacă eu eram, cum ar veni, la ora douășpe, el era la șase. Dacă eu ajungeam la ora unșpe, el se-ndrepta spre cinci, mereu la fel, la capătul opus față de mine. Primul gând a fost că era un băiat de prin sat, care se prostea și el. Ba chiar, m-am gândit că putea să fie Nick Yew, fiin'că era cam îndesat. Dar altceva era curios: dacă mă uitam direct la băiatul ăla mai mult de-o clipă, spațiile mai întunecate parcă-l înghițeau cu totul. Primele două dăți m-am gândit că se dusese acasă. Dar după ce mai făceam o juma' de piruetă pe lac, hop și el înapoi. Îl zăream doar cu coada ochiului. O dată, mi-am luat avânt de-a curmezișul gheții, ca să-l interceptez, dar s-a făcut nevăzut până s-ajung eu la insula din mijlocul lacului. Când am reînceput să orbitez de-a lungul malurilor, a revenit.

„Du-te-acasă", m-a-ndemnat Vierme Nevricos, cel din sinea mea. „Dac-o fi vreo fantomă?"

Geamănul meu Nenăscut nu-l poate suferi pe Vierme. „Și ce dac-o fi vreo fantomă?"

— Nick? am strigat, c-o voce care parcă n-ar fi vrut să-mi iasă pe gură. Nick Yew?

Băiatul patina mai departe. Am strigat:

— Ralph Bredon?

A durat o tură-ntreagă de lac să-i aud răspunsul.

„Băiatul măcelarului."

Dacă mi-ar fi spus un doctor că băiatul de dincolo de lac era doar în imaginația mea și că vocea lui nu era, de fapt, decât niște vorbe la care mă gândeam eu, nu l-aș fi contrazis. Dacă Julia mi-ar fi spus că mă convingeam de unul singur că Ralph Bredon mi se-arătase tocmai mie, ca să mă simt eu mai special decât eram, n-aș fi contrazis-o. Dacă vreun mistic mi-ar fi spus că un moment

anume, într-un loc anume, poate funcționa ca o antenă care prinde vagi reminiscențe ale unor suflete pierdute, nu l-aș fi contrazis.

— Cum e? am strigat. Nu-i frig?

Iar a durat o tură-ntreagă de lac să-i aud răspunsul.

„Te obișnuiești cu frigul."

Oare copiii care s-au înecat în lac de-a lungul anilor au ceva-mpotrivă să mă-nvârt eu peste acoperișul lor? Își *doresc* să mai cadă și alți copii în apă? Ca să le țină de urât? Oare simt invidie față de cei vii? Chiar și față de mine? Am strigat:

— Poți să-mi arăți? Să-mi arăți cum e?

Luna se cufundase-n lacul nopții.

Am parcurs înc-o tură de lac.

Băiatul-umbră era tot acolo, patina ghemuit, la fel ca mine.

Am parcurs înc-o tură.

O bufniță, sau ce-o fi fost, a fluturat din aripi, zburând jos pe deasupra lacului. Am strigat:

— Ei? Nu m-auzi?! Vreau să știu cum e să...

Gheața mi-a fugit de sub picioare. Pentr-o clipă, m-am trezit în aer, cu capu-n jos, la o înălțime aiuritoare. Ca Bruce Lee, când face o figură de karate, atât de sus. Am știut că n-aveam cum s-aterizez pe moale, dar nu mi-a trecut prin minte că șocul putea să fie *atât* de dureros. Trosnitura mi s-a transmis de la gleznă pân' la falcă și până-n articulațiile degetelor, cum face un cub de gheață lăsat să cadă-ntr-un lichid cald. Ba nu, ceva mai mare decât un cub de gheață. O oglindă lăsată să cadă tocmai de pe Skylab[1]. Cum s-ar izbi ea de pământ, cum s-ar face țăndări tăioase, ascuțite, invizibile – *așa* era și glezna mea.

M-am răsucit și m-am oprit din scurt, chiar la marginea lacului.

O vreme, tot ce-am putut să fac a fost să mă-ntind acolo și să sufăr de-o durere *supra*-naturală. Până și Uriașul Stog[2] s-ar fi văitat: „Fir-ar al dracului!" Eu mi-am înghițit lacrimile:

---

1 Stație spațială pe care a lansat-o NASA în 1973 și care a rămas pe orbita circumterestră până în 1979.

2 *Giant Haystacks*, numele de ring al lui Martin Austin Ruane (1946-1998), luptător de wrestling, care semăna, într-adevăr, prin statură și corpolență, cu un stog de fân.

— Fir-ar a dracului de porcăria dracului!

Printre copacii neclintiți ajungeau până la mine zgomotele de pe șoseaua mare, dar nici *vorbă* nu putea fi să merg pân-acolo. Am încercat să mă ridic în picioare, dar n-am reușit decât să cad înapoi în fund și să gem de și mai multă durere. Nu puteam să mă mișc. Aș fi murit de pneumonie dacă rămâneam pe loc. Habar n-aveam ce să fac.

— Tu ești, a oftat bătrânica posacă. Ne gândeam noi c-o să ne bați la ușă cât de curând.

— M-am lovit – și vocea-mi pierise de tot –, mi-am scrântit glezna.

— Văd și eu.

— Mă doare de mor.

— Nu mă mir.

— Pot să intru numai cât să-i dau telefon tatii, să vină să mă ia?

— N-avem noi telefon.

— Puteți să mergeți să chemați pe cineva care să m-ajute? Vă rog!

— Noi nu plecăm *niciodată* din casă. Nu-n timpul nopții. Nu aici.

— Vă rog – și valul de durere m-a izbit ca sunetul unor chitare electrice. Nu pot să merg.

— Mă pricep la oase și-articulații. Fă bine și haide-năuntru.

Înăuntru era mai frig decât afară. După ce-am intrat, zăvoarele au fost puse și ușa, încuiată.

— Ia-o înainte, a zis bătrânica posacă, tot înainte, până în salon. Vin și eu îndată, după ce-ți pregătesc leacul. Dar, indiferent ce faci, fă în *liniște*. O să-ți pară *foarte* rău dacă-l trezești pe fratele meu.

— Am înțeles... și mi-am întors privirile: Încotro-i salonul?

Dar bezna se umpluse și bătrânica posacă dispăruse.

Undeva departe, în lungul coridorului, se zărea o fâșie de lumină vagă, așa că-ntr-acolo am luat-o, șchiopătând. Numai *Dumnezeu* știe cum am parcurs cărarea-ntortocheată, cioturoasă, de la iazul înghețat, cu glezna zdrobită. Dar cumva trebuie să fi reușit, de-ajunsesem aici. Am trecut prin dreptul unor scări, pe care cădea suficientă lumină de lună, așa palidă cum era, cât să disting

o fotografie veche, atârnată de perete. Un submarin într-un port cu priveliște arctică. Membrii echipajului stăteau cu toții aliniați pe punte, salutând. Am trecut mai departe. Fâșia de lumină parcă nici nu se apropia.

Salonul era numai cu puțin mai mare decât o garderobă mare și-nțesat cu obiecte ca de muzeu. O colivie goală de papagal, un uscător de rufe cu valțuri, un bufet înalt, o coasă. Și vechituri de-aruncat: o roată-ndoită de bicicletă, o gheată de fotbal cu noroiu-mpietrit pe ea. O pereche de patine străvechi, atârnate de-un cuier. Nimic nu era modern. De foc – nici vorbă. Nimic electric, afară de un bec neacoperit, cafeniu. Niște plante păroase-și arătau rădăcinile albite din câteva ghivece mărunte. *Doamne*, frig mai era! Canapeaua s-a lăsat cu mine și a scos un ssssssââââsâit. Un alt coridor era mascat de niște șiraguri lungi de bobițe trase pe ațe. Am încercat să găsesc o poziție-n care să mă doară glezna mai puțin, dar așa ceva nu exista.

Timpul presupun c-a trecut.

Bătrânica posacă a venit c-un bol de porțelan într-o mână și-un pahar alburiu în cealaltă.

— Scoate-ți ciorapul.

Glezna mi se umflase ca un balon și se învinețise. Bătrânica posacă mi-a proptit un taburet sub gambă și a-ngenuncheat lângă el. I-a foșnit rochia. În afară de vâjâitul sângelui din urechile mele și de respirația mea sacadată, alt sunet nu se mai auzea. Şi-a vârât mâna-n bol și a-nceput să-ntindă pe glezna mea ceva ca o mâzgă păstoasă

Mi-au trecut fiori prin gleznă.

— Ți-am făcut o cataplasmă, a zis ea, punându-mi o mână pe țurloi. Ca să dea înapoi umflătura.

Cataplasma-mi dădea mâncărimi, însă durerea era mult prea-ndrăcită, și mă mai luptam din răsputeri și cu frigul. Bătrânica posacă a-ntins mâzga pân-a consumat-o pe toată şi mi-a badijonat glezna-n întregime.

— Bea ce-i aici – şi mi-a-ntins paharul alburiu.

— Miroase-a... marţipan.

— E de băut, nu de mirosit.

— Da' ce e?

— Te-ajută să scapi de durere.

Mina ei voia să spună că n-aveam, de fapt, de ales. Am dat peste cap lichidul ăla dintr-o singură-nghițitură, cum faci când bei lapte de magneziu. Avea consistență de sirop, dar nu cine-știe-ce gust. Am întrebat:

— Fratele dumneavoastră doarme la etaj?

— Păi, unde altundeva, Ralph? Taci acum.

— Nu mă cheamă Ralph, i-am spus, dar ea s-a purtat de parcă nu m-auzise.

Ar fi însemnat să fac un efort uriaş, ca să lămuresc neînțelegerea, și de-acum rămăsesem nemişcat, pur și simplu nu mai puteam lupta cu frigul. Curios era că, de-ndată ce-am renunțat la luptă, o moleșeală plăcută a-nceput să mă tragă-n jos. Mi i-am imaginat pe mami, tati și Julia, stând acasă și uitându-se la *Spectacolul de magie al lui Paul Daniels*[1], dar chipurile lor s-au topit, ca reflexiile de pe dosul unei linguri.

De frig ce-mi era, m-am trezit. Nu ştiam unde, sau cine, sau când eram. Urechile mi le simțeam ca mușcate și-mi vedeam respirația. Un bol de porțelan se afla pe-un taburet, și glezna mea era prinsă-ntr-o crustă de ceva tare și spongios. Atunci mi le-am amintit pe toate și m-am ridicat în fund. Durerea din picior îmi dispăruse, dar cu capul nu mă simțeam deloc bine, de parcă o mulțime-ntreagă mi se vârâse-n el și nu mai reușea să iasă. Mi-am șters cataplasma de pe picior c-o batistă deja mucoșită. Nu mi-a venit să cred, în prima clipă, dar glezna mi se prezenta bine, vindecată ca prin minune. Mi-am pus șoseta și gheata, m-am ridicat în picioare și mi-am lăsat greutatea pe picior. Am simțit un vag junghi, dar numai fiin'că m-așteptam la el.

— Alo? am strigat în direcția coridorului mascat de șiragurile de bobițe.

N-am primit răspuns. Am trecut prin zuruitul de bobițe și-am pătruns într-o bucătărioară c-o chiuvetă de piatră și-un cuptor

1 *The Paul Daniels Magic Show*, emisiune difuzată de BBC din 1979 până în 1994, a cărei gazdă era Newton Edward (zis Paul) Daniels (n. 1938).

masiv. Destul de mare ca să se ascundă-n el un copil. Ușița-i rămăsese deschisă, dar înăuntru era un întuneric desăvârșit, la fel ca-n mormântul crăpat de sub Sfântul Gabriel. Voiam să-i mulțumesc bătrânicii posace că-mi vindecase glezna.

„Ai grijă să se deschidă ușa din dos", m-a făcut atent Geamănul Nenăscut.

Nu se deschidea. Nici fereastra-ghilotină, acoperită cu flori de gheață, nu se deschidea. Și mânerul, și balamalele ei fuseseră de mult acoperite cu vopsea, și mi-ar fi trebuit cel puțin o daltă ca s-o conving să se deschidă. M-am întrebat ce oră era și-am scos ceasul Omega de la tataie, dar era prea-ntuneric în bucătărioară și nu se vedea nimic. Dacă era seara târziu? Mă-ntorceam acasă și-mi găseam ceaiul așteptându-mă sub un capac Pyrex. Mami și tati își *ies* din fire dacă nu sunt acasă la vremea ceaiului. Dar dacă trecuse de miezul nopții? Cum era să fi fost alertată poliția? *Doamne!* Sau dacă dormisem o-ntreagă zi scurtă, și se făcuse deja noaptea următoare? *Malvern Gazetteer*[1] și programul *Midlands astăzi*[2] poate că publicaseră deja poza mea de la școală și lansaseră apeluri către martori. *Doamne!* Pleoșc o fi dat raportul că m-a văzut îndreptându-mă spre lacul înghețat. Poate că mă căutau scafandrii acolo, chiar atunci.

Era ca-ntr-un vis urât.

Ba nu, și mai rău de-atât. Când m-am întors în salon, m-am uitat la ceasul Omega de la bunicul meu și-am văzut că *nu* mai arăta ora. Vocea mi-a gemut: „Nu!" Geamul de deasupra, minutarul, brațul orar dispăruseră și nu mai rămăsese decât secundarul îndoit. Când căzusem pe gheață, probabil c-atunci se-ntâmplase. Carcasa era crăpată și jumătate din rotițele dinăuntru se vărsaseră din ea.

Ceasul Omega de la tataie nu greșise ora nici măcar o dată-n patru decenii. Eu, în mai puțin de două săptămâni, îl omorâsem.

---

1 În original, *Gazetarul din Malvern*. Cuvântul *gazetteer* înseamnă „registru de denumiri geografice", dar aici este mai potrivit sensul redat de termenul *gazetar*, adică „făcător de gazete".

2 *Midlands Today*, program de știri al postului BBC, pentru comitatele din West Midlands, zona din centrul Angliei.

Năucit de groază, am luat-o pe coridor și de-acolo, târșâindu-mi picioarele, în sus pe scările deformate.

— Alo?!

Tăcere ca noaptea, într-o eră glaciară.

— Trebuie să plec!

Grija ceasului Omega îmi risipise teama de-a mă afla-n casa aia, dar tot nu-ndrăzneam să țip, ca nu cumva să-l trezesc pe frate.

— Trebuie să plec spre casă, de-acum! am strigat, ceva mai tare.

Tăcere.

Am hotărât să plec, pur și simplu, pe ușa din față. Urma să mă-ntorc pe lumină de zi, să-i mulțumesc bătrânicii posace. Zăvoarele s-au lăsat desfăcute relativ ușor, însă alta era povestea cu modelul vechi de-ncuietoare. Dacă n-aveam cheie, n-o puteam deschide. Asta era. Trebuia să urc la etaj, s-o trezesc pe băbătie, să iau cheia de la ea și, dacă se supăra, ghinion. Ceva, *orice*, trebuia făcut în privința catastrofei cu ceasul distrus. Dumnezeu știa ce anume, dar acolo, în Casa din Pădure, nu puteam face nimic.

Scările păreau să se-ncovoaie-n sus și se făceau mai abrupte. În curând, a trebuit să mă folosesc de mâini ca s-apuc treptele de deasupra mea și să nu cad pe spate. Cum, Doamne iartă-mă!, urca și cobora bătrânica posacă, în rochia ei mare, popească, naiba știe. Până la urmă, de fapt, m-am tras în sus și-am ajuns pe-un palier minuscul, cu două uși. Printr-o fereastră ca o fantă, pătrundea o licărire. Una din uși trebuia să fie de la camera bătrânicii posace, iar cealaltă, de la camera fratelui ei.

Stânga vine c-o putere pe care dreapta n-o are, așa c-am pus mâna pe clanța de fier a ușii din stânga. Mi-a supt căldura din mână, din braț, din sânge.

Scrâști-scrâști.

Am înghețat.

Scrâști-scrâști.

Vreun cărăbuș venit la priveghi? Un șobolan în pod? O țeavă-nghețată bocnă?

Din ce cameră se-auzea *scrâști-scrâști*?

Când am răsucit-o, clanța de fier a scos un scrâșnet prelung.

Lumina prăfoasă a lunii pătrundea-n camera de la mansardă prin perdeaua de dantelă cu model fulg-de-zăpadă. O nimerisem. Bătrânica posacă zăcea sub cuvertură, cu placa dentară într-un borcan de lângă pat, nemișcată ca o ducesă de marmură de pe un mormânt din cripta bisericii. M-am sucit de colo-colo pe podeaua denivelată, făcându-mi griji că urma s-o trezesc. Dacă uitase cine eram și credea că venisem s-o omor, și striga dup-ajutor, și-o lovea damblaua? Părul îi acoperea fața plină de riduri, ca mătasea-broaștei. La fiecare zece sau douăj' de bătăi de inimă, un abur de răsuflare îi scăpa din gură. Numai asta dovedea că era făcută din carne și sânge, la fel ca mine.

— M-auziți?!

Nu, trebuia s-o scutur, ca să se trezească.

Până să-mi ajungă mâna la umărul ei, am auzit iar acel zgomot scrâșnit, dar venea din *ea*.

Nu era un sforăit. Era un horcăit al morții.

Du-te-n cealaltă cameră. Trezește-l pe frate-su. Are nevoie de-ambulanță. Ba nu. Ieși cum oi putea. Dă fuga la „Lebăda neagră" și cheamă-l în ajutor pe Isaac Pye. Ba nu. O să te-ntrebe ce-ai căutat în Casa din Pădure. Ce-ai să spui atunci? Nu știi nici măcar cum o cheamă pe femeia asta. E prea târziu. Moare chiar acum. Sunt convins. Horcăitul se desfășoară. Mai sonor, mai penetrant, mai străpungător.

I se umflă traheea sub apăsarea sufletului care-i părăsește inima.

Ochii ei obosiți se deschid brusc, la fel ca la o păpușă: negri, sticloși, speriați.

Din gura ca o spărtură neagră, iese vâjâind un fel de vifor.

Un muget plutește-n aer, tăcut.

Nu pleacă nicăieri.

Călăul cu ștreangul

Beznă. Lumină. *Beznă.* Lumină. *Beznă.* Lumină. Ștergătoarele de la Datsun pur și simplu nu puteau ține pasul cu ploaia – nici măcar la ritmul cel mai rapid. Când o matahală de camion a trecut în sens invers, ne-a-mproșcat cu mocirlă parbrizul pe care deja se scurgeau șiroaie. C-o asemenea vizibilitate ca de spălătorie de mașini, *abia* dac-am zărit cele două radare ale Ministerului Apărării, care se roteau și ele c-o viteză incredibilă. Așteptau să se reverse cu toată puterea trupele Tratatului de la Varșovia[1]. Nu prea vorbeam, eu și mami, pe drumu-ntr-acolo. În parte, și din cauza locului unde mă ducea, cred. (Ceasul de bord indica ora 16.05. Execuția mea publică urma să aibă loc în *exact* șapteșpe ore.) Când am oprit la trecerea de pietoni cu semafor de lângă salonul de cosmetică desființat, m-a-ntrebat dac-avusesem o zi bună. I-am răspuns:

— Destul de.

Am întrebat-o și eu pe ea dac-avusese o zi bună, și mi-a răspuns:

— O, da, strălucit de creatoare și profund satisfăcătoare, mulțumesc.

A naibii de sarcastică poate fi mami, deși pe mine mă ia la rost când fac la fel.

— Ai primit vreo felicitare de Sfântul Valentin?

Am zis că nu, deși tot nu i-aș fi spus, chiar dacă aș fi primit vreuna. (De fapt, primisem una, dar o aruncasem direct la coș. Scria: „Să-mi sugi pușa“ și era semnată de Nicholas Briar, cu toate

1 Tratatul de prietenie, cooperare și asistență mutuală, încheiat în anul 1955 de Uniunea Sovietică și alte șapte state socialiste, a fost echivalentul Alianței Nord-Atlantice din blocul comunist. A fost desființat în 1991.

că scrisul cam semăna cu-al lui Gary Drake.) Duncan Priest primise patru. Neal Brose primise șapte sau, cel puțin, așa pretindea el. Ant Little descoperise că Nick Yew primise *douăzeci*. N-am întrebat-o pe mami dacă ea primise vreuna. Tati zice că Sfântul Valentin și Ziua Mamei, și Ziua Portarilor de Fotbal Ciungi – toate astea sunt conspirații puse la cale de fabricanții de felicitări și de vânzătorii de flori, și de producătorii de ciocolată.

În fine. Deci mami m-a lăsat la stopul de la Nodul Malvern, în fața clinicii. Mi-am uitat jurnalul în torpedou și, dacă semaforul nu s-ar fi făcut roșu pentru mine, mami ar fi plecat de-acolo către Lorenzo Hussingtree, cu el cu tot. (Nici Jason nu-i tocmai numele cel mai cel pe care ți-l poți dori, dar să te cheme Lorenzo, în școala *mea* – păi, riști să fii ucis în chinuri cu arzătorul Bunsen.) Cu jurnalul pus bine la loc în ghiozdan, am traversat parcarea inundată a clinicii, țopăind când pe-un picior, când pe celălalt, după cum zăream câte-un locșor fără baltă, parc-aș fi fost James Bond, când sărea ca broscoiul de pe-o spinare de crocodil pe alta[1]. La intrarea-n clinică, erau doi de-a șasea ori de-a șaptea de la Școala Dyson Perrins. Mi-au zărit uniforma dușmană. În fiecare an, așa susțin Pete Redmarley și Gilbert Swinyard, toți cei de-a opta de la Dyson Perrins și toți cei de-a opta de la noi o șterg de la școală, se-ntâlnesc în secret pe-un teren de luptă-nconjurat de tufe de grozamă, și-acolo pun de-o-ncăierare generală. Dacă te fofilezi, ești homo; dacă-i spui vreunui profesor, ești *mort*. În urmă cu trei ani, cică, Pluto Noak l-a izbit atât de brutal pe cel mai tare băiat de la ei, încât ăluia, la spitalul din Worcester, i-au cusut falca la loc, și nici acum n-a scăpat de paiul prin care-și suge mâncarea. Norocul meu că ploua prea tare, și băieții de la Dyson Perrins nu și-au mai bătut capul cu mine.

Azi aveam a doua programare din an, și recepționera cea drăguță, de la intrarea-n clinică, m-a recunoscut.

— O sun pe doamna De Roo, s-o anunț c-ai venit, Jason. Ia loc.

---

1 Trimitere la filmul *Live and Let Die* (*Trăiește și lasă-i pe alții să moară*) din 1973, în regia lui Guy Hamilton, avându-l pe Roger Moore în rolul agentului 007.

Îmi place fata. Știe ce caut acolo, așa că nu mai face conversație inutilă, care să mă dea de gol. Sala de așteptare miroase-a detergent Dettol și-a plastic încins. Cei care-și așteaptă rându-acolo, în sală, nu arată niciodată ca și cum ar fi ceva foarte în neregulă cu ei. După cum nici eu n-arăt, bănuiesc, dacă nu se uită nimeni la mine. Cu toții stau atât de înghesuiți unii într-alții, și despre ce-ai putea să discuți cu cel de-alături, dacă nu despre subiectul pe care ți-ai dori cel mai puțin să-l auzi abordat?

— Ia spune, *tu* de ce-ai venit?

O băbătie tricota. Sunetul andrelelor ei se-mpletea cu sunetul ploii. Un bărbat cu statură de hobbit și cu ochii apoși se legăna dintr-o parte-ntr-alta. O femeie cu oasele ca un umeraș stătea cu spatele drept și citea *Watership Down*[1]. Într-un colț, e un țarc pentru bebeluși, c-un morman de jucării molfăite în el, dar de astă dată era neocupat.

Telefonul a sunat și recepționera cea drăguță a răspuns. Probabil că era vreo prietenă de-a ei, fiin'că și-a pus palma peste microfonul receptorului și-a-nceput să vorbească mai încet. *Doamne*, ce invidie am pe *oricine* e-n stare să spună ce vrea, în același timp în care gândește ce vrea să spună, fără să trebuiască să se gândească dacă n-or fi și cuvinte la care să se bâlbâie! Un ceas de perete cu Elefantul Dumbo țăcănea ceva ce suna cam așa: „Mi-nut-cu-mi-nut-mă-soa-ră-pen-du-la, / Tu-scoa-te-ți-cre-ie-rii-n-cet-cu-spa-tu-la. / Nu-știi-să-nu-meri-nici-pâ-nă-la-ze-ce, / Ori-ci-ne-te-n-tre-ce-te-n-tre-ce-te-n-tre-ce." (Patru fără un sfert. Șaișpe ore și cinzej' de minute mai am de trăit.) Am pus mâna pe-un exemplar ferfenițit din *National Geographic*. O americancă despre care era vorba în el învățase niște cimpanzei să vorbească-n limbajul semnelor.

Cei mai mulți oameni cred că bâlbâiala și blocajul sunt același lucru, dar ele, de fapt, sunt la fel de diferite ca diareea și constipația. Blocaj e-atunci când spui primele sunete ale cuvântului, dar nu te poți opri să le spui pe-aceleași, iar și iar. Cam așa: *blo-blo-blo-blo*caj. Bâlbâială-i atunci când te blochezi după primele sunete ale cuvântului. Cam așa: *bâl*...bâială! Eu pentru bâlbâială merg

---

1 Roman alegoric al scriitorului Richard George Adams (n. 1920), care descrie o societate a iepurilor antropomorfizați.

la doamna De Roo. (Chiar așa o cheamă. Nume olandez, nu australian.) Am început să merg la ea din anul ăla, când toată vara n-a plouat un strop, și Colinele Malvern se făcuseră cafenii, și peste tot izbucneau incendii. Eram la domnișoara Throckmorton, care a jucat cu noi spânzurătoarea pe tablă, într-o după-masă când soarele se revărsa pe fereastră-năuntru. A scris:

PRIV–GH – – – – RE

Orice cap sec era-n stare să ghicească, așa c-am ridicat și eu mâna. Domnișoara Throckmorton a zis:

— Da, Jason? – și-n momentul *ăla* viața mea s-a-mpărțit în două: Înaintea Spânzurătorii și După Spânzurătoare.

Cuvântul *privighetoare* a răsunat în țeasta mea, dar n-a vrut în ruptul capului să și *iasă* de-acolo. Silaba *pri-* mi-a ieșit, nu-i vorbă, dar în privința celorlalte, cu cât mă forțam eu mai mult să le scot, cu-atât se strângea mai tare lațul care le ținea înăuntru. Țin minte că Lucy Sneads i-a șoptit ceva la ureche Angelei Bullock și că amândouă și-au înăbușit chicotelile. Țin minte cum se holba Robin South la o asemenea ciudată arătare. Și eu m-aș fi holbat la fel, dacă nu era vorba despre mine. Când se bâlbâie, unui bâlbâit îi ies ochii din orbite, și tremură tot, și se-nroșește ca un luptător de skanderbeg, atunci când se-nfruntă c-un egal, și gura i se-nchideschide-nchideschide, ca unui pește prins în plasă. Trebuie să fie, într-adevăr, o imagine haioasă.

Pentru mine însă, n-a fost haios deloc. Domnișoara Throckmorton aștepta. Fiecare copil din clasă aștepta. Fiecare cioară și fiecare păianjen din Black Swan Green așteptau. Fiecare nor, fiecare mașină de pe fiecare șosea, ba chiar și doamna Thatcher[1] în Camera Comunelor – toți și toate-nlemniseră, ascultau, priveau, se gândeau: *Ce* se-ntâmplă cu *Jason Taylor*?

Dar, indiferent cât de șocat, de speriat, de gâtuit, de rușinat mă simțeam, indiferent cum arătam, ca un bătut-în-cap desăvârșit, indiferent cât de tare mă *detestam* eu singur că nu eram în stare

---

1 Întâmplările din acest capitol se petrec în februarie 1982, iar episodul evocat aici de Jason este mai vechi cu cinci ani, adică s-a petrecut în 1977. În acel moment, Margaret Thatcher (1925-2013) era încă membră a Camerei Comunelor, devenind prim-ministru al Marii Britanii abia în 1979.

să spun un cuvânt în propria mea limbă, n-am reuşit să scot „privighetoarea" pe gură. A trebuit să spun, până la urmă:

— Nu ştiu sigur, domnişoară – la care domnişoara Throckmorton a zis:

— Înțeleg.

Şi chiar a-nțeles. A sunat-o pe mami-n aceeaşi seară şi, după numai o săptămână, am fost luat şi dus la doamna De Roo, logopeda clinicii de la Nodul Malvern. Asta, cu cinci ani în urmă.

Cred că tot cam atunci (poate chiar în aceeaşi după-masă), bâlbâiala s-a cuplat, în capul meu, cu Spânzurătoarea – de fapt, a căpătat înfățişarea călăului care te spânzură. Buzele ascuţite, ca de ştiucă, nasul borcănat, pomeții umflați, ca de rinocer, ochii-nroşiți, fiin'că nu doarme niciodată. Mi-l şi închipui în sala bebeluşilor de la Spitalul din Preston, alegându-i: „An-tan-tichitan..." Mi-l imaginez punându-mi un deget peste buzele umede, aplecându-se la urechea mea şi şoptindu-mi: „Al meu eşti!" Dar îl simt cu-adevărat după mâini, nu după față. Degetele lui ca nişte şerpi mi se-nfig în partea dinapoi a limbii şi-mi apasă traheea-n aşa hal, că nimic nu mai reuşesc să spun. Cuvintele care-ncep cu *n* au fost întotdeauna preferatele Călăului. Când aveam nouă ani, mi-era groază de cei care mă-ntrebau: „Câți ani ai?" Am ajuns, pân' la urmă, să ridic nouă degete, ca şi cum aş fi fost şmecher nevoie-mare, dar ştiu că persoana care mă-ntreba se gândea: „N-o fi putut să *spună*, şi gata, *nătărăul*?" Şi cuvintele cu *y* îi plăceau Călăului, dar în ultima vreme s-a plictisit de-alea şi le-a preluat pe cele cu *s*. Asta-i rău de tot. Uitați-vă-n orice dicționar, şi-o să vedeți care secțiune e cea mai groasă: litera *S*. Douăj' de milioane de cuvinte încep cu *n* sau cu *s*. Cu excepția cazului în care sovieticii ar declanşa un război nuclear, cel mai tare mă tem ca nu cumva Călăul să devină interesat de cuvintele cu *j*, fiin'c-atunci *n-aş mai fi în stare să-mi pronunț nici măcar numele*. M-aş vedea nevoit să mi-l schimb, organizând o strigare publică, dar tati nu m-ar lăsa nici în ruptul capului.

Singura metodă prin care-l poți păcăli pe Călău e să-ți formulezi propoziția-n minte mai întâi şi, dacă-ți dai seama că urmează un bâlbo-cuvânt, să ți-o modifici singur în aşa fel încât să eviți cuvântul respectiv. Sigur, trebuie să faci asta fără ca persoana cu care vorbeşti să se prindă. Cititul dicționarelor, cum fac eu, te ajută la genul ăsta de fandări şi piruete, numai că trebuie să ții minte

mereu cu cine vorbești. (Dac-aș vorbi cu vreun alt băiat de treișpe ani și-aș spune „melancolic“, de pildă, ca să nu mă bâlbâi încercând să spun „supărat“, aș ajunge de râsul curcilor, fiin'că nu se cuvine ca băieții să folosească dintr-astea, vorbe de oameni mari, cum e și „melancolic“. În tot cazul, nu la Școala Generală Publică din Upton-on-Severn.) O altă strategie constă în a câștiga puțin timp, zicând „...ăăă“ și sperând ca, pentr-o clipă, concentrația Călăului să slăbească și tu să poți strecura cuvântul cu pricina. Dar, dacă zici prea multe „ăăă“-uri, tot ești privit ca un prostănac. În ultimă instanță, dacă un profesor îți pune o întrebare al cărei răspuns e-un bâlbo-cuvânt, cel mai bine te prefaci că nu-l știi. De nenumărate ori am procedat așa. Uneori, profesorii își mai ies din fire (mai ales dacă și-au petrecut jumate din oră explicând ceva), dar adevărul e că *orice* e mai bine decât să ți se pună eticheta de „gângavul școlii“.

Asta, cel puțin, am reușit mereu să evit, fie și-n ultima clipă, dar mâine-dimineață, la ora nouă și cinci minute, se va întâmpla, orice aș face. Va trebui să mă ridic în picioare-n fața lui Gary Drake și Neal Brose, în fața *întregii* mele clase, de fapt, și să citesc din cartea domnului Kempsey, *Predici simple pentru o lume complicată*[1]. O să fie *zeci* de bâlbo-cuvinte-n acea lectură, pe care *n-o să pot* să le substitui, și *n-o să pot* să pretind că nu le știu, fiin'c-o să le am tipărite acolo, în fața ochilor. Călăul, cu spânzurătoarea lui, o să-și pregătească momentul, pe măsură ce-o să citesc, subliniindu-mi toate preferatele lui, cuvintele cu *n* și cu *s*, șoptindu-mi la ureche: „Ia să te *văd*, Taylor, cum încerci să-l zici și pe-*ăsta*!“ *Știu* deja: cu Gary Drake și Neal Brose, și cu toți ceilalți uitându-se la mine, Călăul o să mă *strângă* de gât, și-o să-mi *înfulece* limba, și-o să-mi *pocească* mutra. Mai rău decât pe-a lui Joey Deacon. O să mă bâlbâi mai rău decât m-am bâlbâit vreodată, de când mă știu. Până la nouă și-un sfert, secretul o să mi se răspândească-n toată școala, ca un gaz toxic la un atac terorist. Cel mai târziu în prima recreație, viața mea n-o să mai merite trăită.

Cel mai grotesc lucru pe care mi-a fost dat să-l aud vreodată e-ăsta (Pete Redmarley a jurat pe mormântul lui că-i adevărat,

---

1 *Plain Prayers for a Complicated World* (1975), de Avery Brooke, profesoară de rugăciune și meditație la Divinity School Berkeley, de la Universitatea Yale.

așa că s-ar putea chiar să fie): un băiat dintr-a douășpea dădea examenul de calificare nivel A[1]. Și-avea niște părinți îndrăciți, care făcuseră presiuni uriașe asupra lui, să ia numai note maxime, iar în timpul examenului, băiatul a cedat nervos și n-a mai reușit nici măcar să priceapă-ntrebările. Și-atunci, ce-a făcut? A scos două pixuri Bic Biro din penar și le-a fixat cu vârfurile pe globii oculari, s-a ridicat de pe scaun și-a izbit cu capu-n pupitru. Atunci și acolo, în sala de examen. Pixurile i-au străpuns ochii în așa hal, încât n-au mai rămas în afara găvanelor decât două cioturi de la celelalte capete, nu mai lungi de două degete. Domnul Nixon, directorul, a mușamalizat scandalul, ca să n-ajungă-n ziare sau mai știu eu ce. Oribilă poveste, grețoasă chiar, numai că eu, în momentul ăsta, mai degrabă l-aș omorî pe Călău așa decât să-i îngădui să mă omoare el pe mine mâine-dimineață.

Vorbesc serios.

Pantofii doamnei De Roo troncăne, drept care știi când vine după tine. Are patruj' de ani, poate chiar mai mult, și poartă niște agrafe argintii zdravene-n părul sârmos, de culoarea bronzului, și haine înflorate. I-a dat recepționerei celei drăguțe un dosar, a țâțâit din limbă văzând cum plouă și-a zis:

— Vai de mine, a venit anotimpul musonic în bezna din Worcestershire!

Mi-am dat seama că făcea bășcălie și-am plecat repede cu ea. Nu cumva să descopere ceilalți pacienți pentru ce mă aflam acolo. Am luat-o-mpreună pe coridor, prin fața panoului indicator, tapetat cu inscripții de genul: PEDIATRIE și ECOGRAFIE. (*Mie* n-o să-mi pună nimeni creierul la ecograf. O să evit asta, ținând minte orice satelit din sistemul solar.)

— Februarie-i atât de sumbru prin părțile-astea ale lumii, a zis doamna De Roo. Nu crezi? Parcă nici nu-i o lună aparte, ci o luni dimineață care durează douășopt de zile. Pleci de-acasă pe întuneric și te întorci pe-ntuneric. Și-n zilele cu ploaie, cum este azi, parcă ai trăi într-o peșteră ascunsă de-o cascadă.

1 În sistemul educațional britanic, echivalent al examenului de maturitate, care se dă la finalul cursurilor secundare.

I-am spus doamnei De Roo cum auzisem eu despre copiii eschimoșilor că-și petrec timpul sub lămpi cu lumină solară artificială, ca să nu facă scorbut, fiin'că la Polul Nord iarna durează mai tot anul. I-am sugerat să se gândească dacă n-ar fi fost bine să-și cumpere un aparat de bronzat artificial.

— O să mă gândesc, mi-a răspuns.

Am trecut prin dreptul unui salon în care un bebeluș urla, după ce i se făcuse o injecție. În următorul era o fată pistruiată, cam de vârsta Juliei, care stătea-ntr-un fotoliu rulant. Unul din picioare-i lipsea. Probabil că s-ar fi bucurat să se bâlbâie ca mine, cu condiția să-și recapete piciorul, și m-am întrebat dacă fericirea nu cumva e numai prin comparație cu nefericirile altora. Dar asta-i cu dublu tăiș, atenție. Ceilalți o să se uite la mine, de mâine dimineață-ncolo, și-o să gândească: „Mă rog, poate că viața mea este într-un rahat maxim, dar nu sunt în situația lui Jason Taylor, cel puțin. Eu măcar pot să *vorbesc*".

Luna preferată a Călăului cu spânzurătoarea-i februarie. Odată venită vara, el se blegește și hibernează până spre toamnă, iar eu reușesc să pronunț cuvintele ceva mai bine. De fapt, după cea dintâi porție de vizite la doamna De Roo, din urmă cu cinci ani, și până să m-apuce alergia la polen, tuturor li s-a părut că mă vindecasem de bâlbâială. Odată cu noiembrie însă, Călăul revine la viață, cam ca John Barleycorn[1], dar pe invers. Până-n ianuarie, redevine el însuși, iar eu, hop înapoi la doamna De Roo. Anul *ăsta* e mai dat naibii ca niciodată. Mătușa Alice a stat la noi câteva zile, acum două săptămâni, și-ntr-o noapte, când treceam pe palierul de la etaj, am auzit-o vorbind cu mami:

— *Serios*, Helena, când ai de gând să miști un deget în legătură cu *bâlbâiala* lui Jason?Asta-i sinucidere socială! Niciodată nu știu dacă să termin eu propozițiile în locul lui sau, pur și simplu, să-l las, bietul băiat, să se bălăbăne, atârnat în ștreang.

Trasul cu urechea pare incitant, fiin'că afli ce cred oamenii cu adevărat, dar trasul cu urechea te face și nefericit, exact din același motiv.

---

1 Personaj din cântecul omonim, personificare a recoltei de orz (*barley*) și a băuturilor alcoolice obținute din el, berea și whisky-ul.

După ce-a plecat mătușa Alice înapoi la Richmond, m-a chemat mami și mi-a spus că n-ar avea ce să-mi strice dac-aș relua consultațiile cu doamna De Roo. I-am răspuns că da, foarte bine, chiar asta voiam și eu, dar nu pomenisem nimic, fiin'că-mi era rușine și fiin'că simplul fapt de-a vorbi despre bâlbâială mă făcea să mă bâlbâi și mai tare.

Doamnei De Roo îi miroase-a Nescafé și cabinetul, fiin'că bea fără-ncetare Nescafé Gold Blend. Are două canapele mizerabile, o carpetă de culoarea gălbenușului, o greutate pentru hârtii în formă de ou de dragon, o parcare supraetajată Fisher-Price, pentru mașinuțe de jucărie, și-o uriașă mască zulu sud-africană. Doamna De Roo s-a născut în Africa de Sud, numai că într-o zi autoritățile au pus-o să părăsească țara-n douășpatru de ore, dacă nu voia să fie băgată la zdup. Nu fiin'c-ar fi comis vreun delict, ci fiin'c-așa se procedează-n Africa de Sud, când nu ești de acord că oamenii de culoare trebuie să stea-ngrămădiți ca vitele-n colibe de chirpici, în rezervații mari, unde n-au școli, nici spitale, nici locuri de muncă. Julia zice că nu-ntotdeauna polițiștii sud-africani își mai bat capul să te bage la-nchisoare, că de multe ori îți fac vânt de pe câte o clădire înaltă și pe urmă spun c-ai încercat să evadezi. Doamna De Roo și soțul ei (care-i dentist indian) au fugit în Rhodesia[1]-ntr-un jeep, dar au fost obligați să lase-n urmă tot ce-aveau și ei. Autoritățile au pus mâna pe toate bunurile lor. (A fost un interviu cu ea în *Malvern Gazetteer* – de-acolo știu cele mai multe din lucrurile-astea.) Vara sud-africană coincide cu iarna de la noi, așa că-n februarie, acolo-i tare cald și frumos. Doamna De Roo încă mai vorbește c-un ușor accent curios. „Da"-ul ei sună a „dea" și „hai" la ea sună a „hăi".

— Așa, Jason, și-a-nceput ea dialogul de azi. Cum stau lucrurile?

Cei mai mulți n-așteaptă decât un „Mulțumesc, bine", când îi pun unui copil o asemenea-ntrebare, dar doamna De Roo chiar vrea să știe. Așa că i-am destăinuit c-aveam a doua zi oră de

1 Stat din sudul Africii, care a existat din 1965 până în 1979, actualul Zimbabwe.

dirigenție. Vorbitul despre bâlbâială e-aproape la fel de stânjenitor ca bâlbâiala-n sine, dar cu ea merge, nu mi-e rușine. Călăul știe că nu trebuie să se pună cu doamna De Roo, așa că se poartă ca și cum nici n-ar fi de față. Ceea ce-i bine, fiin'că se dovedește că *pot* să vorbesc și eu ca orice om normal, dar e rău, fiin'că-n felul ăsta, cum ar putea doamna De Roo să-l înfrângă vreodată pe Călău, dacă nu-l vede nici măcar o dată ca lumea?

M-a-ntrebat dacă vorbisem cu domnul Kempsey și-l rugasem să mă mai scuze câteva săptămâni. I-am spus că deja vorbisem, și iată ce-mi spusese: „Cu toții trebuie să ne înfruntăm demonii într-o bună zi, Taylor, și pentru tine momentul se apropie". Elevii citesc, la dirigenție, în ordine alfabetică. Ajunseserăm la *T* de la „Taylor", așa că pentru domnul Kempsey lucrurile erau clare.

Doamna De Roo a scos un sunet ca de „aha".

Nici ea, nici eu n-am spus nimic timp de câteva momente. Apoi, m-a întrebat:

— Vreun pas înainte cu jurnalul, Jason?

Jurnalul e-o idee nouă, avansată de tati. El i-a telefonat doamnei De Roo și i-a spus că, în condițiile „tendinței mele anuale de recidivă", se gândise el că se impunea o „temă de casă" suplimentară. Drept care, doamna De Roo mi-a sugerat să țin un jurnal. Nu mai mult de-un rând sau două în fiecare zi, atâta cât să scriu când, unde și la ce cuvânt mă-mpiedicasem, și-n ce fel mă simțisem dup-aceea.

Iată cum arăta Săptămâna Unu:

Data	Locul	Cuvântul	Cum m-am simțit
12 feb. 1982	sufragerie	normal	prost
13 feb. 1982	sala de sport	Simon le Bon	tâmpit
14 feb. 1982	autobuz școală	slalom	prost și tâmpit
15 feb. 1982	la telefon	Nottingham	groaznic
16 feb. 1982	magaz. dl Rhydd	nasturi	groaznic și prost
17 feb. 1982	ora de franceză	Sur le Pont d' Avignon	prost

— Mai degrabă un tabel, așadar, a zis doamna De Roo, decât un jurnal în sensul clasic al termenului, nu? (De fapt, l-am scris azi-noapte. Nu-i vorba c-ar fi minciuni sau altceva, doar niște

adevăruri pe care le-am născocit. Dac-aş scrie despre *fiecare* caz în care trebuie să-l fentez pe Călău, jurnalul mi s-ar face gros cât *Paginile aurii*.) Scurt şi la obiect. Şi foarte precisă liniatura.

Am întrebat-o pe doamna De Roo dacă să continui cu jurnalul şi săptămâna următoare, şi ea mi-a spus că se gândea că tatăl meu s-ar simţi dezamăgit dacă n-aş continua, şi-atunci mai bine da.

Pe urmă, doamna De Roo şi-a scos Metro-Gnomul. Metro-Gnomurile sunt nişte pendule cu fundu-n sus şi fără partea de ceasornic. Bat ritmurile. Sunt mici, de unde, probabil, şi denumirea de gnom. Cei care studiază muzica le folosesc în mod normal, la fel şi logopezii. Citeşti cu voce tare, în ritmul bătăilor gnomului, cam aşa: „Hai-că-vi-ne-o-lu-mâ-na-re-şi-te-du-ce-a-cum-în-pat, / Hai-că-vi-ne-şi-o-se-cu-re-şi-te-la-să-fă-ră-cap“[1]. Azi, am citit un pomelnic de cuvinte cu *n*, după dicţionar, unul câte unul. Metro-Gnomul *ajută* cu-adevărat vorbirea, o face la fel de simplă ca o melodie, dar nu mă văd umblând cu vreun gnom după mine, este? Băieţii de teapa lui Ross Wilcox ar zice: „Ăsta ce mai e, Taylor?“, i-ar smulge pendulu-ntr-o *nano*-secundă şi pe urmă: „Lucrare de mântuială, ăăă, ce zici?“

După Metro-Gnom, am citit cu voce tare dintr-o carte pe care-o păstrează doamna De Roo special pentru mine, intitulată *Z de la Zaharia*[2]. Romanul ăsta, *Z de la Zaharia*, spune povestea unei fete pe nume Ann, care trăieşte-ntr-o vale unde funcţionează un sistem climatic aparte, care o protejează pe ea, după ce un război atomic a făcut prăpăd în tot restul ţării şi-a lichidat populaţia-n întregime. Din câte poate Ann să ştie de-acolo, ea e singura persoană rămasă-n viaţă din tot Arhipelagul Britanic. Cartea în sine-i de-a dreptul fantastică, deşi puţin cam sumbră. Poate că doamna De Roo mi-a cerut să-i citesc din ea ca să mă simt mai norocos decât Ann, cu toată bâlbâiala mea. M-am poticnit puţin la câteva cuvinte, dar cine nu era atent nu s-ar fi prins. Ştiu că doamna De Roo vroia să spună: *Vezi, poţi să citeşti cu voce tare* şi

---

1 Versuri dintr-o poezioară pentru copii, în care sunt parodiate bătăile clopotelor de la mai multe biserici din regiunea Londrei.

2 *Z for Zachariah*, roman science-fiction scris de Robert C. O'Brian (1918-1973) şi publicat postum, în 1974, de soţia şi fiica autorului, care l-au completat după notele lăsate de acesta.

fără să te bâlbâi. Dar sunt lucruri pe care nici măcar logopezii nu le-nțeleg. De multe ori, chiar și când e scris cu greșeli, Călăul îmi dă voie să spun tot ce vreau eu, inclusiv cuvinte care-ncep cu litere primejdioase. Asta (1) îmi dă speranța că m-am vindecat, speranță pe care el se poate bucura să mi-o spulbere mai târziu, și (2) îmi îngăduie să-i duc de nas pe ceilalți copii și să-i fac să creadă că sunt și eu normal, păstrându-mi vie și neatinsă teama că secretul tot o să-mi iasă la iveală.

Mai e ceva. La un moment dat, am pus pe hârtie cele Patru Porunci ale Călăului:

1-a poruncă:
Să te ferești de logopezi.
a 2-a poruncă:
Să-l strângi de gât pe Taylor, când e nervos fiin'că se bâlbâie.
a 3-a poruncă:
Să-l pândești pe Taylor, când nu e nervos fiin'că se bâlbâie.
a 4-a poruncă:
Odată ce Taylor ajunge „gângavul ăla"-n ochii lumii, al tău e.

Cum ziceam, Prima Poruncă funcționează ori de câte ori sunt cu doamna De Roo. Mâine-dimineață, Călăul o să treacă direct la a Patra Poruncă.

După ce s-a-ncheiat consultația, doamna De Roo m-a întrebat dacă mă simțeam ceva mai încrezător în privința orei de dirigenție de mâine. I-ar fi plăcut să-i răspund: „Bineînțeles!", dar numai dacă așa și era. I-am răspuns:

— Nu cine-știe-ce, ca să fiu sincer.

După care am întrebat-o eu pe ea dacă de bâlbâială scapi după ce mai crești, ca de coșuri, sau dacă bâlbâiții sunt mai degrabă ca niște jucării montate prost din fabrică și rămân așa, defecți, toată viața. (Există și adulți care se bâlbâie. Unul, de pildă, apare în serialul de comedie intitulat *Deschis la orice oră*[1], care se difuzează duminica seara la BBC1. Acolo, Ronnie Barker joacă rolul unui vânzător care se bâlbâie atât de rău, atât de caraghios, încât publicul

1 *Open All Hours*, emisiune în mai multe serii, difuzată începând cu anul 1976.

se *pișă* pe el de râs. Numai când știu că rulează *Deschis la orice oră*, mă-ncrâncenez tot ca un ambalaj de plastic aruncat pe foc.)

— *Dea*, mi-a spus doamna De Roo. Asta-i întrebarea. La care eu răspund că depinde. Logopedia, ca știință, e la fel de imperfectă, Jason, pe cât de complexă e vorbirea. Există șaptezeci și doi de mușchi angrenați în producerea vorbirii omenești. Conexiunile neurale care se fac în creierul meu acum, ca să-ți spun ție această propoziție, sunt de ordinul zecilor de milioane. Așa că nu-i de mirare că un studiu plasează procentajul oamenilor care prezintă un defect oarecare de vorbire la nivelul de doisprezece la sută. Nu-ți face speranțe că ar exista un leac-minune. În covârșitoarea majoritate a cazurilor, progresele nu vin de la încercările de a lichida un defect de vorbire. Dacă încerci să-l faci cu tot dinadinsul să dispară, el va reapărea din proprie inițiativă, și mai puternic. Înțelegi? Nu, problema este – și poate c-o să ți se pară aiurea – să-l înțelegi, să cazi la o înțelegere de lucru cu el, să-l respecți, să nu te mai temi de el. *Dea*, o să mai scoată capul din când în când, numai că tu, dacă vei ști *de ce*-l scoate, vei ști și cum să ții în frâu ceea ce-l face pe el să reapară. Când mai eram încă la Durban, aveam acolo un prieten care fusese alcoolic mai demult. Într-o zi, l-am întrebat cum se vindecase. Mi-a spus că nu se vindecase deloc. Am zis: „Cum adică? Nu te-ai atins de un strop de alcool de trei ani!" La care el mi-a spus că nu făcuse nimic altceva decât să devină un alcoolic abstinent. Ăsta e și scopul meu. Să-i ajut pe oameni să se transforme din bâlbâiți care se bâlbâie în bâlbâiți care nu se bâlbâie.

Doamna De Roo nu-i proastă și tot ce-mi spune sună rezonabil.

Dar e ca frecția la piciorul de lemn pentru ora de dirigenție de mâine-dimineață, de la clasa 2KM.

La cină am avut plăcintă cu carne și rinichi. Bucățelele de carne-s bune, dar cele de rinichi mă fac să-ntind mâna după găleata de vomitat. Ceea ce fac e să-ncerc să-nghit pe nemestecate bucățelele de rinichi. E riscant să le-ascund în buzunar, fiin'că Julia m-a văzut ultima dată și m-a turnat una-două. Tati o punea la curent pe mami în legătură cu noul agent de vânzări stagiar,

pe nume Danny Lawlor, de la noul supermagazin Groenlanda, care se deschisese la Reading.

— Proaspăt venit de la nu-ştiu-ce curs de management, şi la fel de irlandez ca Uraganul Higgins[1], dar pe cuvântul meu că băiatul ăsta nu c-a pupat Piatra de la Blarney[2] – a muşcat bucăţi din ea. Chiar că are darul bleotocărelii! Craig Salt a trecut pe-acolo, în timp ce eu încercam să le inoculez trupelor puţină disciplină şi frică de Dumnezeu, dar Danny l-a făcut *să-i mănânce din palmă*, nu alta, în cinci minute scurte. Esenţă de şef e băiatul ăsta! Craig Salt îmi va da mie vânzările la nivel naţional anul viitor, şi-atunci o să-l bag în viteză pe-acest Danny Lawlor şi zău dacă-mi pasă cui o să-i dau peste bot.

— Irlandezii caută întotdeauna să fie cât mai isteţi, a zis mami.

Tati nu mai ţinea minte că era ziua vizitei la logoped, până nu i-a povestit mami că le completase un cec „dodoloţ" celor de la Lorenzo Hussingtree, de la Nodul Malvern. A întrebat ce părere avusese doamna De Roo despre ideea lui cu jurnalul. Comentariul ei, că era „scurt şi la obiect", a fost de natură să-i alimenteze lui buna dispoziţie.

— „La obiect?" Indispensabil, mai curând! Principiile de management inteligent se aplică-n toate domeniile. I-am spus şi lui Danny Lawlor că orice operator este atât de bun pe cât sunt datele cu care lucrează. Fără date, eşti ca Titanicul, traversezi un Atlantic pe care colcăie gheţarii şi tu n-ai radar. Rezultatul? Coliziune, dezastru, noapte bună!

— Radarul nu s-a inventat în al Doilea Război Mondial? a-ntrebat Julia, înfigând furculiţa-ntr-o bucăţică de carne. Şi Titanicul nu s-a scufundat înainte de Primul?

— Principiul, o! fiică a mea, este o constantă universală. Dacă nu ţii evidenţe, nu poţi să faci estimări ale mersului înainte. E

---

1 Alexander Gordon Higgins (1949-2010), jucător profesionist nord-irlandez de biliard, supranumit Hurricane Higgins, pentru că juca foarte rapid.

2 Bloc de calcar din carbonifer, încastrat în zidăria Castelului de la Blarney, în comitatul Cork din Irlanda. Potrivit legendei, cine sărută această piatră capătă darul elocinţei excesive.

valabil pentru detailiști, valabil pentru educatori, valabil pentru militari, valabil pentru *orice* operator de sisteme. Într-o bună zi din cariera ta strălucită de la Old Bailey[1], ai să înveți acest lucru pe propria-ți piele, și-atunci ai să te gândești: „De ce nu l-am ascultat eu pe dragul meu tată înțelept? Câtă dreptate avea!"

Ca calu' a fornăit pe nas Julia, ceea ce i se permite, fiin'că ea-i Julia, nu? Eu nu pot niciodată să-i spun lui tati-n felul ăsta ce cred cu-adevărat. Parcă simt cum putrezesc în mine chestiile pe care nu le spun, ca niște cartofi atinși de mucegai într-un sac. Bâlbâiții nu pot susține o ceartă, fiin'că odată ce te-apucă bâlbâiala, pă-pă-păi, ga-ga-ga-gata, ești pi-pi-pi-pierdut, bă-bă-băi, gâ-gâ-gângavule! Dacă-ncep să mă bâlbâi cu tati, face mutra pe care a făcut-o și când i s-a livrat acasă bancul de lucru de la Black& Decker și-a descoperit că-i lipsea un set esențial de șuruburi. Mutra pe care Călăul efectiv o *adoră*.

Julia și cu mine am spălat vasele, după care mami și tati s-au așezat în fața televizorului, să se uite la o emisiune cu-ntrebări și răspunsuri nouă-nouță, intitulată *Puncte-puncte punctuale*[2] și prezentată de Terry Wogan. Concurenții trebuie să ghicească un cuvânt-lipsă dintr-o propoziție și, dacă reușesc să nimerească-același cuvânt ca juriul format din celebrități, câștigă premii de tot rahatul, cum ar fi un suport de căni cu căni.

Eu m-am retras la etaj, în camera mea, și-am început să-mi fac tema despre sistemul feudal, pentru doamna Coscombe. Dar apoi mi-a distras atenția un poem despre un patinator pe-un lac înghețat, care-și dorește atât de mult să știe cum e să fii mort, încât se convinge de unul singur că un băiat înecat stă de vorbă cu el. Am bătut la mașină poemul, pe mașina mea de scris marca Silver Reed. Îmi place că n-are cifra 1 și trebuie să bați litera *l*. Probabil c-atât aș salva din casa noastră, dacă s-ar întâmpla vreodată să ia foc, mașina de scris, dacă tot mi-am făcut zob ceasul

---

1 Tribunalul Penal Central al Angliei și Țării Galilor, numit astfel după strada pe care se află.

2 În original, *Blankety Blank*, emisiune difuzată de postul de televiziune BBC1 din ianuarie 1979 până în martie 1990.

Omega Seamaster de la tataie. Ăsta-i cel mai rău lucru într-o casă ferecată, într-un vis urât.

La un moment dat, radioul meu cu deșteptător indica ora 21.15. Îmi rămăseseră mai puțin de douășpe ore. Ploaia-mi răpăia în fereastră. Și-n ploaie, și-n poezii există Metro-Gnomuri, și-n respirație, nu numai în tic-tacurile de ceasornic.

Zgomotele de pași ai Juliei au traversat plafonul meu și-au luat-o pe scări în jos. Am auzit-o deschizând ușa salonului și-ntrebând: putea s-o sune pe Kate Alfrick, s-o întrebe ceva despre tema la economie? Tati i-a spus că da. Telefonul nostru e pe hol, ca să-ți fie incomod când îl folosești, așa că eu, dacă mă strecor de partea cealaltă a palierului, în postul meu de observație, aud aproape tot ce se spune.

— Da, da, am *primit* felicitarea de Sfântul Valentin de la tine, și mi s-a părut foarte drăguță, dar ascultă-mă, *știi* de ce te sun! Ai trecut?

Pauză.

— Fă bine și spune-mi, Ewan! Ai *trecut*?

Pauză. (Cine mai e și Ewan?)

— *Excelent! Strălucit! Fantastic!* Mă pregăteam să-ți dau papucii, dacă picai, bineînțeles. Nu pot să am un prieten care nu știe să conducă.

(„Prieten“? „Dat papucii“?) Râs înfundat plus pauză.

— Nu! *Nu!* Nici *gând*!

Pauză.

A scos acel *ahhh!* gemut, pe care-l scoate Julia când e mega-geloasă.

— Doamne, de ce nu pot și eu să am unchiul ăla putred de bogat care să-mi dea mașini sport? Nu-mi dai și mie unul de-al tău? Hai, zău, că tot ai atâtea rude bogate, că n-ai ce face cu ele...

Pauză.

— *Sigur* că da. Cum ar fi sâmbătă? A, da, uit mereu că ai ore toată dimineața...

Ore sâmbăta dimineață? Ewan ăsta probabil că mergea la școala de la Catedrala din Worcester. Lux.

— ...la bar la Russell și Dorrell, atunci. La unu-jumate. M-aduce Kate cu mașina.

Râs șmecher de-al Juliei.

— Nu, categoric *nu*-l aduc și pe el. Treabă-și petrece sâmbetele cocoțându-se-n copaci sau vârându-se prin găuri.

Sunetul știrilor de la ora nouă s-a revărsat pe hol, fiin'că s-a deschis ușa de la salon. Julia și-a schimbat vocea, ca pentru Kate.

— Da, bun, pe-asta am înțeles-o, Kate, da' nu-mi intră cap întrebarea nouă. Mai bine să mă uit și eu peste răspunsurile tale înaintea testului. Bine... bine. Mersi. Ne vedem de dimineață. Noapte bună.

— V-ați lămurit? a vrut să afle tati din bucătărie.

— Aproape, da, i-a răspuns Julia, închizând fermoarul penarului.

Julia-i o mincinoasă patentată. A trimis cereri de urmat Dreptul la universitate și are deja câteva oferte. (Avocată-patentată, acum observ că rimează.) Numai la gândul că vreun băiat își ia limba-n gură cu sora mea, și-mi vine să-ntind mâna după găleata de vomitat, deși nu-s puțini cei de-a douășpea care se uită lung după ea. Pun pariu că Ewan e genul de băiat mai mult decât stăpân pe sine, care-și dă cu Blue Stratos după ce se rade, care poartă ciocate și părul pieptănat cu muchii, ca ăla de la *Orchestral Manoeuvers in the Dark*[1]. Pun pariu că Ewan vorbește cu propoziții firești, perfect cadențate, ca văru-meu Hugo. Să vorbești corect e ca și cum ai comanda.

Dumnezeu știe de ce fel de meserie o să fiu în stare. Avocat nu, asta-i clar. Nu poți să te bâlbâi în sala de judecată. Nici într-o clasă nu te poți bâlbâi. Elevii ăia m-ar bate-n *cuie* pe cruce. Nu sunt multe meserii în care vorbitul să nu fie important. Domnișoara Lippetts ne-a spus odată că poezia n-o cumpără nimeni, așa că nu pot să mă fac poet profesionist. M-aș putea face călugăr, numai că-n biserică e și mai plicticos decât să te uiți la mira de control de la televizor. Mami ne-a dus la școala duminicală de la Sfântul Gabriel, când eram ceva mai mici, dar s-a dovedit a fi o formă de tortură prin metoda plictiselii, în fiecare duminică dimineața. Până și ea s-a plictisit după câteva luni. Așa c-ar fi o

1 Formație *new wave* înființată în 1978.

crimă să te bagi singur în capcana unei mănăstiri. Dar paznic de far cum ar fi? Toate furtunile alea, toate apusurile de soare și sandviciurile marca Dairylea te-ar face să te simți însingurat, până la urmă. Și totuși, să stau singur – cu-asta m-aș obișnui mai ușor. Ce fată ar ieși c-un bâlbâit? Sau măcar să danseze cu el? Ultimul cântec de la discoteca din sala de festivități din Black Swan Green s-ar termina pân' s-apuc eu să zic: „V-v-v-vrei s-s-să d-d-d-dansezi?" Sau cum ar fi să mă bâlbâi la propria mea nuntă și să nu reușesc să pronunț nici măcar „Da"?

— Ai ascultat adineauri?

Julia se ivise-n cadrul ușii, rezemată de toc.

— Ce?

— Ai auzit ce-am spus. Ai tras cu urechea la telefonul meu de adineauri?

— Ce telefon? am răspuns eu prea grăbit și prea nevinovat.

— Dacă vrei să știi ce cred eu – și mie a început să-mi fumege fața de la privirea cruntă a soră-mii –, puțină discreție nu-i o pretenție exagerată. Dacă tu ai avea prieteni cu care să stai la telefon, Jason, eu n-aș asculta ce vorbești. Cine trage cu urechea e-o japiță ordinară.

— N-am tras cu urechea!

Cât de plângăreț a sunat!

— Și-atunci, cum se face că ușa ta era închisă cu trei minute-n urmă, și uite-o acum larg deschisă?

— Habar... (Călăul mi l-a luat pe „n-am" din gură, așa c-a trebuit să las propoziția-n aer, ca un tembel.) Ce treabă ai tu? Era sufocant în cameră. (Călăul m-a lăsat să spun „sufocant", fără să se bage.) M-am dus la budă. A deschis-o curentul.

— Curentul? Sigur că da, suflă uraganul pe-aici, pe palier. Abia mă țin pe picioare.

— *Nu* am ascultat ce vorbeai!

Julia n-a spus nimic, și asta suficient de mult timp cât să pricep că știa că mâncam rahat. Apoi:

— Cine-a zis c-ai voie să împrumuți *Abbey Road*[1]?

1 Numele unui album al formației The Beatles, lansat în 1969 și care este în prezent cel mai bine vândut album al grupului.

Discul ei trona lâng-amărâtul meu de pickup.

— Nu-l asculți niciodată.

— *Chiar* dacă ar fi așa, nu înseamnă că devine bunul tău. Nici tu nu porți niciodată ceasul de la tataie. Asta îl face să fie bunul *meu*? – și-a intrat în cameră, să-și ia discul, făcând pasul mare peste ghiozdanul meu Adidas.

S-a uitat la mașina mea de scris. Năucit de rușine, mi-am ascuns poemul, punându-mă-ntre Julia și mașină.

— Aha, ești de acord, a zis ea, cu tot atâta subtilitate cât un spărgător de nuci, că puțină discreție nu-i o pretenție exagerată, nu? Și să știi: dacă discul are o *singură* zgârietură pe el, ești un om mort!

Prin tavan se-aude nu *Abbey Road*, ci *The Man with the Child in His Eyes*[1], de Kate Bush. Julia, de obicei, n-o pune pe Kate Bush, decât dacă se simte hiper-emotivă sau când e la ciclu. Viața trebuie să fie destul de tare pentru Julia. Are optșpe ani, peste câteva luni pleacă din Black Swan Green, și-a tras un iubit cu mașină sport, capătă de două ori mai mulți bani de buzunar decât mine și e-n stare să-i determine pe alții să facă numai ce vrea ea, din *vorbe*.

Din *vorbe*, atât.

Julia tocmai și-a pus *Songbird*[2] de Fleetwood Mac.

*

Tati se trezește înainte să se lumineze de zi, miercurea, fiin'că trebuie să plece cu mașina la Oxford, unde-și are firma „Groenlanda“ sediul central și unde se ține ședința de mijloc de săptămână. Garajul e chiar sub camera mea, drept care-i aud Roverul 3500 cum se trezește la viață mormăind. Dacă plouă, cum plouă azi de dimineață, cauciucurile *șșșâșșșâie* pe aleea plină de băltoace, și pe ușa-oblon ridicată a garajului răpăie-tropăie stropii de ploaie.

---

1 Piesă compusă în 1978 și care figurează pe albumul de debut, *The Kick Inside*, al lui Kate Bush (n. 1958).

2 Cântec de pe albumul *Rumours* (1977) al trupei Fleetwood Mac.

Radioul meu cu deşteptător indică ora 06:35, cu cifre lucitoare verzi ca Mekonul[1].

O sută cinzej' de minute mi-au mai rămas de trăit, atâta. Parcă şi văd rândurile şi coloanele de mutre din clasa mea, ca o falangă de invadatori spaţiali. Hăhăind, mirate, uimite, pline de *milă*. Cine hotărăşte care defecte sunt amuzante şi care tragice? De orbi, nimeni nu râde, nici nu face glume de prost-gust.

Dacă Dumnezeu ar face ca fiecare minut să dureze şase luni, aş ajunge între două vârste până la micul-dejun şi-aş muri până s-apuc să mă urc în autobuzul şcolar. Aş putea să nu mă mai trezesc din somn. Încerc să nu mă gândesc la ce m-aşteaptă, stând pe spate şi-nchipuindu-mi că tavanul e suprafaţa necartografiată a unei planete de clasă G[2], care orbitează în jurul stelei Alpha Centauri[3]. Nu-i nimeni acolo. N-ar mai trebui niciodată să spun vreo vorbă.

— Jason! Deşteptarea! mi-a strigat mami de la parter.

Tocmai visam că mă trezisem într-o pădure de-un albastru gazos şi că descoperisem ceasul Omega de la tataie, nestricat, între nişte tufe de şofran roşu-aprins. Au urmat nişte tropăituri de picioare alergând şi, odată cu ele, gândul că era vreo fantomă care fugea înapoi spre casă, adică spre cimitirul de la Sfântul Gabriel. Mami a zbierat iar:

— *Jason!* – şi-atunci am văzut cât era ceasul: 07.41.

Am îngăimat un „Bine!“ ameţit şi le-am comandat picioarelor mele să se dea jos din pat, ca să fie obligat şi restul persoanei mele să le urmeze. În baie, mare ghinion: oglinda nu arăta vreun semn de lepră. M-am gândit să-mi apăs un prosop încins peste frunte, să-l usuc şi pe urmă să mă plâng faţă de mami c-aş avea febră, dar nu-i nici ea chiar atât de uşor de prostit. Chiloţii mei roşii norocoşi

---

1 *The Mekon*, adversarul de moarte al eroului Dan Dare (textual: Dan „cel Viteaz“), din benzile desenate apărute pentru prima oară în 1950, în revista pentru copii *Eagle*.

2 Clasificarea pe litere a planetelor provine din serialul science-fiction *Star Trek*. O planetă de clasă G este una de tip prototerestru.

3 Alpha Centauri e steaua cea mai strălucitoare din constelaţia Centaurului, din emisfera sudică a bolţii cereşti.

erau puși la spălat, așa că m-am hotărât să mi-i pun pe cei galbeni-banană. N-aveam oră de educație fizică, așa că nu conta. Jos, mami se uita la noul program de televiziune pentru micul-dejun de la BBC1, iar Julia-și tăia o banană-n felii, ca s-o pună-n cana cu müsli Alpen.

— 'Neața, le-am spus. Ce revistă-i aia?

Julia mi-a ridicat în față coperta numărului din *The Face*[1].

— Dacă te-atingi de ea după ce plec eu, te strâng de gât. (Eu *ar fi trebuit să mă nasc,* a șuierat printre dinți Geamănul Nenăscut, *nu* tu, *vaco!*) Mutra pe care-o faci vrea să însemne ceva? (Julia n-a uitat ce s-a-ntâmplat aseară.) Arăți de parcă te-ai fi scăpat pe tine.

Aș fi putut să i-o întorc, întrebând-o și eu: l-ar fi strâns de gât și pe *Ewan*, dacă se-atingea de numărul ei din *The Face*? – dar asta ar fi însemnat să mă *recunosc* o japiță care trage cu urechea. Cerealele mele Weetabix aveau gust de lemn de balsa. După ce le-am terminat, m-am spălat pe dinți, mi-am pus cărțile pentru școală în ghiozdanul Adidas și pixurile Bic Biro-n penar. Julia plecase deja. Se duce-n clădirea celor de-a douășpea din școala noastră, cu Kate Alfrick, care-și luase deja carnetul de șofer.

Mami vorbea la telefon, povestindu-i mătușii Alice despre baia cea nouă.

— Stai puțin, Alice, a zis mami, punând palma peste microfonul receptorului. Ți-ai luat banii pentru masa de prânz?

Am dat din cap că da. M-am decis că era momentul.

— Mami, am ceva să-ți...

Călăul a strâns de laț și mi l-a blocat pe „spun".

— Haide, Jason, mai repede! Să nu pierzi autobuzul!

Afară bătea vântul și turna de parc-o mașină de plouat ar fi fost ațintită spre Black Swan Green. Pe Pajiștile Kingfisher, numai pereți pătați de ploaie, farfurioare pentru păsărele de pe care curgeau șiroaie, pitici de grădină uzi leoarcă, iazuri umflate și grădini care luceau. O pisică mă urmărea din priviri, cenușie ca lumina lunii, de pe veranda uscată a domnului Castle. Mi-aș fi *dorit* să existe o metodă prin care un băiat să se transforme-n

---

1 Revistă lunară de muzică, modă și cultură, apărută în Marea Britanie din 1980.

pisică. Am trecut de bariera de la drumul de cai. Dac-aş fi Grant Burch, sau Ross Wilcox, sau oricare dintre băieţii de la căminul din cartierul Wellington, mi-aş face vânt, aş sări peste barieră şi-aş lua-o pe drumul de cai, fără să-mi pun problema unde mă duce. Sau chiar ca să văd: nu cumva duce la tunelul pierdut de sub Colinele Malvern? Dar băieţii ca mine, pur şi simplu, nu pot. Domnul Kempsey ar observa *una-două* că absentez de la blestemata de oră de dirigenţie. Mami ar fi sunată la telefon până la recreaţia mare. Domnul Nixon s-ar implica şi el. Tati ar fi scos din şedinţa lui de miercurea. Gardienii de chiulangii ar fi asmuţiţi după mine, cu tot cu câinii lor de urmă. Aş fi prins, interogat, jupuit de viu, şi domnul Kempsey *tot* m-ar obliga să citesc un pasaj din *Predici simple pentru o lume complicată*.

Odată ce te gândeşti la consecinţe, ăla eşti.

În faţă la „Lebăda neagră", fetele se adunaseră grupuri-grupuri sub umbrele. Băieţii nu pot sta sub umbrele, fiin'c-ar fi homo. (Afară de Grant Burch, de fapt, care se păstrează uscat, punându-şi sluga, pe Philip Phelps, să vină c-o umbrelă mare, de golf.) Mie, scurta de molton îmi ţine relativ uscată partea de sus a corpului, dar la colţul cu şoseaua mare, un Vauxhall Chevette mă făcuse leoarcă pe picioare. Îmi simţeam ciorapii uzi şi zgrunţuroşi. Pete Redmarley şi Gilbert Swinyard, şi Nick Yew, şi Ross Wilcox şi alţii ca ei se luptau prin băltoace, dar, exact când am ajuns şi eu acolo, şi-a făcut apariţia şi rabla de autobuz şcolar. Norman Bates ne-a privit pe toţi, din spatele volanului, cu aerul unui casap nedormit care se uita la o cocină plină de porci dolofani. Am urcat în autobuz şi uşile s-au închis c-un fâşâit. Ceasul Casio mi-arăta ora 8.35.

În dimineţile ploioase, autobuzul şcolar pute a băieţi, râgâieli şi scrumiere. Locurile din faţă le ocupă fete care se urcă în Guarlford şi-n Blackmore End şi care nu fac decât să vorbească despre teme. Băieţii cei mai duri merg direct în spate, dar până şi unii ca Pete Redmarley şi Gilbert Swinyard stau cuminţi, când la volan e Norman Bates. Norman Bates e genul de bărbat dus cu pluta, căruia nu trebuie să-i treci pe dinainte. Odată, Pluto Noak a deschis ieşirea de urgenţă ca să tragă un fum. Norman Bates s-a dus la el acolo, în spate, l-a apucat, l-a târât până-n faţă şi efectiv i-a dat brânci din autobuz. Pluto Noak a zbierat din şanţ:

— Te dau în judecată, să știi că te dau! Mi-ai rupt bunătate de *braț*!

Replica lui Norman Bates a fost că și-a luat țigara de la colțul gurii, s-a aplecat în afară pe treptele autobuzului, a scos limba ca un băștinaș maori și a stins chiștocul care încă mai ardea, încet și deliberat, pe propria lui limbă. Am auzit cu toții sfârâitul. Pe urmă, bărbatul a zvârlit chiștocul stins către băiatul din șanț.

După care Norman Bates s-a pus la volan și-a pornit autobuzul.

Nimeni, din ziua aia, nu s-a mai atins măcar de ieșirea de incendiu din autobuzul condus de el.

Dean Moran s-a urcat la stația de la Fundătura-lui-Drugger, chiar la marginea satului.

— Ei, Dean, am zis eu, stai aici, dacă vrei.

Moran a fost atât de bucuros că-l strigasem pe numele lui adevărat de față cu toată lumea, că mi-a rânjit, s-a trântit imediat lângă mine și-a zis:

— *Doamne*, dac-o ține tot așa, într-o pișare de ploaie, Severnul o să dea peste maluri la Upton, până la-ntors acasă. Și la Worcester. Și la Tewkesbury.

— Cu siguranță.

M-arătam prietenos și-n folosul meu, și-ntr-al lui. Pe drumul de-ntoarcere cu autobuzul, diseară, aș fi fost norocos dacă măcar Omul Invizibil ar fi vrut să stea lângă Ja-Ja-Jason Tay-Tay-Taylor, gâ-gâ-gângavul ș-ș-școlii. Eu și Moran am jucat X și 0 pe fereastra care se aburise. M-a bătut până s-ajungem la Răscrucea Welland. Moran e-n clasa domnișoarei Wyche la școală, în 2W, care e clasa penultima de jos. Dar el, Moran, chiar prost nu e. Atâta doar că toți ceilalți i-ar face viața grea, dacă l-ar vedea că ia note prea bune.

Un cal negru stătea proțăpit pe-un câmp mocirlos și arăta ca vai-de-el. Dar nu chiar atât de vai-de-mine, cum aveam s-arăt eu peste douășunu de minute și ceva.

Radiatorul de sub scaun îmi lipise de picioare pantalonii de școală și cineva s-a pârțâit puturos. Gilbert Swinyard a izbucnit:

— Pleoșc a lansat o bombă cu gaz!

Pleoșc a rânjit cu dinții lui maronii, și-a suflat nasu-ntr-un pachet de sărățele Monster Munch, după care l-a zvârlit peste umăr. Pungile de celofan prea departe nu zboară, și-a lui a căzut peste Robin South, pe rândul din spate.

Până să mă dezmeticesc, autobuzul a oprit în fața școlii și ne-am vărsat cu toții din el. În zilele cu ploaie așteptăm în holul cel mare de la intrare să sune, și nu la locul de joacă. Școala era toată numai podele alunecoase azi-dimineață, hanorace ude leoarcă și aburinde, profesori care-i muștruluiau pe copii că zbierau, elevi de-a cincea care jucau leapșa ilegal pe coridoare și fete de-a șaptea care luau cu asalt aceleași coridoare, mergând cu brațele încrucișate una de alta și cântând nu-știu-ce piesă pop de rahat. Ceasul de la capătul tunelului care ducea la cancelarie, unde suntem pedepsiți să stăm în picioare-n timpul pauzei de masă, m-anunța că mai aveam opt minute de trăit.

— A, Taylor, minunat! m-a ciupit domnul Kempsey de lobul urechii. Însuși elevul pe care-l căutam. Urmează-mă. Vreau să-ți depun câteva cuvinte în organul auditiv.

Profesorul m-a luat cu el pe coridorul sumbru, care ducea la cancelarie. Cancelaria-i ca Dumnezeu: nu poți s-o vezi și să rămâi în viață. Era-nainte, avea ușa-ntredeschisă și fumul de țigară se revărsa în valuri dinăuntru, ca pâcla-n Londra, pe vremea lui Jack Spintecătorul. Dar am cotit-o și am intrat în magazia de materiale didactice. Magazia de materiale didactice e-un fel de arest pentru elevii ajunși în rahat. Mă întrebam ce făcusem.

— Acum cinci minute, a zis domnul Kempsey, mi-a fost redirecționat un apel telefonic. Un apel telefonic privitor la Jason Taylor. De la un binevoitor.

Cu domnul Kempsey trebuie să ai răbdare.

— Care îmi solicita să fac dovada unui act de clemență de ultimă clipă.

Domnul Nixon, directorul, a trecut grăbit pe dinaintea cadrului ușii, scoțând aburi de furie și *tweed*.

— Nu-nțeleg, domnule.

Domnul Kempsey a făcut o grimasă, văzându-mă așa slab-de-minte.

— Să înțeleg despre dumneata că anticipezi ora de dirigenție din această dimineață cu o stare de trepidație, care ar putea fi descrisă drept o „groază debilitantă"?

Am presimțit lucrarea de magie albă a doamnei De Roo, dar n-am îndrăznit să sper că m-ar putea salva.

— Da, domnule.

— Da, Taylor. Pare-se că logopedul dumitale devotat este de părere că o amânare a încercării chinuitoare din această dimineață ar putea fi determinantă pentru atingerea unei mai bune încrederi în propriile dumitale puteri pe termen lung vizavi de Artele Retoricii și de Vorbirea în Public. Susții această opinie, Taylor?

Am înțeles ce mi-a spus, dar știam că se-aștepta de la mine să mă port ca și cum n-aș fi înțeles.

— Nu-nțeleg, domnule.

— *Vrei* sau *nu vrei* să fii scutit de lectura din această dimineață?

— Da, domnule, foarte mult, i-am spus.

Domnul Kempsey a plescăit din gură. Lumea crede-ntotdeauna că a nu te bâlbâi e sinonim cu saltul în profunzimi, cu botezul focului. Oamenii văd la televizor un bâlbâit care e forțat, într-o bună zi, să urce pe scenă, de față cu o mie de spectatori, și, să vezi şi să nu crezi, o voce perfectă i se revarsă pe gură. *Vezi?* Toată lumea zâmbește. *Avea în el însuși puterea. Nu-i trebuia decât un brânci prietenesc. De-acum, s-a vindecat.* Dar toate astea-s niște *idioțenii* sinistre. Dacă se-ntâmplă vreodată cu-adevărat, e vorba doar de Călăul care se supune Primei Porunci. Întoarce-te şi verifică-l pe bâlbâitul „vindecat", după o săptămână. O să vezi. Adevărul e că profunzimile sunt cauza înecului. Botezul focului provoacă arsuri de gradul trei.

— Nu se poate să tratezi cu spatele, toată viața, perspectiva de a vorbi în public, Taylor.

Vierme Nevricos, cică: *Pui pariu?*

— Știu, domnule. De-aceea-mi dau silința și exersez. Cu ajutorul doamnei De Roo.

Domnul Kempsey n-a renunțat imediat, dar eu am simțit că scăpasem de pericol.

— Foarte bine. Dar să știi, Taylor: mi-am făcut impresia despre dumneata că ești în stare de mai mult. Nu pot să trag altă concluzie decât că mi-am făcut o impresie greșită despre dumneata.

L-am urmărit plecând.

Dacă eram papa, o făceam sfântă pe doamna De Roo. Pe loc.

Lectura domnului Kempsey din *Predici simple pentru o lume complicată* s-a referit la faptul că-n viață-i posibil să plouă patruj' de zile și patruj' de nopți, dar Dumnezeu i-a făcut o promisiune omenirii – ca-ntr-o bună zi să se-arate curcubeul. (Julia zice că-i absurd felul în care, în 1982, poveștile biblice mai sunt încă predate ca și cum ar fi realități istorice.) Pe urmă, am cântat imnul care zice că: *Toate darurile Domnului din jurul nostru ne sunt trimise din cerul de sus, deci mulțumim, Doaaamne, mulțumim, Doaaamne, pentru toaaată iubirea taaa.* Eu am crezut că asta era tot, dar, după ce domnul Kempsey ne-a citit notițele și dispozițiile domnului Nixon, Gary Drake a ridicat mâna:

— Mă iertați, domnule, dar am crezut că lui Jason Taylor îi venise rândul să citească la lecția de astăzi. Chiar așteptam cu nerăbdare să-l aud. Înseamnă c-o să citească săptămâna viitoare, în loc de astăzi?

Fiecare gât din clasă și-a întors capul de deasupra către mine.

Năduşeala mi-a țâșnit din cinzej' de locuri de pe tot corpul. Am rămas cu ochii ațintiți la nebuloasa de cretă de pe tablă.

După câteva secunde pe care le-am simțit ca tot atâtea ore, domnul Kempsey a zis:

— Grija dumitale viguroasă pentru protocoalele stabilite este lăudabilă, Drake, și, nu mă îndoiesc, altruistă. Cu toate acestea, sunt în posesia unor informații credibile, după care instrumentele vocale ale lui Taylor se află într-o stare de neflotabilitate. Ca atare, colegul dumitale de clasă este scuzat pe temeiuri cvasimedicale.

— Și-atunci, o să citească săptămâna viitoare, în loc de azi, domnule?

— Alfabetizarea merge înainte, indiferent de sensibilitățile omenești, Drake. Săptămâna viitoare vom fi la T, de la Michelle Tirley, și la „Nu ne este dat nouă să ne întrebăm de ce".

— Nu pare să fie foarte echitabil, domnule, nu credeți?

Ce-i făcusem *eu* vreodată lui Gary Drake?

— Viața este în mod regulat nedreaptă, Drake, a zis domnul Kempsey, încuind pianul. În ciuda strădaniilor noastre supreme, suntem confruntați cu provocările ei, pe măsură ce ele se ivesc.

Și, cu cât veți învăța mai repede acest lucru – aici, profesorul s-a uitat lung nu la Gary Drake, ci direct la mine –, cu atât mai bine.

Miercurea se termină cu două ore de matematică, cu domnul Inkberrow. Două ore de matematică sunt cam lecția cea mai rea din toată săptămâna. În mod normal, stau lângă Alastair Nurton la matematici, dar azi Alastair Nurton stătea lângă David Ockeridge. Alăzuti de Carl Norrest era singurul loc liber, exact în fața catedrei domnului Inkberrow, așa c-a trebuit să m-așez acolo. Atât de tare ploua, că fermele și câmpurile de-afară parcă se dizolvau într-o albeață. Domnul Inkberrow ne-a zvârlit înapoi caietele de exerciții din urmă cu o săptămână și-a început lecția, punându-ne câteva întrebări simplisime, ca „să ne dezmorțim creierele".

— Taylor!

M-a prins evitându-i privirile.

— Da, domnule.

— Ai nevoie de puțină concentrare, ă? Dacă *a* este egal cu unsprezece și *b* este egal cu nouă, iar *x* este produsul dintre *a* și *b*, cu cât este egal *x*?

Răspunsul e ușor de-te-piși-pe-el: cu nouășnouă.

Dar „nouășnouă"-i un cuvânt cu dublu-*n*. Un dublu bâlbo-cuvânt. Călăul își voia răzbunarea, fiin'că-mi amânasem execuția. Își vârâse degetele-n limba mea și mă strângea de gât, și mă ciupea de venele care-mi duceau la creier oxigenul. Când el face asta, eu aș arăta ca un tembel *total* dac-aș încerca să scot cuvântul pe gură.

— O sută unu, domnule?

Colegii mai răsăriți din clas-au mormăit.

Gary Drake a croncănit cu glas tare:

— Băiatu' ăsta-i un geniu!

Domnul Inkberrow și-a scos ochelarii și i-a aburit, pe urmă i-a șters cu capătul mai lat al cravatei.

— De nouă ori unsprezece ar fi egal cu „o sută unu", spui, *ă*? Dă-mi voie să-ți pun o întrebare consecutivă, Taylor. De ce ne mai batem capul să ne trezim dimineața? Poți să-mi răspunzi la ea, ă? De ce oare, de ce oare, de ce *naiba* ne mai batem *capul*?

Rudele

— Au *venit*! am zbierat eu, în timp ce Fordul Granada Ghia de culoare albă al unchiului Brian se-apropia, pe Pajiştile Kingfisher.

Uşa Juliei s-a-nchis, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Mare brânză", dar o rafală de zgomote gen hai-mai-repede au răsunat de la parter. Îmi dădusem jos deja harta Pământului-de-Mijloc şi-mi ascunsesem globul şi orice-ar mai fi putut Hugo să considere copilăros, aşa c-am rămas unde eram, aşezat cu fundul pe pervazul ferestrei. Furtuna de azi-noapte bubuise de parcă însuşi King Kong ar fi încercat să ne smulgă acoperişul, şi abia acum se potolea. Peste drum, domnul Woolmere îndepărta bucăţi din gardul său metalic doborât. Unchiul Brian a cotit pe aleea noastră pentru maşini şi Granada lui s-a oprit alături de Datsunul Cherry al lui mami. Cea dintâi a coborât mătuşa Alice, care-i soră cu mami. Pe urmă, cei trei veri Lamb ai mei s-au rostogolit din spate. Primul a fost Alex, care purta un tricou inscripţionat cu THE SCORPIONS LIVE IN 1981 şi o bentiţă pe frunte, gen Björn Borg[1]. Alex are şaptesprezece ani, însă are nişte coşuri bubonice şi corpul cu trei măsuri prea mare pentru ce-i trebuie lui. Apoi Nigel Piticu', cel mai tânăr dintre ei, ocupat să rezolve un cub Rubik în mare viteză. Ultimul a coborât Hugo.

Lui Hugo, propriul corp îi vine mănuşă. E cu doi ani mai mare ca mine. „Hugo" ar fi un nume blestemat pentru majoritatea băieţilor, dar pentru Hugo e-un fel de nimb. (Plus că verii Lamb urmează o şcoală independentă din Richmond, unde ceilalţi se leagă de tine nu dacă eşti prea şmecher, ci dacă nu eşti *suficient*

---

1 Jucător profesionist de tenis, originar din Suedia (n. 1956), care a câştigat de cinci ori consecutiv turneul de simplu masculin de la Wimbledon.

de șmecher.) Hugo purta o bluză neagră cu fermoar, fără glugă și fără embleme, blugi Levi's cu nasturi la prohab, ghete cu carâmbii răsfrânți și o manșetă croșetată, dintr-alea pe care le porți ca să demonstrezi că nu ești virgin. Pe Hugo-l urmărește norocul. În timp ce Alex, Nigel și eu încă mai schimbăm Șoseaua Euston pe Șoseaua Old Kent plus 300 de lire și ne rugăm să dăm lovitura cu Parcarea Liberă, Hugo are deja hoteluri în Mayfair și pe Park Lane[1].

— Ați ajuns!

Mami a traversat aleea și-a îmbrățișat-o pe mătușa Alice.

Am deschis fereastra de-un deget, cât s-aud mai bine.

Între timp, venise și tati de la seră, înarmat din cap până-n picioare cu echipamentul de grădinărit.

— Câinoasă vreme ne-ai mai adus, Brian!

Unchiul Brian s-a tras afară din mașină și-a făcut în glumă un pas înapoi siderat, când l-a zărit pe tati.

— Ia uite, vajnicul horticulturist în persoană!

Tati și-a fluturat lopata.

— Vântul ăsta din ce în ce mai puternic mi-a *culcat* la pământ narcisele! Am chemat „un om“ să facă partea leului în materie de grădină, dar nu poate veni până marți, așa că, vorba vechiului proverb chinezesc...

— Domnul Broadwas e genul de personaj neprețuit de prin sate, a zis mami, și merită chiar și de două ori mai mulți bani decât îi plătim noi, pentru că trebuie să repare toate stricăciunile provocate de Michael.

— ...vorba vechiului proverb chinezesc, așa zice înțeleptul: Dacă vlei să fii felicit o săptămână, însoală-te; dacă vlei să fii felicit o lună, taie un polc; și, dacă vlei să fii felicit o viață-ntleagă, munceşte glădina[2]. E chiar amuzant, nu?

Unchiul Brian s-a prefăcut că i se părea chiar amuzant.

— Când s-a dat vechiul proverb chinezesc al lui Michael, zilele trecute, la „Întrebări despre grădinărit“, a comentat mami,

---

1 E vorba despre jocul Monopoly. Mayfair e o zonă luxoasă din centrul Londrei, iar Park Lane, artera care o desparte de Hyde Park.

2 Aluzie la faptul că limba chineză nu face o diferență clară între consoanele lichide *r* și *l*.

mai întâi venea porcul și pe urmă însurătoarea. Dar uitați-vă la băieții ăștia trei! *Iar* v-ați înălțat! Ce le tot pui peste fulgii de porumb, Alice? Orice le-ai pune, trebuie să-i pun și eu lui Jason.

Ăsta *da* cot în burtă.

— Haideți, a zis tati, să intrăm cu toții în casă, până nu ne zboară vântul.

Hugo a recepționat mesajul meu telepatic și s-a uitat în sus, către mine.

I-am făcut un mic semn cu mâna.

Bufetul cu băuturi e deschis numai atunci când vin musafiri sau neamuri. Înăuntru, miroase a lac de mobilă și vapori de sherry[1]. (Odată, când era toată lumea plecată, am gustat puțin sherry. Mi s-a părut un fel de Domestos siropos.) Mami m-a pus să trag un scaun din sufragerie-n camera de zi, fiin'că nu erau destule. Scaunele astea cântăresc o *tonă* și mi-am lovit țurloaiele ceva de groază cu el, dar m-am purtat de parcă era o nimica toată. Nigel s-a trântit pe fotoliul-pernă și lui Alex i-a revenit unul dintre fotoliile cu brațe. Alex a început să bată darabana pe unul din brațe. Hugo s-a lăsat, pur și simplu, pe podea, cu picioarele încrucișate sub el, spunând:

— Stau foarte bine-aici, mătușă Helena, mulțumesc, atunci când mami m-a luat la rost, fiin'că nu adusesem destule scaune.

Julia încă nu-și făcuse apariția.

— Cobor într-un *minut*! răcnise de sus, cu douăj' de ore-n urmă.

Ca de obicei, tati și unchiul Brian au pus de-o controversă legată de calea pe care se ajunge de la Richmond în Worcestershire. (Fiecare purta jerseul de golf pe care celălalt i-l făcuse cadou de Crăciun.) Tati era de părere că pe A40 tăiai douăj' de minute din cât făceai, dac-o luai pe A419. Unchiul Ben nu era de acord. Pe urmă, unchiul Ben a zis că mai târziu, când ar fi plecat, avea de gând s-o ia spre Bath[2] via Cirencester și pe A417, la care tati s-a făcut roșu la față de indignare.

---

1 Vin întărit cu coniac, făcut din struguri albi cultivați în apropierea orașului spaniol Jerez de la Frontera.

2 Oraș din comitatul Somerset, stațiune balneară încă de pe vremea romanilor.

— Pe A417? Ca să treci prin Cotswolds într-o zi liberă? Brian, ar fi ca și cum ai trece prin iad!

— Sunt convinsă că Brian știe ce face, Michael, a zis mami.

— Pe A417? Prin *Purgatoriu*! (Tati își frunzărea deja *Repertoriul orașelor britanice*, al Asociației Automobiliștilor, iar unchiul Brian s-a uitat la mami cu o privire care voia să zică: *Dacă-l face fericit pe băiatul ăsta mare, lasă-l* și care pe mine m-a călcat pe nervi.) Avem niște inovații în această țară, Brian, care se numesc îndeobște „autostrăzi"... Uite, ai nevoie s-o iei pe M5 până la joncțiunea 15... – și tati a împuns harta cu degetul. Aici! Și de-acolo te-ndrepți către est. N-ai nevoie să te împotmolești la Bristol. Pe M4 până la joncțiunea 18, după care pe A46 până la Bath. Și ești un om făcut.

— Ultima dată când am fost să-i vedem pe Don și Drucilla, a zis unchiul Brian, fără să se uite la *Repertoriul* Asociației Automobiliștilor, exact asta am făcut și noi. Am luat-o pe M4 la nord de Bristol. Și, ce să vezi? Blocați, bară-la-bară, timp de două ore! Nu-i așa, Alice?

— A durat mult, asta-i sigur.

— Două ore, Alice.

Tati l-a combătut:

— Dar asta a fost pentru c-ați fost prinși într-un contra-curent, când se construia banda cea nouă. Astăzi, o să zbârnâiți pe M4. E curată ca-n palmă. Îți garantez.

— Mulțumesc, Michael, a zis unchiul Brian, fandosindu-se, dar eu nu sunt, propriu-zis, un mare amator al șofatului pe autostradă.

— Bine, Brian, și-a închis tati *Repertoriul* Asociației Automobiliștilor, cu-o bufnitură. Dacă tu ești un „mare amator" al târâtului cu treizeci la oră, într-un convoi geriatric de caravaniști, atunci ia-o pe A417 spre Cirencester.

— Vino și dă-ne o mână de ajutor, Jason.

„Dat o mână de ajutor" înseamnă „adu totul". Mami îi arăta mătușii Alice bucătăria ei recent adusă la zi. Din cuptor, scăpau mirosuri de ceva cu carne. Mătușa Alice mângâia plăcile noi de fa-

ianță, zicând: „Excelent!“, în timp ce mami turna trei pahare de Coca-Cola, pentru Alex, pentru Nigel și pentru mine. Hugo ceruse un pahar de apă rece. Pe urmă, am golit u o pungă de Twiglets pe o farfurie. (Twiglets sunt niște sărățele despre care adulții cred că le plac mai ales copiilor, dar au gust de chibrituri arse înmuiate în drojdie.) Am pus totul pe o tavă, pe care-am luat-o și-am dus-o la măsuța de cafea. Nedreptate strigătoare la cer, să trebuiască să fac *eu* totul. Dac-aș fi fost eu, și nu Julia, cel rămas în camera de la etaj, pân-acum ar fi trimis o trupă de pușcași marini după mine.

— *Memsahib*-ele te-au educat așa cum trebuie, din câte văd, a zis unchiul Brian.

M-am prefăcut că știam ce-i aia *memsahib*[1].

— Brian, a zis tati, scuturând carafa către unchiul, să-ți mai torn un strop de sherry?

— De ce naiba să nu, Michael? De ce naiba să nu?

Alex a mârâit, când i-am întins paharul de Cola și-a înhățat un pumn de Twiglets.

Nigel mi-a tras un „Mulțumesc foarte mult!“ îngâmfat și s-a-n-fipt și el în Twiglets.

Hugo a zis „Noroc, Jace!“ pentru apă și „Nu, mulțumesc“ la Twiglets.

Unchiul Brian și tati au lăsat șofatul și-au trecut la recesiune.

— Nu, Michael, a zis unchiul Brian, greșești și tu, pentru o dată în viață. Jocul de-a contabilitatea este mai mult sau mai puțin imun la suișurile și coborâșurile economice.

— Dar să nu-mi spui mie că baza ta de clienți nu simte ho-purile.

— „Hopuri“? Păcatele mele, Michael, dar le încasează direct în dinți! Falimente și execuții de ipoteci, dimineața, la prânz și seara! Ni se trage preșul de sub craci – să mă ierte doamnele! Suntem

1 În administrația britanică din India, *sahib* și *memsahib* erau apelative respectuoase, folosite de localnici când se adresau bărbaților britanici, respectiv soțiilor și altor femei din familiile acestora.

jugulați! Crede-mă, îi sunt recunoscător femeii ăleia de pe Downing Street[1] pentru această – cum îi zice, în ultima vreme? – această *anorexie* financiară. Nouă, ăstora de mestecăm cifre, ne vine perfect pe felie! Și, cum sporurile de parteneriat merg mână-n mână cu profiturile, subsemnatul stă destul de binișor.

— Faliții, l-a-mpuns tati, nu sunt clienți fideli.

— Dar, dacă sunt fără număr – și unchiul Brian și-a dat paharul de *sherry* peste cap –, cui ce-i pasă? Nu, nu, sufletul meu se îndreaptă către *voi*, ăștia, cumpărătorii din magazine. La recesiunea de-acum, o să le sug sângele tuturor, până nu se usucă de tot. Să mă citezi în sensul ăsta.

Mă-ndoiesc, a vrut să zică degetul scuturat de tati.

— Marca unei administrații bine țintite este reușita în anii deficitari, nu în cei de plenitudine. Poate c-o fi urcat numărul șomerilor la trei milioane, dar la Groenlanda s-au angajat zece stagiari pentru funcții de conducere numai în trimestrul ăsta. Clienții vor mâncare de calitate la prețuri de angrosist.

— Stai ușor, Michael, s-a predat unchiul Brian, c-un aer glumeț. Nu ești la vreo conferință pe teme de vânzări, la malul mării. Dar eu cred că-ți bagi capul în nisip. Conservatorii, până și ei vorbesc de „strâns cureaua"... Sindicatele dorm pe ele – nu c-ar fi ceva rău, dacă mă întrebi pe mine. Dar la British Leyland[2] e o hemoragie de locuri de muncă... docurile gâfâie... British Steel[3] face implozie... Toată lumea comandă vapoare în mama ei de Coree de Sud, unde mai vine și asta, în loc să le facă pe râuri ca Tyne și Clyde... Tovarășul Scargill[4] amenință că face revoluție... E greu de înțeles cum ar putea să nu aibă un efect devastator asupra clătitelor crocante congelate și a batonașelor de pește, pe termen lung. Alice și cu mine chiar ne facem griji, să știi.

---

1 Downing Street nr. 10, sau, pur și simplu, Nr. 10, este adresa reședinței oficiale a prim-Ministrului Marii Britanii, care la vremea respectivă era Margaret Thatcher (1925-2013).

2 Producător de automobile britanic.

3 Principalul producător britanic de oțeluri.

4 Arthur Scargill (n. 1938), politician și sindicalist, fost președinte al Uniunii Naționale a Minerilor britanici, între 1982 și 2002.

— Mă rog, a zis tati, lăsându-se pe spate. Foarte bine, Brian, că tu și Alice vă faceți griji, dar sectorul vânzărilor cu amănuntul stă țeapăn pe picioare și „Groenlanda" e robustă.

— Mă bucur foarte mult să aud asta, Michael. Foarte mult mă bucur.

Și eu mă bucuram. Lui Gavin Coley, tatăl i-a fost dat afară de la Metalboxul din Tewkesbury, iar petrecerea de aniversare, de la Turnurile Alton, anulată. I s-au înfundat ochii în orbite cu câțiva milimetri, iar părinții, după un an, i-au divorțat. Kelly Moran mi-a spus că tata lui Gavin încă mai trăia din ajutorul de șomaj.

Hugo purta un cordon subțire de piele în jurul gâtului. Voiam și eu unul la fel.

Când vine în vizită familia Lamb, sarea și piperul devin, ca prin magie, „condimentele". Prânzul consta în cocteiluri de creveți servite-n pahare de vin, pe post de antreuri, cotlete de miel cu vârfurile-n manșoane de hârtie, cuibulețe de cartofi[1] și țelină-năbușită, ca fel principal, și o Alaskă-la-cuptor[2] ca „desert", nu ca „digestiv". Fuseseră scoase inelele de sidef pentru șervete (aduse de tata lui tati din Birmania[3], în aceeași călătorie în care-și cumpărase și ceasul Omega Seamaster, pe care l-am făcut eu zob în ianuarie). Până să-nceapă cu antreurile, unchiul Brian a desfăcut sticla de vin pe care-o adusese. Julia și Alex au primit câte un pahar întreg, Hugo și eu – câte o jumătate, „și-un spârc pentru tine, Nigel".

Toastul mătușii Alice a fost același ca de obicei:

— Pentru dinastiile Taylor și Lamb!

Unchiul Brian și-a trântit și el formula obișnuită:

— Toți ochii pe tine, fetițo!

Tati s-a prefăcut că i se părea destul de amuzant.

Cu toții am ciocnit paharele (mai puțin Alex) și-am sorbit câte-o gură.

---

1 Făcute din piure de cartofi modelat în diverse forme și băgate apoi la cuptor.

2 Zisă și omletă norvegiană, dintr-un blat de aluat și un strat de bezea cafenie, totul acoperit cu înghețată.

3 Fosta provincie Burma sub administrația colonială britanică, astăzi, Myanmar.

Tati *garantat* își ridică paharul de vin către lumină și zice: „*Foarte* ușor de băut!“ Nu ne-a dezamăgit nici azi. Mami s-a uitat lung la el, dar tati nu observă niciodată.

— Brian, îți recunosc atâta lucru: nu știi să ocolești o băuturică decentă.

— E fabulos, Michael, să obțină omul aprobarea ta. M-am tratat și eu cu o ladă întreagă din ăsta. Provine de la o vie din apropierea căbănuței ăleia șarmante, pe care am închiriat-o în zona lacurilor anul trecut.

— Vin? În Districtul Lacurilor? În Cumbria? Cred că-ți dai seama și tu, Brian, cât de tare greșești.

— Nu, Michael, nu! Nu de lacurile *englezești* e vorba, ci de lacurile *italiene*. În Toscana. (Unchiul Brian și-a rotit vinul în pahar, l-a dus la nas, apoi l-a dat peste cap.) Nouă sute șaptezeci-și-trei. Iz de mure, de pepene, de stejar. De acord, însă, cu opinia ta de specialist, Michael. Nu-i rău deloc anul ăla.

— Ei, dați-i drumul, cu toții! a zis mami.

După cea dintâi serie de „Savuros!“-uri, mătușa Alice a zis:

— Toate bune și frumoase la școală, în trimestrul ăsta, nu-i așa, băieți? Nigel e căpitanul clubului de șah.

— Președintele, de fapt, a zis Nigel.

— Fie-mi iertat! Nigel e *președintele* clubului de șah. Și Alex face niște lucruri incredibile cu calculatorul școlii, nu-i așa că faci, Alex? Eu nu pot nici măcar să pun aparatul video să înregistreze, dar...

— Alex e cu *mult* înaintea profesorilor lui, a zis unchiul Brian, ca s-o spunem pe-a dreaptă. Cum se cheamă alea cu care umbli tu, Alex?

— Fortran. BASIC. Pascal. Cod Z-80.

Alex vorbea ca și cum s-ar fi simțit lezat.

— Trebuie că ești *atât* de inteligent, a zis Julia, și-a zis-o atât de convinsă, că nu mi-am dat seama dacă era sau nu sarcastică.

— A, da' sigur că Alex este inteligent, a zis Hugo. Creierul lui Alexander Lamb – Ultima Frontieră[1] a științei britanice.

---

1 *The Final Frontier*, formulă din serialul SF *Star Trek*, prin care e desemnat țelul suprem al expedițiilor navei stelare *Enterprise*, necunoscutul.

Alex l-a străpuns cu privirile pe frate-său.

— Există un viitor concret în tot ce ține de calculatoare, a zis tati, umplându-și lingura cu creveți. Tehnologie, proiectare, mașini electrice. Asta s-ar cuveni să se predea în școli. Nu toate palavrele cu „rătăcitul singur ca un nor“[1]. Cum îi spuneam lui Craig Salt – directorul nostru executiv de la Groenlanda – chiar zilele...

— Nici nu știi cât de tare te aprob, Michael – și unchiul Brian a făcut o mutră ca de mare ticălos care-și anunță planul de dominație mondială. Motiv pentru care Alex capătă câte o bancnotă de douăzeci de lire proaspăt ieșită din tiparniță pentru fiecare notă de zece și una de zece lire pentru fiecare notă de nouă – ca să-și cumpere propriul IBM. (Gelozia m-a zgândărit mai rău decât o durere de măsele. Tati zice că-i „superficial“ să-ți plătești copiii să-nvețe.) Nimic mai bun decât motivația profitului, este?

— Dar cu tine cum e, Hugo? s-a băgat mami în vorbă.

În cele din urmă, puteam și eu să mă uit atent la Hugo, fără să pretind că nu mă uitam.

— În principal, a răspuns Hugo, luând o înghițitură de apă, am avut câteva curse norocoase cu echipa de canoe, mătușă Helena.

— Hugo, a râgâit Brian, s-a *scăldat* în glorie! De drept ar trebui să fie capul mai-marilor dintre vâslași, dar nu-știu-ce bulumac îndesat și cur-mare – aoleu, să mă ierte doamnele! – care deține jumătate din Asigurările Lloyd's[2], amenința că face tămbălău, dacă nu i-l alegeau lui pe Micul Lord[3] Caca-Maca. Hugo, mai spune-mi o dată: cum îl cheamă pe băiatul ăla?

— Poate că te referi la Dominic Fitzsimmons, tată.

— Auzi: „Dominic Fitzsimmons“! N-ai putea să-l născocești, nu-i așa?

---

1 „Rătăceam de unul singur ca un nor“, primul vers din poemul *Odă narciselor* (c. 1804) de William Wordsworth (1770-1850).

2 Exagerare copioasă: Lloyd's Insurance, sau Lloyd's of London, care funcționează din 1688, nu este o companie propriu-zisă, ci o piață care se ocupă cu asigurările, mai ales în domeniul navigației fluviale și maritime. Nu exista, nici în 1982, o persoană anume, care să dețină jumătate din această piață.

3 Trimitere ironică la Micul Lord Fauntleroy, personajul romanului *Little Lord Fauntleroy* (1885-1886), de Frances Hodgson Burnett (1849-1924).

M-am *rugat* ca reflectorul să-și răsucească ochiul spre Julia. M-am *rugat* ca mami să nu pomenească de premiul de poezie – nu de față cu Hugo.

— Jason a câștigat Premiul de Poezie al Bibliotecilor Comunale din Hereford și Worcester, a zis mami. Nu-i așa, Jason?

— A *trebuit* să-l scriu, am zis, cu lobii urechilor fierbându-mi de rușine – și n-aveam la ce să mă uit, în afară de mâncarea din fața mea. Pentru ora de engleză. N-am... (Am testat cuvântul „știut" de câteva ori, dar mi-am dat seama că urma să mă bâlbâi cu spasme, dacă-l rosteam.) N-am realizat că domnișoara Lippetts avea de gând să mi-l înscrie la concurs.

— Nu-ți ascunde reușitele sub obroc! a exclamat mătușa Alice.

— A câștigat un dicționar splendid, a zis mami. Nu-i așa, Jason?

Alex Păduchele și-a scuipat sarcasmul sub nivelul de detecție al radarului adulților.

— *Mie* zău că mi-ar plăcea să-ți ascult poezia, Jason.

— Nu se poate. N-am caietul.

— Ce păcat.

— *Malvern Gazetteer* a publicat poeziile câștigătoare, a zis mami. Cu tot cu fotografia lui Jason, de fapt! Putem s-o căutăm după ce mâncăm.

(Până și să-mi amintesc mă chinuia. Trimiseseră un fotograf la școală, și ăla mă pusese să-i pozez în bibliotecă, pasămite citind o carte, ca un absolut homo de homo.)

— Poeții, a plescăit din buze unchiul Brian, din câte am auzit vorbindu-se, capătă boli rușinoase de la dame pariziene de proastă reputație și mor prin cotloane mizere de pe malul Senei. Ce mai plan de carieră, Mike, ă?

— Minunați creveți, Helena, s-a pronunțat mătușa Alice.

— Congelați, de la Groenlanda din Worcester, a zis tati.

— Proaspeți, Michael. De la negustorii de pește.

— A, nu știam că mai există negustori de pește.

Alex a zgândărit mai departe subiectul cu premiul de poezie:

— Măcar spune-ne despre ce era poezia ta, Jason. Despre florile primăverii? Sau era o poezie de dragoste?

— Nu te văd înțelegând-o prea bine, Alex, a zis Julia. Ce scrie Jason e lipsit de subtilitatea și maturitatea celor de la Scorpions.

Hugo a bălmăjit ceva, ca să-l sâcâie pe Alex. Şi ca să-mi spună mie de partea cui era. Eu aş fi fost în stare s-o pup de Julia, din simplă recunoştinţă. Aproape.

— *Foarte* amuzant, i-a şoptit Alex lui Hugo.

— Nu pune bot, Alex. N-o să mai arăţi la fel de bine.

— *Băieţi*, a intervenit mătuşa Alice.

Sosiera graţioasă a făcut înconjurul mesei. Între cartofii cu smântână şi budincuţele miniaturale de Yorkshire din farfurie, mi-am creat o Mediterană de sos. Gibraltarul era vârful unui morcov.

— Daţi-i drumul! a zis mami.

Mătuşa Alice a zis prima:

— Divine cotlete, Helena.

Unchiul Brian a mimat un accent italienesc de tot rahatul:

— Se topesco in la gura!

Nigel i-a rânjit cu adoraţie lui taică-su.

— Secretul rezidă în felul cum le marinezi, i-a spus mami mătuşii Alice. Îţi dau şi ţie reţeta după aceea.

— Vai, Helena, să ştii că nu plec fără ea!

— Încă un degetar de vin, Michael? – şi unchiul Brian a umplut-ochi (dintr-a doua sticlă) paharul lui tati, înainte ca el s-apuce să-i răspundă, pe urmă şi pe-al lui. Nu te supăra dacă-mi pun şi eu, Michael, mulţumesc. Toţi ochii pe tine, fetiţo! Aşa, deci, Helena, văd că pagoda mobilă nu ţi s-a înălţat încă la marele cimitir oriental de vechituri din cer, ă?

Mami s-a uitat la el cu faţa ei politicos-nedumerită.

— Datsunul, Helena! Dacă n-ai fi o bucătăreasă atât de minunată, cu greu te-ar putea ierta cineva pentru încălcarea Legii Întâi a Automobilelor. Să n-ai încredere-n japoneji, nici în troacele pe care le scuipă ei pe piaţă. Nemţilor le-a venit şi lor o dată o idee bună. Ai văzut reclama la noul Volkswagen? Un gălbejit sfrijit aleargă de colo-colo, încercând să găsească noul VW Golf, care până la urmă cade peste el din tavan şi-l face terci! Am *făcut* pe mine prima dată când am văzut-o, este, Alice, c-am făcut?

— Aparatul tău foto, a zis Julia, ştergându-se la gură cu şervetul, nu e Nikon, unchiule Brian?

— Nu-i nimic rău nici cu tehnologia *hi-fi* japoneză, a zis Hugo.

— Sau cu cipurile de calculator, a plusat Nigel, așa c-am zis și eu:

— Și motocicletele lor sunt mai degrabă clasice.

Unchiul Brian a ridicat din umeri, cu aerul că nu credea.

— Exact ce voiam să spun, băieți și fete. Japonejii iau tehnologiile tuturor celorlalți, le micșorează la dimensiunile lor, după care le vând înapoi restului lumii, corect, Mike? Ă, Mike? Ești de acord cu mine în privința *asta*, cel puțin? Ce să te-aștepți de la singura dintre puterile Axei care nu și-a cerut niciodată scuze pentru tot războiul? Au scăpat ușor. Scutiți de taxe.

— Două sute de mii de civili omorâți de bombele atomice, a zis Julia, și alți două milioane incinerați de bombele incendiare – *nu* cred că se poate numi „scutiți de taxe".

— Dar *faptul* chestiunii este – n-aude ce nu vrea s-audă, unchiul Brian – că japonejii *încă* n-au terminat războiul. Wall Street e-al lor, Londra urmează. Dacă mergi de la Barbican[1] la biroul meu, ai nevoie de... douăzeci de perechi de mâini, ca să numeri toate sosiile lui Fu Manchu[2] care trec pe lângă tine. Ascultă aici, Helena. Secretara mea și-a cumpărat o de-asta... ah, cum dracului le zice?... le știi, ricșele-alea cu motor... o Honda Civic. Asta e. O Honda Civic maro ca balega. A scos-o din sala de expunere și la primul sens giratoriu – fără glumă – i-a căzut, efectiv, toba de eșapament. Ăsta-i motivul pentru care sunt atât de competitivi. Fac rahaturi. Înțelegi? Nu le poți avea pe toate, în viața asta. Nu, în tot cazul, fără să te pricopsești cu vreo infecție fungică urâtă, așa e, Mike?

— Dă-mi condimentele, Julia, te rog, a zis tati.

Privirile ni s-au întâlnit, mie și lui Hugo, și, pentru o clipă, am fost numai noi într-o sală plină de figuri de ceară.

— Datsunul meu – a zis mami, în timp ce-i oferea niște țelină-năbușită mătușii Alice, care a făcut un gest de „Nu, mulțumesc" – a trecut inspecția tehnică, acum o săptămână, cu brio.

---

1 Centru londonez de arte ale spectacolului, situat în City și deschis în 1982, cel mai mare de acest fel din Europa.

2 Personaj negativ din romanele britanicului Sax Rohmer (Arthur Henry Ward, 1883-1959).

— Nu-mi spune, a pufnit pe nas unchiul Brian, i-ai făcut inspecția tehnică tot acolo de unde ți-ai cumpărat pagoda mobilă prima dată?

— De ce, mă rog, nu i-aș fi făcut-o?

— Vai, Helena, a scuturat din cap unchiul Brian.

— Nu prea înțeleg ce vrei să spui, Brian.

— Helena, Helena, Helena...

Hugo a cerut „doar o așchie" de Alaskă-la-cuptor, așa că mami i-a tăiat o halcă la fel de mare ca pentru tati.

— Doar ești în creștere, băiete, pentru Dumnezeu!

Eu am reținut bine tactica, pentru folosință viitoare.

— Dați-i drumul, cu toții, până nu se topește înghețata.

După ce a luat prima linguriță, mătușa Alice a zis:

— Nu-i de pe lumea asta! – iar tati:

— Foarte bună, Helena.

— Mike, a zis unchiul Brian, sper că n-ai de gând acum să lași sticla asta să lâncezească aici pe jumătate băută, este că nu? – și-a turnat o porție zdravănă în paharul lui tati, pe urmă și-ntr-al lui și l-a ridicat înspre soră-mea: Toți ochii pe tine, fetițo! Dar eu tot nu reușesc să pricep de ce o domnișoară cu talentele tale evidente nu țintește către cele două mari. La Școala Pregătitoare din Richmond, fără glumă, toată ziua-i numai Oxford în sus și Cambridge în jos, dimineața, la prânz și seara, nu zic bine, Alex?

Alex și-a ridicat capul cu zece grade timp de-o fracțiune de secundă și-a zis că da.

— Dimineața, la prânz și seara, a zis Hugo, da' serios.

— Consilierul nostru de cariere, a zis Julia, prinzând cu lingurița un pârâiaș de-nghețată, până s-ajungă pe fața de masă, domnul Williams, are un prieten în baroul radical de la Londra care zice că, dacă vreau să mă specializez în Dreptul mediului, atunci la Edinburgh sau la Durham ar trebui realmente să...

— Atunci, îmi pare rău – și unchiul Brian a spintecat aerul cu-o mișcare de judo –, rău, rău, rău, dar domnul Williams – precis un galez nepractic –, domnul Williams ar trebuit dat cu smoală, acoperit cu fulgi, legat de-un catâr și trimis înapoi la Haverfordwest! Nu-i vorba de *ce anume* înveți la universitate, e vorba – și unchiul Brian se roșise de-acum și fierbea –, e vorba

cu cine relaționezi! *Numai* la Oxbridge[1] poți să relaționezi cu elita de mâine! Fără glumă, dac-aveam cravata de student corectă, aș fi fost făcut partener acum zece ani! Mike... Helena! Sper că n-o să stați să vă uitați cum prima voastră născută se irosește la Universitatea de Nicăieri?

Julia s-a-ntunecat la față de neplăcere.

(Eu, de obicei, mă retrag într-un loc sigur în asemenea momente.)

— Edinburgh și Durham sunt universități de bună reputație, a zis mami.

— Fără îndoială, fără îndoială, dar ce *trebuie să țineți voi minte* este – unchiul Brian aproape că țipa, de-acum – asta: „Sunt ele și cele mai bune de pe piață?" Și răspunsul este: „Sunt pe dracu'!" Păi, fir-ar a naibii de treabă!, asta, *tocmai asta* e problema cu școlile teoretice publice. Sunt fabuloase pentru Fratele și Sora Mediocritate, dar ce fac ele ca să-i ajute pe cei mai străluciți și mai capabili? Fac pe dracu'! Pentru toate sindicatele din învățământ, „strălucit" și „capabil" sunt cuvinte scârboase.

Mătușa Alice i-a pus o mână pe braț unchiului Brian.

— Brian, eu cred...

— Nu mă lua pe mine cu „Brian", când e-n joc *viitorul* singurei noastre nepoate! Dacă faptul că sunt îngrijorat face din mine un snob, atunci îmi bag picioarele și, să mă ierte doamnele, o să *fiu* cel mai al dracului snob din câți îi *știu*, și-o să port insigna asta cu mândrie! De ce și-ar fixa cineva care *are* creier de Oxbridge privirile către Scoțomania[2] este ceva, pur și simplu, *dincolo* de puterea mea de înțelegere. (Unchiul Brian și-a golit paharul dintr-o singură înghițitură de urgență.) Poate doar dacă... – și chipul unchiului meu a trecut de la ultragiat la pervers în trei secunde –, doar dacă nu există vreun armăsar scoțian tânăr, cu vreo tășcălie păroasă la brâu, despre care nu te-ai spovedit nimănui, Julia, ă? Ă, Mike, ă? Helena, ă? V-ați gândit, ă, și la asta?

— Brian...

---

1 Termen-valiză, care combină cuvintele Oxford și Cambridge, referindu-se la cele două centre universitare.

2 În original, *Jockland*, termen peiorativ care desemnează Scoția. Textual, ar însemna „Țara jocheilor".

— Nu-ți face griji, mătușă Alice, a zâmbit Julia. Unchiul Brian știe c-aș prefera să fiu victima unui accident în lanț decât să-mi discut viața personală cu el. Am de gând să studiez Dreptul la Edinburgh, și toți Brian Lamb-ii de mâine să facă bine să relaționeze și fără mine.

Eu n-aș fi reușit în *veci* să spun asta, în *veci*.

Hugo și-a ridicat paharul înspre ea.

— Bine *zis*, Julia!

— A... – și unchiul Brian a râs într-un fel anume, sacadat. Probabil c-ai s-ajungi departe în domeniul juridic, domnișoară, chiar dacă *insiști* să urmezi o universitate de mâna a doua. Deja cunoști pe de rost arta lui *non secateur*[1].

— E fabulos, unchiule Brian, să obțină omul aprobarea ta.

A urmat o pauză, stânjenitoare ca un muget de vacă.

— Urrraaa! Vrea neapărat să aibă ea ultimul cuvânt, a bravat unchiul Brian.

— Ți-a rămas un fir de țelină pe bărbie, unchiule Brian.

Locul cel mai rece din casa noastră e-n buda de jos. Iarna-ți îngheață dosul pe colac. Julia-și luase la-revedere de la familia Lamb și se dusese la Kate Alfrick, să repete amândouă la istorie. Unchiul Brian se retrăsese la etaj, în camera de oaspeți, „să-și odihnească ochii". Alex mersese la baie a treia oară de când sosise. De fiecare dată stătuse mai bine de douăj' de minute. Nu știu *ce* anume-și găsea de făcut acolo. Tati le arăta lui Hugo și Nigel noua lui imprimantă Minolta. Mami și mătușa Alice făceau câțiva pași prin grădina măturată de vânt. Eu, în oglinda de deasupra chiuvetei, îmi studiam fața, căutând semne ale lui Hugo. Oare puteam să mă transform în el printr-un simplu exercițiu de voință? Celulă cu celulă. Ross Wilcox asta face. În școala primară, era un neica-nimeni grăsun, iar acum fuma cu băieții mai mari, precum Gilbert Swinyard și Pete Redmarley, și-ajunsese de i se spunea „Ross", și nu „Wilcox". Așa că trebuia să existe o cale.

M-așezasem și făcusem un caca zdravăn, când am auzit voci din ce în ce mai tari. Trasul cu urechea nu-i frumos, știu, dar nu

---

1 Corect: *non sequitur* (*lat.* „nu urmează, nu se leagă"), formulă folosită pentru a desemna un comentariu fără legătură cu subiectul.

era vina mea, nu-i așa?, că mami și mătușa Alice tocmai în fața gurii de ventilație se găsiseră să stea la taclale.

— Nu *tu* ar trebui să-ți ceri scuze, Helena. Brian a fost... Doamne, îmi vine să-l *omor*!

— Michael scoate din el tot ce-i mai rău.

— Nu, hai să... Helena, ce rozmarin! Practic, e-un copac. Eu, pur și simplu, nu pot să-mi fac plantele să se dezvolte. Afară de mentă. Menta parcă a înnebunit.

Pauză.

— Mă întreb, a zis mami, ce le-ar spune tăticu'. Dacă ar putea să-i vadă acum, vreau să zic.

— Pe Brian și Michael?

— Da.

— Păi, în primul rând, ne-ar spune nouă: „Ce v-am spus eu?" Pe urmă, și-ar sufleca mânecile, ar apuca indiferent ce era, pe care ei doi se certau și se combăteau, și n-ar părăsi ringul, până nu i-ar vedea pe amândoi bătuți atât de bine, încât să ajungă la un acord mut.

— Asta-i cam dură.

— Nu la fel de dură ca tăticu'! Deși Julia l-ar putea înlocui foarte bine.

— E-n stare să fie destul de... căpoasă.

— Măcar ea-i căpoasă când vine vorba de Campania pentru Dezarmare Nucleară și de Amnesty International, nu de chiftelele de carne sau de leoparzii surzi.

Pauză.

— Hugo s-a făcut de-a dreptul șarmant.

— Vorba vine „șarmant".

— Dar uite cum a *insistat* să spele el vasele. Sigur, nu-l puteam lăsa.

— Da, știu, nu-l doare gura să vorbească. Jason e și-acum dureros de tăcut. Cum îi merge terapia de comunicare?

(Asta nu voiam s-aud. Însă n-aș fi putut, fără să trag apa la budă. Iar dac-o trăgeam, și-ar fi dat seama că le-auzisem. Așa că eram blocat acolo.)

— În pasul melcului. Se duce la o cucoană sud-africană, o anume doamna De Roo. Ea ne spune să nu ne așteptăm la vin-

decări miraculoase. Noi nu ne-așteptăm. Ea ne spune s-avem răbdare cu el. Noi avem. Nu sunt prea multe de spus.

Pauză lungă.

— Știi, Alice, chiar și după toți acești ani, *încă* îmi vine greu să cred că mămica și tăticu' s-au dus pentru *totdeauna*. Că sunt, pur și simplu... morți. Nu plecați pe vreo navă de croazieră, pe Oceanul Indian, să nu poți da de ei șase luni. Sau... ce te-amuză?

— Să fii blocată cu tăticu' pe-o navă de croazieră! Ăsta, da, purgatoriu!

Mami n-a răspuns.

Pauză și mai lungă.

— Helena – vocea mătușii Alice era de-acum alta –, nu vreau să fiu băgăreață, dar n-ai mai zis nimic, din ianuarie încoace, de apelurile-alea telefonice închipuite.

Pauză.

— Helena, iartă-mă, n-ar fi trebuit să-mi bag nasul unde...

— Nu, nu... Adică, Dumnezeu știe, cu cine altcineva să discut despre asta? Nu. N-au mai fost. Mă simt un pic vinovată, că am tras concluzii pripite. N-a fost decât o furtună într-un pahar cu apă, sunt convinsă. Ba chiar o furtună inexistentă. Dacă n-ar fi fost... știi și tu, acel „incident" al lui Michael de acum cinci ani și jumătate, sau când a fost, nici nu mi-aș fi pus problema. Numere formate greșit și linii care fac atingere – astea se întâmplă mereu. Nu-i așa?

(„Incident"?)

— Exact, a răspuns mătușa Alice. Exact. N-ai mai... spus...

— Să mă „confrunt" cu Michael ar fi ca și cum aș dezgropa ceva.

(Așa o piele de găină mi se făcuse, că *efectiv* mă durea.)

— Sigur așa ar fi, a zis mătușa Alice.

— Stagiarul mediu de la firma "Groenlanda" este mai la curent, jumătate din timp, cu ce-i trece prin cap lui Michael Taylor, decât propria lui nevastă. Să-ți spun ceva: de-acuma știu de ce mămica era chiar atât de abătută, jumătate din timp.

(Nu-nțelegeam. Nu voiam să-nțeleg. Voiam să-nțeleg. Nu știu.)

— Devii morbidă, sora mea mai mare.

— Și tu, Alice, ești leacul morbizeniei mele. *Tu* ai strălucire. *Tu* ai ocazia să cunoști violoniști chinezi și ansambluri de naiști azteci tuciurii. Cine mai e la teatru săptămâna asta?

— *Boom-Boom Bonanza*, cu Basil Brush[1].

— Vezi?

— Agentul lor publicitar este un înțepat notoriu. Ai zice c-a venit Liberace[2] la tine în oraș, nu vreun biet actoraș de televiziune fără noroc în viață, care își bagă mâna în dosul unei vulpi.

— Nu-i lume mai bună decât lumea spectacolului.

Pauză.

— Helena, știu că ți-am spus asta de douăzeci de *mii* de ori, dar ai nevoie de provocări mai mari decât o Alaskă-la-cuptor. Julia zboară din cuib anul ăsta. De ce *nu*-ți pui problema să începi iar să lucrezi?

Scurtă pauză.

— Unu, e recesiune și oamenii sunt concediați, nu angajați. Doi, sunt o învederată gospodină. Trei, nu locuiesc în apropiere de Londra, locuiesc în sumbrul Worcestershire, și posibilitățile sunt mai slabe în teritoriu. Patru, n-am mai lucrat de când s-a născut Jason.

— Și *ce* dacă ai avut un concediu de maternitate cu treisprezece ani mai lung decât era prevăzut?

Mami a scos acel râs unic al oamenilor care, de fapt, nu vor să râdă.

— Până și *tăticu'* se lăuda cu lucrările tale de design amicilor lui de la clubul de golf. N-auzeam întruna decât Helena-n sus, Helena-n jos.

— *Eu* n-auzeam întruna decât Alice în sus, Alice în jos.

— În fine, ăsta era tăticu' de sus până jos, nu-i așa? Haide. Arată-mi unde ai de gând să pui grădina alpină...

Am tras apa la budă și-am dat cu pulverizatorul de parfum grețos, ținându-mi respirația.

Roverul 3500 al lui tati locuiește într-unul dintre garaje, dar mami, de obicei, își parchează Datsunul pe alee, așa c-al doilea garaj e liber. Bicicletele stau rezemate de-un perete. Uneltele lui tati stau pe rafturi, în ordine, deasupra bancului de lucru. Cartofii

---

1 Marionetă întruchipând un vulpoi, dar și personaj de benzi desenate, creat în 1962 și care apare și în prezent. *Boom-Boom Bonanza* era titlul unui spectacol itinerant.

2 Władziu Valentino Liberace (1919-1987), pianist și artist de estradă american, supranumit „Domnul Spectacol".

stau într-un sac fără fund. Garajul liber e-adăpostit, chiar și-n zile vântoase, precum azi. Tati fumează acolo, deci miroase des a țigări. Mie chiar îmi plac petele de ulei de pe podeaua de beton.

Cel mai bun lucru de-acolo e placa de săgețele, să știți. Săgețelele-s marfă. Ador bufnitura pe care o scot când țeapa se-nfige-n placă. Ador să le smulg din placă. L-am invitat pe Hugo să facem o partidă, și el a zis:

— Sigur.

Numai că Nigel a zis că vine și el.

— Ce idee strălucită, a zis tati, așa că ne-am dus toți trei în garaj, să jucăm varianta lungă (ținteşti la 1 şi-arunci până nimereşti 1, pe urmă ținteşti la 2 şi-arunci până nimereşti 2, pe urmă la 3, şi-aşa mai departe; cine ajunge primul la 20 câştigă).

Am aruncat fiecare câte o săgeţică, să vedem cine-arunca primul. Hugo a dat la 18, eu am dat la 10, Nigel a dat la 4.

— Deci, m-a-ntrebat Nigel, în timp ce frate-su-l nimerea pe 1 de la prima săgeţică, ai citit *Stăpânul inelelor*?

— Nu, a minţit Vierme Nevricos, ca să nu mă considere Hugo prea familiar.

Hugo n-a nimerit la 2 cu săgeţica următoare, dar a nimerit cu-a treia.

— Este *epic*, mi-a spus Nigel.

Hugo a luat cele trei săgeţele şi mi le-a înmânat mie.

— Nigel, nimeni nu mai spune „epic".

(Am încercat să-mi aduc aminte dacă eu spusesem „epic" de când venise familia Lamb.)

N-am nimerit la 1 cu primele două săgeţele, dar cu-a treia, da.

— Bună aruncare, a zis Hugo.

— Am avut de citit *Hobitul* pentru şcoală, a zis Nigel, în timp ce-şi primea săgeţelele. Dar *Hobitul* nu este, în esenţă, decât un basm.

— Am încercat şi eu *Stăpânul inelelor*, a zis Hugo, dar e *ridicol*. Pe toţi îi cheamă Gondogorn sau Sarulon, şi se-nvârt de colo-colo, spunând: „Această pădure va *roi* de orci până la căderea nopţii". Iar individul ăla, Sam, care zice: „Ah, domnule Frodo, ce pumnal formos aveţi" – *zău*! N-ar trebui lăsată o asemenea pornografie homoerotică în *preajma* copiilor. Poate că de-asta ţi-a plăcut, Nigel?

Nigel a ratat placa de tot şi săgeţica lui a ricoşat din peretele de cărămidă.

— Da' fii *atent*, Nigel, a oftat Hugo. Îi bontești săgețelele lui Jace.

Ar fi trebuit să-i spun lui Nigel: „Nu contează". Vierme Nevricos nu i-a spus.

A doua săgețică a lui Nigel a nimerit rama exterioară a plăcii. Rateu.

— Știai, Jace, a zis Hugo pe un ton neutru, că s-a demonstrat științific: homosexualii nu pot s-arunce drept?

M-am alarmat, când mi-am dat seama că Nigel mai avea puțin și-i dădeau lacrimile.

Hugo are un fel aparte în care influențează norocul altora.

A treia săgețică a lui Nigel a nimerit rama exterioară, s-a desprins și-a căzut. Nigel a izbucnit:

— *Mereu* îi întorci pe ceilalți împotriva mea! și pe urmă, înroșit și furios: Te urăsc, *bastard* nenorocit ce ești!

— Nu-i un cuvânt frumos, Nigel. Știi ce e un bastard sau repeți doar, papagalicește, după colegii tăi de joacă de la clubul de șah?

— Da, dacă vrei să știi!

— *Da*, știi ce e un bastard? Sau *da*, repeți papagalicește după colegii tăi de joacă?

— *Da*, știu ce-i un bastard și tu ești așa ceva!

— Atunci, dacă eu sunt un bastard, vrei să spui că mama noastră și-a tras-o cu alt bărbat, ca să mă conceapă pe mine, corect? Deci, o acuzi pe ea c-ar fi călcat strâmb, nu-i așa?

Lacrimile stăteau să se rostogolească din ochii lui Nigel.

Asta era de natură să creeze probleme grave, știam eu.

Hugo a făcut o mutră amuzată:

— Nici tata nu va fi bucuros peste măsură când o s-audă acuzațiile tale. Știi ceva? De ce nu fugi tu repede să te ocupi de cubul ăla Rubik al tău într-un cotlon liniștit, pe undeva? Jason și cu mine vom încerca din răsputeri să uităm toată povestea.

— Îmi cer scuze pentru Nigel, a zis Hugo, care a nimerit la 3, apoi a ratat și-a nimerit la 4. E așa un cadet spațial[1]. Trebuie să

1 În limbajul argotic, sintagma desemnează persoanele care sunt atât de visătoare, încât nu mai sunt conștiente de realitatea înconjurătoare.

învețe cum să detecteze aluziile și să răspundă la ele. Într-o bună zi, îmi va mulțumi pentru faptul că l-am tutelat. Alex, marea sculă de Neanderthal, mă tem, vai, că nu mai poate fi ajutat.

Am scos ceva ca un fel de râs, întrebându-mă cum reușea Hugo să dea un sens de forță, și nu de grozăveală, unor cuvinte precum „tutelat" și „vai". Am aruncat un rateu, pe urmă la 2 și la 3.

— Ted Hughes[1] a venit la noi la școală trimestrul trecut, a povestit Hugo.

Acum știam că nu mă considera vinovat pentru premiul de poezie.

— Zău?

Hugo a nimerit la 5, la 6, apoi a ratat.

— Mi-a semnat exemplarul din *Șoimul în ploaie*[2].

— *Șoimul în ploaie*, strălucit.

Un 4, un rateu, alt rateu.

— Eu, personal, sunt mai mult pentru poeții din Primul Război Mondial, a zis Hugo, aruncând la 7, la 8 și un rateu. Wilfred Owen, Rupert Brooke, de felul ăla.

— Mda. (Am aruncat la 5, am ratat, apoi la 6.) Și eu îi prefer, cinstit vorbind.

— Dar George Orwell e omul meu. (La 9, rateu, rateu.) Am tot ce a scris vreodată, inclusiv o primă ediție *1984*[3].

Un rateu, alt rateu, la 7.

— *1984* e, pur și simplu, incredibil. (De fapt, mă împotmolisem în lungul eseu al lui O'Brien[4] și nu terminasem cartea.) Și *Ferma animalelor*[5]. (Pe asta o avuseserăm de citit la școală.)

---

1 Edward James Hughes (1930-1998), poet și scriitor englez pentru copii, Poet Laureat al Marii Britanii din 1984 până la moarte.

2 *The Hawk in the Rain* (1957), volum de versuri de Ted Hughes.

3 *Nineteen Eighty-Four*, roman scris de Orwell în 1948 și publicat în 1949.

4 Romanul *1984* conține un fragment de vreo treizeci de pagini dintr-o teorie a sistemului totalitar, pe care cele două personaje, Winston și Julia, îl citesc împreună, după o partidă de amor. O'Brien este omul Partidului și principalul lor adversar.

5 Roman de George Orwell din 1945, în care animalele de la o fermă preiau controlul asupra fermei și-i alungă pe oameni. Ele organizează ferma după principii comuniste, porcii fiind conducătorii, iar câinii, gardienii revoluției.

Hugo a nimerit la 10.

— Dacă nu-i citești gazetăria – ratat de puțin –, nu se poate spune că-l cunoști pe Orwell. (Iarăși ratat de puțin.) Al naibii. O să-ți trimit prin poștă un volum de eseuri, *În burta balenei*[1].

— Mulțumesc.

Am nimerit la 8, la 9 și la 10 și m-am comportat ca și cum n-ar fi fost nimic special.

— *Strălucite* aruncări! Știi ceva, Jace? Hai să mai însuflețim lucrurile puțin. Ai vreun ban la tine?

Aveam 50 de penny.

— Foarte bine. Pun și eu tot atât. Primul care ajunge la 20 câștigă cei 50 de penny ai celuilalt.

Toți banii mei de buzunar – cam riscant.

— Haide, Jace, a rânjit Hugo, de parcă realmente m-ar fi plăcut. Nu fi ca Nigel. Uite ce e: să fie rândul tău din nou, ca de la început. Ai trei aruncări gratis.

Dacă ziceam da, semănam și eu mai bine cu Hugo, m-am gândit.

— Bine.

— Bun băiat. Dar mai bine să nu le pomenim – a făcut Hugo semn cu capul către peretele garajului – *mater*-ilor și *pater*-ilor, că altfel ne petrecem tot restul după-amiezii jucând „Ludo“[2] sau „Jocul Vieții“ sub o strictă supraveghere.

— Sigur.

Am ratat, am lovit peretele și-am ratat.

— Ghinion, a zis Hugo, care a ratat, a dat la 11 și-a ratat.

— Și cum e să dai la rame? am vrut să știu, nimerind la 11, ratând, nimerind la 12. Eu n-am fost decât cu hidrobicicletele din Grădinile de Iarnă din Malvern.

Hugo a râs, ca și cum aș fi făcut o glumă realmente amuzantă, așa că și eu am rânjit, ca și cum aș fi făcut. El a ratat la 12 de trei ori la rând.

---

1 *Inside the Whale and Other Essays* (*În burta balenei și alte eseuri*), volum din 1940 al lui George Orwell.

2 Joc de masă în care jucătorii trebuie să-și mute pionii în funcție de punctele obținute aruncând un zar. Este asemănător jocului „Nu te supăra, frate“.

— Ce ghinion, am zis.

— Vâslitul e fenomenal. Totul e-o goană, mușchi, ritm, viteză, afară doar de pleoscăitul straniu, de icnetele sau de respirația membrilor echipajului. La fel ca la sex, dacă stau să mă gândesc. Și desființarea adversarilor e plăcută. Cum zice profesorul nostru de sport: „Băieți, nu participarea contează. Important e să câștigi!"

Am aruncat la 13, la 14, apoi la 15.

— Dumnezeule! – și Hugo a făcut o față mirată, impresionată. Nu mă tragi în piept aici, nu-i așa, Jace? Uite ce-ți propun: ce-ar fi să mă jupoi de-o liră? (A scos la iveală un portmoneu lucios, din buzunarul blugilor Levi's, și mi-a fluturat prin față o bancnotă de-o liră.) După cum joci astăzi, mizilicul ăsta o să fie al tău peste cinci aruncări. Ce părere are pușculița ta?

Dacă pierdeam, nu mai aveam deloc bani până sâmbătă următoare.

— Eeeeei! s-a înfoiat Hugo. Nu ne face figura să ne lași baltă *acum*, Jace.

Îl auzisem pe Hugo vorbindu-le despre mine altora de la clubul lui de canotaj: „Vărul meu Jason Taylor este *așa* un cadet spațial".

— Bine.

— Bine! și Hugo și-a vârât bancnota de o liră în buzunarul de la piept, după care a nimerit la 12, la 13 și la 14 și a scos un sunet a surprindere: Mă-ntreb – nu cumva mi se schimbă norocul?

Prima mea săgeţică a lovit în cărămidă, a doua a ricoșat din rama de metal și a treia a fost un rateu.

Hugo a nimerit, fără ezitare, direct la 15, la 16 și la 17.

Am auzit pași tropotind către poarta garajului, dinspre ușa din spate. Hugo a tras o-njurătură-n bărbie și mi-a aruncat o privire care vroia să spună: „Lasă-mă pe mine".

N-aș fi putut face nimic altceva.

— Hugo! a intrat ca o furtună mătușa Alice în garajul cel liber. Vrei să faci bine să-mi spui de ce plânge Nigel în hohote?

Reacția lui Hugo i-ar fi adus un Oscar:

— *Plânge?*

— Da!

— *Plânge?* Mămico, băiatul ăsta uneori este *incredibil*!

— Nu-ți cer să *crezi* nimic! Vreau să-mi *explici*!

— Ce-ar fi de explicat? a ridicat Hugo din umeri, a nedumerire, a regret. Ne-a invitat Jason, pe Nigel și pe mine, să jucăm frumos niște săgețele. Nigel a tot aruncat pe-alături. I-am oferit câteva ponturi, dar el a sfârșit prin a pleca în trombă, într-un acces de furie. Împroșcând și cu niște vorbe foarte urâte. Oare de ce-i băiatul ăsta, mămico, atât de pus pe competiție? Mai ții minte când l-am prins născocind cuvinte numai și numai ca să câștige la *scrabble*? Crezi că-i provoacă dureri?

Mătușa Alice s-a întors către mine:

— Jason! Tu ce versiune ai asupra evenimentelor?

Hugo putea foarte bine să-l vândă pe Nigel unei fabrici de clei, și Vierme Nevricos tot ar fi zis:

— Exact așa cum a zis Hugo, zău, mătușă Alice.

— E binevenit înapoi, de cum i-au trecut pandaliile, a dat asigurări Hugo. Dacă nu te superi tu, Jace. Nigel n-a *vrut* să spună chiar așa cum te-a făcut.

— Nu mă supăr deloc.

— Am altă idee, a zis mătușa Alice, care știa că fusese adusă într-o fundătură. Mătușii tale Helena i s-a terminat cafeaua, iar tatăl tău are nevoie de o cană de cafea tare când se trezește. Oferă-te voluntar să te duci să cumperi. Jason, poate-i arăți drumul vărului tău cel alunecos, de vreme ce e limpede că sunteți așa niște aliați.

— Mai avem puțin din jocul ăsta mămico, și...

Mătușa Alice nu s-a dat bătută.

Patronul de la „Lebăda neagră“, Isaac Pye, a intrat în sala de jocuri din spate, să vadă ce era cu scandalul. Hugo stătea în fața consolei cu „Asteroizi“, înconjurat de mine, de Grant Burch, de sluga lui Burch, Philip Phelps, de Ant Little, Oswald Wyre și Darren Croome. Nu ne venea să credem. Hugo juca deja de douăj' de minute cu *aceiași* 10 penny. Ecranul era *plin* de-asteroizi care gravitau, și pe *mine* m-ar fi făcut praf în trei secunde, cel mult. Dar Hugo vizualizează tot ecranul dintr-odată, nu numai pietroiul care-i cel mai periculos. Aproape că nu-și utilizează niciodată pro-

pulsoarele. Face ca fiecare torpilă să conteze. Când apare OZN-ul care zboară-n zigzag, pune la bătaie o salvă de torpile, dar numai dacă furtuna de-asteroizi nu e prea puternică. Altfel, nici nu-l bagă-n seamă. Butonul pentru salt în hiperspațiu, îl folosește doar ca ultimă soluție. Fața-i rămâne calmă, de parc-ar citi o carte interesantă.

— Nu se poate să fie trei *mileoane*! a zis Isaac Pye.

— Aproape trei milioane *jumate*, i-a spus Grant Burch.

Când și ultima viață suplimentară a lui Hugo s-a spulberat, până la *urmă*, într-o ploaie de stele, aparatul a clipit, a zornăit și-a anunțat că Scorul-Record al Tuturor Timpurilor fusese depășit. Asta rămâne, chiar dacă aparatul e-nchis.

— Eu am cheltuit cinci lire, ca s-ajung la două mileoane jumate alaltăieri seară, a bombănit Isaac Pye, și-am crezut că eram cel mai tare din parcare cu ele. Te-aș trata c-o bere, băiete, dar am doi polițai la bar, ieșiți din tură.

— Frumos din partea dumneavoastră, i-a răspuns Hugo, dar nu vreau să risc să fiu învinuit de „conducere de navă cosmică sub influența alcoolului“.

Isaac Pye a scos un râs înfundat și s-a-ntors la bar.

Hugo și-a trecut numele sub forma JHC.

Grant Burch a formulat întrebarea:

— Și de la ce vine JHC?

— De la Isus H. Cristos[1].

Grant Burch a râs, așa c-au râs și toți ceilalți. Doamne, mândru mă mai simțeam! Neal Brose urma să-i povestească lui Gary Drake despre cum se ținea Jason Taylor pe lângă Isus Cristos.

Oswald Wyre a vrut să știe:

— De câți ani ai avut nevoie, ca s-ajungi atât de bun?

— Ani? (Accentul lui Hugo parcă n-a mai fost atât de șic, ci mai degrabă ceva mai londonez.) N-ar trebui să-ți ia chiar atât de mult ca să stăpânești un joc mecanic.

---

1 În limba engleză, *Jesus H. Christ* este o formulă profană, o vagă impietate, apărută la jumătatea secolului al XIX-lea și care se rostește în situații de furie, frustrare etc.

— Dar te-a costat, probabil, o mulțime de biștari, a zis Neal Brose. Ca să capeți atâta exercițiu, vreau să zic.

— Banii nu sunt *niciodată* o problemă, dacă ai măcar o jumătate de creier.

— Nu?

— Banii? Categoric, nu. Determini cererea, administrezi oferta, mulțumești clientul, lichidezi opoziția.

Neal Brose a memorat fiecare vorbă din toată perorația.

Grant Burch a scos un pachet de țigări.

— Un fum, amice?

Dac-ar fi spus nu, Hugo și-ar fi stricat impresia creată.

— Hai, să trăiești – și s-a uitat la pachetul de Player's No 6. Dar orice altceva decât Lambert & Butler îmi lasă-n gât o senzație de tot rahatul, *ore*-n șir. Fără supărare.

Acum eu am memorat fiecare vorbă din toată perorația. Ce metodă să eviți fumatul!

— Mda, la fel pățesc și eu cu Woodbines, a zis Grant Burch.

De la bar, l-am auzit pe Isaac Pye repetând:

— „Nu vreau să risc să fiu învinuit de conducere de navă cosmică sub influența alcoolului", auzi!

Mama lui Dawn Madden s-a uitat cu interes la Hugo, de la barul înecat în fum.

— Țâțele femeii ăleia sunt *pe bune*? a întrebat Hugo printre dinți. Ori sunt o pereche de capete de rezervă?

Domnul Rhydd își lipește folii de plastic de culoare galben-Lucozade[1] pe vitrine, ca să nu i se decoloreze ce-are expus în ele. Dar ce are el expus nu e niciodată nimic altceva decât niște cutii de compot de pere așezate-n piramide, iar foliile de plastic îi dau magazinului, la interior, un aer de fotografie din vremurile victoriene. Hugo și cu mine am citit anunțurile de la avizier: jocuri Lego la mâna a doua, pisoi în căutare de stăpâni, mașini de spălat „ca și noi" la 10 lire („cea mai bună ofertă") și prospecte care promit sute de lire-n plus, în timpul liber. Mirosul de săpun

1 Lucozade este denumirea generică a unui sortiment de băuturi energizante.

rece, portocale mucegăite, ziar nou-tipărit din magazinul domnului Rhydd te lovește din momentul în care-i treci pragul. Într-un colț, este ghișeul Oficiului Poștal, unde stă diriginta poștei, *doamna* Rhydd, și vinde timbre și licențe pentru câini, deși nu azi, fiin'că azi e sâmbătă. Doamna Rhydd a semnat Legea Secretelor Oficiale, însă arată absolut normal. Există un stand cu felicitări ilustrate, care ți-arată câte un bărbat îmbrăcat ca Prințul Philip[1], care pescuiește într-un râu și zice: „De Ziua Tatălui", sau niște degețci-roșii-n grădina unei căsuțe de țară, pe care scrie: „Pentru scumpa mea bunică". Există rafturi cu spaghete-alfabet, mâncare pentru câini Pedigree Chum și budincă de orez Ambrosia. Există și stive de jocuri gen fotbal cu jetoane și din cele cu bani de jucărie, care nu se vând niciodată, fiin'că prea sunt de tot rahatul. Un aparat Slush Puppie face boluri de zăpadă-n culori ca de markere, dar nu și în martie. În spatele tejghelei, sunt țigări și rafturi cu bere și vin. Pe rafturile de sus, tronează borcane cu bombe-cu-șerbet, cuburi-de-cola, mere-cu-cidru și bomboane Army-and-Navy. Astea vin în pungi de hârtie.

— Uau! a zis Hugo. Orașul plăcerilor. Am murit și am ajuns la Harrod's.

Chiar atunci, s-a ivit pe neașteptate Kate Alfrick, prietena cea mai bună a Juliei, care a ajuns la tejghea în același timp cu mama lui Robin South. Mama lui Robin South a lăsat-o pe Kate să treacă înainte, fiin'că nu voia, Kate, decât o sticlă de vin. Ea poate să cumpere alcool – are deja optșpe ani.

— 'Mesc foarte mult, i-a întins domnul Rhydd lui Kate restul. Sărbătorim?

— Nu chiar, a zis Kate. Mama și tata se întorc mâine-seară de la Norfolk. Mă gândeam să le pregătesc o mică masă de bun venit acasă. Iar asta – Kate a pus mâna pe sticlă – e tușa finală.

— Foarte drăguț, a zis domnul Rhydd. Foarte drăguț. Așa, deci, doamna South...

Kate a trecut pe lângă noi, îndreptându-se către ieșire.

---

1 E vorba despre Philip, duce de Edinburgh, Prințul-Consort al Marii Britanii, care apărea, de obicei, în costum tradițional scoțian, cu fusta numită *kilt*.

— Salut, Jason.

— Salut, Kate.

— Bună, Kate, a zis Hugo. Sunt vărul lui.

Kate l-a studiat pe Hugo prin ochelarii ei de secretară rusoaică.

— Cel zis Hugo.

— Doar de trei ore la Black Swan Green, și-a mimat Hugo uimirea caraghios de năucitoare, și *deja* se discută despre mine?

Îi spusesem eu că la Kate acasă mersese Julia, ca să învețe amândouă.

— A, deci tu ești Kate *aceea*. *Liebfraumilch*[1]?, a adăugat Hugo, făcând semn înspre sticla de vin.

— Da, i-a spus Kate, cu aerul c-ar fi zis: „Și-ce-ți-pasă-ție?" *Liebfraumilch*.

— Cam dulce. Tu arăți a ceva sec. Mai degrabă genul *chardonnay*.

(Singurele vinuri pe care le știu eu sunt roșu, alb, spumant și rosé.)

— S-ar putea să nu-ți cunoști genurile chiar așa de bine pe cât ți se pare.

— S-ar putea, Kate, a zis Hugo, trecându-și o mână prin păr. S-ar putea. Hai, să nu te mai ținem de la revizuirea materiei. Fără îndoială că tu și Julia lucrați pe brânci. Sper să ne mai ciocnim unul de altul cândva.

Kate a zâmbit sever:

— Eu zic să nu-ți pui speranțele-n asta.

— Nu *toate* speranțele, Kate, nu. Ar fi nechibzuit. Dar lumea te poate lua prin surprindere. Sunt eu ceva mai tânăr, dar atâta lucru știu.

La ușă, Kate s-a uitat peste umăr.

Hugo avea pregătită o mină încrezută, de genul: „Vezi?"

Kate a ieșit, pe jumătate întoarsă.

— Ce *delicioasă*! a zis Hugo, amintindu-mi de unchiul Brian.

---

1 Textual, ar însemna: „Laptele iubitei doamne", marcă de vin alb demidulce, de origine germană. Se mai numește și *Liebfrauenmilch*, după denumirea podgoriilor mănăstirii Liebfrauenkirche („Biserica Fecioarei Maria"), unde se produce din secolul al XVIII-lea.

I-am plătit domnului Rhydd pentru cafea.

— Doar nu sunt bucăți de ghimbir *adevărate* în borcanul de colo, cel mai de sus?

— Ba chiar asta sunt, Țâcă. (Domnul Rhydd ne spune la fel, Țâcă, tuturor băieților, ca să nu trebuiască să ne țină minte numele. Acum și-a tras nasul borcănat, de bețivan.) Mama doamnei Yew era înnebunită după ele, așa că le-am comandat special pentru ea. Când a murit, abia începuse un borcan nou.

— Fascinant. Mătușa mea Drucilla, cu care locuim la Bath, *adoră* ghimbirul confiat. Iertați-mă că vă pun să vă urcați iar pe scară, dar...

— Nu-i problemă, Țâcă. (Domnul Rhydd și-a îndesat batista-n buzunar.) Deloc nu-i problemă.

Și-a tras într-acolo scara, s-a urcat și-a-ntins mâna către borcanul cel mai îndepărtat.

Hugo a verificat că nu mai era nimeni altcineva în magazin. S-a repezit înainte, și-a pus pieptul pe tejghea, și-a întins mâna printre fușteii scării, la doar o palmă sub chifteluțele pentru căței ale domnului Rhydd, a luat un pachet de țigări Lambert & Butler și s-a tras înapoi.

Rămas mut, i-am spus numai din buze: „Ce faci?"

Hugo și-a îndesat țigările-n pantaloni.

— Jason, e-n regulă?

Domnul Rhydd a scuturat borcanul în jos, către noi.

— Ăsta să fie împricinatul, Țâcă?

Avea nările ca niște găvane burdușite de-o beznă păroasă.

— Ăsta, într-adevăr, e-mpricinatul, domnule Rhydd, a zis Hugo.

— Foarte bine, foarte bine.

Mă *căcam* pe mine.

Apoi, în timp ce domnul Rhydd cobora scara, Hugo a șterpelit două ouă Cadbury cu cremă din tavă și le-a băgat în buzunarul scurtei mele de molton. Dacă mă luptam cu el acum, sau măcar dacă-ncercam să le pun la loc, domnul Rhydd ar fi observat. Ca să le pună capac la toate, între momentul în care domnul Rhydd a pus piciorul pe podea și momentul în care s-a-ntors cu fața către noi, Hugo a smuls un pachet de dropsuri *Fisherman's Friends*

și l-a-ndesat și pe-ăla lângă ouăle cu cremă. Pachetul a foșnit. Domnul Rhydd a șters praful de pe borcan.

— Cât să-ți pun, Țâcă? Un sfert de livră[1] ți-ajunge?

— *Excelent* ar fi un sfert de livră, domnule Rhydd.

— De ce-ai... – Călăul mi l-a blocat în gât pe „șutit", pe urmă pe „șterpelit", așa c-a trebuit să folosesc un termen demodat, „ciupit" – ciupit țigările-alea?

Voiam s-o tai de la locul crimei cât mai repede cu putință, dar în spatele unui tractor se formase o coadă care abia se târa-n trafic, și nu puteam încă să trecem de intersecție.

— Plebeii fumează „țigări". *Eu* fumez țigarete. Și nu „ciupesc", plebeii „ciupesc". Eu *completez.*

— Și-atunci, de ce-ai completat... (Uite, că nici „țigaretele" nu mai puteam să spun.)

— Daaa...? m-a-mboldit Hugo.

— Lambert & Butler-ele-alea...

— Dacă voiai să spui: „De ce ai completat țigaretele?", răspunsul este acela că fumatul constituie o plăcere simplă, fără efecte secundare demonstrate, în afară de cancerul de plămâni și bolile de inimă. Până atunci, am de gând să fi murit de mult. Dacă voiai să spui: „De ce ai ales marca Lambert & Butler, și nu alta?", răspunsul este că nu vreau să par un vagabond, fumând orice altceva, poate cu excepția acelor *Passing Cloud*[2]. Ceea ce Bătrânul Bețivan Tragic nu deține în băcănia lui sătească, bineînțeles.

Eu tot nu reușeam să mă prind.

— N-ai destui bani să ți le cumperi?

Asta l-a distrat pe văru-meu:

— Arăt *eu* ca și cum *n*-aș avea destui bani?

— Atunci de ce să riști?

---

1 Pfundul sau livra (*engl. pound* = 453 gr.) era unitatea de măsură tipică pentru greutăți, în cazul alimentelor, în Marea Britanie. Astăzi, se folosește și sistemul metru-kilogram, dar unitățile zise „imperiale" circulă în continuare pe scară largă.

2 *Passing Cloud*, marcă de țigări produse pentru prima oară în 1874 de firma britanică W.D. & H.O. Wills.

— Ei, dar țigareta completată e cea mai dulce.

Acum înțelegeam cum se simțise mătușa Alice în garaj mai devreme.

— Da' de ce-ai luat și bomboanele mentolate, și ouăle cu cremă?

— Bomboanele mentolate sunt asigurări împotriva respirației domnului Tutun. Ouăle cu cremă sunt asigurări împotriva ta.

— Asigurări împotriva mea?

— N-o să mă dai de gol, dacă ai și tu asupra ta marfă completată, de contrabandă, nu-i așa?

O cisternă de petrol a trecut ca melcul, scuipând gaze de eșapament.

— Nu te-am dat de gol mai devreme, când l-ai făcut pe Nigel să plângă, nu?

— Nigel să plângă? Cine l-a făcut pe Nigel să plângă?

Atunci am observat casa lui Kate Alfrick sau, mai degrabă, un MG[1] argintiu, parcat pe-o latură a casei. Un tip care nu era Julia, hotărât lucru, i-a deschis ușa de la intrare lui Kate, care se-apropia pe aleea de mașini, cu sticla de vin în brațe. Perdelele de la etaj s-au dat la o parte.

— Ia uite...

— Hai să traversăm – și Hugo s-a-ndreptat către o spărtură în trafic. Ia uite ce?

Ne-am repezit să traversăm șoseaua, în direcția cărării care ducea către lacul din pădure.

— Nu, nu, nu, nu, nu, o ții ca un ofițer nazist de la Hollywood. Relaxează-te! Ține-o ca și cum ar fi un stilou. Așa, uite. Și-acum, să fie lumină... (Văru-meu a băgat mâna în buzunarul jachetei lui.) Sigur, ai nevoie de-o brichetă, ca să impresionezi păsărica de calitate, dar brichetele sunt apte să te dea de gol, dacă le descoperă în buzunarul jachetei tale vreun băgăcios de Nigel. Așa că, pentru lecția din această după-masă, ne mulțumim cu chibriturile *Swan Vestas.*

---

1 Marcă de automobile sport produse de fabricantul britanic MG Car Co. Ltd., proprietatea lui Sir William Richard Morris (1877-1963). Inițialele MG provin de la *Morris Garages.*

Lacul era înfiorat de vălurele și contra-vălurele.

— Nu te-am văzut completându-le și pe-astea de la domnul Rhydd.

— I le-am luat gogomanului ăluia de la cârciumă, care m-a făcut „amice".

— L-ai ușurat pe Grant Burch de chibrituri?

— Nu face așa o mutră consternată. De ce m-ar suspecta „Grant Burch" al tău? Doar i-am refuzat amărâta de papiroasă. Iată o altă crimă perfectă.

Hugo a scăpărat un chibrit, l-a protejat în căușul palmei și s-a aplecat către mine.

O pală bruscă de vânt mi-a smuls țigareta Lambert & Butler dintre degete. A căzut printre șipcile băncii.

— Ah, căcat! am zis și m-am aplecat s-o recuperez. Pardon.

— Ia-ți alta și nu mai spune „pardon". Oricum, surplusul va trebui să-l donez mediului înconjurător local. (Văru-meu mi-a întins pachetul de Lambert & Butler.) Traficantul înțelept nu riscă niciodată să fie prins „având posesie".

M-am uitat la pachetul oferit.

— Hugo, îți sunt recunoscător pentru... știi, că-mi arăți, și toate-alea, da', să fiu cinstit, nu știu dacă...

— Jace! (Hugo a făcut o mutră glumeț-uimită.) Nu-mi spune că dai înapoi acum! Aveam impresia c-am hotărât să te scăpăm de această virginitate rușinoasă, nu?

— Mda... da' poate că... nu azi.

Vântul sfâșia pădurea nervoasă ca o turmă de mistreți orbi.

— Nu azi, ă?

Am dat din cap că da, făcându-mi griji că-l enervam.

— Alegerea ta, Jace, a făcut Hugo fața cea mai blândă cu putință. Adică, suntem prieteni sau nu suntem? Nu-ți răsucesc mâna la spate, ca să faci nu-știu-ce împotriva voinței tale.

— Mulțumesc.

M-am simțit cuprins de-o recunoștință prostească.

— Dar, a zis Hugo, aprinzându-și propria țigaretă, e de datoria mea să punctez faptul că nu-i vorba numai de fumat un biet bețișor cancerigen.

— Cum adică?

Hugo a făcut o grimasă, ca și cum ar fi avut o dilemă de genul: „Să-i spun, să nu-i spun?"

— Dă-i drumul. Zi.

— Trebuie să auzi câteva lucruri dure, dar adevărate, vere. (Hugo a tras o gură mare de fum.) Dar, mai întâi, trebuie să știu că *tu* știi că ți le spun pentru binele tău.

— Bine. (Călăul nu m-a lăsat să spun „știu".) Înțeleg.

— Promiți?

— Promit.

Verdele sau cenușiul ochilor lui Hugo e dependent de vreme.

— Această atitudine a ta, de „Nu azi", este un cancer. Un cancer al caracterului. Te împiedică să crești. Băieții ceilalți te simt că ești un „Nu azi"-st și te disprețuiesc pentru asta. „Nu azi" este motivul pentru care acei plebei de la „Lebăda neagră" îți creează nervozitate. „Nu azi" – pun pariu – este la rădăcina defectului tău de vorbire. (O bombă plină de rușine mi-a zburat capul de pe umeri.) „Nu azi" te condamnă să fii cățelușul autorității, al *oricărui* tiran, al *oricărui* mâncător de rahat. Ăștia simt că nu ești în stare să-i înfrunți. Nici azi, nici altă dată. „Nu azi" este sclavul orb al oricărei reguli meschine. Chiar și-al regulii care zice: (Hugo și-a luat o voce plângăcioasă) „Ba nu, e RĂU să fumezi! Nu-l asculta pe nemernicul de Hugo Lamb!" Jason, *trebuie* neapărat să-l ucizi pe „Nu azi".

Toate erau atât de-ngrozitor de-adevărate, că n-am putut decât să-ncerc să zâmbesc.

Apoi, Hugo a zis:

— Și eu am fost ca tine, Jace, odată. Exact la fel. Mereu temător. Dar mai este un motiv pentru care trebuie să fumezi această țigară. Nu pentru că este primul pas pe calea devenirii tale, care-i va face pe fute-curcanii tăi de colegi de școală să te respecte, în loc să te exploateze. Nu pentru că un sânge-tânăr cu o țigară matură le oferă domnișoarelor o perspectivă mai bună decât un băiat cu o acadea de șerbet. Motivul este următorul – ți-l șoptesc la ureche.

Hugo a venit atât de aproape, încât buzele lui mi-au atins urechea, și zece mii de volți mi-au cântat prin sistemul nervos. (Pentru o fracțiune de secundă, am avut viziunea lui Hugo-Vâslașul

trecând la firul apei, catedrale și maluri înșirându-se în urma lui, cu bicepșii când încordați, când relaxați, ieșindu-i din vestă, cu prietenele-nșirate de-a lungul râului. Prietene gata să-i lingă trupul unde le spune el.)

— Dacă nu-l ucizi pe „Nu azi“ (Hugo și-a luat o voce ca de avanpremieră de film de groază), *într-o bună zi, o să te trezești, o să te uiți în oglindă și o să-i vezi pe unchiu-tău Brian și unchiu-meu Michael*!

— Așa, băiatule... trage aerul... pe gură, nu pe nas...

O gură-ntreagă de praf gazos mi-a părăsit gura.

Hugo era grav:

— N-ai tras în plămâni, Jace, nu-i așa?

Am scuturat din cap, vrând să scuip.

— Trebuie să inhalezi, Jace. În plămâni. Altfel, e ca sexul fără orgasm.

— Bine. (Nu știu, de fapt, ce-i ăla orgasm și tind să-l confund cu „organism“.) Corect.

— O să te ciupesc de nas, a zis Hugo, ca să te împiedic să trișezi. (Mi-a strâns amândouă nările între degete.) Respiră adânc – nu foarte adânc – și lasă fumul să coboare odată cu aerul. (Pe urmă, cu cealaltă mână, mi-a sigilat și gura. În aerul rece, mâinile lui erau calde.) Unu, doi... trei!

Praful gazos fierbinte a pătruns. Mi-a inundat plămânii.

— Ține-l acolo, m-a-ndemnat Hugo. Unu, doi, trei, patru, cinci și – mi-a eliberat buzele – *afară*.

Fumul s-a răspândit în afară, ca un duh dintr-o sticlă.

Duhul s-a risipit în vânt.

— Și asta, mă rog, a zis Hugo, e toată povestea.

Oribil.

— Minunat.

— O să te înveți. Termină țigara. (Hugo și-a reaprins propria țigară Lambert & Butler, cocoțându-se pe speteaza băncii.) La fel ca la spectacolele acvatice, mă simt oarecum neimpresionat de lacul vostru. Pe lacul ăsta sunt lebedele?

— Nu sunt lebede pe bune-n Black Swan Green. (Al doilea fum al meu a fost la fel de grețos ca și primul.) Asta-i un fel de

glumă de-a locului. Lacul era *clasic* în ianuarie, să știi. Înghețat bocnă. Am jucat „Țară, țară, vrem ostași“ direct pe gheață. Deși pe urmă am aflat că vreo douăj' de copii s-au înecat în lacul ăsta de-a lungul anilor.

— Cine i-ar putea învinui? a oftat Hugo plictisit. Poate că Black Swan Green nu este chiar gaura curului lumii întregi, dar este un loc unde poți să-ți faci o idee a naibii de bună despre ea. Ești cam palid, Jace.

— Mi-e bine.

Primul torent de vomă lichidă a scos din mine mai întâi un sunet gen GUUURRRRRR, pe urmă s-a revărsat pe iarba-nnoroită. Zoaia fierbinte conținea urme de creveți și de morcov. Îmi ajunsese și pe degetele desfăcute. Era la fel de caldă ca budinca de orez caldă. Și mai urma. În fața ochilor mei închiși, o țigară Lambert & Butler ieșea pe jumătate din pachet, ca-ntr-o reclamă. Al doilea torent a fost de-un galben mai aproape de muștar. Am dat ca peștele din gură după oxigen proaspăt, ca un om aflat într-o ecluză pneumatică. M-am *rugat* să fie și ultimul. Dar nu, au venit și trei sub-vome scurte, fierbinți, mai dense și mai dulcege, ca și cum ar fi conținut Alaskă-la-cuptor.

Ah, *Doamne*!

Mi-am spălat în lac mâna stropită de borâtură, după care mi-am șters lacrimile pe care mi le smulsese borâtura. Atât de rușinat eram. Hugo încerca să mă-nvețe cum s-ajung un băiat ca el, și uite că eu nu eram în stare nici măcar să fumez o singură țigară.

— Îmi pare – m-am șters la gură –, zău că-mi pare rău.

Dar Hugo nici nu se uita la mine.

Hugo se fâțâia-n jurul băncii, cu privirile spre cerul învolburat.

Văru-meu se scutura de râs.

Drumul de cai

Ochiul meu hălăduia peste-afişul cu peşti-undiţari negri care se transformau în lebede albe, de-a curmezişul hărţii cu Pământul-de-Mijloc, de-a lungul tocului uşii, printre pliurile perdelelor, pe care soarele de primăvară le colora-ntr-un mov aprins – şi se prăbuşea-n puţul orbirii.

S-asculţi respiraţia caselor te face imponderabil.

Dar să leneveşti îţi oferă mai puţină satisfacţie, dacă alţii nu sunt activi deja, drept care am sărit jos din pat. Perdelele de pe palier, le-am găsit încă trase, fiin'că mami şi Julia plecaseră la Londra cu noaptea-n cap. Tati era plecat la o altă conferinţă de sfârşit de săptămână la Newcastle-under-Lyme sau Newcastle-on-Tyne. Azi, casa era numai a mea.

Mai întâi, m-am pişat, lăsând uşa de la baie larg deschisă. Pe urmă, la Julia-n cameră, mi-am pus discul ei L.P. Roxy Music[1]. Julia m-ar *jupui*. Am dat volumul tare, *sinistru* de tare. Tati s-ar ţicni şi i-ar exploda capul. M-am tolănit pe canapeaua-n dungi a Juliei, ascultând un cântec tembel, *Virginia Plain*[2]. Cu degetul mare de la picior, clătinam alarma de vânt cu discuri de metal, pe care i-a dat-o Kate Alfrick de ziua ei, acum câţiva ani. Pur şi simplu, fiin'că puteam. Pe urmă, am scormonit în comoda cu sertare a soră-mii, în căutarea vreunui jurnal secret. Dar am găsit o cutie de tampoane, m-am simţit ruşinat şi am renunţat.

În biroul dătător de fiori al lui tati, am deschis fişetele lui cu dosare şi-am inhalat aerul cu iz metalic din ele. (Un cartuş de ţigări Benson & Hedges, din cele scutite de taxe vamale, s-a ivit

1 Formaţie rock britanică înfiinţată în 1971 şi care a fost activă până în 1983.

2 Piesă din 1972 a trupei *glam rock* Roxy Music.

acolo de la ultima vizită a unchiului Brian.) Apoi m-am făcut titirez pe scaunul de birou al lui tati, cel ca de pe *Șoimul Mileniului*, mi-am adus aminte că era 1 aprilie, Ziua Păcălelilor, am pus mâna pe telefonul de neatins al lui tati și-am zis: „Alo! Craig Salt? Jason Taylor sunt. Ascultă, Salt, ești concediat. Cum adică, *de ce*? Fiin'că ești un pămpălău gras, de-aia. Fă-mi legătura la Ross Wilcox, în momentul ăsta! A, Wilcox? Jason Taylor. Auzi, o să vină mai târziu veterinarul să te scape de suferință. Pa și pu, lătură ce ești. Mi-a părut rău să te cunosc".

În dormitorul crem al părinților, m-am așezat la masa de toaletă a lui mami, mi-am făcut părul numai țepi cu spumă de păr L'Oréal, mi-am trasat o dungă tip Adam Ant[1] peste față și mi-am ținut broșa ei de opal peste un ochi. M-am uitat prin ea la soare, în căutarea unor culori secrete, pe care nimeni, vreodată, nu le-a botezat cumva.

La parter, o fantă de lumină, de la perdelele bucătăriei care nu se atingeau între ele, trecea peste o cheie aurie de yală și peste acest bilet față-verso:

Dragă Jason,
Iată cheia ta de la ușa din față -
N-O PIERDE. Am lăsat una de
rezervă la d-na Woolmere, în caz
c-o pierzi. Telefonul mătușii
Alice e pe blocnotes. Dacă nu te
simți bine, poți merge la d-na
Woolmere. Poți să-ți faci un sandvici
la prânz, dar pune pâinea la loc în

cutie, ca să nu se învechească. Ai
Quiche Lorraine în frigider pentru
cină. Mănâncă și bolul de salată de
fructe. Suntem acasă până la 10
diseară. Stinge totul când ieși din
casă. ÎNCUIE UȘA. Nu chema pe
nimeni înăuntru. Nu te uita prea
mult la TV.

Te iubesc.
Mami

1 Numele de scenă al lui Stuart Leslie Goddard (n. 1954), solistul trupei Adam and the Ants, care apărea cu o dungă albă trasată de pe un obraz pe altul, pe sub ochi.

Uau! Propria mea cheie de la ușă. Precis că mami s-a hotărât azi-dimineață, în ultima clipă, să mi-o lase. De obicei, ascundem una de rezervă într-o mașinuță Welly[1] din garaj. M-am repezit pe scări în sus și-am ales un breloc pe care mi l-a dat unchiul Brian odată, c-un iepure cu papion negru. Mi l-am agățat de-o gaică de la pantaloni și mi-am dat drumul pe balustradă-n jos. La micul dejun am mâncat o prăjitură de ghimbir jamaican de la McVitie și-un cocteil de lapte, Coca-Cola și praf de ciocolată Ovaltine. N-a fost rău. Ei, ba chiar mai bun decât nu foarte rău. Fiecare ceas anume al zilei de azi avea să-nsemne o bomboană de ciocolată „Magie neagră", care m-aștepta-n cutia ei. Radioul din bucătărie, l-am trecut de la Radio 4 la Radio 1. Se dădea cântecul ăla fabulos al celor de la Men at Work[2], cu o nuanță de flaut în el. *Trei* fantezii fondante franțuzești de la Marks & Spencer am mâncat, direct din cutie. Stoluri în V, de păsări venite de departe, traversau cerul. Nori cu cozi de sirene pluteau în derivă peste Țarină, peste copacul ca o creastă de cocoș, peste Colinele Malvern. Doamne, mă *durea* de cât aș fi vrut să-i urmez.

Ce mă oprea?

Domnul Castle stătea-ncălțat c-o pereche de cizme Wellington[3] verzi și-și spăla mașina marca Vauxhall Viva cu furtunul de grădină. Ușa lui din față era deschisă, dar în hol era întuneric beznă. Doamna Castle putea să fi fost în acea beznă și să mă urmărească. Pe doamna Castle n-o vezi mai niciodată. Mami îi spune „biata femeia aia" și zice despre ea că suferă de nervi. Oare nervii-s molipsitori? Nu voiam să umbresc, bâlbâindu-mă, splendoarea dimineții, așa c-am încercat să mă strecor pe lângă domnul Castle și casa lui, fără să fiu văzut.

— 'Neața, tinere domn!

— Bună dimineața, domnule Castle, i-am răspuns.

---

1 *Welly Die-Casting Factory Limited*, fabricant de modele de jucărie din fontă ale unor vehicule, înființat în 1979.

2 Formație de rock australiană, înființată în 1978.

3 Cizme de cauciuc, purtate pentru prima oară de Arthur Wellesley, duce de Wellington (1769-1852), învingătorul lui Napoleon la Waterloo.

— Plecat în vreun loc anume?

Am dat din cap că nu. Domnul Castle, nu știu de ce, îmi provoacă nervozitate. Odată, l-am auzit pe tati spunându-i unchiului Brian că e francmason, care-nseamnă că are de-a face cu vrăjitoria și pentagramele.

— Doar că e-o dimineață – Călăul mi-a blocat cuvântul „superbă“ – plăcută, și-am...

— A, nu e numai doar. Nu e deloc numai *doar*!

O lumină de soare lichidă șiroia pe parbrizul mașinii.

— Și deci câți ani ai tu acum, Jason? m-a întrebat domnul Castle, ca și cum de zile-ntregi ar fi discutat asta c-o comisie de specialiști.

— Treișpe, i-am spus, bănuind că el încă mai credea că am doișpe.

— Treisprezece, zău? Chiar așa să fie?

— Treișpe.

— Treisprezece, a zis domnul Castle, uitându-se prin mine. De demult.

Bariera de unde se termină Pajiștile Kingfisher – de acolo pornește drumul de cai. Proba este o pancartă verde, pe care scrie DRUM DE CAI PUBLIC și pe care e pictat un cal. Unde se *termină* oficial drumul de cai, e neclar și la mile-ntregi distanță. După cum zice domnul Broadwas, drumul de cai se pierde-n pădurea Contele Roșu. Pete Redmarley și Nick Yew ziceau că se duseseră ei cu câinii după iepuri odată, pe drumul de cai, și că era blocat de-o nouă proprietate în Izvoarele Malvern. Dar cel mai bun e zvonul cum că drumul de cai te duce până la poalele colinei Pinnacle, iar de-acolo, dacă-ți croiești cărare printre rugi aspri de mure, arbuști de iederă neagră și plante care-nțeapă rău de tot, poți să găsești gura unui tunel vechi. Dacă treci prin tunelul ăla, ieși tocmai în Herefordshire. Lângă Obelisc. Tunelul a fost uitat din vremuri străvechi, drept care cine l-ar descoperi ar ajunge pe pagina-ntâi a *Malvern Gazetteer*. Cât de marf-ar putea fi una ca *asta*?

Am de gând să urmez drumul de cai până la capătul ăla misterios, indiferent unde se află.

Prima porțiune a drumului de cai n-are nici urmă de mister. Nu e copil din sat care să nu fi trecut pe-acolo de-un milion de ori. Tot ce face e să ducă pe lângă niște grădini ale unor case, pân' la terenul de bătut mingea. Terenul de bătut mingea e, de fapt, o bucată de pământ din spatele sălii de festivități, care-i aparține tatălui lui Gilbert Swinyard. Când oile domnului Swinyard nu sunt pe bucata aia de pământ, avem voie să jucăm fotbal acolo. Ne folosim paltoanele drept stâlpi ai porților și nu ne mai batem capul cu aruncările de la margine. Scorurile urcă la fel ca la rugby, iar un singur meci poate dura și ore-ntregi, până când pleacă și penultimul dintre noi acasă. Uneori, toți cei din Welland și Castlemorton vin la noi pe biciclete, și-atunci meciurile seamănă mai curând cu niște bătălii.

Nu era un suflet azi-dimineață pe terenul de bătut mingea, doar eu. Mai târziu, nu era imposibil să se pună de-un meci. Nimeni dintre jucători însă n-ar fi știut că Jason Taylor trecuse pe-acolo înaintea lor. Eu aș fi fost deja la câmpuri peste câmpuri depărtare. Poate chiar undeva-n străfundurile Colinelor Malvern.

Muște lucioase roiau pe deasupra balegilor de vacă roșu-cafenii.

Frunzele noi se iveau din rămurelele tufelor.

Semințele făceau aerul mai dens, ca un sos dulceag.

În crâng, drumul de cai se-ncrucișa c-o potecă desfundată ca pe lună. Copacii se-mpreunau pe deasupra, încât numai pete și fâșii de cer se zăreau. Întuneric și umed era din plin, și m-am întrebat dacă n-ar fi trebuit să-mi iau jacheta. La fundul unei viroage, după o curbă, am dat peste o căsuță cu acoperișul de stuf, construită din bârne-ncovoiate și cărămizi de culoarea cenușii. Sub streșinile ei, se-nghesuiau lăstuni. Atârnată de poarta din șipci era o pancartă pe care scria: „PROPRIETATE PRIVATĂ“, unde-ar fi trebuit să fie scris numele. Florile nou-apărute-n grădină erau de lemn-dulce și de toate culorile: albastre, roz și galbene. Poate niște foarfeci am auzit. Poate-am auzit o poezie care se infiltra prin crăpăturile ei. Așa c-am stat și-am ascultat, un minut, nu mai mult, ca un măcăleandru-nfometat, care pândește viermii.

Sau două, sau trei minute.

Nişte câini s-au *repezit* la mine.

Eu m-am repezit *înapoi*, de cealaltă parte a potecii, direct pe cur.

A scârțâit poarta, numai că, slavă *Domnului*, a rămas închisă.

Doi, ba nu, trei dobermani s-au îmbrâncit în poartă, s-au izbit de ea, ridicându-se pe picioarele dinapoi și lătrând ca *demenții*. Chiar și după ce m-am ridicat, erau la fel de înalți ca mine. Ar fi trebuit să plec și gata, cât mai aveam ocazia, dar câinii aveau colți preistorici, ochi alienați, limbi ca de vită și lanțuri de fier în jurul gâturilor. Pieile lor de velur negru dat cu cremă de ghete maro nu înveleau doar niște trupuri de câini, ci și altceva, ceva ce simțea nevoia să ucidă.

Eram speriat, dar tot simțeam nevoia să mă uit la câini.

Brusc, am încasat un șut sălbatic în osul ăla care-i, de fapt, un ciot de coadă.

— Îi întărâți pe băieții mei!

M-am răsucit pe călcâie. Omul pe care l-am văzut avea buza de jos retezată și-o dâră de alb în părul cenușiu, ca și cum și-ar fi dat cu găinaț de pasăre. În mână ducea un băț de sprijin, suficient de zdravăn cât să străpungă țeasta cuiva.

— Îmi *întărâți* băieții!

Am înghițit în sec. Legile care funcționează de-a lungul drumului de cai sunt altfel decât legile de la drumul mare.

— Și nu-mi place asta. (S-a uitat la dobermani:) IA, GURA!

Câinii au tăcut și s-au dat jos de pe poartă.

— Ei, da' ce ditamai de curaj ai, a mai zis bătrânul, uitându-se la mine ceva mai atent, să-i întărâți pe băieții mei de *dincoace* de poartă.

— Sunt... animale frumoase.

— Nu, zău? Băieții mei te-ar face chisăliță dacă le-aș da drumul. Și-atunci nu le-ai spune „animale frumoase", ă, ce zici?

— Probabil că nu.

— Probabil că nu. Locuiești pe la casele-alea noi de fițe, este?

Am dat din cap că da.

— Știam eu. Ăi de pe-aici au mai mult respect pentru băieții mei, decât nu-știu-cine de la *oraș*. Veniți aici, umblați hai-hui peste tot, lăsați porțile deschise, vă ridicați căsuțele de jucărie pe

pământuri pe care *noi* le muncim de generații. Mi se face și rău. Numai când mă uit la tine.

— N-am venit cu gând rău. Pe cuvânt.

Omul și-a vânturat bățul.

— Haide, acuma du-te.

Am luat-o din loc, mergând repede, și m-am uitat o singură dată peste umăr. Individul nu-și luase ochii de pe mine.

Repede, m-a prevenit Geamănul Nenăscut. *Fugi!*

Am înghețat când l-am văzut pe bătrân deschizând poarta. A făcut un gest din mână, care aproape că era prietenos.

— PRINDEȚI-L PE NEMERNIC, BĂIEȚI!

Cei trei dobermani au țâșnit în galop după mine.

Am alergat și eu cât mă țineau picioarele, dar știam că băieții de treișpe ani, pur și simplu, n-au cum să scape cu fuga de trei dobermani care-și arată colții. O porțiune am bătătorit și eu drumul cu picioarele, dar apoi m-am împiedicat de-o brazdă și, la izbitura cu pământul, am rămas fără aer în piept. Am zărit flancul unui câine în săritură. Am zbierat ca o fetiță, m-am încovrigat acolo jos și-am așteptat să mi se-nfigă niște colți în coaste și glezne și să mă umple de bale, și să tragă, să rupă, să smulgă, și să fugă, burdufurile-alea de colți rânjiți, cu boașele mele, ficatul meu, inima mea, rinichii mei.

Un cuc, foarte aproape, se pusese pe cântat. Precis trecuse deja un minut, sau nu?

Am deschis ochii și-am înălțat capul.

Nici urmă de câini sau de stăpânul lor.

Un fluture din alte părți decât din Anglia și-a desfăcut aripile și le-a strâns, la câteva degete de mine. Precaut, m-am ridicat de jos.

Urma să rămân cu câteva splendide vânătăi, și bătăile inimii încă-mi erau grăbite și dezordonate. Dar, altfel, eram întreg.

Întreg, dar și puțin otrăvit la minte. Omul cu câinii mă disprețuia că nu m-am născut aici. Mă disprețuia fiin'că locuiam pe Pajiștile Kingfisher. Asta-i un gen de ură cu care nu te poți pune. După cum nu te poți pune cu niște dobermani demenți.

Am pornit mai departe pe drumul de cai și-am ieșit din crâng.

Păienjenișuri înrourate mă plici-biciuiau peste față.

Câmpul cel mare mișuna de oi grijulii, care tocmai fătaseră, și de miei noi-nouți. Mieii s-au apropiat claie peste grămadă, behăind ca mașinile-alea neroade Fiat Noddy, bucurându-se ca idioții să mă vadă. Frica inoculată de dobermani și de stăpânul lor începuse să se mai subțieze – măcar puțin. Câteva dintre oile-mămici s-au apropiat și ele. Nu aveau, propriu-zis, încredere-n mine. Așa le trebuie oilor, dacă nu reușesc să-și dea seama de ce se poartă fermierul așa de frumos cu ele. (Ființele umane ar trebui să fie și ele atente la cumsecădenia gratuită. Nu-i niciodată gratuită și nu are, de obicei, o motivație cumsecade.)

În fine, ajunsesem pe la jumătatea câmpului, când am zărit sus, pe terasamentul căii ferate celei vechi, trei băieți. Sus la Bușteanu' Găunos, lângă podul de cărămidă. Mă văzuseră și ei deja. Dac-aș fi schimbat direcția, și-ar fi dat seama că-mi era frică de-ntâlnirea cu ei. Așa că m-am îndreptat țintă către ei, molfăind o lamă de Juicy Fruit pe care am găsit-o în buzunar. Ici-și-colo mă uitam ucigător la câte-un scaiete care-și înălța capul, numai așa, ca s-arăt mai dur.

Bine c-am făcut treaba asta. Cei trei băieți erau Grant Burch, sluga lui, Philip Phelps, și Ant Little, care-și treceau din mână-n mână o țigară. Dinăuntrul bușteanului s-au târât afară Darren Croome, Dean Moran și Pleoșc.

Grant Burch a strigat de sus, de lângă buștean:

— Toate bune, Taylor?

— Vii să vezi bătaia? m-a-ntrebat Phelps.

De la baza terasamentului, am strigat și eu în sus:

— Ce bătaie?

— I-o trag eu – Grant Burch și-a apăsat o nară, iar pe cealaltă a lansat o torpilă de muci fierbinți – lui Ross Wankstain Wilcox al Treilea.

Vești bune.

— Da' de ce vă bateți?

— Eu și Swinyard jucam „Asteroizii" ieri-seară la „Lebăda neagră", da? Și vine Wilcox, purtându-se ca Mare Sculă de Basculă, nu zice nimic și se duce și-și bagă țigara-n paharul meu de suc. Nu mi-a venit să cred, fire-ar el al dracu'! Zic: „Ai făcut asta-ntr-adins?",

la care Wilcox 'ce: „Tu ce crezi?", și eu zic: „O să-ți pară rău, fire-ai tu al dracu' de Pișat Împrăștiat!"

— Chestie clasică! a rânjit Philip Phelps. Auzi: „Pișat Împrăștiat!"

Grant Burch s-a-ncruntat.

— Phelps... Nu mă mai întrerupe, când vorbesc.

— Iartă-mă, Grant.

— Așa, deci. Zic: „O să-ți pară rău, fire-ai tu al dracu' de Pișat Împrăștiat!" Wilcox 'ce: „Fă-mă". Zic: „Nu vrei să ieșim puțin afară?" Wilcox 'ce: „Sigur, ai ales un loc unde poate să vină Isaac Pye să mă ia de pe tine". Zic: „Foarte bine, bă, Sculament, zi tu, atunci, unde". Wilcox 'ce: „Mâine dimineață. La Bușteanu' Găunos. La nouă jumate." Zic: „Fă bine și cheamă și-o ambulanță, bă, căcănarule". La care, Wilcox zice-atât: „Bine", și iese.

— Wilcox e *sărit*, a zis Ant Little. O să-l *jupoi*, Grant.

— Mda, a zis Darren Croome. Păi, cum să nu?

Vești *foarte* bune. Ross Wilcox își face un fel de bandă la școală și s-a exprimat destul de clar că pe mine mă vizează cu ea. Grant Burch e unul dintre cei mai tari băieți dintr-a șaptea. Dacă Wilcox o ia-n barbă de la el, nu mai scapă de renumele de bun-de-nimic și lepros.

— Cât mai e ceasul, Phelps?

Phelps imediat s-a uitat la ceas:

— Zece făr-un sfert, Grant.

— I s-a făcut frică, mă gândesc, a zis Ant Little.

Grant Burch s-a umflat iar în pene.

— Mai stăm pân' la zece. Dup-aia, ne ducem pân' la Grădinile Wellington și-l invităm pe Wilcox la joacă. Nu scapă nimeni, când se poartă cu *mine* ca un cur.

— Da' cu tac-su ce facem, Grant? a întrebat Phelps.

— Ce să facem cu tac-su, Phelps?

— N-a băgat-o el în spital pe mă-sa lui Wilcox?

— Nu mi-e frică mie de-un tinichigiu. Mai dă-ne o țigară.

Phelps a bălmăjit:

— N-au mai rămas decât Woodbines, Grant, îmi pare rău.

— *Woodbines?*

— Altele n-avea maică-mea-n geantă. Îmi pare rău.

— Da' taică-tu n-avea Player's No 6[1]?
— Mă tem că nu mai erau. 'Pare rău.
— *Doamne!* Bine. Dă-ne și Woodbines. Taylor, vrei să tragi un fum?
— S-a lăsat, a zis batjocoritor Ant Little. Este că te-ai lăsat, Taylor?
— M-am apucat iar, i-am spus lui Grant Burch, cățărându-mă pe terasament.
Dean Moran mi-a întins mâna, să urc peste muchia noroioasă.
— Bine?
— Bine, i-am făcut ecou lui Moran.
— DIII-ĂĂĂĂ! (Pleoșc încălecase Bușteanul Găunos ca pe-un cal și-și plesnea propriul dos c-un băț, ca c-o biciușcă.) O să-i bumbăces' curu' la băiatu-ăla pân' la mijlocuru' săptămânii viitoare.
Pe-asta probabil c-o scosese din cine știe ce film.
Un băiat ca mine, de rang mediu, nu se cuvenea să refuze invitația unui băiat mai mare, cum era Grant Burch. Am apucat țigara Woodbine așa cum îmi arătase văru-meu și m-am prefăcut că trăgeam adânc în piept. De fapt, am ținut fumu-n gură. Ant Little spera să tușesc de să-mi scuip și sufletul. Dar eu doar am suflat fumu-afară, ca și cum așa mai făcusem de-un milion de ori, și i-am întins țigara lui Darren Croome. (De ce-o fi având un gust atât de prost un lucru atât de interzis, cum e fumatul?) I-am aruncat o privire lui Grant Burch, ca să văd cât de impresionat era, dar el se uita spre poarta cu refugiu[2] de la Sfântul Gabriel.
— Ia uite cine să vezi și să nu crezi că e.

Luptătorii s-au măsurat unul pe celălalt din priviri în fața Bușteanului Găunos. Grant Burch e mai înalt cu vreo două degete, în schimb Ross Wilcox e mai zdravăn. Gary Drake și Wayne

1 Țigări Player's No 6, cea mai consumată marcă de țigări britanice în anii '70.

2 Tip de poartă la care o jumătate este un refugiu în formă de semicerc, iar cealaltă jumătate este ca o poartă normală, dar se mişcă pe balamale numai între cele două capete ale semicercului, încât permite trecerea oamenilor, dar nu şi a vitelor.

Nashend îl însoțeau pe post de locotenenți. Wayne Nashend era unul dintre punkiștii din Upton mai demult, a trecut printr-o scurtă fază de nou-romantic din Upton, iar acum a devenit în mod hotărât un moderat din Upton[1]. E greu de cap rău de tot. Gary Drake, în schimb, nu-i greu de cap. E-n clasă cu mine la școală. Dar sunt veri, Gary Drake și Ross Wilcox, așa că stau nas-în-nas amândoi, întruna.

— Cară-te-acasă la mămică-ta, i-a spus Grant Burch lui Ross Wilcox. Cât mai poți.

O mizerie de introducere, să spui așa ceva. Toată lumea știe cum e cu mama lui Ross Wilcox.

Ross Wilcox a tras o flegmă pe picioarele lui Grant Burch.

— *Fă*-mă tu să mă car.

Grant Burch s-a uitat la flegma de pe adidașii lui.

— O s-ajungi să cureți aia cu limba, Pișat Împrăștiat.

— *Fă*-mă tu.

— Nu *faci* rahatu', iese el de la sine.

— Asta chiar că-i o replică originală, *Burch.*

Ura miroase a rămășițe arse de-artificii ratate.

La școală, bătăile sunt distracții de calitatea-ntâi. Zbierăm cu toții: „BĂTAAAAAIEEEEEE!!" și ne repezim la epicentru. Domnul Carver sau domnul Whitlock intră-n acțiune, dându-i la o parte pe unii dintre membrii publicului. Dar bătaia de azi dimineață era mai cu sânge rece. Pe mine mă durea corpul de la pumnii dați, și asta reflex, cum îți zvâcnește piciorul când vezi la televizor un săritor la înălțime.

Grant Burch l-a luat în brațe pe Ross Wilcox, așa, scurt și tare.

Ross Wilcox a băgat un pumn slab, dar a trebuit să se răsucească-ntr-o parte, ca să nu fie pus la pământ.

Grant Burch i-a pus mâna-n gât lui Ross Wilcox:

— Găoază ce ești!

Ross Wilcox i-a pus mâna-n gât lui Grant Burch:

— Ba tu ești găoază!

---

1 Upton-upon-Severn, din comitatul Worcestershire.

Ross Wilcox i-a tras un pumn în cap lui Grant Burch. Asta a *durut.*

Grant Burch i-a luat capu-n cravașă lui Ross Wilcox. Asta *chiar* c-a durut.

Ross Wilcox a fost sucit într-o parte, sucit într-alta, numai că Grant Burch nu l-a putut doborî, așa că i-a tras un pumn în față lui Ross Wilcox. Ross Wilcox a reușit să-și răsucească mâna-n sus și să-și înfigă degetele-n mutra lui Grant Burch.

Grant Burch i-a dat brânci lui Ross Wilcox și i-a tras un șut în coaste.

Brusc s-au izbit în capete-amândoi, ca berbecii.

S-au strâns cu-amândouă ghearele de gât unul pe altul, scrâșnind printre dinții-ncleștați.

Un firișor sângeriu s-a ivit din nasul lui Grant Burch. L-a stropit pe Ross Wilcox pe față.

Ross Wilcox a încercat să-i pună piedică lui Grant Burch.

Grant Burch i-a pus contra-piedică lui Ross Wilcox.

Ross Wilcox i-a pus contra-contra-piedică lui Grant Burch.

De-acum, își îmbârligaseră picioarele și ajunseseră la marginea terasamentului.

— Aveți grijă! a țipat Gary Drake. Sunteți exact la margine!

Înnodați unul în jurul celuilalt, s-au legănat, încordat, balansat.

Și-au căzut peste bord.

La baza terasamentului, Ross Wilcox deja se ridicase-n picioare. Grant Burch era pe jumătate ridicat în fund, ținându-și mâna dreaptă cu stânga și schimonosindu-se de durere. *Căcat,* m-am gândit. Sângele se-amestecase cu pământ pe fața lui Grant Burch.

— Iete, și-a bătut joc de el Ross Wilcox. Ne-a cam ajuns, de-acuma, ă?

— Mi-am *rupt* încheietura, s-a-ncruntat Grant Burch. Nenoroci' de *labagiu* ce ești!

Ross Wilcox a flegmat iar, al naibii de nepăsător.

— Mi se pare mie sau ai cam pierdut, atunci, ă?

— N-am pierdu' deloc, fire-ai al dracu' de labagiu nenorocit, am făcut *remiză,* a dracului!!

Ross Wilcox le-a rânjit lui Gary Drake și Wayne Nashend.

— Grant – „Pișat Împrăștiat" – Burch numește asta remiză! Păi, atunci, să trecem la rund-a doua, nu, ce ziceți? S-o tranșăm odată, „remiza" asta, ă, nu-i așa?

Singura speranță a lui Grant Burch era să-și transforme înfrângerea-ntr-un accident.

— A, sigur că da, Wilcox, c-o încheietură ruptă, bineînțeles că asta o să fac.

— Adică vrei să-ți rup și-ailaltă-ncheietură, nu, asta vrei?

— A, *grozav* ar fi din partea ta! (Grant Burch a reușit să se ridice.) Phelps! *Plecăm!*

— Da, da, duceți-vă. Acasă la mama!

Grant Burch n-a mai riscat, spunând: „Măcar eu am". În loc de asta, s-a uitat urât la sluga lui palidă și-nlemnită.

— PHELPS! Ce ți-am spus *adineauri*, ajutor *surd* ce ești? PLECĂM!

Philip Phelps a tresărit, revenind brusc la viață, și s-a lăsat s-alunece pe latura terasamentului în jos, pe fund. Ross Wilcox i-a tăiat calea, însă.

— Tu nu te plictisești niciodată, Phil, să-ți tot dea ordine bou' ăsta? Nu e *stăpânul* tău. *Poți* să-i spui să se ducă dracului. Ce crezi c-o să facă?

— PHELPS! a răcnit Grant Burch. Nu-ți mai spun *înc*-o dată!

Sunt convins că s-a gândit pentru o clipă, Phelps. Dar apoi s-a strecurat pe lângă Ross Wilcox și-a luat-o-n pas alergător după stăpână-su. Cu mâna cea bună, Grant Burch i-a făcut semnul V lui Ross Wilcox, peste umăr.

— Ei! (Ross Wilcox a cules de jos un bulgăre de pământ.) V-ați uitat micul-dejun, poponarilor!

Grant Burch probabil că-i ordonase lui Phelps să nu se-ntoarcă.

Traiectoria bombei cu pământ a părut perfectă.

A și fost. Bulgărele a explodat la baza cefei lui Phelps.

A fost o bătaie riscantă pentru Ross Wilcox, dar a ieșit strălucit pentru el. Scalpul pe care i l-a luat lui Grant Burch îl face de-acum *cel* mai tare băiat dintr-a șasea. O să fie poftit, aproape sigur, să

devină membru al bandei „Nălucilor". Deocamdată și-a luat locul pe tron, pe Bușteanu' Găunos.

— Eu *știam*, Ross, c-o să-l bați pe Grant Burch! a zis Ant Little.

— Și eu, a zis Darren Croome. Asta și vorbeam, pe drum încoace.

Ant Little a scos un pachet de Player's No 6.

— Vrei un fum?

Ross Wilcox i-a smuls tot pachetul.

Ant Little a făcut o mutră bucuroasă.

— Unde ți-ai pus cercelu-n ureche, Ross?

— Singur mi l-am pus. Am dat gaura cu acul, am sterilizat-o c-o lumânare. Doare ca dracu', dar e simplu ca bună-ziua.

Gary Drake a scăpărat un chibrit Swan Vespa de scoarța bușteanului.

— Voi doi..., s-a uitat strâmb Wayne Nashend la Dean Moran și la mine. Voi erați aici cu Burch, ă, sau nu erați?

— Eu nici nu *știam* de bătaie, a protestat Dean Moran. Mă-ndreptam spre Whiteleaved Oak[1], eu. Să stau cu bunică-mea.

— Pe jos? a făcut o grimasă Ant Little. Whiteleaved Oak e tocmai dincolo de Malvern. O să faci o *viață* pân-acolo. De ce nu te duce tac-tu cu mașina?

— E bolnav, a zis Moran, stânjenit.

— Iar a tras o beție, a zis Wayne Nashend. Sau n-a tras?

Moran s-a uitat în jos.

— Atunci de ce nu te duce maică-ta?

— Nu-l poate lăsa pe tata, nu?

— Da' *tu*? a întrebat Gary Drake, bănuitor. Jason Taylor, președintele Asociației de Dat Limbi în Curul lui Grant Burch? *Tu* ce cauți aici?

Nu poți să spui, simplu, „Am ieșit să mă plimb", fiin'că plimbările sunt homo.

— DIII-ĂĂĂĂ! (Pleoșc încălecase o cracă de-a Bușteanului Găunos ca pe-un cal și-și plesnea propriul dos c-un băț, ca c-o

---

1 Textual: „Stejarul cu frunze albe", cătun din comitatul englez Herefordshire.

biciușcă.) O să-i bumbăces' curu' la băiatu-ăla pân' la mijlocuru' săptămânii viitoare.

— Tu – și Darren Croome a tras o flegmă – ar trebui să fiți la casa de nebuni din Malvernul Mic. Pleoșc.

— Deci, Taylor?

Lui Ross Wilcox nu-i așa de ușor să-i distragi atenția.

Mi-am scuipat guma de mestecat Juicy Fruit, care nu mai avea gust deloc, disperat să găsesc o ieșire. Călăul m-apucase de rădăcina limbii și fiecare literă din alfabet devenise acum o bâlbo-literă.

— Și el vine la mamaie-a mea, s-a băgat Dean Moran.

— Nu *asta* ne-ai spus, Taylor, m-a acuzat Ant Little, și, oricum, nu *înainte* să-i bumbăcească Ross curu' labagiului de Burch.

Am reușit să-ngaim:

— N-ați întrebat, Little.

— Eu și Taylor ne-am dat întâlnire-aici, a început Moran să-i facă din vorbe. Ăsta ne-a fost planul de la bun început. Vine și el cu mine la bunică-mea. Hai, Jason, mai bine să mergem, de-acuma.

Plantația de pomi de Crăciun era-ntunecată ca la eclipsă și răspândea un iz de-nălbitor. Armate-ntregi erau, aliniați în șiruri și rânduri, la nesfârșit. Musculițe, mărunte ca niște virgule, ne intrau în ochi și nări. S-ar fi cuvenit să-i mulțumesc lui Moran pentru frânghia de salvare pe care mi-o aruncase mai devreme, la Bușteanu' Găunos, dar atunci ar fi însemnat să recunosc de unul singur cât de multă nevoie avusesem de ea. În loc de asta, i-am povestit despre dobermani. Atâta doar că nu era vreo noutate pentru Moran:

— A, Kit Harris? Îl știu pe-*ăla*, foarte bine. A divorțat de *aceeași* femeie de trei ori. Care probabil c-ar trebui să se caute la cap. Kit Harris iubește numai și numai un singur lucru, câinii-ăia. Și e profesor, să vezi și să nu crezi.

— *Profesor*? Da' e nebun de legat.

— Păi, da. Predă la o școală de corecție, undeva-ncolo, către Pershore. E poreclit „Bursucul", din cauza șuviței ăleia de păr alb. Nu că i-ar spune cineva în felul ăsta, în față. Odată, unul dintre băieții de la școala de corecție a tras o căcare pe capota mașinii lui. Ghici cum l-a descoperit Bursucul pe ăla de făcuse.

— Cum?

— *Le-a vârât ace de bambus, tuturor băieților de-acolo, sub unghii.* Unul după altul, până când s-a găsit unul care să-l toarne pe cel care făcuse.

— Nu se poate!

— Zic zău lui Dumnezeu, vorba aia. Soră-mea Kelly mi-a spus. Disciplina e mai dură la școlile de corecție, că de-aia sunt școli de corecție. Mai întâi, Bursucul a încercat să-l exmatriculeze pe băiatul care se căcase. Numai că directorul școlii de corecție n-a vrut, pentru că un exmatriculat de la școala de corecție ajunge automat la închisoare. Și-atunci, după câteva săptămâni, Bursucul a organizat un joc de supraviețuire. Noaptea.

— Ce-i ăla joc de supraviețuire?

— E ca un joc din armată, un joc de-a războiul. Se fac și la cercetași. O echipă trebuie să captureze drapelul celeilalte echipe, chestii de-astea. Mă rog, și-a doua zi dimineață, băiatul care se căcase pe mașina Bursucului *dispăruse.*

— Unde să dispară?

— Exact! Directorul le-a spus ălora de la Interpol, și ce-or mai fi fost, că băiatul fugise în timpul jocului de supraviețuire. Se întâmplă mereu prin școlile de corecție. Și totuși, Kelly i-a dat de capăt poveștii. Da' trebuie să juri pe mormântul tău că nu mai spui niciodată, nimănui.

— Jur.

— Pe mormântul tău.

— Pe mormântul meu.

— Kelly s-a nimerit în magazin la Rhydd, când a intrat Bursucul. Asta se întâmpla după ce trecuseră *trei săptămâni* de la dispariția băiatului, da? Bun. A cumpărat pâine și-alte alea, Bursucul. Ei, și, când să plece, domnul Rhydd l-a întrebat: „Păi, și cutiile de Pedigree Chum pentru câini, domnu' Harris?" Bursucul n-a zis decât atât: „Băieții mei sunt la regim, domnu' Rhydd". Scurt și tare: „Băieții mei sunt la regim". Pe urmă, după ce-a plecat, Kelly a tras cu urechea și domnul Rhydd îi spunea maică-sii lui Pete Redmarley că *de trei săptămâni* Bursucul nu-și mai cumpărase cutiile de Pedigree Chum obișnuite.

— Aha, i-am spus, neînțelegând prea bine.

— Nu-i nevoie să fii vreun mare geniu, ca să-ți dai seama ce-au mâncat dobermanii Bursucului în alea trei săptămâni, este?

— Ce-au mâncat?

— Bursucul și-a hrănit câinii cu băiatul dispărut!

— Doamne (chiar m-a cuprins tremuriciul), *Dumnezeule*!

— Așa c-ai scăpat ușor, m-a bătut Moran pe umăr, dacă tot ce-a făcut Bursucul a fost să-și asmută javrele pe tine.

O bășină de canal de scurgere inundase drumul de cai și ne-am luat avânt amândoi, ca să facem un salt peste el. Puterile mele atletice superioare m-au ajutat să trec. Moran și-a-nfundat un picior în el pân' la gleznă.

— Și, deci, încotro plecaseși la drum, Jace?

— Ieșisem așa. („Nicăieri", aș fi spus, dar nu m-a lăsat Călăul.) Teleleu.

Lui Moran i-a pleoșcăit adidasul.

— Trebuie să fi mers tu într-o direcție.

— Păăăi..., am recunoscut. Am auzit că drumul de cai ar putea duce la un tunel care trece pe sub tot ce-nseamnă Malvern. Mă gândeam c-aș putea merge să văd: oare-l găsesc?

— Tunelul? (Moran s-a oprit și mi-a dat o palmă peste braț, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă.) Păi, acolo mă duc și *eu*!

— Cum rămâne cu mersul să stai la bunică-ta, în Whiteleaved Oak?

— Merg într-acolo, redescoperind tunelul pierdut, pricepi? Cel pe care l-au construit romanii ca să invadeze Herefordul.

— Romani? Tuneluri?

— Cum altfel i-ar fi putut goni pe nenorociții de vikingi? Mi-am făcut lecțiile, să știi. Și-am făcut și rost de-o lanternă, de-un ghem de sfoară, tot ce trebuie. Trei tuneluri traversează Colinele Malvern. Unul e-al Căilor Ferate Britanice, pe unde trece trenul spre Hereford. E bântuit de un mecanic în salopetă portocalie, cu o dungă neagră pe unde l-a călcat trenul. Al doilea e-un tunel al Ministerului Apărării.

— Un *ce*?

— Un tunel săpat de Ministerul Apărării ca să facă un adăpost împotriva bombei atomice. Intrarea în el e prin zona de grădină

de la Woolworth[1], în Malvernul Mare. Pe cuvânt. Unul dintre pereții zonei de grădină e fals și ascunde o ușă blindată, ca într-o bancă. La declanșarea semnalului de avertizare de patru minute[2], toată echipa Ministerului Apărării de la RSRE[3] e luată pe sus de poliția militară și transportată la Woolworth. Membrii Consiliului local din Malvern sunt și ei primiți, la fel și directorul și directorul-adjunct de la Woolworth. După care, ăia de la poliția militară – care i-au ținut la distanță cu armele pe toți cumpărătorii panicați – sunt și ei primiți înăuntru. O să ia și una sau două dintre vânzătoarele mai drăguțe, pentru înmulțire. Ceea ce-o lasă pe dinafară pe soră-mea, nu, ce zici? Pe urmă, ușa criptei se închide și noi, toți ceilalți, ne facem praf și pulbere pe vecie.

— Nu ți le-a spus Kelly toate-astea, nu?

— Ă, nu. Tipul de la care cumpără taică-meu balegă de cal pentru grădină are un amic barman la RSRE.

Așa că trebuie să fie adevărat. *Doamne!*

Într-un vârtej de ace de pin kaki, am văzut niște coarne, cum are Herne Vânătorul[4]. Dar nu era decât o cracă, nimic altceva.

— Cum ar fi să ne unim forțele? am zis. Căutăm împreună tunelul al treilea, cel pierdut.

— Dar atunci – Moran a tras un șut într-un con de pin, dar nu l-a nimerit –, cine dă interviul pentru *Malvern Gazetteer*?

Eu am șutat un con de pin până hăt, departe, în lungul cărării întunecate.

— Amândoi îl dăm.

---

1 Magazin universal dintr-un lanț comercial internațional, înființat în 1878 la Utica, în statul american New York, de Frank Winfield Woolworth (1852-1919).

2 Sistem de alertare publică introdus în Marea Britanie în timpul Războiului Rece, care a funcționat între 1953 și 1992. Cele patru minute reprezentau timpul mediu dintre detectarea unei eventuale rachete atomice sovietice și detonarea ei pe teritoriul britanic.

3 *Royal Signals and Radar Establishment* („Așezământul Regal pentru Semnale și Radar"), instituție de cercetare științifică a Ministerului Apărării, situată la Malvern, în Worcestershire.

4 *Herne the Hunter*, personaj din folclorul englez, care ar bântui ca o fantomă pădurea Windsor.

S-alergi peste-un câmp de margarete cu viteza luminii, dar să-ți menții privirile-n pământ. E marfă. Stele cu petale și comete-păpădii fac pestriț universul verde. Moran și cu mine am ajuns la hambarul din partea cealaltă a câmpului, amețiți de călătoria intergalactică. Eu râdeam ceva mai mult decât Moran, fiin'că adidasul uscat pe care-l mai avea nu mai era chiar atât de uscat, ci sclipea de balegă de vacă. Baloți de paie făceau ca un fel de rampă către acoperișul ciuruit al hambarului, așa că ne-am cățărat pe el. Copacul ca o creastă de cocoș, care se vede pe fereastra camerei mele, nu mai era orientat de la stânga la dreapta, ci de la dreapta la stânga.

— Perfect amplasament, în hambarul ăsta, pentr-un cuib de mitralieră, am zis, afișându-mi experiența militară.

Moran și-a dat jos adidasul căcățit și s-a-ntins pe spate.

M-am întins și eu pe spate. Fierul ruginit era cald ca un cuptor.

— Viața-i cum e, a oftat Moran, după o vreme.

— Mare dreptate ai, am zis eu, după o vreme.

— Viața-i cum e, a repetat Moran imediat.

Știam c-o să repete.

— Ești *atât* de original.

Oi și miei behăiau pe câmpurile din spatele nostru.

Pe câmpurile din fața noastră, horcăia un tractor.

— La *tine*, taică-tu se pilește vreodată? a-ntrebat Moran.

Dacă-i spuneam că da, îl mințeam; dar, dacă-i spuneam că nu, i s-ar fi părut o chestie homo.

— Mai bea câte ceva, când vine-n vizită unchiu-meu Brian.

— Nu-i vorba să bea câte ceva. Te-ntreb dacă se matolește vreodată-n așa hal, că... abia mai poate vorbi.

— Nu.

Acel *nu* a transformat lungimea de-un braț care era între noi într-un braț de mare.

— Nu... (Moran a închis ochii.) Nu pare genul, taică-tu.

— Da' nici al tău nu pare. De fapt, e prietenos, și-amuzant...

Un avion a sclipit, argintiu ca mercurul, pe cerul profund albastru.

— Maxine zice-ntr-un fel, zice că „tata se ntunecă". Și are dreptate. Chiar se întunecă. Începe... știi, de la câteva cutii, și vor-

bește din ce în ce mai tare, și face bancuri de tot rahatu', la care noi trebuie să râdem. Urlă și-aia, și-ailaltă. Vecinii se plâng, bătând în pereți. Tata bate și el, îi face-n toate felurile imaginate sub soare... Pe urmă, se încuie în camera lui, numai c-acolo are sticle. Una câte una le-auzim cum se sparg. Dup-aia, doarme până-i trece. Ei, și pe urmă, când îi pare rău de nu mai poate, o ia cu: „Vai, da' nu mă mai ating vreodată de băutură..." Aproape c-atunci e și mai rău... Să-ți spun eu cum e: ca și cum individul ăla plângăcios, căcăcios, urâcios, lăcrămos, care nu e tatăl meu, l-ar lua-n posesie pe tatăl meu, indiferent cât durează chercheleala, dar numai eu, și mama, și Kelly, și Sally, și Max știm că *nu este* el. Restul lumii habar n-are de asta, înțelegi? Spun toți: „Frank Moran își arată adevărata față, care-i asta". Ba *nu* e. (Moran și-a răsucit capul către mine.) Ba e. Ba *nu* e. Ba e. Ba *nu* e. Zău așa, de unde să știu *eu*?

S-a scurs un minut încărcat.

Verdele-i făcut din galben și-albastru, atât și nimic altceva, dar, când te *uiți* la verde, unde-au dispărut galbenul și-albastrul? Cum-necum, asta are de-a face cu tata lui Moran. Cum-necum, are de-a face cu toată lumea și toate alea. Însă prea multe lucruri ar fi ieșit prost, dacă-ncercam să-i spun așa ceva lui Moran, care și-a tras nasul:

— Nu ți-ar plăcea o sticlă bună și rece de *Woodpecker Cider*[1]?

— De cidru? Ai adus cu tine cidru?

— Nu. Le-a bău' tata pe toate. Dar..., a zis Moran, scotocind prin ghiozdan. Am o cutie de Irn-Bru[2].

Irn-Bru e ca o gumă de mestecat lichidă și care fâsâie, dar tot am zis: „Bună", fiin'că eu nu adusesem nimic de băut și Irn-Bru tot era mai bun decât nimic. Îmi imaginasem că urma să beau din apa unor izvoare proaspete, dar nu văzusem nicăieri strop de apă, în afară de șanțul de mai devreme.

Doza de Irn-Bru i-a explodat în mână lui Moran, ca o grenadă.

— *Căcat!*

---

1 *Woodpecker Cider*, tip de cidru dulce, având un conținut mai scăzut de alcool față de alte mărci, produs pentru prima oară în 1894, în Herefordshire.

2 Suc nealcoolic acidulat, produs în Scoția și denumit „cealaltă băutură națională" a scoțienilor, după whisky.

— Ai grijă cu doza aia de Irn-Bru. Precis că e deja bine scuturată.

— Hai, zău? Nu mai spune!

Moran mi-a dat să sorb eu primul, în timp ce el își lingea sucul de pe mână. În schimb, eu i-am dat lui niște baton Cadbury cu caramel. Se topise tot și ieșise din ambalaj, dar am cules firișoarele de scame din buzunar și-a fost bun. Eu am avut un acces de alergie la polen și-am strănutat de vreo zece-douăj' de ori într-un boț de batistă.

O dâră de abur părea o rană a cerului.

Dar s-a lecuit singur cerul. Fără fițe.

CRRRAAAAUUUU!!

Alunecasem până la jumătatea curburii acoperișului, troncănind cu picioarele-n el, între somn și trezie, pân' am reușit să-mi recapăt echilibrul.

Trei ciori monstruoase ocupaseră, aliniate, locul unde stătuse Moran.

Moran, pe nicăieri.

Ciorile aveau niște pumnale, nu ciocuri. În ochii uleioși li se citeau planuri crude.

— Cărați-vă de-aici!

Ciorile știu când se pot pune cu tine.

Clopotul de la Sfântul Gabriel a bătut de unşpe sau douășpe ori. Prezența ciorilor îmi crea o nervozitate care mă-mpiedica să număr. Minuscule săgeți de apă mi-au pişcat fața și gâtul. Vremea se schimbase, cât fusesem eu adormit. Colinele Malvern dispăruseră dincolo de rafalele de ploaie, care cădeau la doar câteva câmpuri distanță. Ciorile s-au înălțat în aer și-au zburat.

Nici înăuntru, în hambar, nu era Moran. Mai mult ca sigur, nu avea de gând să-mpartă cu nimeni pagina-ntâi din *Malvern Gazetteer*. Ce trădător! În tot cazul, dacă voia s-o facă pe Scott în Antarctica și să se ia la întrecere cu norvegianul Amundsen[1], mie-mi convenea. Moran, în *viața* lui, nu m-a bătut la nimic.

---

1 Robert Falcon Scott (1868-1912), căpitan în Marina Regală britanică, a condus o expediție care a ajuns la Polul Sud în ianuarie 1912. Acolo, a descoperit că expediția condusă de Roald Amundsen (1872-1928) ajunsese prima, cu o lună mai devreme, în decembrie 1911. Scott și oamenii săi au murit pe drumul de întoarcere spre tabăra de bază.

În hambar, mirosea a subsuori năduşite, fân şi pişat.

Ploaia şi-a pornit atacul-fulger, împroşcând acoperişul cu gloanţe şi bombardând băltoacele din jurul hambarului. (Aşa-i trebuia dezertorului Moran, dacă era făcut leoarcă şi se-alegea cu vreo pneumonie.) Secolul douăzeci a fost obliterat de ploaie. De ploaie, lumea nu mai era decât o sumă de alburi şi griuri.

Pe deasupra uriaşului adormit care sunt Colinele Malvern, un dublu curcubeu lega Farul din Worcestershire[1] de Tabăra Britanică[2]. Acolo au fost masacraţi locuitorii antici ai Britaniei de soldaţii romani. Soarele ca un pepene galben împrăştia o strălucire aburoasă. Am luat-o din loc într-un ritm alert, jumate alergând, jumate mergând. Am decis ca, dacă-l ajungeam din urmă pe Moran, să-l depăşesc fără să-i spun o vorbă. Să-l ignor pe trădător. Pământul ud pleoscăia sub adidaşii mei. Am escaladat o poartă şubredă şi-am traversat un padoc unde erau obstacole pentru curse de cai, făcute din conuri de la poliţie şi bârne vopsite cu dungi. Dincolo de padoc era curtea unei ferme. Două turnuri-siloz luceau ca nişte nave cosmice Apollo din perioada victoriană. Snopuri de campanule se răsuceau în sus pe spaliere şi pe-o pancartă scorojită scria: BALEGĂ DE CAL DE VÂNZARE. Un cocoş pintenog îşi supraveghea găinile. Pe-o sârmă de rufe erau întinse cearşafuri şi feţe de pernă albe, toate ude leoarcă. Plus nişte sutiene şi chiloţei cu volănaşe. O cărare acoperită de muşchi se pierdea peste culme, în direcţia drumului mare către Malvern. Trecând prin faţa unui grajd, am aruncat o privire-n bezna încinsă, cu putoare de balegă.

Trei cai am distins. Unul a scuturat din cap, unul a fornăit pe nas, unul s-a uitat fix la mine. Dacă un drum de cai trece printr-o fermă, nu poate fi considerat privat, dar curţile fermelor cu siguranţă nu-ţi dau sentimentul c-ar fi locuri publice. Mi-era şi

1 The Worcestershire Beacon, denumirea celei mai înalte (425 m) dintre Colinele Malvern, care formează o creastă colinară lungă de 13 km, pe direcţia nord-sud, la graniţa dintre comitatele Worcestershire şi Herefordshire.

2 The British Camp, denumirea unei coline fortificate antice, care formează aşa-numitul Far din Herefordshire, din componenţa Colinelor Malvern.

frică să n-aud: „Intrusule! O să-ți trag o reclamație, pe care n-o s-o uiți cât oi *fi* tu!“ (Mai demult, credeam că orice încălcare a proprietății are de-a face cu cerul și iadul, mai ales când spuneam *Tatăl nostru.*)

În fine, dincolo de poarta următoare, se întindea un câmp de dimensiuni medii, pe care-l ara un tractor marca John Deere, trăgând niște brazde mâloase. Câțiva pescăruși pluteau în urma tractorului, culegând viermii grași care le erau oferiți. M-am ascuns până când utilajul s-a-ndepărtat de drumul de cai.

După care, am început să-l traversez cu pași mari, ca un agent SAS.

— TAYLOR!

Căzusem în laț încă dinainte s-ajung să sprintez.

Dawn Madden stătea-n cabina unui tractor străvechi, cioplind un băț. Purta o jachetă de pilot de bombardier și bocanci Doc Martens stropiți de noroi, legați cu șireturi roșii.

Mi-am recăpătat suflul.

— Bună, Dawn. (Am dat să-i spun „Madden“, fiin'că și ea mă strigase „Taylor“.)

— Unde arde? (Răzuia cu lama cuțitului așchii-ncovoiate de lemn ațos.)

— Ă?

Dawn Madden mi-a maimuțărit „ă“-ul.

— Încotro alergi?

Cam punkist părul ei negru-petrol. Probabil că și-l dă cu gel. Mi-ar plăcea să-mi dea mie gelul, ca să-i dau cu gel pe păr.

— Îmi place s-alerg. Uneori. Așa, de-aia.

— A, zău? Și ce te-aduce, mă rog, pân' atât de departe pe drumul de cai?

— Nimic special. Am ieșit și eu. Să iau niște aer.

— Atunci – și-a făcut semn spre capota de sus a tractorului –, poți să-l iei și-aici.

Rău de tot voiam s-o ascult.

— De ce?

Rău de tot n-aș fi vrut s-o ascult.

Avea buzele de-un roşu ca de gumă de mestecat de fructe.

— Fiin'c-așa-ți spun eu.
— Aha. (M-am cățărat pe cauciucul din față.) Da' *tu* ce cauți aici?
— Aici locuiesc, știi.
Capota udă a tractorului mi-a udat și mie fundul.
— La ferma aia? De colo?
Dawn Madden și-a tras în jos fermoarul jachetei de pilot.
— La ferma aia. De colo.
Purta la gât un crucifix gros și negru, cum aveau goții, care i se adăpostea între sânii delicați.
— Credeam că locuiești în casa aia de-alături de cârciumă.
— Am locuit. Prea zgomotoasă. Și proprietarul, Isaac Pye, este un jegos absolut. Nu-i vorbă – și Dawn Madden a făcut semn cu capul în direcția tractorului care ara câmpul –, că nici *el* nu-i cu mult mai breaz.
— Cine e?
— Tatăl vitreg oficial. Casa de colo-i casa lui. Tu nu știi chiar nimic, Taylor? Mama și cu mine locuim în casa lui acum. S-au căsătorit anul trecut.
De fapt, îmi aminteam.
— Și cum e tipul?
— Are creierii de taur. (S-a uitat la mine ca de după o perdea invizibilă.) Nu numai creierii, dacă e să mă iau după gălăgia pe care o fac uneori, noaptea.
Aerul îmbâcsit mângâia gâtul ca de ciocolată albă al lui Dawn Madden.
— Caii din grajd sunt ai tăi?
— Ne-am vârât nasul bine și peste tot, este?
Tractorul tatălui vitreg făcuse cale-ntoarsă și venea-nspre noi.
— Doar am aruncat o privire-n grajd. Pe bune.
Dawn Madden s-a-ntors la cuțit și la băț.
— Costă o avere să ții niște cai. (*Hârști, hârști, hârști.*) Omul ăla îi lasă pe cei de la școala de călărie să-i țină acolo, până-și fac ei nu-știu-ce reamenajări. Mai e ceva ce vrei să știi?
Oho, cinci sute de lucruri!
— Ce faci din aia?
— O săgeată.

— Ce să faci c-o săgeată?
— S-o cuplez cu arcul pe care-l am.
— Ce să faci c-un arc și-o săgeată?
— Ce-ce-*ce*, ce-*ce*-ce-ce? (Pentru o clipă de groază, am crezut că-și bătea joc de bâlbâiala mea, dar acum cred că se referea la ceva mai general.) Ți-ai luat cu tine toate întrebările, Taylor, nu-i așa? Arcul și săgeata le am ca să vânez băieți și să-i omor. Lumea s-ar descurca mai bine fără ei. Dintr-un jet de spumă, din asta-s făcuți băiețeii.
— I-auzi, mulțumesc.
— N-ai pentru ce.
— Mi-arăți și mie cuțitul?
Dawn Madden și-a zvârlit cuțitul fix către mine. Am avut un noroc chior că mânerul m-a lovit în coaste, și nu lama.
— Madden!
Privirea ei fixă voia să spună: „Ce?" Dawn Madden are ochii ca mierea-nchisă la culoare.
— Dacă se-nfigea-n mine?
— Aaa, bietul Taylor! (Dawn Madden are ochii ca mierea-nchisă la culoare.)
Tractorul, care se opintea la plug, a ajuns pân' la noi și-a început o-ntoarcere lentă. Tatăl vitreg al lui Dawn Madden mi-a aruncat mie niște priviri ca două sulițe de ură. Pământul, ca rugina la culoare, se rostogolea de pe lamele plugului.
Dawn Madden și-a luat o voce ca de țărănoi care dă cu mătura și-a zis, uitându-se după tractor:
— C-oi fi tu făcută dân carnea șî sângele meu sau nu, bă, fetițo, da' o să facem bine să ne purtăm cu mai mul' respect în casa asta, că, de nu, te dau afară c-un șut în cur și să nu dea dracu' să te gândeș' că vorbesc aiurea cu tine, că io nu vorbes' nici-odat-aiurea cu nimeni!
Mânerul cuțitului era cald și lipicios de la strânsoarea ei. Lama era destul de-ascuțită ca să reteze vreo mână sau vreun picior.
— Frumos cuțit.
— Ți-e foame? a-ntrebat Dawn Madden.
— Depinde.

— Mofturos. (Dawn Madden a decojit un foietaj glazurat dintr-o pungă de hârtie.) Și totuși, n-o să strâmbi din bot la o bucată dintr-asta, nu?

A rupt o bucățică și mi-a fluturat-o pe la nas. Glazura lucea.

— Bine, atunci, nu.

— Ia, Taylor! Ia, cățel! *Vino!* Așa, băiatule!

M-am târât în patru labe către ea, peste capotă. Nu ca un cățel, ci cu grijă, în caz că mi-ar fi tras una peste ochi. Nu se știe niciodată cu Dawn Madden. Când s-a-ntins către mine, i-am văzut sfârcurile ca niște butoane. N-avea sutien. Am întins mâna către ea.

— Jos labele! Cu dinții, cățel!

M-a hrănit așa. Cu săgeata la gură.

Glazura, gust de lămâie; aluatul, de scorțișoară; stafidele, dulci și acrișoare.

A mâncat și Dawn Madden. I-am văzut pe limbă gogoloiul mestecat. Fiind mai aproape acum, am distins un slăbănog de Isus pe crucifixul ei. Probabil că pe Isus îl încălzește cu corpul ei. Norocos, individul. N-a trecut mult și foietajul s-a terminat. Cu delicatețe, ea a-nfipt cireașa-n vârful săgeții. Cu delicatețe, eu am apucat-o-ntre dinți.

Soarele s-a vârât după nori.

— Taylor! (Dawn Madden s-a uitat fix la vârful săgeții. Vocea i-a devenit furioasă.) Mi-ai *furat* cireașa!

Mi-a rămas în gât.

— Tu... mi-ai dat-o.

— Mi-ai *furat* nenorocita de cireașă, iar acum trebuie să *plătești* pentru ea!

— Dawn, tu...

— De când ți s-a dat voie să-mi spui „Dawn"?

Același joc, alt joc sau nici vorbă de joc?

Dawn Madden mi-a-nțepat mărul lui Adam cu vârful săgeții. Atât de-aproape de mine s-a-ntins, încât îi simțeam respirația cu iz de zahăr.

— Am eu *aerul* c-aș glumi, Jason Taylor?

Săgeata era cu-adevărat ascuțită. Probabil c-aș fi putut să i-o dau la o parte, până s-apuce ea să mi-o înfigă-n beregată. Probabil.

Dar nu era chiar atât de simplu. Întâi de toate, aveam o erecție mare cât un doberman.

— Trebuie să *plătești* pentru ce-ai luat. Asta-i *legea*.

— N-am bani la mine.

— Atunci, gândește-te bine, Taylor. Cum altfel mi-ai putea plăti?

— Am... (O gropiță. Firișoare minuscule de păr îi catifelează adâncitura de deasupra buzei de sus. Nas de țânc. Buze ca niște petale. Zâmbet irezistibil. Doi ca mine, reflectați, mă privesc din ochii ei de ciută răutăcioasă.) Am un pachet de inele *Polos*[1] cu fructe-n buzunar. Numai că s-au lipit între ele. O să trebuiască să le spargi c-o piatră.

O vrajă s-a risipit. Vârful săgeții s-a desprins de gâtul meu.

Dawn Madden s-a-ntors, plictisită, pe locul tractoristului.

— Ce?

Mi-a răspuns c-o uitătură dezgustată, de parcă m-aș fi transformat într-o pereche de pantaloni evazați, pe raftul cu obiecte refuzate, în piața din Tewkesbury.

Acum aș fi vrut înapoi săgeata. Am repetat:

— *Ce?*

— Dacă nu te cari de pe pământul nostru pân-ajung eu cu numărătoarea la douăzeci – și Dawn Madden și-a îndesat o lamă de gumă Wrigley's Spearmint în gura minunată –, îi spun tatălui meu vitreg că m-ai pipăit. Dacă nu te cari pân-ajung la treizeci, îi spun că mi-ai – și-a plescăit limba, când a spus cuvântul – băgat mâna undeva. Jur pe cruce.

— Da' nu te-am atins *deloc*!

— Tatăl meu vitreg ține o pușcă deasupra dulapului din bucătărie. S-ar putea să te confunde cu vreun iepuraș drăgălaș, Taylor. Unu... doi... trei...

Drumul de cai traversa și ceva ce-a fost, odată ca niciodată, o livadă. Ierburi pufoase și scaieți fărâmicioși crescuseră până la

1 Produs de cofetărie de tipul acadelei, dar în formă de inele cu diverse arome. Denumirea vine de la cuvântul *polar*, datorită senzației de răcorire pe care o oferă consumatorului.

nivelul cotului, așa că mai degrabă-ți croiai drumul decât să mergi. Încă mă mai gândeam la Dawn Madden. Nu-nțelegeam. Probabil că-i plăcea de mine, în felul ei. Doar nu și-ar fi-mpărțit singurul foietaj cu orice băiat care trecea din întâmplare pe-acolo. Iar mie, Doamne, iartă-mă!, sigur îmi plăcea de Dawn Madden. Cu toate că plăcutul fetelor e periculos. Adică, nu periculos, dar nu-i simplu. *Poate* fi periculos. Mai întâi, că toți colegii de la școală te iau în bășcălie și-ți spun: „O-ho, se pune de-un bebeluș", dacă te văd că ții o fată de mână pe coridor. Pe urmă, băieții cărora le place fata pot să sară la bătaie, ca să-i arate ei că iese c-un neica-nimeni. După care, dacă devii în mod oficial pereche cu ea, cum sunt Lee Biggs și Michelle Tirley, trebuie să suporți ca toate prietenele ei să scrie inițialele și-ale unuia, și-ale celuilalt în interiorul unor inimioare străpunse de săgeți, pe toate manualele lor ferfenițite – și să scrie sub ele și: „Pe veci". Profesorii se aliază și ei. Când a predat reproducerea hermafrodită la viermi, trimestrul trecut, domnul Whitlock a numit unul dintre viermi „Viermele Lee" și pe celălalt, „Viermele Michelle". Nouă, băieților, ni s-a părut destul de amuzant, dar fetele s-au *stricat* de râs, ca publicul de la televizor la *Happy Days*[1]. Mai puțin Michelle Tirley însăși, care s-a făcut roșie ca *sfecla*, și-a ascuns fața-n palme și-a plâns. Domnul Whitlock și-a bătut joc de ea și pentru asta.

Există discrepanțe-ntre mine și Dawn Madden. Pajiștile Kingfisher e zona cea mai șic din Black Swan Green – așa consideră cei mai mulți copii. Ferma tatălui ei vitreg e tocmai opusul șicului. Eu sunt la 2KM, clasa cea mai bună din școală. Ea e la penultima, 2LP. Asemenea diferențe nu sunt ușor de ignorat. Există reguli.

Apoi, mai e și contactul sexual. Nu se face, la biologie, decât într-a opta. Una e o schemă dintr-un manual, c-un penis în erecție într-un vagin, și alta e chiar să-l *faci*. Singurul vagin pe care l-am văzut era-ntr-o poză soioasă, pentru care Neal Brose ne-a taxat cu câte 5 penny, ca să ne dea voie s-o vedem. Era un pui de cangur nou-născut, în pungoiul păros al mă-sii. Cât pe-aci să-mi vomit batonul Mars și biscuiții „Spațiul cosmic".

---

1 Serial de comedie american, difuzat între anii 1974 și 1984, care prezenta o viziune idealizată asupra vieții din Statele Unite din anii '50-'60.

Eu nici măcar n-am sărutat vreodată pe cineva.
Dawn Madden are ochii ca mierea-nchisă la culoare.

Un castan erupsese aproape cu totul din pământ și-și întinsese milioane de brațe puternice și picioare zdravene. De-o creangă cineva atârnase un pneu pe post de leagăn. Cauciucul se rotea ușor, după cum se rotea pământul de sub el. Se-adunase apa de ploaie-n el, dar eu am vărsat-o pe jos și m-am dat o tură. Ideal-ar fi fost imponderabilitatea pe orbită în jurul stelei Alpha Centauri, dar nu e rea nici imponderabilitatea de pe un leagăn. Dac-ar fi fost de față și Moran, am fi tras amândoi o hăhăială clasa-ntâi. După o vreme, m-am cățărat pe frânghia scămoșată, ca să văd cât de accesibil era copacul. Odată ce-ajungeai sus, era ca *naiba* de accesibil. Ba chiar am găsit ruinele unei căsuțe care fusese construită-n coroana lui. Un car de vreme trecuse de când mai văzuse acea căsuță picior de om, pe bune. Și mai sus de-atât, m-am târât în lungul unei ramuri și-am tras cu ochiul în afara marelui clopot verde. Se vedea pân' la naiba-n praznic. Privind înapoi către Black Swan Green, se-nșirau silozurile de la ferma lui Dawn Madden, o coloană de fum ca o scară-n spirală, plantația de pomi de Crăciun, clopotnița de la Sfântul Gabriel, cu cei doi pini alături, aproape la fel de înalți ca și ea.

Cu briceagul meu elvețian, am cioplit asta-n scoarța rugoasă:

Seva de pe lama briceagului mirosea a verde. Domnișoara Throckmorton ne spunea mai demult că oamenii care scobesc diverse lucruri pe copaci sunt niște vandali de soiul cel mai ticălos, fiin'că nu numai că fac tot felul de graffiti, dar mai și rănesc niște ființe vii. Poate că are dreptate, domnișoara Throckmorton, dar

ea n-are cum să fi fost vreodată un băiat de treișpe ani, care a dat peste-o fată ca Dawn Madden. „Într-o zi din astea“, mă gândeam, „o s-o aduc și pe ea sus, aici, să-i arăt priveliștea“. Primul meu sărut ei o să i-l dau. Exact aici. Ea o să m-atingă. Exact aici.

De partea cealaltă a castanului, m-am uitat la ce m-aștepta pe drumul de cai înainte. O cărare șerpuind către Marlbank și Castlemorton, câmpuri, alte câmpuri, o licărire a unei turle vechi, cenușii, care se-nălța până deasupra coniferelor. Șiruri de stâlpi de electricitate. Acum zăreai detalii de pe Colinele Malvern. Soarele se răsfrângea-n mașinile de pe șoseaua spre Izvoarele Malvern. Pietoni de mărimea unor termite mișunau pe Colina Perseverenței. Pe dedesubt, undeva, trecea tunelul al treilea. Mi-am mâncat bucata de brânză Wensleydale și biscuiții Jacob sfărâmați, regretând că nu-mi luasem și niște apă. M-am întors la frânghia de care atârna leagănul-pneu și mă pregăteam să mă las în jos pe ea, când am auzit o voce de bărbat și una de femeie.

— Vezi? (Tom Yew, l-am recunoscut din prima clipă.) Ți-am *spus* că era doar un pic mai departe.

— Sigur că da, Tom, i-a răspuns femeia. De vreo douăzeci de ori.

— Ai *zis* că vrei undeva izolat.

— Nu mă gândeam c-o să fie la jumătatea drumului spre Țara Galilor.

Acum am văzut-o pe Debby Crombie. Cu Debby Crombie, n-am vorbit niciodată, dar Tom Yew e fratele mai mare al lui Nick Yew, venit în permisie din Marina Regală. Puteam foarte bine să le strig: „Bună!“ și să cobor pe frânghie, și totul ar fi fost în regulă. Dar mi-a plăcut ideea că eram invizibil. M-am dat înapoi, pe aceeași ramură, pân' la o bifurcare a trunchiului, și am așteptat să plece.

Numai că n-au plecat.

— Asta e. (Tom Yew s-a oprit exact lângă leagăn.) Însuși castanul sălbatic al băieților Yew.

— Nu sunt furnici, și albine, și alte alea pe-aici?

— De-aia se cheamă „natură“, Debs. Pe-aici, pe la țară, e din plin.

Debby Crombie a întins o pătură într-o covată dintre două rădăcini.

Chiar și-acum aș fi putut – ar fi trebuit – să-i anunț că eram de față.

Am și-ncercat. Dar, până să născocesc eu o scuză care să n-aibă vreun bâlbo-cuvânt, Tom Yew și Debby Crombie s-au întins pe pătură și-au început să-și ia limbile-n gură. Degetele lui s-au pus pe desfăcut nasturii de la rochia ei de culoarea levănțicii, unul câte unul, de la genunchi pân' la ceafa rumenită de soare.

Dac-aș fi spus acum ceva, eram ca și mort.

Castanul foșnea, pârâia și se legăna.

Debby Crombie și-a dus un deget la prohabul nădragilor lui Tom Yew și-a spus în șoaptă:

— Bună, marinare!

Asta i-a făcut pe-amândoi să râdă, și-atât de tare, încât a trebuit să se oprească din ce făceau cu limbile. Tom Yew a-ntins mâna după rucsac, a scos din el două sticle de bere și le-a smuls căpăcelele cu briceagul lui elvețian. (Al meu e roșu. Al lui, negru.) Au ciocnit cu sticlele. Tom Yew a zis:

— Bem pentru...

— ...mine, superba de mine.

— Ba pentru *mine*. Minunatul de mine.

— Eu am zis prima.

— Bine, atunci. Pentru tine.

Au sorbit fiecare din lumina lui de soare cu spumă de bere brună.

— Și pentru o misiune în siguranță, a adăugat, serioasă, Debby Crombie.

— Bineînțeles că-i sigură, Debs! Cinci luni de croazieră în jurul Adriaticii, al Mării Egee, al Suezului și al Golfului? Ce mi se poate întâmpla cel mai rău, să mă *ard* la soare?

— Las' că, după ce ajungi la bord, pe *Coventry* – aici, Debby Crombie a pus bot sau doar s-a prefăcut –, o să uiți cu desăvârșire de iubita care se perpelește de dorul tău în plicticosul de Worcestershire. O să cobori de-al naibii la Atena și-o să capeți vreo boală venerică de la cine-știe-ce ispititoare grecoaică pe nume...

— Pe ce nume?

— ...Iannos.

— Iannos e nume de băiat. E totuna cu „John", doar că pe grecește.

— Poate, da' tu n-o să afli decât după ce-o să te îmbeți bine cu ouzo și după ce-o să te trezești legat de mâini și de picioare de patul lui.

Tom Yew s-a lăsat pe spate, rânjind, și s-a uitat în sus, *direct* la mine.

Slavă Domnului că nu *se uita*, de fapt, la ce se uita. Cobrele zăresc prada care se mișcă și de la juma' de kilometru depărtare. În schimb, dacă nu te miști absolut deloc, nu te văd nici de la doi metri. Asta m-a salvat pe mine-n după-amiaza cu pricina.

— Mai demult, știi, mă cățăram exact în copacul ăsta, când Nick mai era încă un cocoșel pișăcios. Într-o vară, am construit o căsuță-n coroana lui, sus. Mă-ntreb dac-o mai fi acolo...

Debby Crombie îi mângâia deja între-picioarele.

— Cocoșelul ăsta nu-i deloc pișăcios, Thomas William Yew.

Debby Crombie l-a dezbrăcat pe Tom Yew de tricoul cu Harley Davidson, pe care l-a zvârlit cât colo. Parc-ar fi fost Action Man, la ce spinare netedă și musculoasă avea. Și-un pește-sabie albastru tatuat pe-un umăr.

Ea s-a extras din rochia descheiată, de culoarea levănțicii.

Dacă Dawn Madden avea sânii ca o pereche de foietaje cu cireașă, Debby Crombie avea doi Gogoloi Spațiali[1]. Fiecare, cu câte un sfârc de speriat. Pe rând i-a sărutat Tom Yew, și saliva lui a sclipit în lumina soarelui de aprilie. *Știu* că nu-i frumos să tragi cu ochiul, dar nu puteam să nu. I-a dat jos chiloțeii roșii Tom Yew și i-a mângâiat părul sârmos de-acolo.

— Dacă vreți cumva să mă opresc, jupâneasă Crombie, trebuie să spuneți acum.

— Vaaai, jupâne Yew, a gângurit ea, să nu cumva să-*ndrăzniți*.

Tom Yew s-a urcat peste ea și i-a umblat cu mâna-ntre picioare, iar ea a gemut ca de o-mie-de-ace și și-a-ncolăcit picioarele-n jurul

---

1 În original, *Space Hoppers*, denumire dată mai ales în Marea Britanie unui balon de cauciuc având două mânere, pe care se poate sta și cu care se sare pe loc, în cadrul unor exerciții de gimnastică.

șoldurilor lui, ca o broască. El a început să se mişte-nainte și-napoi, ca Omul din Atlantis[1]. Lanțul de-argint i se bâțâia la gât.

Apoi, tălpile ei aspre s-au lipit una de alta, parcă s-ar fi rugat cu ele.

Apoi, pielea lui a devenit lucioasă de la transpirație, ca la un porc fript.

Apoi, ea a scos un sunet ca trolul Moomin[2] torturat.

Apoi, trupul lui Tom Yew a zvâc-zvâc-zvâcnit ca un piston-ton-ton și din el a izbucnit un zgomot ca de cablu care-ar fi plesnit. Și-ncă o dată, de parc-ar fi încasat un șut în boașe.

Unghiile ei trasaseră ca niște somoni pe bucile lui.

Debby Crombie desena un O perfect cu buzele.

Un dangăt de clopot a răsunat de la Sfântul Gabriel – să fi fost ora unu, poate două – până unde eram. Dezertorul de Moran avea deja un avans de *mile*-ntregi pe drumul de cai. Singura mea speranță era să-și fi prins piciorul în cine-știe-ce capcană ruginită pentru viezuri. Atunci, m-ar *implora* să mă duc dup-ajutor. I-aş spune: „Știu și eu, Moran? Ce-ar fi să mă mai gândesc?"

Debby Crombie și Tom Yew *încă* nu se descâlciseră unul de celălalt. Ea doar ațipise, dar Tom Yew sforăia de-a dreptul. Un fluture-amiral roșu s-a lăsat, fluturându-și aripile, pe șalele lui, ca să bea din sudoarea strâns-acolo.

Mă simțeam înfometat, și excitat, și-ngrețoșat, și gelos, și nedotat, și rușinat, și-n multe alte feluri. Nu eram deloc mândru, nu mă bucuram și nu mă gândeam c-aș putea dori și eu să fac vreodată *așa* ceva. Zgomotele pe care le scoteau amândoi nu erau întru totul umane. Briza legăna castanul și castanul mă legăna pe mine.

— GaaaAAA! s-a trezit, zbierând, Tom Yew. FAAAAAAAA!!

Debby Crombie a țipat și ea. Căscase ochii mari și albi.

El sărise de pe ea și căzuse-ntr-o rână.

---

1 *Man from Atlantis* a fost un serial science-fiction şi de aventuri, care a rulat în anii 1977-1978.

2 *Moomintroll* este personajul principal, cu figură de hipopotam, dintr-o serie de cărți pentru copii ale scriitoarei suedeze Tove Marika Jansson (1914-2001).

— Tom! Tom! E totul bine, e bine, e BINE!

— La dracu', dracu', dracu', dracu'!!

— Iubitule! Eu sunt, Debs! E-n regulă! Ai visat urât! Doar atât a fost, un vis urât!

Tom Yew cel ars de soare și gol a-nchis ochii speriați, a dat din cap că da, pricepea, s-a ghemuit cu fundul pe-o rădăcină ca un tentacul și s-a luat cu mâinile de gât. Urletul dinainte probabil că-i *smulsese* corzile vocale.

— E totul bine. (Debby Crombie și-a tras pe ea rochia de culoarea levănțicii și l-a luat în brațe pe Tom Yew, ca o mamă.) Iubitule, tremuri tot! Pune-ți ceva pe tine. Hai, c-a trecut acum.

— Debs, iartă-mă. (Avea o voce gâjâită.) Cred că te-am speriat.

Ea i-a întins tricoul peste umeri.

— Ce-ai visat, Tom?

— Nimic.

— Ei, pe dracu', nimic! Spune-mi!

— Eram pe *Coventry*. Și focul inamicului...

— Haide, spune, spune.

Tom Yew și-a-nchis ochii și-a scuturat din cap.

— Tom, zi *odată*!

— Nu mai, Debs. Era prea... prea mare mizeria.

— Bine, Tom, dar eu te *iubesc*. Vreau să știu.

— Da, și eu te iubesc pe tine – prea mult, ca să-ți spun, și cu-asta basta. Haide. Hai să ne-ntoarcem în sat. Până nu ne vede vreun puști.

Conopidele creșteau în șiruri aliniate, între niște brazde ascuțite. Ajunsesem la jumătatea câmpului, când au trecut avioanele tunând și au demolat cerul de peste Valea Severnului. Avioane Tornado zboară de mai multe ori pe zi pe deasupra școlii noastre, așa că eram pregătit să-mi acopăr urechile cu palmele. Dar *nu* eram pregătit pentru cele *trei* avioane cu reacție Hawker Harrier Jump[1], care-au trecut suficient de-aproape de pământ, cât să le nimerești c-o minge de cricket. *Incredibil* a fost șocul zgomotului!

---

1 Tip de avion de luptă construit în Marea Britanie pentru a putea decola și ateriza vertical din și în locuri strâmte, precum poieni din pădure sau parcări urbane.

M-am făcut mic la pământ și-am tras cu ochiul după ele. Au cotit-o și s-au izbit de Colinele Malvern – cât pe-aci –, după care au dispărut înspre Birmingham, vuind sub altitudinea minimă[1] a radarelor sovietice. Când o să-nceapă al Treilea Război Mondial, MiG-urile cu baze la Varșovia sau în Germania de Est o să vuiască pe sub raza de acțiune a radarelor NATO. O s-arunce bombe în capul unor oameni ca noi. Peste orașe, orășele și sate englezești ca Worcester, Malvern și Black Swan Green.

Dresda[2], *Blitzkrieg*[3], Nagasaki.

Am rămas încovrigat la pământ, până când mugetul celor trei avioane Harrier a fost, în fine, acoperit de vuietul îndepărtat al mașinilor și de foșnetul apropiat al copacilor. Doamna Thatcher a fost ieri la televizor și le-a vorbit unor copii de școală de rachetele de croazieră. „Singurul mod în care poți opri un bătăuș, pe terenul de joacă – a zis, la fel de sigură de adevărul din vorbele ei, pe cât era de sigură de albastrul ochilor –, este să-i arăți acelui bătăuș că, dacă el te burdușește pe tine, atunci poți și *tu* foarte bine să-l *contra*-burdușești pe el, și-ncă mult mai tare!"

Numai c-amenințarea contra-burdușelii nu i-a oprit câtuși de puțin pe Ross Wilcox și Grant Burch să se ia la bătaie, nu?

M-am scuturat de paie și pământ și-am pornit mai departe, mergând pân-am ajuns la colțul câmpului următor, unde era o cadă de baie de modă veche. Din tot noroiul călcat de copite, care era-n jurul ei, am bănuit că era folosită pe post de troacă pentru animale. Înăuntru, în troacă, era un sac mare de-ngrășământ, care acoperea ceva. Curios, am tras la o parte sacul.

Am dat peste cadavrul murdar de pământ al unui băiat de vârsta mea.

Care cadavru s-a ridicat brusc în fund și mi-a pus o mână-n gât.

---

1 Există o altitudine minimă de zbor, în jur de 50 m, sub care avioanele nu mai pot fi văzute pe ecranele radarelor, din cauza reliefului și a curburii planetei.

2 În zilele de 13-15 februarie 1945, orașul german Dresda a fost distrus complet, într-un uriaș bombardament anglo-american.

3 Textual: „război-fulger" (germ.), tactică folosită de Germania nazistă în al Doilea Război Mondial, constând în atacuri masive și susținute ale aviației de luptă.

— ȚĂRÂNĂ EȘTI! a bălmăjit. ȘI-N ȚĂRÂNĂ TE VEI ÎNTOARCE!

Mai *bine* de-un minut a trecut, și Dean Moran încă se mai pișa pe el de râs.

— Trebuia să-ți vezi mutra! s-a scremut el, în timp ce râdea-n hohote. Zău că trebuia să ți-o *vezi*!

— Bine, bine, am repetat eu, pentru a câta oară. Felicitări. Ești un geniu.

— Arătai de parcă te-ai fi căcat în pantaloni!

— Da, bine, Moran. M-ai citit exact. Bravo.

— Cea mai bună păcăleală de-ntâi aprilie pe care am făcut-o *vreodată*.

— Și de ce-ai șters-o, pân' la urmă? Credeam că era vorba să căutăm tunelul ăla-mpreună.

Moran se mai calmase.

— Ei, știi cum e...

— Nu. Nu știu. Credeam că ne-am înțeles.

— N-am vrut să te trezesc, a zis Moran, stânjenit.

„Aici e vorba de tat-su", a zis Geamănul Nenăscut.

Moran mă scăpase de Gary Drake, așa că-i puteam trece cu vederea.

— Deci, mai vrei să-l căutăm? Tunelul ăla? Sau ai de gând să te fofilezi iar și s-o iei singur la picior?

— Te-am așteptat aici să m-ajungi din urmă, da sau nu?

Câmpul nesemănat avea o ridicătură cu tufe, care-i ascundea capătul celălalt.

— N-ai să ghicești niciodată pe *cine* am văzut undeva mai în spate, am început să-i povestesc lui Moran, care mi-a răspuns:

— Pe Dawn Madden, cocoțată pe-un tractor.

— A... Deci, ai văzut-o și tu?

— Nebună de legat e fata aia. M-a pus să mă cațăr pe tractorul ei.

— Nu, zău?

— Ba da! M-a pus să fac skanderbeg cu ea. Foietajul meu cu cireașă pe cuțitul ei.

— Cine-a câștigat?

— *Eu* am câștigat! Doar e fată, nu? Da' pe urmă, tot mi-a luat foietajul. Mi-a spus că, dacă n-o șterg imediat de pe moșia lu' tat-su vitreg, îl face să mă ia în cătarea puștii. E nebună de legat fata aia!

Să zicem că pleci la vânătoare după cadouri de Crăciun la jumătatea lui decembrie, găsești ce speri să primești și pe urmă, în ziua de Crăciun, pe fața ta de pernă, constați că n-ai primit nimic. Exact așa mă simțeam și eu.

— Ei bine, *eu* am văzut ceva mai tare decât Dawn Madden pe-un tractor, în oricare zi a săptămânii.

— Hai, nu zău!

— Tom Yew și Debby Crombie.

— Nu-mi spune! (Moran are dinți lipsă.) Și-a scos țâțele?

— Și tu...

Lanțul bârfelor mi s-a înfățișat înaintea ochilor za cu za. Eu îi spuneam lui Moran. Moran îi spunea soră-sii Kelly. Kelly îi spunea surorii lui Pete Redmarley, Ruth. Ruth Redmarley îi spunea lui Pete Redmarley. Pete Redmarley îi spunea lui Nick Yew. Nick Yew îi spunea lui Tom Yew. Tom Yew trecea pe la mine pe-acasă-n aceeași seară, pe motocicleta lui Suzuki de 150 centimetri cubi, mă vâra-ntr-un sac pe care-l înnoda la gură și mă-neca-n lacul din pădure.

— Și eu ce?

— De fapt, n-au făcut decât să-și ia limbile-n gură.

— Trebuia să te-ații pe-acolo, așa trebuia să faci. (Moran și-a făcut schema cu limba vârâtă-n sus pe nară.) Poate apucai să vezi niște cur.

Colcăia de clopoței în locurile scăldate-n lumină, unde soarele străpungea frunzișurile copacilor. Numai ei miroseau. Usturoiul sălbatic mirosea a flegmă coaptă. Mierlele cântau de parc-ar fi murit, dacă nu cântau. Cântările păsărilor sunt gândurile unei păduri. Era frumos, dar băieții n-au voie să spună „frumos", fiin'că-i cel mai homo cuvânt existent. Atât de mult se-ngusta drumul de cai, încât trebuia să mergi în șir indian. L-am lăsat pe

Moran să meargă-n față, ca scut uman. (N-am citit eu *Warlord*[1] în toți anii ăia, fără să fi învățat câte ceva despre tehnicile de supraviețuire.) Drept care, când Moran s-a oprit brusc, eu am intrat ca prostu-n el.

Moran își dusese un deget la buze. Am văzut un bărbat excentric, într-un combinezon turcoaz, la vreo douăj' de pași în fața noastră. Omul acela bizar se uita fix în sus, din fundul unui puț de strălucire și zumzet, pe care-l făceau, din câte am văzut, niște albine.

— Ce face? a șoptit Moran.

Mi-a venit să-i spun că se roagă.

— Habar n-am.

— Un stup sălbatic, a șoptit iar Moran, deasupra lui. Pe stejarul ăla. Îl vezi?

Nu-l vedeam.

— Ce crezi, o fi vreun apicultor?

Moran, la început, nu mi-a răspuns. Omul cu albinele n-avea mască de apicultor, cu toate că albinele se-așezaseră în strat pe combinezonul și pe fața lui. Simplul fapt că mă uitam la el îmi dădea mâncărimi și tremuriciuri pe piele. Avea capul ras și niște cicatrice-n formă de rozete. Încălțările rupte aduceau, mai degrabă, cu niște papuci.

— Nu știu. Crezi că putem trece de el?

— Da' dacă se fac roi? am întrebat, amintindu-mi de-un film de groază cu albine.

O jumate de cărare se desfăcea din drumul de cai chiar acolo unde eram. Și eu, și Moran am avut aceeași idee. Moran a luat-o primul pe-acolo, ceea ce nu-i chiar atât de curajos cum pare, când pericolul e-n spatele tău. După câteva meandre și cotituri, s-a răsucit pe călcâie, c-un aer întrebător, și-a șuierat printre dinți:

— Ascultă!

Albine? Pași? Se-auzeau din ce în ce mai tare?

Cu siguranță!

---

1 Revistă de benzi desenate despre aventuri din timpul războiului, publicată între 1974 și 1986.

Am luat-o la fugă, să ne salvăm viețile, străpungând val după val de frunze ca de ceară și tufe de ilice usturătoare. Pământul brăzdat de rădăcini se legăna și se balansa, și se-nălța, și se cobora.

Într-o adâncitură mocirloasă, căptușită cu straturi de iederă și vâsc, ne-am prăbușit, eu și Moran, mult prea sleiți, ca să mai facem fie și-un pas în plus. Nu-mi plăcea locul ăla. Un eventual asasin acolo te-ar fi dus, ca să te sugrume și să te-ngroape, așa de sumbră era vâlceaua. Eu și Moran am ascultat, să ne dăm seama dacă-i auzeam pe urmăritori. E greu să-ți mai ții respirația, când ai un junghi.

Albinele însă nu ne urmăreau. Nici bărbatul nu ne urmărea.

Poate că numai pădurea era de vină, fiin'că ne speria, ca să se-amuze pe seama noastră.

Moran a horcăit pe nas, trăgându-și flegma-napoi și-nghițind-o.

— Presupun că ne-a pierdut urma.

— Așa presupun și eu. Dar unde a dispărut drumul de cai?

Strecurându-ne pe unde lipsea o stinghie dintr-un gard năpădit de mușchi, ne-am trezit la capătul de jos al unei pajiști pline de hârtoape. Mușuroaie de cârtițe se-nălțau ca niște movilițe ici-și-colo. Un conac mare și tăcut, cu porțiuni ca niște turnulețe, ne urmărea din partea de sus a povârnișului. Un soare ca o bomboană fondantă se dizolva-ntr-un iaz taluzat. Muște supraîncălzite făceau ture de *grand-prix* pe deasupra apei. Copacii, mai înfloriți ca oricând, păreau o spumă crem în fierbere lâng-o estradă ruginită de fanfară. Pe-un soi de terasă care-nconjura conacul, erau carafe de suc de lămâie și portocală proaspăt stors, puse pe mese pliabile. Cum ne uitam noi, am văzut un turn de pahare de hârtie, înclinat de vânt. Unele chiar se rostogoleau pe pajiște-n direcția noastră. Nici măcar un suflet, pe nicăieri.

Nici măcar un suflet de om.

— Doamne, i-am spus lui Moran, ce-aș mai bea un pahar de suc de-ăla.

— Și eu. Trebuie să fie vreo petrecere de primăvară sau așa ceva.

— Da, bine, dar unde-i toată lumea? (Îmi simțeam gura sărată și uscată ca o sărățea.) Nu se poate să fi-nceput deja. Hai să mergem, pur și simplu, să ne luăm singuri. Dacă ne vede cineva, ne purtăm ca și cum aveam de gând să plătim. O să coste, cât?, doi sau cinci penny.

Nici lui Moran planul ăsta nu-i plăcea. A zis:

— Bine.

Dar ni se făcuse gura pungă.

— Hai, atunci.

Albine mari și pufoase pluteau ca drogatele-n tufele de levănțică.

— Tăcut, nu crezi? a șoptit Moran, parcă prea tare.

— Mda.

Unde erau atracțiile petrecerii, totuși? Roata norocului, la care câștigai o sticlă de cidru Pomagne? Lada cu nisip în care scormoneai după coji de ouă? Standul cu pahare de vin, în care-ncercai să nimerești cu mingea de ping-pong?

De-aproape, ferestrele conacului nu ne-arătau nimic altceva decât pe noi înșine-n grădina reflectată. În carafa de suc de portocale, tocmai se-necau niște furnici, așa că Moran a ținut paharele de hârtie, în timp ce eu turnam din sucul de lămâie. Cântărea o tonă, carafa aia, și cuburile de gheață din ea pârâiau. Mi-au înghețat amândouă mâinile. Circulă tone de povești în care li se-ntâmplă tot felul de lucruri rele străinilor care-și iau singuri din mâncare și băutură.

— Noroc!

Și Moran, și eu ne-am prefăcut că ne ciocneam paharele de hârtie, înainte să bem din ele.

Sucul mi-a lăsat în gură o senzație de rece și umed ca-n decembrie, și parcă din mine tot a țâșnit un „Ah!!".

Conacul și-a căscat pântecul, și-o mulțime de bărbați și femei s-au vărsat afară din el pe ușile deschise larg, fiecare bleotocărind în legea lui. Deja ne fusese tăiată calea de retragere. Cei mai mulți dintre pensionarii conacului purtau aceleași combinezoane turcoaz, ca și omul cu albinele. Unii, ca-vai-de-ei, erau împinși în cărucioare de infirmiere-n costume de infirmiere. Alții se mișcau singuri, dar spasmodic, parc-ar fi fost niște roboți stricați.

Înfiorat de groază, am priceput.

— Casa de nebuni din Malvernul Mic! i-am șoptit lui Moran.

Dar nu mai era lângă mine, Moran. L-am zărit fugar, tocmai dincolo de pajiște, cum se strecura-napoi pe unde lipsea o stinghie din gard. O fi crezut că eram chiar în urma lui, sau poate mă lăsase baltă, pur și simplu. Dar dacă și eu încercam s-o tai și mă prindeau, însemna că șterpeliserăm din suc. Mami și tati ar fi aflat că eram un hoț. Chiar dacă nu mă prindea nimeni, tot puteau trimite oameni cu câini după noi.

Așa că n-am avut de ales. Trebuia să rămân și să caut pe cineva căruia să-i plătesc.

— Augustin Moans a evadat! (O infirmieră cu părul ca o mătură a intrat hodoronca-tronca-n mine.) Supa dăduse în clocot, dar el nu era pe nicăieri!

— Vorbiți despre – mi-am înghițit saliva – omul din pădure? Omul cu albinele? E-n direcția aia. (Am arătat cu degetul în direcția corectă.) Unde e drumul de cai. Dacă vreți, pot să v-arăt eu.

— Augustin Moans! (Abia acum s-a uitat ca lumea la mine.) De unde *știi* tu?

— Nu, mă confundați cu-altcineva. (Am dat să zic: „Numele...“, dar Călăul nu m-a lăsat.) Mă cheamă Jason.

— Crezi că și *eu* sunt ca ăștia, nebună? Știu *foarte* bine cine ești! *Tu*, care ai plecat în căutarea ta copilărească, tocmai a doua zi după ce ne-am *căsătorit*! După idiotul ăla de Ganache! După o promisiune făcută pe terenul de joacă! Ai *jurat* că mă *iubești*! Dar, cum ai auzit un țipăt de bufniță printre copaci, ai și luat-o din loc, și pe mine m-ai lăsat cu burta la gură, și... și... și...

M-am dat înapoi.

— Pot să plătesc pentru ce-am băut, dacă...

— Ba nu poți deloc! Uite-aici! (Coșmarul ăla de infirmieră m-apucase de braț și mă ținea strâns.) Consecințe! (Mi-a fluturat încheietura mâinii ei pe la nas.) Consecințe! (Niște cicatrice hidoase, pur și simplu hidoase cicatrice i se-ntretăiau peste vene.) Asta o fi „iubirea“? Așa o fi când iubești, cinstești și asculți? (Tot vorbind, îmi spuzea fața cu stropi de scuipat, așa că mi-am închis ochii și-am întors capul.) Cine ți-a dat *ție* dreptul de-a supune pe *oricine* la *așa ceva*?

— Rosemary! a strigat o altă infirmieră. Rosemary! De-o *sută* de ori ți-am *spus* că n-ai voie să-mprumuți din uniformele noastre, sau nu ți-am spus? (Avea un accent scoțian dătător de siguranță.) Sau nu ți-am spus? (A făcut liniștită semn cu capul către mine.) E și puțin cam tânăr pentru tine, Rosemary, și mă-ndoiesc să se afle pe lista noastră oficială de invitați.

— Și ți-am spus de *zece mii* de ori, s-a răstit Rosemary, sau nu ți-am spus? Mă cheamă *Yvonne*! Sunt Yvonne *de Galais*! (Nebuna vie și reală de la casa de nebuni din Malvernul Mic s-a-ntors iar către mine.) Atenție aici. (Îi mirosea respirația a Dettol și-a miel.) Nu există niciodată *ceva*! De ce? Pentru că *totul* se transformă deja în *alt*-ceva!

— Haide-acuma, vino, a mânat-o adevărata infirmieră pe Rosemary, cum ar fi mânat un cal speriat. Dă-i drumul băiatului, ei, ce zici? Sau trebuie să-i chemăm pe băieții ăia voinici? Ă, ce zici, Rosemary?

Nu știu ce m-așteptam să se-ntâmple dup-aceea, dar nu ce-a urmat. Din străfundurile ființei lui Rosemary, s-a-nălțat o tânguire care parcă i-a scos maxilarul din țâțâni, mai amplă și mai *sonoră* decât orice strigăt omenesc auzit *vreodată* de mine, care s-a răspândit ca zgomotul unei sirene de poliție, dar mult mai încet și, deci, cu-atât mai trist. Într-o clipă, orice zărghit, infirmieră și doctor de pe pajiște a-ncremenit și s-a transformat în statuie. Rosemary și-a spus tânguirea din ce în ce mai asurzitoare, mai sfâșietoare, mai însingurată. Aveau s-o audă oamenii de la un kilometru distanță, poate chiar de la doi. Pentru cine urla? Pentru Grant Burch și pentru încheietura pe care și-o rupsese. Pentru nevasta domnului Castle și nervii ei molipsitori. Pentru tata lui Moran și bețiile lui otrăvite. Pentru băiatul ăla de la școala de corecție, pe care-l dăduse Bursucul de mâncare câinilor lui. Pentru Pleoșc, fiin'că ieșise din burta maică-sii prea devreme. Pentru clopoțeii pe care vara urma să-i veștejească. Și, chiar dac-ai fi străpuns ruguri masive, dacă te-ai fi agățat cu ghearele de cărămizi fărâmicioase și te-ai fi coborât în tunelul ăla pierdut, în văgăuna aia mult-trâmbițată, aflată undeva jos de tot, sub Colinele Malvern, chiar și acolo, mai mult ca sigur, tânguirea aia care se-nvârtea-n jurul propriei cozi te-ar fi găsit, fără doar și poate, chiar și-acolo.

Pietrele

Nu-i venea să creadă nimănui.

La-nceput, ziarele n-au avut voie să spună care dintre navele noastre de război fusese lovită, din cauza Legii Secretelor Oficiale. Dar acum, se dădea la BBC și la ITV. HMS *Sheffield*. O rachetă *Exocet*[1], lansată de pe un avion *Super Étendard*[2], izbise fregata și „a provocat un număr neconfirmat de explozii puternice". Mami, tati, Julia și cu mine stăteam cu toții împreună-n camera de zi (pentru prima oară de-o veșnicie) și ne uitam la televizor în tăcere. Nu era vreo filmare a bătăliei. Doar o fotografie mizeră a unui vapor care vomita fum, în timp ce Brian Hanrahan[3] descria felul în care supraviețuitorii fuseseră salvați de HMS *Arrow* sau de elicopterele Sea King. *Sheffield* nu se scufundase încă, dar, în condițiile iernii din Atlanticul de Sud, era numai o chestiune de timp. Patruzeci dintre oamenii noștri erau încă dați dispăruți și cel puțin încă o dată pe atâția suferiseră arsuri grave. Ne gândeam întruna la Tom Yew, de pe HMS *Coventry*. E cumplit să recunoști așa ceva, dar toată lumea din Black Swan Green răsufla ușurată că nu era vorba decât de *Sheffield*. Oribil. Până azi, Războiul Malvinelor[4] fusese un fel de Cupă Mondială. Argentina o fi având ea o echipă

---

1 „Pește zburător" (fr.), model de rachetă anti-navală de producție franceză.

2 „Super-Stindard" (fr.), model de avion de luptă de producție franceză, aflat și în dotarea a forțelor armate argentiniene, în timpul Războiului Malvinelor.

3 Brian Hanrahan (1949-2010), corespondent al postului BBC, cunoscut cel mai bine pentru relatările făcute de la fața locului, în timpul Războiului Malvinelor.

4 Insulele Malvine (sau Falkland, în limba engleză) sunt un arhipelag situat în sudul Oceanului Atlantic și aflat sub administrație britanică. În

de fotbal puternică, dar, în materie de forță militară, nu-i decât o republică de carne de vită. Numai dacă te uitai, cu trei săptămâni în urmă, cum plecase Forța de Intervenție de la Plymouth și Portsmouth, era evident că Marea Britanie avea să-i bată măr pe argentinieni. Fanfare militare pe cheiuri, și femei făcând cu mâna, și-o sută de mii de iahturi și sirene, și arce de apă lansate de pe navele de stingere a incendiilor. Aveam acolo așa: HMS *Hermes*[1], HMS *Invincible*, HMS *Illustrious*[2], SAS[3]-ul, SBS[4]-ul, elicopterele Puma și Lynx, rachetele Rapier, Sidewinder și Sea Skua, torpilele Tigerfish, și-l aveam pe amiralul Sandy Woodward. Vasele argentinienilor erau niște hârdaie botezate după generali spanioli cu mustăți caraghioase. Alexander Haig nu putea recunoaște public, în caz că Uniunea Sovietică ar fi trecut de partea Argentinei, dar până și Ronald Reagan era de partea noastră.

Dar acum, puteam, de fapt, să *pierdem*.

Foreign Office[5] încerca să reporneească negocierile, dar *junta* ne trimisese la plimbare. Aveam să rămânem fără nave, înainte să rămână ei fără *Exocet*-uri. Cartea asta o jucau argentinienii. Cine putea spune că n-aveau dreptate? În fața palatului din Buenos Aires al lui Leopoldo Galtieri[6], mii de oameni scandau: „Simțim cât ești de măreț!“ iar și iar. Gălăgia mă-mpiedica să dorm. Galtieri stătea la balcon și se bucura de ea. Câțiva tineri își rânjeau fasolea-n fața camerelor noastre de filmat: „Renunțați! Plecați acasă! Anglia-i

---

lunile aprilie-iulie 1982, a avut loc Războiul Malvinelor, în care Argentina și Marea Britanie și-au disputat suveranitatea asupra insulelor. Britanicii au învins, cu pierderi mari de ambele părți.

1 Portavion din clasa Centaur, nava-amiral a forțelor britanice în Războiul Malvinelor.

2 Navele *Invincible* și *Illustrious* sunt două portavioane ușoare.

3 *Special Air Service*, trupă de elită a Armatei Britanice, folosită mai ales în misiunile de comando pe teritoriu inamic.

4 *Special Boat Service*, trupă de elită a Marinei Britanice, inițial parte a SAS-ului.

5 Denumirea dată Ministerului de Externe britanic.

6 Leopoldo Fortunato Galtieri Castelli (1926-2003), general argentinian, comandantul ultimei junte militare dinaintea restaurării conducerii civile și președinte al Argentinei în anii 1981-1982, până după victoria britanicilor în Războiul Malvinelor, a căror invazie inițială el a ordonat-o.

bolnavă! Anglia-i pe moarte! Istoria spune că Malvinele aparțin Argentinei!“

— Haită de hiene, a comentat tati. Britanicii ar dovedi puțină bună-cuviință. Au fost *omorâți* oameni, pentru Dumnezeu! Asta-i diferența dintre noi și ăștia. Uitați-vă și voi puțin la ei!

Tati s-a dus la culcare. Doarme-n camera de oaspeți pentru moment, fiin'că-l doare spatele, deși mie mi-a spus mami că motivul e că se-agită și se răsucește atât de mult. Probabil că amândouă-s motivele. Au avut o adevărată ceartă-n seara asta, și-ncă la cină. Cu mine și Julia de față.

— M-am gândit..., a început mami.

— Ia-o mai ușor, a întrerupt-o-n glumă tati, cum avea obiceiul.

— ...c-ar fi momentul potrivit s-amenajăm acea grădină alpină.

— Ce grădină? Albină?

— *Alpină*, Michael.

— Ți-ai obținut deja bucătăria nouă și sclipitoare de la Lorenzo Hussingtree, a zis tati pe tonul lui de „Fii rezonabilă“. Ce-ți mai trebuie un morman de pământ, și cu stânci pe deasupra?

— Nu vorbește nimeni despre un morman de pământ. Grădinile alpine sunt făcute din pietre. Și mă gândeam și la un joc de ape.

Tati a râs prefăcut:

— *Ce*-i aia „joc de ape“, când îl ai acasă?

— Un iaz ornamental. O fântână, eventual, sau vreo cascadă miniaturală.

— A... (Tati a scos un zgomot care voia să zică: „I-auzi ce chestie!“)

— Vorbim deja de ani de zile, Michael, să facem ceva cu bucata aia de teren de lângă trandafiri.

— Poate că tu ai vorbit. Eu nu.

— Ba nu, am discutat despre asta înainte de Crăciun. Tu ai zis: „Anul viitor, poate“. Ca și anul dinainte, ca și anul dinaintea lui. Și-apoi, tu singur ai zis cât de frumos arată grădina alpină a lui Brian.

— Când?

— Toamna trecută. Și Alice a zis: „O grădină alpină ar da extraordinar în curtea voastră din spate". Iar *tu* ai fost de acord.

— Mama ta e-un dictafon uman, i-a spus tati Juliei.

Julia nu s-a lăsat înregimentată.

Tati a luat o gură de apă.

— Indiferent ce-am spus de față cu Alice, n-am vorbit *serios*. Eram doar politicos.

— Păcat că nu-i poți face parte și soției tale de aceeași curtoazie.

Eu și Julia ne-am uitat unul la altul.

— Ce anume scară de mărimi avem în minte? a vrut să știe tati, plictisit, adunând boabele de mazăre cu furculița. Vreo machetă la scară naturală a Districtului Lacurilor?

Mami a-ntins mâna dup-o revistă de pe bufet.

— Ceva cam așa...

— A, pricep. *Harper's Bazaar* scoate un număr special cu grădini alpine, așa că, bineînțeles, trebuie să ne facem și noi una.

— Kate are o grădină alpină simpatică, a zis Julia, pe un ton neutru. Cu buruieni cu tot.

— Mare noroc pe Kate, a zis tati și și-a pus ochelarii, ca să studieze revista. Foarte frumos, Helena, dar aici s-a folosit marmură italienească autentică.

— Exact, a zis mami, vrând să zică, de fapt: „Și marmură vreau să pun și eu".

— Ai măcar cea mai *vagă* idee cât costă marmura?

— Am chiar mai mult decât o idee. I-am telefonat unui grădinar peisagist din Kidderminster.

— De ce-ar trebui să scot *eu* bani – tati a aruncat revista pe podea – pentru o stivă de pietre?

Mami face un pas înapoi, de obicei, în fața unui asemenea argument, dar nu și azi:

— Deci pentru tine este în regulă să cheltuiești șase sute de lire pe cotizația de membru al unui club de golf, la care nu te duci *mai*-niciodată; în schimb, nu este în regulă ca eu să aduc îmbunătățiri proprietății noastre comune?

— Terenul de golf, a zis tati, făcând sforțări să nu țipe, așa cum am încercat să-ți spun iar, și iar, și iar, și iar, și iar, este locul unde se fac înțelegerile. Inclusiv promovările-cheie. Poate că *mie* nu-mi

place. Poate că *ție* nu-ți place, dar asta e. Și Craig Salt nu joacă golf pe terenuri publice.

— Nu ridica furculița la mine, Michael!

Tati nu și-a pus furculița jos.

— Eu sunt cel care aduce pâinea în această familie, și eu nu cred că este nerezonabil din partea mea să cheltuiesc măcar o parte, dracului, din salariul meu așa cum cred eu de cuviință.

Mie mi se răcise piureul de cartofi.

— Cu alte cuvinte, și-a-mpăturit mami șervetul, îmi spui să rămân la făcutul de gemuri și să las deciziile adulte în seama cui poartă pantaloni?

Tati și-a dat ochii peste cap. (Pe mine m-ar omorî dac-aș face la fel.)

— Păstrează-ți textele cu emanciparea femeilor pentru când ești cu prietenele tale de la Institutul pentru Femei, Helena. Cu frumosul te rog. Am avut o zi foarte lungă.

— Tratează-i de sus pe subalternii tăi din magazinele tale universale, până nu mai poți, Michael. (Mami a stivuit cu zgomot farfuriile și le-a dus la fereastra de comunicare cu bucătăria.) Dar nu încerca să faci asta și acasă. Cu frumosul te rog. Și *eu* am avut o zi foarte lungă. (Apoi s-a dus la bucătărie.)

Tati a rămas uitându-se la scaunul ei gol.

— Ia spune, Jason, cum a fost la şcoală?

Mie mi s-a strâns nod stomacul. Călăul nu m-a lăsat să răspund: „Nu foarte rău".

— Jason? (Vocea lui tati s-a-ncins la roșu.) Te-am întrebat cum a fost la școală.

— Bine, mulțumesc. (De fapt, a fost o zi de rahat. Domnul Kempsey m-a muștruluit pentru firimiturile de chec din cartea de muzică, iar domnul Carver mi-a spus că eram la fel de „bun ca piciorul de lemn" la hochei pe iarbă.)

O auzeam cu toții pe mami cum râcâia farfuriile-n chiuveta de la bucătărie. Cuțit pe porțelan, un hârșâit șuierat.

— Excelent, a zis tati. Dar la tine, Julia?

Înainte ca soră-mea s-apuce să spună o vorbă, o farfurie s-a făcut țăndări pe podeaua bucătăriei. Tati s-a ridicat brusc de pe scaun.

— Helena?

Voioşia-i dispăruse.

Răspunsul lui mami a fost să trântească ușa din spate.

Tati s-a speriat și s-a dus după ea.

Ciorile croncăneau în jurul clopotniței de la Sfântul Gabriel.

Julia și-a umflat obrajii.

— De trei stele?

Făcând o mutră pleoștită, am ridicat patru degete.

— Nu-s decât niște frecușuri mai contondente, Jace, a zâmbit Julia, curajoasă. Nimic altceva. Există-n mai toate căsniciile. Serios. Nu-ți face griji.

V-AM PRINS

Doamna Thatcher l-a făcut *praf* pe-un tâmpit-și-trei-sferturi cu papion de la BBC1, astă-seară. Individul zicea că scufundarea *Generalului Belgrano*[1] în afara Zonei de Totală Excludere[2] era greșită și moral, și legal. (De fapt, noi l-am scufundat pe *Belgrano* cu câteva zile-n urmă, dar abia acum ziarele au făcut rost de fotografii și, de când cu *Sheffield*, avem simpatie *zero* pentru nenorociții de-argentinieni.) Doamna Thatcher și-a-nfipt privirile de un albastru de vitraliu-n dobitocul ăla și i-a explicat cum s-a fâțâit crucișătorul dușman toată ziua, când înăuntrul, când în afara Zonei. I-a spus cam așa ceva: „Tații și mamele din țara noastră nu m-au ales prim-ministru al acestei țări ca să pun în joc viețile fiilor lor în disputele pe marginea unor subtilități juridice. Trebuie să vă reamintesc, oare, că suntem o țară în *război*?“ Tot studioul a ovaționat-o, după cum a ovaționat-o și toată țara, bănuiesc, mai

---

1 Crucișător ușor al Marinei militare argentiniene, scufundat de un submarin britanic în timpul Războiului Malvinelor, acțiune în care au murit 323 de militari.

2 Zonă stabilită de forțele de intervenție britanice, sub forma unui cerc având raza de 200 de mile nautice, calculată din centrul Arhipelagului Malvinelor, în care orice navă maritimă sau aeriană putea fi atacată în timpul războiului anglo-argentinian din 1982.

puțin Michael Foot[1], Red Ken Livingstone[2], Anthony Wedgwood Benn[3] și toți ceilalți săriți de stângiști. Doamna Thatcher e-a naibii de *marfă*. E-atât de puternică, de calmă, de sigură pe ea. Nici nu se compară cu-alde Regina, care n-a suflat o vorbuliță de când a-nceput războiul. Unele țări, ca Spania, spun că n-ar fi trebuit să tragem în *Belgrano*, dar singurul motiv pentru care atât de mulți argentinieni s-au înecat a fost că restul navelor din convoiul ăla s-au risipit în toate direcțiile și n-au sărit în ajutorul propriilor camarazi. La noi, Marina Regală n-ar lăsa-n *vecii vecilor* niște britanici să se-nece-n așa hal. Și-oricum, când te-nrolezi în armata sau marina militară a *oricărei* țări, ești plătit să-ți riști viața. Ca Tom Yew. Acum, Galtieri încearcă să ne readucă *el* pe noi la masa negocierilor, dar Maggie i-a spus că *ea* nu discută decât un singur lucru, și-anume Rezoluția 502 a Națiunilor Unite, retragerea necondiționată a Argentinei de pe teritoriul britanic. Nu-știu-ce diplomat argentinian de la New York, care o ținea una și bună că *Belgrano* se afla în afara Zonei, a spus că Marea Britanie nu mai domină mările, ci doar își mărește dominația. Ziarul *Daily Mail* a comentat că e tipic pentru orice-mpinge-hârtii neo-latin bătut în cap să facă remarci stupide în chestiuni de viață și de moarte. Tot *Daily Mail* zice că argentinienii ar fi făcut bine să se gândească la consecințe înainte să-și înfigă porcăria de drapel albastru-cu-alb în pământul coloniei noastre suverane. Au perfectă dreptate cei de la *Daily Mail*. Tot *Daily Mail* zice că singurul motiv pentru care Galtieri a invadat Malvinele a fost ca să distragă atenția de la felul cum erau torturați, omorâți și prăvăliți din elicoptere în mare oamenii de sub conducerea lui. Și aici au perfectă dreptate cei de la *Daily Mail*. După cum *Daily Mail* zice că patriotismul marca Leopoldo Galtieri e ultimul refugiu al ticăloșilor. Au la fel de multă dreptate, cei de la *Daily Mail*, ca și

---

1 Michael Mackintosh Foot (1913-2010), lider al partidului laburist în anii 1980.

2 Kenneth Robert Livingstone (n. 1945), zis Red Ken (Ken cel Roșu), lider al Consiliului Londrei Mari în 1981, de orientare democrat-socialistă (extremă stânga).

3 Anthony Wedgwood Benn (1925-2014), politician laburist, care a renunțat la un titlu nobiliar, pentru a putea fi în continuare parlamentar.

Margaret Thatcher. Toată Anglia s-a transformat într-un izvor de energie. Lumea face cozi în fața spitalelor, ca să doneze sânge. Domnul Whitlock şi-a consumat cea mai mare parte a orei de biologie, spunându-ne cum *anumiți* tineri patrioți au mers cu bicicletele la spitalul din Worcester, ca să doneze sânge. (Știam cu toții că vorbea despre Gilbert Swinyard și Pete Redmarley.) O asistentă le-a spus că sunt prea tineri. Așa încât domnul Whitlock îi scria lui Michael Spicer, deputatul nostru din Parlament, ca să se plângă de felul în care copiilor din Anglia nu li se respectă dreptul de-a contribui la efortul de război. Scrisoarea lui a și fost publicată-n *Malvern Gazetteer*.

Datorită lui Tom, Nick Yew este un erou al școlii. Nick a zis că povestea cu HMS *Sheffield* n-a fost decât o întâmplare nefericită. Sistemele noastre anti-rachetă vor fi modificate-n așa fel încât de-acum înainte să doboare din aer *Exocet*-ele. Ziarul *The Sun* plătește 100 de lire sterline pentru cel mai bun banc despre argentinieni. Eu nu știu bancuri, în schimb țin o evidență a războiului. Decupez articole din ziare și reviste. Neal Brose ține o evidență la fel. Își face socoteala c-o să valoreze o avere peste douăzeci sau treij' de ani de-acum încolo, când Războiul Malvinelor nu va mai fi decât istorie. Dar toat-această fierbere n-o să se-acopere *niciodată* de praf și uitare prin arhive și biblioteci. N-are cum. Oamenii o să-și amintească *totul* despre Insulele Malvine, pân' la sfârșitul lumii.

Mami stătea la masa din sufragerie, înconjurată de hârtii bancare, când m-am întors eu de la școală. Cutia ignifugă pentru documente a lui tati era deschisă lângă ea, pe masă. Am întrebat-o, prin fereastra de comunicare cu bucătăria, dac-avusese o zi bună.

— Nu tocmai „o zi bună", mi-a răspuns mami, fără să-și ia ochii de pe calculator. Dar în mod sigur a fost o adevărată revelație.

— Asta-i bine, am zis eu, nu foarte convins.

Am înghițit doi biscuiți digestivi și-un pahar de suc Ribena. Toate prăjiturile Jaffa le umflase Julia, fiin'că azi rămăsese acasă şi repeta pentru examenele de nivel A. Vacă lacomă.

— Ce faci acum?

— Vreau să mă dau cu placa. (Mai bine-aș fi făcut să mă duc sus.) Ce-avem la masă?

— Broască râioasă.

Un răspuns nebășcălios la o întrebare simplă – atâta voiam.

— Nu face tati, de obicei, extrasele de cont și-alte alea?

— Ba da, s-a uitat mami, în sfârșit, la mine. Și nu crezi că pe norocosul de taică-tu-l așteaptă o surpriză plăcută, când se-ntoarce-acasă?

Ceva răutăcios i se simțea-n glas. Iarăși mi s-au înnodat mațele, și-ncă atât de strâns, că nu reușeam să scap de senzație.

Mi-ar fi plăcut mie să mâncăm broască râioasă la cină, în loc de morcovi la cutie, fasole coaptă și chifteluțe de carne marinate de la Heinz. O farfurie-ntreagă de culoare oranj-maronie. Mami *e*-n stare să gătească mâncare adevărată, de pildă când vin rudele-n vizită. Însă acum e-ntr-un fel de grevă la locul de muncă, până-și capătă grădina alpină, din câte-nțeleg. Tati a zis că e „delicios din cale-afară". Nu și-a mai bătut capul să-și camufleze sarcasmul. Nici mami, de altfel: „Mă *bucur* c-așa ți s-a părut". (Ce-și spun mami și tati, în ultima vreme, e departe ca de la cer la pământ de ce vor să spună, de fapt.) Nimic altceva n-au vorbit, pe tot parcursul mesei, sau aproape. Budinca de mere avea o consistență spongioasă. Dâra de sirop lăsată de lingura mea era calea de urmat a pușcașilor noștri marini. Ca să nu mai bag în seamă atmosfera, i-am condus vitejește pe băieții noștri, în salturi peste troienele de cremă de lapte, spre victoria finală de la Port Stanley[1].

Era rândul Juliei să se ocupe de vase, dar deveniserăm, ea și cu mine, un fel de aliați în ultimele câteva săptămâni, așa că i le-am șters eu. Soră-mea nu e absolut insuportabilă chiar tot timpul. Unde mai pui că mi-a vorbit puțin despre Ewan, prietenul ei, în timp ce ne ocupam de vase amândoi. Mama lui cântă-n Orchestra Simfonică din Birmingham. E percuționistă și plesnește-ntre ele talgerele, bubuie-n tobele mari, de-ți vine să și râzi când auzi cum sună. Dar Călăul nu mă slăbește aproape deloc de la ultima ceartă-ntre mami și tati, când mami a spart farfuria. De-aia o și las pe Julia să vorbeasc-aproape numai ea. Războiul a

---

1 Sau, pur și simplu, Stanley, capitala Insulelor Malvine.

devenit primul lucru la care mă gândesc dimineața și ultimul în gândurile mele seara, și-atunci e plăcut să mai auzi vorbindu-se și despre altceva. Lumina soarelui de-amurg inunda josul văii, între grădina noastră și Malvern.

Lalelele erau vinetii ca niște prune, albe ca spuma și aurii precum gălbenușul de ou.

Mami și tati probabil că-și declaraseră o stranie-ncetare a focului, câtă vreme fusesem în bucătărie, fiin'că după spălatul vaselor se așezaseră la masă și păreau să discute normal despre ce zi avusese fiecare și alte alea. Julia-i întrebase dacă voiau câte-o cană de cafea, iar tati a zis:

— Ar fi minunat, draga mea.

Mami a zis:

— Mulțumesc, iubito.

Eu mi-am spus că interpretasem total greșit semnele, când ajunsesem acasă de la școală, și-atunci nodul din stomac mi s-a mai desfăcut puțin. Tati îi spunea lui mami o istorioară amuzantă, despre cum îi dăduse voie șeful său, Craig Salt, stagiarului Danny Lawlor să-i șofeze mașina sport DeLorean pe-o pistă de carting, într-o deplasare de schimb de experiență, la un sfârșit de săptămână. Așa că eu, în loc s-o șterg la etaj, m-am dus în camera de zi, să mă uit la *Lumea de mâine*[1] la televizor.

Așa se face c-am auzit-o pe mami declanșându-și ambuscada:

— Michael, apropo. De ce-ai încheiat o a doua ipotecă la NatWest Bank în ianuarie, pentru cinci mii de lire?

Cinci *mii* de lire! Casa noastră n-a costat decât douășdouă!

În viitor, așa zice *Lumea de mâine*, mașinile o să se conducă singure, de-a lungul unor benzi încastrate-n drumuri. Noi n-o să facem decât să ne introducem destinația. Neam de accident de circulație n-o să mai fie niciodată.

— Ce-am făcut, ne-am băgat nasul în conturile mele, nu-i așa?

— Dacă nu m-aș fi uitat prin situația financiară, aș fi și-acum într-o stare de inocentă necunoaștere, nu crezi?

---

1 *Tomorrow's World*, emisiune pe teme de dezvoltare în știință și tehnologie, difuzată de BBC din 1965 până în 2003.

— Așa, deci. Pur și simplu te-ai dus în biroul meu și te-ai servit.

Tati, m-am gândit eu, *tati! Nu-ncepe cu-așa ceva.*

— Tu-mi spui pe *bune* – vocea lui mami a început să tremure –, îmi spui mie, *mie,* Michael, *mie,* că n-am voie să intru în biroul tău? Că fișetele tale îmi sunt interzise și *mie,* la fel cum le sunt copiilor? Asta îmi spui?

Tati n-a zis nimic.

— Spune-mi că sunt demodată, dar eu cred că o soție care descoperă că soțul ei s-a înglodat în datorii până-n gât, cu nici mai mult, nici mai puțin de cinci *mii* de lire sterline, are dreptul să primească niște nenorocite de răspunsuri la obiect.

M-am simțit îngrețoșat, înfrigurat și-mbătrânit.

— Și de unde, mă rog, a zis tati într-un târziu, acest interes brusc pentru contabilitate?

— De ce ne-ai reipotecat casa?

Prezentatorul *Lumii de mâine* stătea lipit de tavanul studioului. „Savanții britanici visează la o legătură chimică mai puternică decât gravitația! Puteți să vă puneți viața în joc!“ – a rânjit el.

— Bine. Păi, atunci, să-ți *spun* de ce, nu?

— Chiar asta vreau să faci.

— Reeșalonare.

— Acuma încerci, a zis mami, prefăcându-se că râde, să mă amețești de cap cu jargoane?

— Nu-i deloc jargon. Se numește reeșalonare. Te *rog,* nu mă lua *tu* cu istericale, numai pentru că...

— Dar *cum* te-aștepți, Michael, să-ți răspund? Pui garanție casa noastră? Înseamnă că banii sunt plătiți în pachețele mici Dumnezeu știe unde. Sau poate Dumnezeu știe *cui*?

Tati a rămas tăcut ca moartea.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Eu te întreb politicos ce *anume* se petrece – s-a tras mami înapoi de la o margine oarecare de prăpastie –, și tu nu-mi dai decât răspunsuri evazive. Poți să-mi spui ce-ar trebui să cred? Te rog? Nu înțeleg ce se...

— *Exact,* Helena! Mulțumesc! Ai pus degetul tocmai unde trebuia! *Nu* înțelegi! Am luat împrumutul, pentru că eram într-un

deficit! *Știu* că banii trebuie drămuiți de oamenii *simpli*, dar, așa cum vei fi constatat în timpul micii tale acțiuni de Sherlock Holmes din această după-masă, avem niște rate ale dracului de mari de plătit, ca să ținem pasul cu *prima* ipotecă! Polițe de asigurare pentru toate nimicurile pe care insiști să le cumpărăm! Și facturile la utilități! Slăvita bucătărie pe care ai vrut-o și noul tău nenorocit de serviciu de masă Royal Doulton, pe care o să-l folosim ca să-i impresionăm pe sora ta și pe Brian, de cel mult două ori pe an – pentru toate e de plătit! Pentru mașina ta, pe care vrei s-o înlocuim ori de câte ori se demodează scrumiera dinăuntru! Iar acum, acum... ai hotărât că viața nu mai merită s-o trăim fără... noi aventuri în domeniul grădinăritului peisagist!

— Mai *încet*, Michael! Te-aud copiii.

— Pe *tine* nu pare să te-ngrijoreze niciodată.

— Acuma *tu* ajungi la istericale.

— Exact. Istericale. Foarte bine. Ai cerut o sugestie, Helena, și uite care-i sugestia mea. Să-ți petreci viața și tu, câtă vreme nu dormi, în ședințe, și-n alte și-alte... blestemate de ședințe, să fii arătată cu degetul pentru personalul insuficient, pentru lipsurile din stocuri, pentru bilanțurile nesatisfăcătoare. Îți propun să-ți dai și *tu* peste cap ceasul interior cu douăzeci, douăzeci-și-cinci, treizeci de mii de mile făcute pe șosea în *fiecare* an! Și-atunci, *numai atunci*, ești bine-venită să-mi vorbești mie de istericale. *Până* atunci, ți-aș fi recunoscător dacă nu mi-ai mai cere socoteală despre felul în care prefer *eu* să jonglez cu facturile *tale*.

Tati a luat-o pe scări în sus, călcând apăsat, apoi l-am auzit izbind sertarele fișetelor.

Mami n-a părăsit sufrageria. *Doamne*, sper să nu plângă.

Mi-aș dori ca *Lumea de mâine* să se caște și să mă-nghită.

*

Războiul e-o licitație la care oricine poate plăti cel mai mult în stricăciuni, și să rămână-n picioare, câștigă. Veștile-s proaste. Brian Hanrahan a zis că debarcarea din golful San Carlos a fost ziua celor mai sângeroase pierderi ale Marinei Regale britanice, de după al Doilea Război Mondial. Colinele ne-au blocat radarele, și n-am văzut avioanele de luptă, până când au ajuns practic

deasupra noastră. Dimineața senină a fost un dar pentru argentinieni. Au atacat vasele principale, nu transportoarele de trupe, fiin'că, odată scufundată Forța de Intervenție, forțele noastre terestre ar fi fost ușor de lichidat. HMS *Ardent* a fost scufundat. HMS *Brilliant*, avariat. HMS *Antrim* și HMS *Argonaut*, scoase din luptă definitiv. La televizor, au fost arătate aceleași imagini toată ziua. Un avion *Mirage III Es* dușman se strecura ca rechinul pe un cer brăzdat de rachete *Seacat*, *Seawolf* și *Sea Slug*. Trombe de apă izbucneau în golf. Din coca lui *Ardent* se revărsa un fum negru. Pentru prima dată am văzut și noi Insulele Malvine propriu-zise. Fără copaci, fără case, fără garduri vii, fără culori care să despartă zonele cenușii de cele verzi. „Seamănă cu Hebridele", a zis Julia, și avea dreptate. (Am fost în Mull[1] acum trei ani, în cea mai ploioasă, dar și cea mai bună vacanță din istoria familiei Taylor. Eu am jucat fotbal de masă cu tati toată săptămâna. Eu eram Liverpool, el era Nottingham Forest.) Brian Hanrahan a relatat că numai datorită contra-atacului avioanelor *Sea Harrier* a putut fi evitată o catastrofă de proporții. A descris cum avionul dușman a fost doborât de un Harrier, cum s-a rotit ca o sfârlează chiar pe deasupra lui, până s-a prăbușit în mare.

Despre HMS *Coventry* n-a pomenit nimic în relatarea lui.

Dumnezeu știe, de-acum, cine mai câștigă și cine mai pierde. Circulă un zvon: că Uniunea Sovietică le-ar furniza fotografii din satelit argentinienilor, cu flota noastră, motiv pentru care ăia știu de fiecare dată unde să ne găsească. (Brejnev[2] ori e pe moarte, ori a murit, așa că nimeni nu știe ce se petrece la Kremlin.) Dacă-i *adevărat*, zicea Neal Brose, atunci Ronald Reagan o să *fie nevoit* să se implice, din cauză de NATO. Și-atunci, o să poată-ncepe al Treilea Război Mondial.

Ziarul *Daily Mail* a publicat o listă cu toate minciunile pe care junta militară din Argentina le spune oamenilor de-acolo.

---

1 *Isle of Mull* (este a doua insulă ca mărime din Hebridele Interioare, situate în largul coastelor Scoției.

2 Liderul sovietic, Leonid Ilici Brejnev, a murit în noiembrie 1982. Întâmplările evocate aici au avut loc cu șase luni mai devreme, în mai 1982. Dar, în aceeași lună mai 1982, Brejnev a suferit un atac cerebral sever.

M-am albit când am văzut-o. John Nott, ministrul apărării de la noi, niciodată nu ne-ar minți. Julia m-a-ntrebat: de unde știu că pe noi nu ne minte nimeni?

— Noi suntem britanici, i-am răspuns.

— Și de ce nu ne-ar minți autoritățile? mi-a-ntors-o Julia. Ca să ne-asigure că războiul nostru minunat merge ca uns, când el, de fapt, o ia pe tobogan în jos.

— Dar câștigăm, i-am răspuns eu – la care Julia mi-a spus că exact același lucru pretindeau și argentinienii, în același moment.

În același moment. Asta chiar că mă scoate din minți. Eu îmi scufund penița stiloului într-o sticlă cu cerneală, și un elicopter Wessex se zdrobește de-un ghețar în Georgia de Sud. Eu îmi așez echerul sub un anumit unghi pe caietul meu de matematică și o rachetă *Sidewinder* își fixează ținta pe-un avion *Mirage III*. Eu cu compasul desenez un cerc, iar un soldat din Gărzile Galeze se ridică în picioare, dintr-o tufă de grozamă în flăcări, și-ncasează un glonț între ochi.

Cum poate omenirea să meargă-nainte, ca și cum nimic din toate astea nu se-ntâmplă?

Mă schimbam de uniforma de școală, când un *vis* de MG argintiu a intrat pe Pajiștile Kingfisher. A cotit, a intrat pe aleea noastră de mașini și-a parcat sub fereastra camerei mele. Plouase toată după-masa, drept care avea capota ridicată. Îl vedeam prima dată, așadar, pe prietenul soră-mii, și-anume prin supraveghere aeriană. M-așteptam ca Ewan s-arate cam ca Prințul Edward[1], numai că el avea o explozie roșcată de păr, o puzderie de pistrui și mersul săltat. Purta o cămașă ca piersica sub un pulover lălâu indigo, pantaloni-burlan de culoare neagră, o curea dintr-alea ghintuite, care-ți atârnă larg de șold, și cizme ciocate cu ciorapi albi răsfrânți, cum poartă mai-toată lumea-n ultima vreme. Am zbierat în sus, către podul Juliei, c-a sosit Ewan. Câteva tropăituri, o sticlă răsturnată și Julia s-a stropșit: „Dracu'!" (Ce-or fi făcând fetele, înainte să iasă-n oraș? *Eoni* îi trebuie Juliei, ca să se pregătească. Dean Moran zice că și-ale lui sunt la fel.) Pe urmă, a urlat:

---

1 Edward Antony Richard Louis, conte de Wessex (n. 1964), fiul cel mic al reginei Elisabeta II a Marii Britanii și al Prințului-Consort Philip, duce de Edinburgh.

— MAMI! Vrei să deschizi tu?!

Mami se repezise deja-n lungul holului. M-am așezat la locul meu de observație de lunetist, pe palier.

— Ewan, presupun! (Mami-și luase vocea cu care liniștea nervozitatea oamenilor.) Mă bucur să te cunosc, dup-atâta timp.

Ewan însă nu arăta deloc nervos.

— Și eu realmente mă bucur să vă cunosc, doamnă Taylor.

Avea o voce snoabă, dar nu atât de snoabă ca snobismul pretins al lui mami.

— Julia ne-a povestit câte în lună și-n stele despre tine.

— Vai de mine! a zâmbit Ewan c-un aer de broscoi. Am încurcat-o.

— A, nu, nu! a râs mami, de parc-ar fi aruncat confetti. Numai de bine.

— Și mie mi-a povestit câte-n lună și-n stele despre dumneavoastră.

— Bine, bine. Mă rog. Foarte bine. Vrei să intri în casă, până când prințesa termină de... în fine, până termină?

— Mulțumesc.

— Așa. (Mami a închis ușa.) Julia ne spune că mergi la școala de la Catedrală? Într-a douăsprezecea?

— Chiar așa. La fel ca Julia. Examenele de nivel A sunt la un pas.

— Da, da. Și-ți... ăăă... place?

— Școala de la Catedrală? Sau examenele de nivel A?

— Ăăă..., a ridicat mami din umeri, zâmbind. Școala.

— E destul de încremenită într-ale ei. Dar n-aș vorbi-o de rău. Nu prea tare, cel puțin.

— Are și tradiția o mulțime de avantaje. Altfel, e foarte ușor să arunci și apa din cădiță, odată cu copilul.

— De acord cu dumneavoastră, din toată inima, doamnă Taylor.

— Mda. Bine. (Mami s-a uitat spre tavan.) Julia își aranjează acuma toate lucrurile. Aș putea să-ți ofer, eventual, un ceai, o cafea?

— Sunteți foarte amabilă, doamnă Taylor, a venit una-două scuza lui Ewan, dar cinele de aniversare ale mamei mele funcționează cu o precizie militărească. Dacă mă bănuiește numai că am de gând să întârzii, în zori mă paște plutonul de execuție.

— A, cred c-o înțeleg! Fratele Juliei nu coboară la masă, la cină, până nu e totul rece-bocnă. Mă scoate din sărite. Dar tot sper să rămâi la noi la masă, într-una din serile viitoare. Tatăl Juliei moare să te cunoască. (Asta-i ceva nou pentru mine.)

— Mă tem că m-aș dovedi o pacoste oribilă.

— Da' deloc!

— Ba, s-ar putea. Știți, sunt vegetarian.

— Asta-i o minunată scuză pentru a scoate cartea de bucate și a încerca un lucru aventuros. Îmi promiți să vii la noi la masă cândva, curând?

(Vegetarienilor tati le spune: „Brigada Cotletelor de Nuci".)

Ewan a zâmbit politicos, fără să spună concret că da.

— Ei, foarte bine. Ia să... mă duc eu să m-asigur că Julia știe c-ai venit, n-ar fi bine? Te deranjează dacă stai și aștepți aici doar un minut, două?

Ewan cerceta fotografiile de familie de deasupra telefonului. (Cea cu Jason bebeluș îmi face pielea de găină, dar părinții mei nu vor s-o dea jos.) L-am cercetat și eu pe Ewan, ființa misterioasă care, de fapt, *alege* să-și petreacă timpul liber cu Julia. Ba chiar își cheltuiește banii pe coliere, și discuri L.P., și chestii de-astea pentru ea. De ce?

N-a părut surprins, Ewan, când am coborât.

— Jason, corect?

— Nu, eu sunt *Treabă.*

— Nu-ți spune așa decât dacă e *pe bune* furioasă pe tine.

— Da, bine, adică-n fiecare minut al fiecărei ore a fiecărei zile.

— Nu-i adevărat. Ascultă-mă pe mine. Și, Doamne!, să fi auzit cum m-a făcut pe mine, când ea și-a petrecut dimineața întreagă la coafor – Ewan a făcut o mutră haioasă, vinovată –, și eu nici măcat n-am remarcat.

— Cum te-a făcut?

— Dac-aș repeta *verbatim,* a zis Ewan, coborându-și vocea, hălci de tencuială s-ar prăbuși din tavan, scandalizate. S-ar jupui tapetul de unul singur. Destul de proastă primă impresie le-ar face părinților tăi așa ceva, nu crezi? Îmi pare foarte rău, dar unele lucruri trebuie să rămână învăluite în secret.

Trebuie să fie *marfă* să fii Ewan. Să fii capabil, adică, să vorbești în felul ăsta. Îmi veneau în minte băieți mult mai răi, care mi-ar fi putut deveni cumnați.

— Pot să stau și eu la tine-n MG?

Ewan s-a uitat la ceasul Sekonda, mic și îndesat, de la mână, cu brățară metalică.

— De ce nu?

— Ei, cum îți place?

Volan învelit în piele de căprioară. Piele vișinie, finisaje-n furnir de-alun și metal cromat. Mânerul schimbătorului de viteze, mulat în palmă. Scaunele, date naibii, joase și-aerodinamice, cum te lăsau ele pe spate și te țineau în brațe. Licărire spectrală pe panoul de bord, când Ewan a răsucit cheia de pornire. Indicatoarele parcă pluteau în cadrane. Vântul, atenuat de capota de pânză întărită cu bitum. O incredibilă melodie umplea toată mașina de la patru difuzoare ascunse. („*Heaven*“, mi-a spus Ewan, degajat, dar mândru. „Talking Heads. David Byrne[1] e un geniu.“ Am dat din cap și-atât, ocupat cu senzațiile care mă-ncercau.) Parfum de portocală amărui, de la un aparat de-mprospătat aerul, de cristal. Abțibild cu Campania pentru Dezarmare Nucleară, lângă cel de înregistrare a vehiculului. *Doamne*, dacă *eu* aș avea o mașină ca MG-ul lui Ewan, păi, aș pleca din Black Swan Green mai repede ca un avion *Super Étendard*. Cât mai departe și de mami și tati, și de certurile lor de trei, patru și cinci stele. Departe și de școală, și de Ross Wilcox, Gary Drake, Neal Brose și domnul Carver. Dawn Madden ar putea veni cu mine, dar *nimeni* altcineva. De pe Falezele Albe de la Dover, aș face un salt gen Evel Knievel[2] peste Canalul Mânecii, peste răsăritul fără pată și fără păcat. Am ateriza, eu și ea, pe plajele din Normandia, iar de-acolo am porni mai departe spre sud, ne-am da vârste mai mari și-am lucra-n podgorii sau pe la cabanele de ski. Poeziile mele ar fi publicate

---

1 David Byrne (n. 1952), muzician scoțian, textier al formației americane Talking Heads. Piesa *Heaven* a fost lansată pe albumul *Fear of Music* (1979).

2 Robert Craig Knievel (1938-2007), aventurier american, care a făcut o mulțime de salturi cu motocicleta între 1965 și 1980.

de Faber & Faber, c-un portret al meu în creion pe copertă. Orice fotograf de modă european și-ar dori s-o pozeze pe Dawn. Școala noastră s-ar lăuda cu noi în broșura ei de prezentare, dar eu niciodată, nici-o-da-tă, nu m-aș mai întoarce la noroaiele din Worcestershire.

— Îți propun un schimb, i-am spus lui Ewan. Tancul meu *Big Trak* pe mașina ta MG. Poți să-i programezi pân' la douăj' de comenzi.

Ewan s-a prefăcut că suferea cumplit în fața unei oferte atât de ispititoare.

— Nu sunt convins c-aș putea să mă descurc în Worcester, cu toate sensurile unice, nici măcar cu un *Big Trak*. (Îi mirosea respirația a tic-tac-uri cu mentă și parcă m-a lovit și-un iz de *Old Spice*.) Îmi pare rău.

Julia mi-a bătut în geam, cu aerul amuzat al unui „Iete!" în priviri. Mi-am dat seama că plicticoasa de soră-mea era, de fapt, femeie. Își dăduse c-un ruj închis la culoare și purta la gât un colier de perle albăstrii, care-i aparținuse bunicii noastre. Am coborât geamul. Julia s-a uitat înăuntru la Ewan, apoi la mine, apoi la Ewan.

— Ai întârziat.

Ewan i-a dat mai încet pe cei de la Talking Heads.

— *Eu* am întârziat?

Zâmbetul ei n-avea nimic de-a face cu mine.

Oare mami și tati au fost și ei la fel, odată ca niciodată?

*

Sufrageria noastră s-a cutremurat brusc, de parcă o bombă tăcut-ar fi explodat. Am înghețat eu, mami și Julia, când la Radio 4 ni s-a spus ce vas anume fusese scufundat. HMS *Coventry* ancorase-n locul său obișnuit de staționare, la nord de Insula Galeților[1], alături de fregata HMS *Broadsword*. Aproximativ la ora locală 14.00, două bombardiere *Skyhawk* dușmane au apărut de nicăieri și le-au luat cu asalt de la nivelul punții. *Coventry* a lansat rachete

---

1 *Pebble Island*, insulă din arhipelagul Malvinelor, denumită astfel datorită pietrelor de formă sferică aflate în număr foarte mare la extremitatea ei vestică.

Sea Dart, care și-au ratat țintele însă, permițându-le avioanelor *Skyhawk* să-și lanseze patru dintre obuzele de câte cinci sute de kile practic la punct fix. Unul dintre ele a căzut lângă pupa navei, dar celelalte trei au străpuns babordul. Toate trei au detonat în străfundurile vasului, distrugând sistemele de propulsie. Echipele de lichidare a incendiilor s-au trezit copleșite-n scurt timp, și în doar câteva minute, *Coventry* s-a-nclinat rău de tot spre babord. Elicoptere *Sea King* și *Wessex* au survolat zona, dinspre San Carlos, ca să-i scoată pe marinari din apa înghețată. Cei nevătămați au fost transferați în corturile de campanie. Cazurile mai grave au fost duse pe calea aerului la navele-spital.

Nu mai țin minte la ce alt subiect au trecut știrile.

— Nouăsprezece din câți? a întrebat mami printre degete.

Știam răspunsul, din evidența mea de tăieturi din ziare.

— Vreo trei sute.

— Atunci sunt șanse de peste nouăzeci-la-sută ca Tom să fie bine, a calculat Julia.

Mami se făcuse palidă la față.

— *Biata* maică-sa! Precis au apucat-o pandaliile.

— Și Debby Crombie, am gândit eu cu voce tare. Biata de ea.

Mami nu știa.

— Ce treabă are Debby Crombie cu toată povestea asta?

— Debby e prietena lui Tom, i-a spus Julia.

— Aha, a zis mami. Aha.

Războiul o fi o licitație pentru țări. Pentru soldați e-o loterie.

La opt și-un sfert, autobuzul școlar tot nu ajunsese. Cântece de păsări se-auzeau în rafale și ecouri dinspre stejarul de pe islazul satului. Perdelele de sus de la „Lebăda neagră“ s-au scuturat și s-au dat deoparte și cred că l-am zărit pe Isaac Pye, într-o pată ca un zmeu de lumină solară, uitându-se urât la noi toți. Nici urmă de Nick Yew deocamdată, dar el întotdeauna sosește printre ultimii, fiin'că vine pe jos tocmai de pe Drumul lui Hake.

— A bătrân-a mea, ne-a spus John Tookey, a încercat s-o sune pe doamna Yew, dar suna ocupat. Non-stop.

— Juma' din târg a încercat s-o prindă la telefon, a zis Dawn Madden. Probabil că de-asta n-a reușit nimeni.

— Mda, m-am declarat și eu de acord. S-or fi blocat liniile. Dar Dawn Madden ai fi zis că nici nu m-auzise vorbind.

— Bum-bum-burum, a scandat Pleoșc. Bum-burum-bum, BUM!

— Tacă-ți fleanca, Pleoșc, s-a răstit Ross Wilcox, dacă nu vrei să ți-o-nchid io.

— Nu te lua de Pleoșc, i-a spus Dawn Madden lui Ross Wilcox. Nu-i vina *lui* că e slab de minte.

— Tacă-ți fleanca, Pleoșc, a zis Pleoșc, schimonosindu-se la față, dacă nu vrei să ți-o-nchid io.

— Tom n-a pățit nimic, a zis Grant Burch. Am fi auzit dacă pățea ceva.

— Păi da, s-a băgat și Philip Phelps. Am fi auzit dacă pățea ceva.

— E vreun ecou pe-aici? a mârâit Ross Wilcox. Oricum, de unde știți voi doi?

— De unde *știu* eu, s-a umflat în pene Grant Burch, este că-n momentul în care familia Yew află, pe canalele Marinei, le telefonează alor mei, pentru că tac-su lui Tom și taică-meu sunt prieteni din copilărie. De-*acolo* știu eu.

— *Sigur* că da, Burch, l-a ironizat Wilcox.

— Mda. (Grant Burch avea-ncheietura mâinii tot în gips, așa că nu putea face mare lucru în privința sarcasmului din vorbele lui Wilcox. Dar Grant Burch ține minte.) *Sunt* sigur.

— Ei! a făcut semn cu degetul Gavin Coley. Ia uitați!

Gilbert Swinyard și Pete Redmarley-și făcuseră apariția hăt, departe, cu mult dincolo de-ntretăierea de drumuri.

— Trebuie s-o fi luat pe Drumul lui Hake, a comentat Keith Broadwas. Dis-de-dimineață. La familia Yew. Ca să verifice dacă Tom e bine.

Îi vedeam pe Gilbert Swinyard și Pete Redmarley aproape-alergând.

Am verificat dacă puteam spune: „Și Nick de ce nu-i cu ei?“, dar Călăul nu m-ar fi lăsat să pronunț „Nick“.

— Da’ cum se face, a zis Darren Croome, că Nick nu-i cu ei?

Păsările au țâșnit de pe crengile stejarului fără avertiment, și-am tresărit cu toții, dar nu ne-a pufnit râsul. Incredibilă imagine a fost. Nenumărate sute de păsări au făcut o tură pe deasupra

islazului comunal o dată, s-au alungit ca un elastic a doua oară, au făcut o volută mai scurtă a treia oară, după care, ca și cum ar fi ascultat un ordin, au dispărut la loc în coroana copacului.

— Poate că Nixon, și-a dat cu părerea Dawn Madden, i-a dat permisiunea lui Nick să nu vină azi la școală. Având în vedere, adică...

Era o presupunere plauzibilă, dar acum zăream și mutrele pe care le făceau Swinyard și Redmarley.

— Aoleu, nu... băga-mi-aș, a bombănit Grant Burch.

— De-acum – domnul Nixon a tușit, ca să-și dreagă vocea –, sunteți cu toții, fără îndoială, informați de faptul că Thomas Yew, fost elev al școlii noastre, a fost ucis, în ultimele douăzeci-și-patru de ore, în conflictul generat în jurul Insulelor Malvine. (Directorul nostru avea dreptate, știam cu toții. Norman Bates, șoferul autobuzului școlar, asculta Radio Wyvern și numele lui Tom Yew fusese pomenit acolo.) Thomas nu a fost elevul cel mai silitor care a onorat vreodată clasele școlii noastre, după cum nu a fost nici cel mai ascultător. Într-adevăr, aflu din registrul meu de crime și pedepse că am fost obligat să-i administrez corecții în nu mai puțin de patru ocazii. Dar nici Thomas, nici eu însumi nu suntem – pauză de tăcere – nu *eram* – încă una – genul de oameni care să păstrăm pică. Atunci când ofițerul de recrutări al Marinei Regale mi-a cerut referințe caracterologice cu privire la Thomas, nu am ezitat să-l recomand, fără rezerve și necondiționat, ca pe un tânăr energic. Thomas mi-a întors gestul după câteva luni, invitându-ne, pe soția mea și pe mine, la ceremonia lui de absolvire, la Portsmouth, câteva luni mai târziu. Rareori am – o vibrație de uimire a măturat sala, cum că se găsise cineva care să se mărite cu domnul Nixon. O singură privire tăioasă de-a domnului Nixon, și vibrația s-a stins –, *rareori* am acceptat o invitație la o ceremonie oficială cu atâta plăcere și cu atâta mândrie personală. Era evident că Thomas înflorise, în condițiile disciplinei militare. Se maturizase și devenise un ambasador meritoriu al școlii noastre și un atu al Forțelor Armate ale Maiestății-Sale. De aceea, durerea pe care o resimt în această dimineață, după ce am aflat de moartea lui – doar n-o fi fost gâtuită vocea domnului Nixon? – la bordul vasului

HMS *Coventry*, este pe cât de amară, pe atât de sinceră. Starea de deprimare, atât din cancelarie, cât și din această sală, îmi spune că este o durere împărtășită de noi toți. (Domnul Nixon și-a scos ochelarii și, pentru o clipă, n-a mai arătat a comandant SS, ci a tatăl obosit al cuiva.) Voi trimite o telegramă de condoleanțe familiei lui Thomas, după această adunare, în numele școlii. Sper că aceia dintre voi care sunteți apropiați de familia Yew o veți sprijini. Viața poate provoca puține suferințe – poate că nici nu există multe suferințe – mai grave decât moartea unui fiu sau frate. În același timp, sper că-i veți îngădui familiei lui Thomas libertatea necesară de a-l jeli. (Câteva fete dintr-a opta plângeau deja. Domnul Nixon s-a uitat înspre ele, dar privirile lui nu mai erau niște Raze ale Morții. N-a spus nimic preț de vreo cinci, zece, cinșpe secunde. Au început să se audă foșneli. Douăzeci, două'ș'cinci, treij' de secunde. Am interceptat o privire a domnișoarei Ronkswood către domnișoara Wyche, care părea să spună: „Se simte bine?" Domnișoara Wyche a ridicat foarte ușor din umeri.) Sper, a continuat, în fine, domnul Nixon, că voi toți, cugetând la sacrificiul lui Thomas, vă veți gândi la consecințele violenței, fie ale celei militare, fie ale celei emoționale. Sper că veți remarca și cine declanșează violențele, cine le săvârșește și cine trebuie să plătească prețul violenței. Războaiele nu apar așa, pur și simplu, din senin. Războaiele survin pe parcursul unor lungi intervale de timp și, credeți-mă, întotdeauna există o mare cantitate de vinovăție, pe care le rămâne s-o împartă între ei toți cei care au eșuat în a le preveni apariția sângeroasă. De asemenea, sper să cugetați la ce este cu adevărat prețios în viețile voastre și ce este doar... șmecherie... aere... apă de ploaie... poză... egocentrism. (Directorul nostru părea uzat.) Asta-i tot.

Domnul Nixon i-a făcut semn cu capul domnului Kempsey, care stătea la pian. Domnul Kempsey ne-a spus să ne uităm la imnul care-ncepe cu „Vai, auzi-ne când plângem către tine, pentru cei aflați în primejdie pe mări". Ne-am ridicat cu toții-n picioare și l-am cântat pentru Tom Yew.

Adunările normale vin cu mesaje-nălțătoare pân' la cer, de genul: „E bine să-i ajuți pe oameni" sau „Chiar și cele mai slabe

luminițe pot străpunge bezna, dacă nu se dau bătute". Dar nu sunt convins că măcar profesorii știau ce-a vrut să spună domnul Nixon azi-dimineață.

*

Moartea lui Tom Yew a spulberat emoția războiului. Trupul n-avea cum să-i fie adus înapoi în Worcestershire, așa c-a fost îngropat acolo, pe insulele-alea stâncoase, pentru care luptele tot nu s-au încheiat. Nimic n-a revenit încă la normal. Suferința mimată e haioasă. Dar atunci când cineva moare cu-adevărat, urmează o apatie oribilă. Războaiele continuă luni de zile, dacă nu ani. Așa s-a-ntâmplat cu cel din Vietnam. Cine poate spune dacă n-o să fie și-ăsta la fel? Argentinienii au treij' de mii de oameni pe Insulele Malvine, toți adăpostiți în tranșee. Noi avem doar șase mii, care-ncearcă să scape și târâș din capul de pod. Am pierdut două dintre cele *doar* trei elicoptere *Chinook*[1], atunci când vasul *Atlantic Conveyor*[2] a fost scufundat, așa că soldații noștri sunt obligați să înainteze către Port Stanley *pe jos*. Precis că până și Luxemburgul are mai mult de trei elicoptere ca lumea, nu? Circulă zvonuri că marina argentiniană-și părăsește porturile și ne taie nouă rutele maritime către Insula Ascension[3]. Rămânem și fără combustibil. (Zici că forțele-armate britanice copiază nu-știu-ce mașină căcăcioasă de familie.) Muntele Kent, Două-Surori, Muntele De-a Dura – denumirile sunt prietenoase, dar nu și condițiile din teren. Brian Hanrahan zicea că singurele paravane, pentru pușcașii marini, sunt bolovanii uriași. Avioanele noastre nu le pot asigura protecție aeriană, din cauză de ceață, ninsoare, grindină, vântoase. Ca-n Dartmoor, așa zicea, în toiul iernii. Parașutiștii noștri nu pot să sape adăposturi individuale, fiin'că pământul e prea-nghețat, iar unii dintre ei s-au îmbolnăvit deja de picior-

---

1 Elicopter de mare capacitate, cu două rotoare, destinat mai ales transportului trupelor.

2 Vas comercial rechiziționat în timpul conflictului din Insulele Malvine, scufundat de două rachete *Exocet*.

3 Insulă vulcanică situată în Oceanul Atlantic, la egală distanță de Africa și America de Sud, descoperită în 1503, de sărbătoarea Înălțării Domnului. În prezent, insula se află sub administrație britanică.

de-tranșee[1]. (Tataie ne povestea odată, despre tatăl lui, cum s-a-mbolnăvit de picior-de-tranșee la Passchendaele, în 1916.) Insula de Est a devenit un imens câmp minat. Pe plaje, pe poduri, în șanțuri, peste tot. Noaptea, lunetiștii dușmani cer bombe luminoase, așa că tot peisajul e luminat întruna palid, ca-n frigider. Gloanțele cad ca ploaia. Un specialist spunea că argentinienii folosesc muniția ca și cum rezervele lor ar fi fără fund. În plus, oamenii noștri nu pot să bombardeze, pur și simplu, clădirile, fiin'c-ar sfârși prin a omorî tocmai civilii pe care ne-am dus pân-acolo ca să-i salvăm. Și nici nu sunt chiar atât de mulți. Generalul Galtieri știe că iarna e de partea lui. Din balconul palatului, el spune că Argentina o să lupte pân' la ultimul om, viu sau mort.

Nick Yew nu s-a-ntors la școală. Dean Moran l-a văzut în magazinul domnului Rhydd, cumpărând un carton de ouă și-un detergent Fairy, dar n-a știut ce să-i spună. Zicea Moran că Nick avea o față ca de mort.

Săptămâna trecută, *Malvern Gazetteer* l-a ținut pe Tom Yew pe prima pagină. Zâmbea și făcea semne de salut către aparatul de fotografiat, în uniforma lui de port-drapel. Mi-am lipit-o-n albumul de tăieturi din ziare. Mi se termină paginile.

Luni, când am ajuns acasă, vreo zece bolovani de granit blocau aleea de mașini din fața casei, plus cinci saci inscripționați cu ZDROBITURĂ DE COCHILII. *Plus* o carapace uriașă de broască țestoasă, care s-a dovedit a fi recipientul prefabricat, din fibră de sticlă, al unui iaz. Domnul Castle era cocoțat pe-o scară dublă și tundea gardul viu care desparte grădina lui de a noastră.

— Taică-tău recreează Grădinile Suspendate ale Babilonului, nu-i așa?

— Cam așa ceva.

— Sper că are un JCB[2] dosit prin garaj.

— Poftim?

— Mai bine de-o tonă de piatr-aveți acolo. N-o să vă urnească nimeni tot mormanul *ăla* doar cu o roabă. Au crăpat asfaltul ceva

1 Maladie a picioarelor care stau exagerat de mult în umezeala tranșeelor.

2 Excavator fabricat de firma britanică J.C. Bamford Excavators Ltd.

de groază oamenii ăia (domnul Castle a zâmbit și s-a cutremurat în același timp). Aici eram, și i-am văzut cum le-au trântit.

Mami a ajuns acasă după douăj' de minute și s-a luat cu mâinile de cap. Eu mă uitam la televizor la război, și-am auzit-o de peste coridor cum le-a telefonat peisagiștilor.

— Era vorba să aduceți pietrele *mâine*! Era vorba să le așezați în *grădină*! Nu doar să le trântiți în mijlocul aleii noastre! O „încurcătură"? O „încurcătură"?! Nu, eu spun că e o *prostie criminală*! Unde mai *parcăm* acuma?

Convorbirea s-a-ncheiat cu mami zbierând: „...consult cu avocații!" și trântind receptorul.

Când a venit și tati acasă, după șapte seara, n-a zis nimic de pietroaiele de pe alee. Nici măcar o vorbă. Dar felul în care n-a spus nimic a fost unul de maestru. Mami n-a pomenit nici ea nimic de pietre, așa că eram într-o situație de blocaj. Se-auzea încordarea din cameră, așa cum se-aud cablurile scârțâind. Mami li se laudă musafirilor și rudelor că, indiferent ce s-ar întâmpla, noi stăm la masă ca o familie și ne bucurăm de cină-mpreună. Ne-ar fi făcut o favoare tuturor dacă-i dădea voie tradiției să-și ia măcar o seară liberă. Julia s-a străduit din răsputeri să lungească o povestioară despre lucrarea ei de azi de nivel A, despre afacerile externe (primise toate-ntrebările pentru care studiase), iar mami și tati au ascultat-o atent și politicos, dar eu parcă *simțeam* pietroaiele de-afară, așteptând să se-ajungă și la ele.

Mami ne-a servit tarta cu melasă și înghețata de vanilie.

Tati a început:

— Nu vreau să fiu acuzat că sunt pisălog, Helena, dar mă întrebam când voi putea să-mi parchez mașina în propriul meu garaj.

— Lucrătorii vor instala grădina alpină *mâine*. A fost o neînțelegere legată de când trebuia făcută livrarea. Totul se va încheia până mâine seară.

— A, bine. Doar că polița noastră de asigurare menționează clar că suntem acoperiți numai pentru parcarea *în afara carosabilului*, așa încât, dacă...

— *Mâine*, Michael.

— Atunci, e fantastic. Minunată e tarta asta cu melasă, apropo. E de la Groenlanda?

— E de la Sainsbury.

Lingurile ne-au scrâșnit pe farfurii.

— Nu vreau să fiu acuzat că mă bag, Helena (Mami și-a umflat nările, cum fac taurii din desene animate), dar sper că nu le-ai plătit deja acestor indivizi.

— Nu, am plătit un avans.

— Un avans. Am înțeles. Întreb numai pentru că se-aud povești îngrozitoare despre oameni care le transferă sume foarte mari de bani unor neica-nimeni care vin cu afaceri de-astea păguboase. Și pe urmă, până să apuce ei să telefoneze măcar unui avocat, directorul firmei o șterge ca Ronnie Biggs[1] la mama-naibii sau cine-mai-știe-unde. Și bietul client nu mai vede niciodată un singur penny din toți banii lui câștigați anevoie. Dezagreabil, cum știu asemenea escroci să-i fraierească pe cei creduli.

— Ai *zis* că te speli pe mâini de toată povestea, Michael.

— Am zis, așa e. (Tati nu-și poate ascunde satisfacția, ca să scape cu viață.) Dar n-am contat pe faptul că nu-mi voi putea parca propria mașină pe aleea din fața casei mele. Atâta voiam să spun.

Ceva tăcut s-a făcut zob, fără să fi fost scăpat pe jos.

Mami s-a ridicat de la masă. Nu era furioasă și nu avea lacrimi în ochi, ci mai rău. Ca și cum nimeni dintre noi n-ar fi fost de față.

Tati a rămas cu privirile ațintite spre locul unde stătuse ea pân-atunci.

— La examenul meu de astăzi, a zis Julia, răsucindu-și o șuviță de păr, am avut un termen de care nu sunt foarte sigură, „victorie à la Pyrrhus". Știi ce-i o „victorie à la Pyrrhus", tati?

Tati s-a uitat la Julia foarte lung și pătrunzător.

Julia nici n-a clipit.

Tati s-a ridicat și s-a dus în garaj, cel mai probabil ca să tragă un fum.

Epava desertului rămăsese-ntre mine și Julia.

---

1 Ronald Arthur Biggs (1929-2013), bandit englez, implicat în marele jaf al trenului poștal Glasgow-Londra, din 1963, care a fugit și a trăit în exil 36 de ani.

Ne-am uitat amândoi la ea o vreme.

— O *ce fel* de victorie?

— À la Pyrrhus. Din Grecia antică. O „victorie à la Pirrus“ este atunci când învingi, dar costul victoriei se dovedește atât de ridicat, încât ar fi fost mai bine dacă nu-ți mai băteai capul să pornești la luptă de la bun început. Util termen, nu-i așa? Ia zi, Jace: pare-se că iar ne-au rămas nouă vasele. Spălat sau șters?

*

Încetare a focului decisă în M[illegible]

Toată Marea Britanie-i ca și cum Noaptea Focurilor[1], și Crăciunul, și Sfântul Gheorghe[2], și Jubileul de Argint[3] al Reginei ar fi celebrate la un loc. Doamna Thatcher a ieșit în prag, pe Downing Street numărul 10, și-a zis: „Bucurați-vă! Bucurați-vă, și-atât!“ Blițurile fotografilor și mulțimea de oameni au înnebunit: nu mai era o politiciană, ci toți cei patru membri ai trupei Bucks Fizz deodată, la concursul Eurovision de anul trecut. Toată lumea cânta *Domnește Britannia*[4], *Britannia domnește peste valuri, britanicii nu vor fi sclavi niciodată, nu vor fi, nu vor fi*, iar și iar. (Cântecul ăsta o avea și versuri, sau e numai un refren fără sfârșit?) Vara asta nu verdele-i la mare preț, ci roșul, albul și albastrul steagului. S-au tras clopotele, s-au aprins farurile, s-au încins petreceri de-a lungul și de-a latul țării. Isaac Pye a făcut reduceri de prețuri toată noaptea la „Lebăda neagră“aseară. În Argentina sunt raportate răzmerițe-n toate marile orașe, cu jafuri și-mpușcături, și unii spun că nu mai durează mult până când junta militară o să fie

---

1 *Bonfire Night*, sărbătoare a focurilor de tabără, artificiilor și tuturor celebrărilor, care se ține la date diferite în țări diferite.

2 St. George este sfântul protector al Marii Britanii.

3 Jubileul de Argint al Reginei Elisabeta II, care a urcat pe tronul Marii Britanii în 1952, a fost marcat în 1977.

4 *Rule, Britannia!*, cântec patriotic, bazat pe poemul omonim al lui James Thomson și pus pe muzică de Thomas Arne în 1740.

răsturnată de la putere. *Daily Mail* numai despre curajul Marii Britanii și conducerea Marii Britanii vorbește, care a câștigat războiul. Nu a existat vreodată premier mai de succes decât prim-ministrul Margaret Thatcher, în toată istoria sondajelor de opinie.

Ar *trebui* să fiu realmente fericit.

Julia citește *The Guardian*, unde se publică tot felul de lucruri pe care-n *Daily Mail* nu le găsești. Majoritatea celor treij' de mii de soldați dușmani, așa zice ea, nu erau decât indieni și recruți. Trupele lor de elită au fugit, fără excepție, înapoi la Port Stanley, pe măsură ce înaintau parașutiștii britanici. Dintre cei lăsați în urmă, unii au fost uciși la baionetă. Să-ți fie scoase mațele printr-o tăietură-n burtă! Ce metodă din 1914 prin care să mori în 1982! Brian Hanrahan zicea c-a văzut cum era interogat un prizonier, care zicea că el și-ai lui habar n-aveau de ce fuseseră aduși acolo sau ce anume era cu Insulele Malvine. Julia, zice că principalele motive pentru care noi am câștigat au fost (a) că argentinienii n-au mai putut să-și procure alte rachete *Exocet*, (b) că marina lor militară s-a pitit în bazele de pe continent și (c) că aviația lor militară a rămas fără piloți antrenați. Tot Julia, cic-ar fi fost mai ieftin să-mproprietărim fiecare locuitor al Insulelor Malvine cu câte o fermă în Cotswolds decât să pornim la un asemenea război. După ea, n-o să curețe nimeni balamucul de-acolo, așa că o mare parte din terenul arabil de pe insulele-alea o să fie inaccesibil, până când o să ruginească minele.

Ar putea să dureze și-o sută de ani.

Marele subiect de azi, din *Daily Mail*, se referă la Cliff Richard, cântărețul, dacă face și sex cu Sue Barker, jucătoarea de tenis, ori sunt numai buni prieteni.

Tom Yew a scris o scrisoare către familia lui, c-o zi înainte ca HMS *Coventry* să fie scufundat. Abia cu câteva zile-n urmă scrisoarea lui a reușit s-ajungă la Black Swan Green. Mama lui Dean Moran a citit-o, fiin'că era nașa lui Tom Yew, iar Kelly Moran a scos detaliile de la maică-sa. Marinarii noștri credeau că locuitorii Arhipelagului Malvinelor erau niște tolomaci care se-nmulțeau între ei („Cinstit“ – scria Tom Yew –, „unii dintre ăștia sunt propriii lor tați“), cam ca Benny, prostul satului, din

serialul *Crossroads*[1] de la televizor. Ba chiar au început să le spună malvinezilor „Benny" („Nu inventez asta: m-am întâlnit azi-dimineață cu un Benny, care credea că un cip de silicon e un cap de sicilian.") Mult n-a trecut și toate gradele inferioare vorbeau cu Benny-n sus și Benny-n jos. Când au aflat ofițerii, s-a dat ordin ca toți militarii să-nceteze de-a mai tot invoca numele ăsta. Nu l-au mai folosit. Dar, după o zi sau două, pe Tom l-a convocat locotenentul lui, care voia să știe de ce marinarii vorbeau despre localnici, numindu-i, de astă-dată, nu „Benny", ci „Toby". „Și-atunci, i-am spus locotenentului: «Pentru că-s to' Benny, domnule»."

Tati a și avut dreptate, a și greșit în privința peisagiștilor care ne trăseseră clapa. Dac-a văzut că firma nu mai răspundea la telefon, mami s-a urcat în mașină și s-a dus la Kidderminster, unde n-a găsit decât un scaun spart într-un birou părăsit. Din pereți ieșeau vârfuri de cabluri. Doi inși care-ncărcau în camion un copiator i-au spus că firma dăduse faliment. Așa că pietrele grădinii alpine au rămas alte două săptămâni pe aleea noastră pentru mașini, până când s-a-ntors domnul Broadwas din vacanță, de la Ilfracombe. Domnul Broadwas le mai grădinărește câte ceva părinților mei. Tati practic a dat-o la o parte pe mami din operațiunea de salvare. La opt jumate-azi-dimineață (azi e sâmbătă), în fața casei noastre a oprit un ditamai camionul, care-a adus un motostivuitor. Din cabină au coborât domnul Broadwas și cei doi fii ai lui, Gordon și Keith. Motostivuitorul urma să fie manevrat de ginerele domnului Broadwas. Mai întâi, tati și Doug au dat jos poarta laterală, pentru ca mașinăria să poată muta mormanul de granit în spate. Pe urmă ne-am antrenat cu toții în săpatul gropii unde urma să fie instalat iazul. Ce munc-a mai fost, la care te-ncingeai și nădușeai! Mami parcă plutea pe la umbră, dar noi, bărbații cu lopeți, ridicaserăm un zid invizibil. Ea a venit c-o tavă cu cafele și biscuiți cu unt olandezi. Toată lumea i-a mulțumit politicos, iar mami a zis:

---

1 *Crossroads*, serial tip telenovelă, care a fost difuzat în Marea Britanie între anii 1964 și 1988 și se pare că a fost foarte bine primit de militarii britanici participanți la Războiul Malvinelor.

— N-aveți pentru ce, la fel de politicos.

Tati m-a trimis cu bicicleta la domnul Rhydd, să iau sucuri 7UP și batoane de ciocolată Mars. (Domnul Rhydd mi-a spus că era cea mai călduroasă zi de pân-atunci, din tot anul 1982.) După ce m-am întors, eu și Gordon am cărat gălețile de pământ în spatele grădinii. Nu știam ce să-i spun lui Gordon Broadwas. Gordon e-n același an cu mine (într-o clasă de nătângi), iar acum uite că tatăl meu îl *plătea* pe tatăl lui. Cât de stânjenitor poate să fie *așa* ceva? Nici Gordon n-a vorbit prea mult, fiin'că poate și el se simțea stânjenit. Mami făcea o mutră din ce în ce mai împietrită, pe măsură ce grădina alpină dinaintea ochilor noștri și grădina alpină din planurile ei se dovedeau a fi din ce în ce mai diferite. După ce recipientul iazului a fost coborât în pământ și ne-am oprit ca să mâncăm sandviciuri cu pâine prăjită, mami ne-a informat că ea se ducea la Tewkesbury, să facă niște cumpărături. Când mașina ei a plecat și noi ne-am întors la lucru, tati a oftat a pagubă:

— Femeile, ă? Te bat la cap cu grădina lor alpină *ani* de zile, și-acum, hop, prin prăvălii...

Domnul Broadwas a-ncuviințat din cap ca un grădinar, nu ca un aliat.

Până s-a-ntors mami acasă, domnul Broadwas, fiii lui, Doug și motostivuitorul plecaseră. Tati mă lăsase pe mine să umplu iazul cu apă de la furtun. Acum, jucam de unul singur tenis la stâlp[1]. Julia plecase la Tanya, clubul de noapte din Worcester, cu Kate, Ewan și câțiva prieteni de-ai lui, să pună de-o băută pentru sfârșitul examenelor de nivel A. Tati cuibărea plănțuțe-agățătoare în crăpăturile dintre pietre.

— Ei, și-a fluturat el paleta, care-i verdictul?

— Foarte frumos, a zis mami.

Imediat am știut că ea știa ceva ce noi nu știam.

— N-au făcut o treabă rea băieții, ă? a dat din cap tati.

— A, nu, deloc nu e rea.

---

1 Sau *swingball*, un joc în care o minge de burete e legată cu o sfoară de un stâlp vertical și lovită cu o rachetă ca de tenis.

— Cel mai grozav iaz de grădină din tot satul o să fie, așa a zis domnul Broadwas, după ce se prinde buruienișul ăsta al meu. Și, ne-a fost plăcută fâțâiala pe la Tewkesbury?

— Foarte plăcută, mulțumesc, a zis mami, în momentul în care-un ins bondoc, având niște favoriți ca de carnaval, a venit dinspre partea din față a casei, împingând un butoi mare, alb, cu capac și roți. Domnule Suckley, vi-l prezint pe soțul meu, și acesta e fiul meu, Jason. Michael, ți-l prezint pe domnul Suckley.

Domnul Suckley ne-a făcut mie și lui tati un semn scurt cu capul.

— Iată și iazul, i-a spus mami. Vă rog, domnule Suckley.

Domnul Suckley și-a-mpins butoiul până la marginea iazului, l-a-nclinat acolo și-a ridicat un fel de portiță. Din butoi s-a vărsat apă și, odată cu ea, s-au scurs doi pești enormi. Nu peștișori de-ăia de-i primești într-o pungă de plastic de la bâlci. Ăștia erau niște frumuseți și, probabil, costaseră o *droaie* de bani.

— Japonejii venerează crapii ca pe niște comori vii, ne-a spus mami. Sunt simboluri ale unei vieți îndelungate. Ajung să trăiască decenii întregi. Probabil că ne vor supraviețui.

Lui tati parcă i se mutase nasul de la locul lui.

— A, *știu* că drăcia ta de motostivuitor a fost o cheltuială neașteptată, Michael. Dar gândește-te numai cât am economisit folosind granit în loc de marmură. Și nu-i așa că iazul cel mai grozav din tot satul se cuvine să aibă și cei mai grozavi pești? Cum ziceați că le spun japonejii, domnule Suckley?

Domnul Suckley golea și ultimii stropi de apă din butoi în iaz.

— *Koi.*

— *Koi.* (Mami s-a uitat în iaz atent, ca o mamă.) Acela mai lung și auriu e Moby. Celui mai pestriț îi putem spune Dick.

Ziua de azi a fost atât de plină, c-ar fi trebuit să se-ncheie cu domnul Suckley. Dar, după ceai, în timp ce jucam săgețele-n garaj, am auzit ușa din spate cum se deschidea, smulsă.

— Plecați de-*aici*! a zbierat mami, gâtuită de furie. PLECAȚI DE-AICI, BRUTELOR nenorocite!

Am alergat în curtea din spate și-am apucat s-o văd pe mami cum și-a *zvârlit* cana de ceai cu Prințul Charles și Prințesa Diana

înspre un bâtlan *uriaș*, cocoțat pe una dintre pietrele grădinii alpine. Când proiectilul a zburat printr-un roi de țânțari luminați de soare, ceaiul a plutit prin aer ca orice lichid în imponderabilitate. Lovindu-se de pietre, cana s-a făcut țăndări. Bâtlanul și-a-nălțat aripile ca de înger. Absolut fără grabă, cu câte-o bătaie puternică la răstimpuri, s-a ridicat în aer. Moby-și scutura coada-n ciocul lui.

— PUNE-mi JOS PEȘTELE! a țipat mami. PASĂRE blestemată!

Capul de marionetă al domnului Castle s-a ivit pe deasupra gardului viu dintre grădini.

Mami a rămas cu privirile-ațintite la bâtlan, care se făcea tot mai mic în albastrul infinit.

Moby dădea din coadă-n lumina Zilei de Apoi.

Tati urmărea scena de la fereastra bucătăriei. Nu râdea. Câștigase.

Eu... vreau să-i dau dracului *nenorocitei* ăsteia de lumi tâmpite șuturi în *dinții* dracului pe care-i are, pân-o-*nțelege* dracului că de zece *mii* de ori contează mai mult, fir-ar ea a dracului, să nu le faci *rău* oamenilor decât să ai *dreptate*.

„Nălucile“

Deci, iată ce făceam: legam cu fir de bumbac bătătorul de la ușa domnului Blake și mă *căcam* pe mine de râs. Bătătorul lovea-ntr-un leu de alamă și leul răgea. *Iată-l pe scormonitorul ce-ar trebui să fie-n pat, iată și sălbăticiunea care capul i-a păpat.* În spatele meu, pe terenul de joacă, Ross Wilcox își încorda voința, ca să mă determine să hai dracu' mai repede. Dawn Madden stătea lângă el pe cadrul de cățărat. Capul ei frumos avea parc-o aură de la felinarul de pe stradă. Cine poate ști, *ea* cel puțin, la ce se gândea. Gilbert Swinyard și Pete Redmarley se roteau încet cu pălăria vrăjitoarei, evaluând spectacolul oferit de mine. Pe capătul de sus al cumpenei, stătea cocoțat Dean Moran. Pluto Noak îi făcea contragreutate la celălalt capăt, iar vârful țigării lui pâlpâia. Din cauza lui Pluto Noak eram eu unde eram. Domnul Blake ne confiscase mingea de fotbal, după ce Gilbert Swinyard o șutase tocmai în grădina lui din față, și-atunci Noak zisese:

— Dacă vreți să știți, eu zic așa: că javra aia bătrână merită un „bătut-surpriză“ – și parcă dăduse cu limba peste vorbele-astea, ultimele.

Sună simpatic: „bătut-surpriză“, dar adeseori ce-i simpatic maschează ceva neplăcut. Să bați la ușa cuiva și să fugi înainte ca victima să deschidă ușa poate părea o farsă nevinovată, dar bătutul-surpriză vrea să zică: „Oare suntem noi, vântul, sau copiii, sau poate-am venit să te omorâm chiar în patul tău?“ Sau zice: „Dintre toate casele din sat, de ce tocmai la tine?“

Chiar că e neplăcut.

Sau poate că era vina lui Ross Wilcox. Dacă n-ar fi pupăcit-o pe Dawn Madden atât de limbut, poate că m-aș fi fofilat spre casă, când Pluto Noak a pomenit de bătutul-surpriză. Poate că nu m-aș fi lăudat cu felul cum îl face văru-meu Hugo, legând un capăt

al unui ghem de bumbac de bătător și-apoi înnebunindu-și victima cu bătăi în ușă de la o distanță sigură.

Wilcox încercase imediat să desființeze ideea:

— S-ar vedea firul.

— Ba *nu*, am contraatacat eu. Nu și dacă folosești un fir negru și-i dai drumul s-atârne, după ce bați, ca să se confunde cu pământul.

— Da' *tu* de unde știi, Taylor? Dacă n-ai făcut niciodată așa ceva?

— Pe dracu', n-am făcut. Am făcut la văru-meu. La Richmond.

— Unde mă-sa mai e și Richmond?

— Ca și cum ai zice la Londra. Și-am râs de ne-am stricat.

— Ar trebui să meargă, a zis Pluto Noak. Partea cea mai complicată e să legi firul la-nceput de tot.

— Ar trebui s-ai coaie. (Dawn Madden purta blugi din piele de șarpe.) Nu glumă.

— Năăă... (Doar *eu* venisem cu ideea.) Ca și cum te-ai pișa.

Și totuși, să legi o sfoară de-un bătător de ușă, când o singură mișcare greșită e totuna cu *moartea*, nu-i ca și cum te-ai pișa. Domnul Blake asculta știrile de la ora nouă. Pe fereastra deschisă, mirosul de ceapă pusă la prăjit se-nvârtejea cu știrile despre luptele de la Beirut. Circulau zvonuri cum că domnul Blake avea o pușcă din cele cu aer comprimat. A fost angajat la o fabrică din Worcester, care face echipament minier, dar ăia l-au concediat, și de-atunci n-a mai lucrat nicăieri. Nevasta i-a murit de leucemie. Exista și-un fiu, care trebuia să aibă deja vreo douăj' de ani, dar într-o noapte (așa ne-a spus Kelly Moran) s-au certat și de-atunci nimeni nu l-a mai văzut pe Martin. Cineva primise de la el o scrisoare de pe o platformă petrolieră din Marea Nordului și alta de la o fabrică de conserve din Alaska.

Așa, deci. Pluto Noak, Gilbert Swinyard și Pete Redmarley n-au arătat ei, dar tot au fost destul de-al *naibii* de impresionați, când am zis c-o leg eu, sfoara cu pricina. Și-uite așa m-am trezit moșmondindu-mă c-un simplu nod marinăresc.

E gata.

Mi s-a uscat gâtul.

Cu *mare* atenție am lăsat bătătorul în jos, lipit de leul de alamă.

Chestia *crucială* era să n-o dau în bară chiar acum, să nu intru-n panică, să nu mă gândesc la ce mi-ar putea face domnul Blake sau părinții mei, dac-aș fi prins.

M-am dat înapoi, căutând să nu-mi scrâșnească pietrișul de pe potecă sub picioare, în timp ce derulam ghemul.

Copacii preistorici ai domnului Blake aruncau niște umbre ca de piele de tigru.

Balamalele ruginite ale porții au scârțâit ca sticla-n momentul în care se face țăndări.

Fereastra domnului Blake s-a deschis c-o trosnitură.

O pușcă din cele cu aer comprimat a tras și-o alică m-a lovit pe mine-n ceafă.

Numai când sunetul televizorului a-ncetat, mi-am dat seama că fereastra, de fapt, se-*nchisese* cu zgomot. Alica mea trebuie să fi fost vreun bondar în zbor sau mai-știu-eu-ce.

— Numai să-ți fi văzut mutra, când a trântit fereastra, hăhăia Ross Wilcox, când am ajuns înapoi la cadrul de cățărat. Te căcaseși pe tine, așa păreai!

Dar nimeni altcineva nu i-a ținut isonul.

Pete Redmarley a tras o flegmă.

— Cel puțin i-a reușit, Wilcox.

— Ăhă, a scuipat și Gilbert Swinyard. I-a trebuit ceva curaj, la faza asta.

— Bună treabă, Jace, a zis Dean Moran.

Telepatic, i-am comunicat lui Dawn Madden: „Șmecheru' de prietenu' tău n-are-n el ce-i trebuie, ca să fac-așa ceva".

— Să trecem la gesturi, băieței și fetițo. (Pluto Noak s-a ridicat brusc de pe cumpănă, iar Moran s-a prăbușit la pământ și s-a rostogolit în praf c-un icnet.) Dă tu-ncoace sfoara, Jason. (Prima dată când îmi spunea și altfel decât „Taylor" sau „bă".) Să-i dăm de știre nătărăului.

Încălzit de-o asemenea prețuire, i-am întins ghemul.

— Dă-mi-l mie primul, Ploot, i-a cerut Pete Redmarley. E-al meu, ghemul.

— Și hoț, și mincinos. Nu-i al tău, l-ai șutit de la mă-ta mare. (Pluto Noak a mai derulat puțin firul, în timp ce se cățăra pe tobogan.) Oricum, trebuie să ai tehnică la chestii de-astea. Gata?

Cu toții am dat din cap că da și ne-am luat figuri nevinovate.

Pluto Noak a mai răsucit puțin sfoara pe ghem, după care a tras delicat.

Bătătorul a răspuns, lovind în leul de alamă. *Una, două, trei.*

— Meserie, a șoptit Pluto Noak.

„Meseria" lui s-a revărsat și peste mine.

O tăcere ca o secure boantă a căzut peste orice zgomot de pe terenul de joacă.

Pluto Noak, Gilbert Swinyard și Pete Redmarley s-au uitat unii la alții.

Pe urmă, și la mine, ca și cum aș fi fost unul dintre ei.

— Da? (Domnul Blake și-a făcut apariția-ntr-un dreptunghi de lumină galbenă.) Bună seara?

„De-aici", m-am gândit, în timp ce sângele-mi și dădea-n clocot, mi se și făcea mai apos, „riscă să iasă un rahat cât noi de mare".

Domnul Blake a făcut un pas în față.

— E cineva?

Privirea lui s-a oprit asupra noastră.

— Tata lui Nick Yew, a început să zică Pete Redmarley, de parc-am fi fost în toiul unei discuții, îi vinde lui Grant Burch fostul motor Suzuki al lui Tom.

— Lui Burch? a pufnit pe nas Ross Wilcox. Ce-are să i-l vândă *ologului* ăluia?

— Dacă ți-ai rupt mâna, i-a întors-o Gilbert Swinyard, *nu*-nseamnă că ești olog, din câte știu eu.

Lui Ross Wilcox nu prea i-a mai venit să-i dea replica. Spre marea mea mulțumire.

În tot acest timp, domnul Blake ne-a ținut sub căutătura lui urâtă și rea. Pân' la urmă, a intrat înapoi în casă.

Pluto Noak a fornăit pe nas, când ușa s-a-nchis:

— A fost o treaba dracu' sau n-a fost?

— Dracu', i-a făcut ecou Dean Moran.

Dawn Madden și-a mușcat buza de jos și mi-a strecurat mie un zâmbet inocent.

„Cinzej' de sfori", i-am telegrafiat mental, „aș lega de cinzej' de uși".

— Tâmpit bătrân și bătut în cap, a șoptit Ross Wilcox. Probabil că-i orb ca un nenorocit de liliac. Mai mult ca sigur c-a și călcat pe sfoară.

— De ce s-ar *uita* măcar dup-o sfoară? i-a răspuns Gilbert Swinyard.

— Dă-mi-o și mie-acum, Ploot, a cerut Pete Redmarley.

— Nă-nă-nă, Pete Șmecherilă. Prea e bună distracția. Rund-a doua?

Bătătorul domnului Blake a lovit o dată, de două ori...

Ușa s-a deschis imediat, și atât de brusc, de i-a smuls lui Pluto Noak bumbacul din mână. Ghemul s-a rostogolit pe asfalt, până sub leagăn.

— I-ascultă..., s-a răstit domnul Blake la cel vinovat de bătutul-surpriză, care nu se făcuse mic și nu aștepta-ngrozit în pragul ușii, ba chiar nu era de văzut pe nicăieri.

Eu am trăit unul dintre acele momente ciudate, în care acum nu mai e acum.

Domnul Blake a dat ocol propriei grădini, încercând să scoată la lumină vreun copil ascuns.

— Și, până la urmă, l-a-ntrebat Gilbert Swinyard pe Pete Redmarley, cu voce tare și c-un aer inocent, cât îi cer alde Yew lui Burch ăl bătrân pentru motorul ăla?

— Nu știu, a zis Pete Redmarley, vreo două sute, probabil.

— Două sute cinzeci, s-a băgat în vorbă și Moran. L-a auzit Kelly pe Isaac Pye spunându-i Bursucului Harns la „Lebăda neagră“

Domnul Blake a venit pân' la poarta lui.

Eu am încercat să-mi țin fața măcar pe jumate ascunsă și-am sperat că nu mă cunoștea.

— *Giles Noak.* Trebuia să-mi închipui. Vrei să-ți mai petreci o noapte la secția de poliție din Upton, este?

Wilcox mi-ar lua gâtul, cu siguranță, dacă s-ar băga poliția pe fir.

Pluto Noak s-a aplecat peste marginea toboganului și-a dat drumul unei bombe de flegmă.

— *Căcăcios* mic și obraznic, Giles Noak.

— Cu *mine* vorbiți? Credeam că-l vreți pe puștiul ăla care v-a trântit bătătorul și-a fugit.

— Căcat! Ăla ești *tu*!

— Și-am făcu' țuști înapoi aici tocmai de la ușa de colo, într-un salt uriaș, nu-i așa?

— *Cine* să fie, atunci?

Pluto Noak a râs înfundat, cu aerul că zicea: „Du-te-n mă-ta!"

— Cine să fie ce?

— Foarte bine! (Domnul Blake s-a dat un pas înapoi.) Mă duc să chem poliția!

Pluto Noak l-a maimuțărit pe domnul Blake într-un hal *devastator*:

— „Alo, poliția? Da, Roger Blake sunt, bine-cunoscut șomer și bătăuș de copii din Black Swan Green. Auziți, e un băiat care tot bate la ușa mea și fuge. Nu, nu știu cum îl cheamă. Nu, de fapt nu l-am văzut, dar veniți oricum și arestați-l. Merită o bumbăceală zdravănă cu o măciucă tare și lustruită! Insist să fac asta chiar eu."

Mi s-a părut *oripilant* că bătutul meu surpriză dusese la așa ceva.

— După ce s-a întâmplat cu neica-nimeni ăla de taică-tu, a zis domnul Blake pe-un ton înveninat, măcar tu ar trebui să știi unde-ajunge un gunoi uman.

Lui Moran i-a explodat un strănut.

Iată o poveste adevărată despre Giles Noak, zis „Pluto". Astă-toamnă, prietena lui de pe-atunci, Collette Turbot, a fost invitată de profesorul nostru de arte plastice, domnul Dunwoody, la Clubul de Arte. Clubul de Arte se ține după orele de școală, și n-au acces la el decât elevii special invitați de domnul Dunwoody. Collette Turbot s-a dus și-a constatat că nu erau decât ea și Dunwoody. Profesorul i-a cerut să-i pozeze fără sutien în camera lui obscură, ca s-o poată fotografia. Collette Turbot i-a spus: „Nici nu mă gândesc, domnule". Dunwoody i-a spus că, dacă-și risipea darurile, avea să-și irosească viața, măritându-se cu cretini și lucrând la controlul calității. Collette Turbot a plecat, pur și simplu. A doua zi, Pluto Noak și-un alt coleg al lui de la fabrica de

mezeluri de porc din Upton și-au făcut apariția în parcarea din fața cancelariei. S-au adunat o mulțime de oameni. Pluto Noak și colegul lui au apucat fiecare de-un colț al mașinii Citroën a lui Dunwoody *și-au întors-o cu fundu-n sus*.

— SĂ LE SPUNEȚI PORCILOR CE-AM FĂCUT! a urlat Pluto Noak înspre fereastra cancelariei, cât putea el de tare. ȘI EU O SĂ LE SPUN PORCILOR *DE CE*-AM FĂCUT!

Câți oameni nu spun: „Mi se *fâlfâie*". Dar, pentru Pluto Noak, fâlfâitul a devenit o religie.

În fine, deci, domnul Blake, precaut, făcuse un pas înapoi, poate chiar doi, până s-ajungă Pluto Noak la poarta lui.

— Când vorbești așa despre tatăl cuiva, trebuie să mergi până la capăt, Roger. Așa că, hai s-o rezolvăm ca-ntre bărbați, chestia asta. Tu și cu mine. Uite-acum. Doar nu ți-e frică, nu? Martin zicea că ai un talent aparte să rupi în bătaie adolescenții care nu te ascultă.

— *Tu*... (Când și-a recăpătat glasul, domnul Blake a descoperit c-avea o voce spartă și vag isterică) habar n-ai despre ce tot *bleotocărești* acolo.

— Martin, în schimb, știa destul de bine, sau nu știa?

— N-am ridicat niciodată un *deget* la băiatul ăla!

— Un deget, nu. (Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că a doua voce pe care-am auzit-o era a lui Dean Moran.) Vătraiele-nfășurate în fețe de pernă, mai degrabă alea, nu-i așa? (Nu știi niciodată, cu Dean Moran.) Ca să nu lase urme.

Pluto Noak și-a folosit atuul:

— Zile de glorie, ă, Roger?

— Pușlamale nenorocite ce sunteți! a zis domnul Blake, pornind cu pas apăsat înapoi spre casă. Voi toți! O să v-adune poliția, uite-acuși...

— Taică-meu are și el vinele lui, și nu spun că nu le are! a strigat Pluto Noak. Da' *niciodată* nu mi-a făcut mie *nimic* din ce i-ai făcu' tu lui Martin!

Ușa domnului Blake s-a trântit așa de tare, că parc-ar fi tras cu pușca.

Acuma-mi părea *rău* că mă trezisem bătând câmpii cu firul de bumbac.

Pluto Noak s-a-ntors agale și plin de el.

— Bună treaba, Moran. Eu, unul, aș cam trage-n asteroizii ăia de la Lebăda. Veniți?

Invitația era numai pentru Swinyard și Redmarley. Amândoi au răspuns:

— Sigur, Ploot.

Când au dat să plece, Pluto Noak mi-a făcut mie un semn de „Bravo" din cap.

Ross Wilcox nu s-a putut *abține* să spună:

— Dar Blake o să găsească firul de dimineață.

Pluto Noak a scuipat către luna lustruită de iunie.

— Bine...

Recreațiile sunt, în general, destul de triste. Petrece-ți recreația de-unul singur, și ești un ratat fără prieteni. Încearcă să intri-ntr-un cerc de băieți de rang înalt, cum sunt David Ockeridge sau Gary Drake, și riști să fii dat la o parte c-un: „*Tu* ce mai vrei?" Ține-te pe lângă băieți de rang umil, precum Floyd Chaceley și Nicholas Briar, și-nseamnă că ești unul dintre ei. Fetele, de pildă Avril Bredon și liota ei de bârfă din toaletă, nici ele nu-s cine-știe-ce soluție. Ce-i drept, n-ai nevoie să te justifici atât de mult în fața fetelor, plus că ele clar miros mai frumos. Dar nu trece mult și cineva tot lansează un zvon cum că-ți place vreuna dintre ele. Și-atunci apar pe tablă inimioare cu inițiale.

Eu încerc să-mi petrec pauzele dintre ore îndreptându-mă către mereu alte destinații, așa că-ntotdeauna las impresia că am de mers undeva.

Dar azi a fost altfel. Băieții au venit să mă caute *ei* pe *mine*. Voiau să știe dacă *pe bune* legasem firul de bumbac de ușa din față a celebrului Roger Blake. O anumită faimă că ești un fel de mare-sculă-de-basculă e utilă, dar nu și dacă observă profesorii. Așa că le-am spus tuturor:

— Ei, știi cum e, nu poți să crezi tot ce-auzi.

Ăsta, da, răspuns abil. Însemna: „Sigur că-i adevărat", dar și: „De ce-aș vrea să stau de vorbă cu *tine* despre asta"?

— De milioane, mi-au spus.

Așa ceva-i o nebunie-n momentul ăsta.

La patiserie, Neal Brose era dincolo de tejghea, cu prefecții de-a douășpea. Căpătase permisiunea specială să stea acolo, reușind să-l convingă pe domnul Kempsey că voia să-nvețe ce-și-cum despre lumea afacerilor. Neal Brose s-a purtat distant cu mine tot trimestrul, dar azi mi-a strigat:

— Ce să fie, Jace?

Prietenoșenia lui mi-a golit mintea de orice gând.

—Un Double Decker?

Un Double Decker a zburat către fața mea. Ca să-l opresc, am ridicat o mână. Batonul de ciocolată a nimerit *perfect*, mi s-a oprit fix în palmă.

Mulțimi de colegi au văzut.

Neal Brose mi-a făcut semn cu degetul mare, să plătesc pe după capătul tejghelei. Dar, când i-am întins cei cinci penny, mi-a zâmbit șmecher și mi-a strâns degetele în jurul monedelor, ca să pară că le luase el. A închis ușa până s-apuc eu să protestez. N-am gustat niciodată un Double Decker așa de bun. Vreun *nougat* la fel de pufos. Vreun amestec de stafide atât de friabil și de dulce.

Pe urmă au apărut Duncan Priest și Mark Badbury, c-o minge de tenis. Mark Badbury m-a-ntrebat:

— O partidă la perete?

De parc-am fi fost cei mai buni prieteni de ani de zile.

— Da, bine, am zis.

— Da, *bine*! a zis și Duncan Priest. E mai bine la perete-n trei.

Ora de arte o aveam cu-același domn Dunwoody a cărui mașin-a răsturnat-o ca pe-o țestoasă Pluto Noak anul trecut. Domnul Nixon intervenise, ca să-și salveze el pielea – ca să evite un scandal, așa credea Julia. Nimic nu i s-a-ntâmplat lui Pluto Noak, iar domnul Dunwoody a venit la școală cu domnișoara Gilver, până când i-a fost reparat Citroënul. Ar da bine ca soț și soție, în opinia noastră. Amândoi urăsc ființele umane.

Deci, revenind: fața domnului Dunwoody se potrivește dovleacului său gigant-*enorm*. Duhnește a inhalator nazal Vickers. Numai un coleg într-ale bâlbâitului ar observa ușoarele lui ezitări la cuvintele cu *T*. În cabinetul lui de Arte Vizuale, plutește un iz

lutos, din cine-știe-ce motiv. Nu folosim niciodată lut. Domnul Dunwoody folosește cuptorul de ars ca dulap, iar camera obscură-i o zonă crepusculară, pe care numai membrii Clubului de Arte apucă s-o cunoască. De la fereastra cabinetului de arte se văd terenurile de sport, așa că locurile-alea sunt numai pentru băieții de rang înalt. Alastair Nurton mi-a păstrat și mie unul. Un sistem solar din baloane cu aer cald plutea peste Malvernuri, pe deasupra după-amiezii perfecte.

Lecția de azi era pe tema secțiunii de aur. Un grec pe nume Arhimede, ne-a spus domnul Dunwoody, a calculat locul corect în care trebuie așezate copacul și orizontul, în orice pictură. Domnul Dunwoody ne-a și arătat cum să găsești secțiunea de aur, folosind proporțiile și-o riglă, dar nimeni dintre noi n-a priceput cu-adevărat, nici măcar Clive Pike. Domnul Dunwoody avea o expresie a feței gen: „De ce-mi irosesc eu viața?“ Și-a strâns între degete șaua nasului, și-a masat tâmplele și-a zis:

— Patru ani de Academie Regală pentru *asta*. Scoateți-vă creioanele. Scoateți riglele.

În penarul meu, am găsit un bilet care a făcut să se-nvârtească-n jurul meu tot cabinetul de arte:

Cimitirul
8 diseară
Nălucile

O cifră și trei cuvinte mi-au schimbat viața, pur și simplu.

Pân-ajungi la treișpe ani, bandele devin copilărești, ca bârlogurile sau piesele de Lego. Dar „Nălucile“-s mai mult o societate secretă. Zicea tata lui Dean Moran că „Nălucile“ apăruseră cu ani în urmă, ca un fel de sindicat secret al ajutoarelor de fermă. Dacă vreun fermier nu le plătea, să zicem, tot ce le datora, „Nălucile“ se mobilizau în căutarea dreptății. Jumate dintre bărbații de la „Lebăda neagră“ erau membri ai bandei „Nălucilor“ pe vremea respectivă. Lucrurile se mai schimbaseră de-atunci, dar tot rămăsese un secret ca de mormânt. Adevăratele „Năluci“ nu vorbesc *niciodată* despre asta. Pete Redmarley și Gilbert Swinyard erau

membri, ne făceam socoteala eu și Moran, iar Pluto Noak n-avea *cum* să nu fie vreun fel de șef. Ross Wilcox tot se laudă că e și el membru, ceea ce-nseamnă că nu e. John Tookey este. Odată, a fost îmbrâncit de câteva capete rase la o discotecă de la Nodul Malvern. Vinerea următoare, vreo douăj' de „Năluci", inclusiv Tom Yew, s-au dus pân-acolo cu bicicletele sau motoarele. Toate versiunile celor întâmplate sfârșesc la fel, cu aceleași capete rase obligate să-i lingă lui John Tookey bombeurile. Și asta-i numai o poveste. Mai sunt alte o sută.

Bravura mea de-aseară precis a impresionat pe cine trebuia. Pe Pluto Noak, cel mai probabil. Dar cine să-mi fi strecurat biletul? Mi l-am pus în buzunarul jachetei și m-am uitat de jur-împrejurul clasei, după vreo privire care să fi știut. Nimic la Gary Drake sau Neal Brose. David Ockeridge și Duncan Priest or fi ei apreciați, dar locuiesc tocmai în Castlemorton și-n Corse Lawn. Totuși, „Nălucile" țin de Black Swan Green.

Câteva fete de-a șasea făceau alergări pe sub fereastra noastră, antrenându-se pentru Ziua Sportului. Domnul Carver își scutura crosa de hochei către un pluton care trecea prin fața lui, de parc-ar fi fost Vineri[1]. Lucy Sneads avea niște țâțe care-i săltau ca două baloane cu apă.

„Ce contează cine mi-a strecurat biletul?" m-am gândit, uitându-mă la gambele de culoarea cafelei cu frișcă ale lui Dawn Madden. „A ajuns acolo."

— Mărgăritare-n troaca porcilor! a fornăit domnul Dunwoody pe deasupra inhalatorului Vicks. Mărgăritare-n troaca porcilor!

Când am ajuns acasă, mami vorbea la telefon cu mătușa Alice, dar mi-a făcut un semn vesel cu mâna. La televizor se transmitea turneul de la Wimbledon, cu sonorul tăiat. Vara dădea buzna-n casă pe ușa deschisă. Mi-am făcut un pahar de apă de orz Robinson și-am făcut unul și pentru mami.

— Vai, a zis ea, când i l-am pus lângă telefon, *ce* băiat grijuliu are mama!

---

1 Personaj din romanul *Aventurile lui Robinson Crusoe* (1719), de Daniel Defoe.

Mami cumpărase biscuiți Maryland, cu fulgi de ciocolată. Sunt noi și absolut fabuloși. Mi-am luat cinci, m-am dus la mine-n cameră, sus, m-am schimbat, m-am întins pe pat, am înfulecat biscuiții, mi-am pus *My Blue Sky*[1], de ELO, și l-am lăsat să se repete de cinci sau șase ori, încercând să ghicesc la ce test m-ar fi supus „Nălucile". Întotdeauna-i câte un test. Înoată pe toată lungimea lacului din pădure, coboară-n carieră pe Cărarea Porcilor, strecoară-te noaptea prin grădinile din spate ale cine-știe-căror case. Ce contează? Aș fi făcut orice. Dacă era s-ajung „Nălucă", *fiecare* zi avea să fie la fel de epică precum cea de azi.

Discul s-a oprit. Am ascultat unul câte unul sunetele după-amiezii.

Spaghetti bolognese înseamnă carne tocată, spaghete și-un polonic de ketchup, în mod normal. Dar mami a pregătit o adevărată rețetă astă-seară – și nici măcar nu e ziua cuiva. Tati, Julia și cu mine am încercat pe rând să ghicim ingredientele. Vin roșu, vinete (cam de consistența cauciucului, dar nu cât să te facă să le vomiți), ciuperci, morcov, piper roșu, usturoi, ceapă, brânză rasă și praf de-ăla roșu, zis *paprika*. Tati ne-a povestit cum erau mai demult mirodeniile, așa cum sunt aurul sau petrolul azi. Erau aduse cu cliperele și goeletele de la Djakarta, de la Beijing și din Japonia. Tati cică Olanda era la fel de puternică pe-atunci, cum e azi Uniunea Sovietică. Olanda! (Mă gândesc, de multe ori: băieții nu *devin* bărbați. Băieții-s modelați din hârtie creponată și-acoperiți c-o mască de bărbat. Uneori, îți dai seama că băiatul este încă prezent în spatele măștii.) Julia ne-a povestit despre cum fusese după-masa ei la biroul de-avocatură din Malvern. Julia și-a luat o slujbă sezonieră acolo, peste vară, și-ndosariază, răspunde la telefon, dactilografiază scrisori. Pune bani deoparte, ca să meargă-n vacanță cu Ewan în august, cu sistemul InterRail. Plătești 175 de lire și poți să te duci *oriunde* cu trenul în Europa, timp de o lună, gratuit. Acropolele în zori. Luna deasupra Lacului Geneva.

Grozavă chestie.

---

1 *My Blue Sky*, cântec din 1978 al trupei de muzică rock Electric Light Orchestra.

Oricum, îi venise rândul lui mami.

— N-o să-ți vină să *crezi* peste cine-am dat azi la Penelope Melrose.

— Am uitat cu *desăvârșire* să-ntreb. (Tati încearcă din greu să fie simpatic, în ultima vreme.) Cum a fost? Cine a fost?

— Penny e-n regulă – numai c-o invitase și pe *Yasmin Morton-Bagot.*

— Yasmin Morton-Bagot? Ăsta-i *clar* un nume născocit.

— Nimeni nu i-a născocit numele, Michael. A fost și la nunta noastră.

— Serios, a fost?

— Penny, Yasmin și cu mine eram *ne*despărțite pe vremea când eram la colegiu.

— Sexul frumos vânează-n haită, Jason – s-a-ntors tati spre mine, dând viclean din cap.

Mi s-a părut în regulă să-i întorc zâmbetul.

— Exact așa, tati, a remarcat Julia. Spre deosebire de sexul *ne*frumos, vrei să zici?

Mami a insistat:

— De la Yasmin avem paharele de vin venețiene.

— A, chestiile-alea! Cele cu ghimpi și fără o bază, drept care nu le poți pune jos? *Încă* ne mai ocupă spațiu în pod?

— Mă cam surprinde că nu-ți aduci aminte mai bine de ea. Foarte frapantă este. Soțul ei, Bertie, a fost jucător de golf semiprofesionist.

— Nu, zău? (Tati era impresionat.) A *fost*?

— Da. Trecerea la profesioniști, și-a marcat-o mutându-se c-o fizioterapeută. A golit conturile bancare comune. Nu i-a lăsat o para chioară bietei Yasmin.

Tati l-a imitat pe Clint Eastwood:

— Ce fel de bărbat face așa ceva?

— Așa a *făcut*-o pe ea. S-a apucat de decorațiuni interioare.

Tati a tras aerul în piept, printre dinți.

— Riscantă afacere.

— Primul ei magazin, cel din Mayfair, a fost așa o reușită, încât și-a mai deschis unul în mai puțin de un an, la Bath. Nu este

ca genul de nume pe buzele tuturor, dar a lucrat și pentru familia regală. Deocamdată, stă la Penny, ca să-și deschidă un al treilea magazin, la Cheltenham. Ăsta o să aibă și un spațiu mare, o galerie, pentru expoziții. Numai c-a fost lăsată baltă de administratoarea pe care o angajase inițial să i-l conducă.

— Personalul! *Mereu* este partea necunoscută a ecuației. Cum îi spuneam lui Danny Lawlor numai cu câteva zile în urmă, dacă...

— Știi, Yasmin mi-a oferit *mie* postul.

O tăcere foarte surprinsă.

— *Fantastic*, mami, s-a luminat la față Julia. Pur și simplu, e *splendid*!

— Mulțumesc, iubito.

Buzele lui tati au zâmbit.

— Cu siguranță, este o propunere foarte flatantă, Helena.

— Am condus magazinul Fredei Henbrook din Chelsea, timp de un an și șase luni.

— Prăvălioara aia ciudată unde ai lucrat după colegiu?

— Mami are un ochi fabulos, i-a spus Julia lui tati, pentru culori, și textile, și lucruri de-astea. Și e *grozavă* cu oamenii. O să-i farmece să cumpere orișice.

— Nu pretinde nimeni că n-ar fi! s-a făcut, în glumă, tati că se preda. Sunt convins că Yasmin Turton-Bigot asta n-ar...

— Morton-Bagot. Yasmin Morton-Bagot.

— ...n-ar fi avansat ideea, dacă avea vreun dubiu, însă...

— Yasmin s-a născut să fie întreprinzătoare. Își alege angajații cu mâna ei.

— Și... tu i-ai spus... *ce* anume?

— Luni mă sună să afle ce am decis.

Trăgătorii de clopote de la Sfântul Gabriel și-au început practica săptămânală.

— Numai să nu fie, cum-necum, vreun sistem de-ăla de vânzări piramidale, da, Helena?

— E vorba despre o galerie și-un magazin de interioare, Michael.

— Și sper c-ai discutat... în *ce* termeni? Nu e vorba numai de comisioane?

— Yasmin plătește salarii, exact la fel ca magazinele universale Groenlanda. Credeam c-o să te bucure perspectiva de a avea și

eu un venit. N-o să mai trebuiască să reverși tu *grămezi de bani* pentru capriciile mele. O să mi le permit de una singură.

— Mă bucură. Mă bucur. Sigur că mă bucur.

Niște vaci negre se adunaseră pe câmp, chiar dincolo de gardul nostru, în dreptul grădinii alpine.

— Și deci o să mergi cu mașina la și de la Cheltenham zilnic, nu? Șase zile pe săptămână?

— Cinci. Și numai patru, după ce-mi angajez o asistentă. Cheltenham e mult mai aproape decât Oxfordul, sau Londra, sau toate locurile pe unde reușești să ajungi tu.

— O să presupună câteva destul de importante ajustări ale stilurilor noastre de viață.

— Care se petrec oricum. Julia pleacă la universitate. Jason nu mai e copil.

Familia mea și-a ales momentul ăsta ca să se uite la mine.

— Și eu mă bucur, mami.

— Îți *mulțumesc*, iubitule. (La treișpe ani, ești prea mare să ți se mai spună „iubitule".)

— Și ai de gând s-accepți, nu? a îndemnat-o Julia.

— Mă ispitește gândul, a zâmbit mami stingherită. Să stau blocată-n casă toată ziua, este...

— Blocată? a protestat, cu un aer glumeț, tati. Crede-mă tu pe *mine*, că nu poți fi mai „blocată" decât într-un magazin, de dimineața până seara.

— E o galerie, care are *și* un magazin. Și, cel puțin, o să întâlnesc oameni.

Tati a părut cu adevărat surprins:

— Știi deja *zeci* de oameni.

Mami a părut cu adevărat surprinsă:

— Pe cine?

— *Zeci!* Pe Alice, de exemplu.

— Alice are o casă, o familie și o afacere cu normă redusă. La Richmond. E plecată o jumătate de zi pe slăvitele căi ferate britanice.

— Vecinii noștri sunt simpatici.

— Cu siguranță. Dar nu avem cu ei nici cel mai vag lucru în comun.

— Bine, dar... toți prietenii tăi din sat?

— Michael, trăim aici de imediat după naşterea lui Jason, dar suntem orăşeni. Bine, sunt *politicoşi*, în cea mai mare parte a timpului. De faţă cu noi. Dar...

(Mi-am verificat ceasul Casio. Întâlnirea cu „Nălucile“ mi se-apropia.)

— Mami are dreptate. (Julia-şi răsucea-ntre degete pandativul reprezentând o cruce *ankh* egipteană, pe care i-o dăduse Ewan.) Kate zice că, dacă nu locuim la Black Swan Green de pe vremea Războiului celor Două Roze, nu ne putem numi de-ai locului.

Tati n-a mai ştiut prea bine ce să spună.

Mami a tras aer adânc în piept:

— Mă simt singură. Asta-i toată povestea.

Vacile s-au plesnit cu propriile cozi, ca s-alunge muştele grase care le dădeau târcoale pe la dosurile mânjite cu balegă.

Cimitirele-s nişte cutii de sardele pline cu hoituri putrezite, aşa că-i normal să fie locuri înfricoşătoare. Puţin. Dar câte lucruri sunt un singur lucru şi nimic altceva, dacă te gândeşti la ele suficient de mult? Vara trecută, în zilele-nsorite, mergeam cu bicicleta până unde mă lăsa Harta de Ridicare Topografică nr. 150. O dată, chiar şi până la Winchcombe. Dacă dădeam peste-o biserică normandă (rotunjită) ori saxonă (bondoacă), fără să fie nimeni prin jur, îmi ascundeam bicicleta pe după ea şi mă-ntindeam pe spate-n iarba din cimitir. Păsări invizibile, floarea stranie din borcanul cu gem. Nici urmă de Excalibur înfiptă-n stâncă, dar tot am găsit o piatră de mormânt din 1665. 1665, anul Marii Ciume. Ăla a fost recordul meu personal. Pietrele de mormânt se şterg, cele mai multe, după câteva secole. Până şi moartea moare, dacă se poate spune aşa. Cea mai tristă formulă peste care am dat vreodată era-ntr-un cimitir de pe Colina Bredon: VIRTUŢILE EI MULTIPLE AR FI PUTUT ÎMPODOBI O VIAŢĂ MAI LUNGĂ. Îngropatul oamenilor ţine şi el de modă, ca pantalonii evazaţi sau burlan. Arbori de tisa cresc în cimitire, fiin'că diavolul detestă mirosul tisei, mi-a spus domnul Broadwas. Nu ştiu dacă să cred aşa ceva, dar plăcile vorbitoare Ouija[1] sunt absolut

---

1 Planşetă despre care se crede că poate înlesni comunicarea dintre oameni şi entităţi spirituale din altă lume. Are înscrise pe ea literele

reale. Circulă *grămezi* întregi de povești în care planșeta scrie ceva de genul:

s-a-t-a-n-a-e-s-t-ă-p-â-n-u-l-t-ă-u,

se sparge, după care copiii trebuie să fugă să cheme preotul. (Grant Burch a fost odată posedat și i-a spus lui Philip Phelps că el o să moară pe 2 august 1985. De-atunci, Philip Phelps nu se mai duce la culcare decât dacă știe că are o Biblie sub pernă.)

Oamenii sunt înmormântați mereu cu fața spre apus, pentru ca la sfârșitul vremurilor, când o suna Ultima Goarnă, toți morții să-și croiască ieșirea din morminte și să se-ndrepte spre apus și spre Tronul Judecății, pe care o să stea Isus. De la Black Swan Green, înseamnă că Tronul lui Isus o să fie la Aberystwyth. Sinucigașii, nu trebuie uitat, sunt îngropați cu fața spre nord. Ei n-o să fie-n stare să-l găsească pe Isus, fiin'că morții nu pot merge decât în linie dreaptă. Cu toții o s-ajungă la John O'Groats, în vârful Scoției. Aberystwyth cam e o fundătură, dar tati zice că John O'Groats nu-i decât o mână de case, acolo unde Scoția rămâne fără Scoția.

Oare chiar *nu* există un dumnezeu mai bun decât cel care le face oamenilor așa ceva?

Pentru cazul în care „Nălucile“ m-ar fi spionat, am făcut o rostogolire de as al SAS-ului. Dar cimitirul de la Sfântul Gabriel era pustiu. Practica la trasul clopotelor încă mai continua. De-aproape,clopotele nu fac, propriu-zis, *ding-dong*, ci fac *tip*, *trip*, *zdrang*, *baluuuummm*. Opt și-un sfert a venit și-a trecut. S-a iscat o ușoară briză, și cei doi pini uriași de-alături și-au trosnit oasele. Opt jumate. Clopotele-au tăcut și n-au mai luat-o de la început. Liniștea răsună la fel de tare ca și bătutul, în primul moment. Am început să-mi fac griji în privința timpului. A doua zi era sâmbătă, dar, dacă nu eram acasă într-o oră și ceva, m-alegeam c-un perdaful *naibii*, legat de *Asta ce oră se cheamă că este, la tine?* Nouă, poate zece trăgători de clopote au părăsit biserica, stând de vorbă

---

alfabetului, cifrele de la 0 la 9, cuvintele *Da* și *Nu* și o săgeată care se mișcă aparent cu de la sine putere, transmițând mesaje.

despre un anume Malcolm, care devenise adept al lui Moon[1] și care fusese văzut ultima dată împărțind flori la Coventry. Clopotarii s-au scurs pe sub poarta cu acoperiș, iar vocile lor s-au pierdut ușor-ușor în direcția Lebedei negre.

Am remarcat un băiat așezat pe zidul cimitirului. Prea mic să fi fost Pluto Noak. Prea sfrijit să fi fost Grant Burch, sau Gilbert Swinyard, sau Pete Redmarley. Silențios ca un cavaler ninja, m-am furișat până lângă el. Purta o șapcă de baseball militară, cu cozorocul întors la ceafă, ca Nick Yew.

Știam că Nick Yew nu putea să nu fie „Nălucă".

— Bravo, Nick.

Dar era Dean Moran, care a făcut: „Haaa!!" și-a sărit jos de pe zid.

Moran a țâșnit în sus dintr-un iaz de urzici, plesnindu-și brațele, picioarele și ceafa.

— Nenorocitele-astea de pișcătoare m-au pișcat ca niște nenorocite! (Moran știa că prea seamănă c-o mârțoagă și nu putea să se dea cu capsa pusă.) *Tu* ce cauți aici?

— Ce cauți *tu* aici?

— Am primit un bilet, sau n-am primit? O invitație să fac parte din... (Parcă-l și vezi pe Moran gândind.) Ei, *tu* nu ești „Nălucă", ă, sau ești?

— Nu. Mă gândeam că... *tu* ești.

— Atunci, biletul ăla din penarul meu?

Moran a scos și-a netezit un bilet exact la fel c-al meu. După care, mi-a citit corect starea de confuzie:

— Și tu ai primit un bilet?

— Ă... da.

Era o evoluție a lucrurilor derutantă, dezamăgitoare și-ngrijorătoare. Derutantă, fiin'că Dean Moran, pur și simplu, n-are stofă de „Nălucă". Dezamăgitoare, fiin'că ce rost mai avea să devii membru al „Nălucilor", dacă un papă-lapte ca Moran era și el recrutat? Îngrijorătoare, fiin'că totul părea să fie o păcăleală.

Moran a rânjit:

---

1 Mogulul media sud-coreean Sun Myung Moon (1920-2012) a înființat așa-numita Biserică a Unificării, sectă care încheie căsătorii în masă.

— Asta-i *splendid*, Jace! (L-am tras înapoi sus pe zid.) „Nălucile“ ne primesc pe-amândoi în același timp, s-ar zice.
— Mda, am zis eu. Splendid.
— Probabil că-și fac socoteala că formăm firesc o echipă. Ca Starsky și Hutch[1].
— Mda.
M-am uitat de jur-împrejurul cimitirului, după vreo urmă de Wilcox.
— Sau ca Torvill și Dean[2]. Știu că-ți plac fustițele-alea zbanghii.
— Al naibii de hilar.

Venus atârna strălucitoare de urechea lunii.
— Crezi, a-ntrebat Moran, că vin, pe bune?
— Ne-au spus nouă să fim aici, nu?
O goarn-a sunat înăbușit dinspre una dintre casele de zeciuială.
— Da, da'... nu crezi c-o fi vreo păcăleală?
Poate că tocmai asta era o-ncercare secretă, să ne facă s-așteptăm. „Dacă Moran renunță“, m-a făcut atent Vierme Nevricos, „tu o s-arăți mai bine ca «Nălucă»“.
— Du-te-acasă, dac-așa crezi.
— Nu, nu asta voiam să spun. Voiam să spun... ei! O stea căzătoare!
— Unde?
— Acolo!
— Ba nu. (Dacă trebuie să-nveți ceva dintr-o carte, Moran habar n-are.) E-un satelit. Nu e-n flăcări. Vezi? Se deplasează, pur și simplu, în linie dreaptă. Poate-o fi vreun satelit ca Skylab, care pierde altitudine. Nu știe nimeni unde-o să se prăbușească.
— Da' cum se face...
— *Șșșt!*
Exista un colț mai sălbatic, unde erau stivuite niște dale de piatră sub o arcadă din tufe de ilice. Am auzit de-acolo șoapte,

---

1 Protagoniștii unui serial polițist american din anii '70.
2 Jayne Torvill (n. 1957) și Christopher Dean (n. 1958), pereche de patinator britanici, foști campioni europeni, olimpici și mondiali în anii '80-'90.

cu siguranță. Acum, simțeam și miros de țigară. Moran m-a-nțeles, fiin'c-a zis:

— Ce, ce e? (*Doamne*, ce dobitoc poate fi Moran!)

M-am aplecat și-am intrat în acel cort de-ntunecime verde. Pluto Noak stătea pe-o stivă de pietre vechi de mormânt, Grant Burch – pe un morman de țigle, John Tookey – pe-o a treia grămadă. Mi-ar fi plăcut să le pot spune că *eu*, și nu Moran, îi dibuisem. Chiar și să-i spui „Bună" unuia dintre băieții tari e homo, așa că le-am spus doar:

— E bine?

Pluto Noak, mai-marele „Nălucilor", mi-a răspuns din cap că da.

— Au! (Aplecându-se, Moran a intrat cu capu-n fundul meu și m-a-mpins înainte.) Pardon, Jace.

— Nu vorbi cu „pardon", i-am spus.

— Așa că știți regulile, a zis Grant Burch și-a flegmat. Faceți pasul mare peste zidul ăsta, după care aveți cinșpe minute să traversați cele șase grădini următoare. După ce ați făcut asta, o luați la picior spre pajiște. Alde Swinyard și Redmarley v-așteaptă sub stejar. Dac-ajungeți la timp, bine ați venit printre „Năluci". Dacă întârziați sau dacă nu mai ajungeți, nu mai sunteți „Năluci" și n-o să fiți niciodată.

Moran și cu mine am dat din cap.

— Și, dacă vă *prinde*, a completat John Tookey, nici atunci nu sunteți „Năluci".

— *Și*, a făcut un semn amenințător cu degetul Grant Burch, dacă vă prinde, nici măcar n-ați *auzit* vorbindu-se de „Năluci".

Eu mi-am sfidat nervozitatea și pe Călău, și-am zis:

— Ce-s „Nălucile", Ploot?

Pluto Noak m-a răsplătit c-un fornăit de-ncurajare.

Ilicele s-au scuturat în momentul în care clopotul Sfântului Gabriel a bătut de nouă fără un sfert.

— Pe locuri! a zis Grant Burch și s-a uitat la mine și la Moran. Cine-i primul?

— *Eu*, am zis, fără să-i arunc nici măcar o privire lui Moran. Doar nu-s laș.

Grădina din spate a primei case era năpădită din plin de buruieni cu aspect de trifide[1]. Așezat călare pe zid, le-am aruncat o ultimă privire celor patru fețe din cimitir, m-am săltat de partea cealaltă și-am plonjat în ierburile înalte. Casa parcă spunea: „Sunt plecați". Lumini, nu, o țeavă de scurgere nefixată, perdele de plasă desfăcute. Chiar și-așa, m-am strecurat, ținându-mă cât mai jos. Vreun băgăcios putea foarte bine să stea de veghe, cu luminile stinse. Cu vreo arbaletă. (Asta-i diferența dintre mine și Moran. Moran ar defila, pur și simplu, de-a curmezișul, ca și cum ar fi grădina lui. Niciodată nu ține cont de lunetiști, Moran.) M-am cățărat în prunul care creștea lângă zidul următor.

O haină a foșnit, chiar deasupra capului meu.

Idiotule. Era doar un sac nenorocit, care flutura printre crengi. Goarna de mai devreme a pornit să sune iar, de-astă-dată *sinistru* de aproape. M-am lăsat în jos de pe-o creangă noduroasă și-am pus piciorul pe zidul următor. Simplu ca bună-ziua, pân-acum. Ba, și mai bine, acoperișul plat al rezervorului de petrol din grădina cea nouă era la numai câteva palme sub mine, ascuns de conifere de-un albastru-antracit.

Rezervorul a buuuu-buit ca tunetul sub picioarele mele.

A doua grădină era de departe mai periculoasă. Perdelele erau desfăcute și cel puțin jumate dintre ferestre, deschise. Două grăsane stăteau pe-o canapea și-i urmăreau pe Astericșii ăia și Obelicșii din varianta europeană a concursului *It's a Knockout*[2]. Stuart Hall, comentatorul de televiziune, hohotea de râs cum țopăie un avion cu reacție Harrier, la decolare. N-aveai unde să te-ascunzi, în toată grădina. O plasă de badminton atârna bleagă peste pajiștea roasă, altceva nimic. Niște bâte ca de plastic, boluri, o țintă pentru tir cu arcul și-un bazin de bălăceală pentru copii erau aruncate la-ntâmplare, toate al naibii de ieftine și cu aerul că proveneau

---

1 Plantă fictivă, foarte veninoasă, înaltă, având capacitatea de a se mișca din loc, din romanul *Ziua trifidelor* (1951), de John Wyndham (1903-1969), și din continuarea sa, *Noaptea trifidelor* (2001), de Simon Clark (n.1958).

2 *It's a Knockout*, concurs de jocuri televizate, transmis pentru prima oară în Marea Britanie, în 1966, după un model francez.

de la Woolworth. Mai rău decât atât, o rulotă era parcată pe una dintre laturi. Un individ rotofei, c-o mutră parcă-ntoarsă cu fundu-n sus, stătea-n ea și cânta la trompetă. I se umflau pomeții obrajilor ca la un broscoi, dar își ținea privirile ațintite numai spre grădină.

Note înalte.

Note joase.

Trei minute-ntregi probabil că trecuseră. Nu știam ce să fac.

Ușa din spate s-a deschis și-o grăsană a pornit în direcția rulotei. În timp ce deschidea ușa, a zis:

— Vicki doarme.

Trompetistul a tras-o înăuntru, a lăsat să-i cadă jos trompeta și s-au pus amândoi pe o pupăceală nesătulă, ca doi câini care ar fi sărit pe-o cutie de bomboane cu lapte. A-nceput să se clatine rulota cu ei.

Eu am sărit de pe rezervorul de petrol, am alunecat pe-o minge de golf, m-am repezit de-a curmezișul pajiștii, m-am împiedicat de-o poartă invizibilă de crochet și-am căzut, după care mi-am calculat prost săritura pe deasupra stinghiei de sus a gardului. Am simțit cu piciorul un *scrâș!*-net ca de ceva rupt.

„Ai căcat-o", a comentat Geamănul Nenăscut.

M-am săltat peste gard și-am căzut la pământ ca un sac de lemne.

A treia casă era cea în care locuia domnul Broadwas. Dacă mă vedea cumva, domnul Broadwas îi telefona lui tati, și eu aș fi fost dezmembrat până la miezul nopții. Stropitorile fâs-fâs-fâs-fâsâiau. Picăturile mi-au împroșcat fața, acolo unde stăteam. Cea mai mare parte a grădinii era mascată de-un paravan de fasole cățărătoare.

Mai aveam o problemă. În grădina din spatele meu, o voce de femeie a strigat:

— Vino-napoi, Gerry! Iar sunt vulpile-alea, ce să fie?

— Nu-s deloc vulpi! (Ăsta să fi fost chiar trompetistul.) E vreun copil dintr-ăia!

Două mâini s-au apucat de gard, *chiar deasupra capului meu.*

Am țâșnit către celălalt capăt al peretelui de fasole. Și-am înghețat.

Domnul Broadwas ședea pe pragul ușii. Dintr-un robinet curgea pleoscăind apă-ntr-o stropitoare metalică. Panica mi s-a răspândit prin vene ca viespile-ntr-o cutie de tinichea.

Vocea de femeie din spatele meu a zis:

— E-o *vulpe*, Gerry! A-mpușcat una Ted săptămâna trecută, când a crezut că era ditamai Fiara din Dartmoor[1].

— Nu, zău? (Cele două mâini au dispărut de pe gard. Una singură a reapărut, în gaura făcută de piciorul meu.) *Asta*-i făcută de-o vulpe, nu?

Încă o dată, degetele trompetistului au apărut pe stinghia de sus. Când omul s-a pregătit să-l sară, gardul a trosnit.

Domnul Broadwas nu auzise pân-atunci, din cauza pleoscăitului apei, dar acum a lăsat furtunul jos, pe treapta verandei, și s-a ridicat.

Prins, prins, prins în capcană. Mă *ucide* tati.

— Mandy? (Am auzit o voce nouă, din grădina pe care-o părăsisem.) Gerry?

— A, Vicks, a zis prima voce de femeie. Am auzit un zgomot ciudat.

— Exersam la trompetă, a zis bărbatul, și-am auzit un sunet curios, așa c-am ieșit să văd ce și cum.

— A, da? Și-atunci, asta ce-i?

Domnul Broadwas era întors cu spatele către mine.

Gardul următor era prea înalt, ca să poată fi sărit fără să te-ajuți cu mâinile.

— ÎI SIMT MIROSUL PE TINE! ȘI-ȚI VĂD RUJUL PE EL!

Domnul Broadwas a-nchis robinetul.

— NU E RUJ, BOARFĂ NEBUNĂ! a zbierat de peste gard trompetistul. E GEM!

Grădinarul lui tati a venit spre locul unde eu stăteam pe vine, cu apa revărsându-i-se din stropitoare. I-au picat ochii pe mine, dar n-a părut câtuși de puțin surprins.

---

1 Dartmoor este o zonă mlăștinoasă din comitatul Devon, unde ar trăi, potrivit legendei, un animal fioros, care ar putea fi un lup uriaș sau o felină de talie mare.

— Am intrat să caut o minge de tenis, am bălmăjit eu.

— Cel mai ușor e prin spatele șopronului.

În prima clipă, nu mi-a picat fisa.

— Pierzi timp prețios, a mai zis domnul Broadwas, întorcându-se cu fața spre straturile de ceapă.

— Mulțumesc, am înghițit în sec și-am înțeles că știa că mințisem, dar îmi dădea drumul să plec nepedepsit, chiar și-așa.

M-am repezit pe potecă și-am cotit-o pe după colțul șopronului. Aerul din spațiul ăla îngust era greu de aburii proaspeți de creozot. Înseamnă că domnul Broadwas trebuie să fi fost și el „Nălucă", prin tinerețile lui.

— ÎMI PARE RĂU CĂ MAMA NU V-A ÎNECAT ÎN CANALUL WORCESTER! (Țipătul celei de-a doua femei a străpuns întunecimea răcoroasă.) PE-AMÂNDOI! ÎNTR-UN SAC PLIN CU PIETRE!

Cea de-a patra grădină, pietroasă ca un peisaj lunar, era un amestec de beton cu-aspect de bezea și pietriș. Ornamente *peste tot.* Nu numai pitici, dar și sfincși egipteni, ștrumfi, zâne, lutri marini, ursulețul Winnie-the-Pooh, și Porcușorul, și măgărușul Eeyore[1], mutra lui Jimmy Carter[2], cine vrei și cine nu vrei. Munții Himalaya împărțeau grădina-n două pe la mijloc, și-ți ajungeau până la umăr. Această grădină sculptată fusese o legendă a locurilor, într-o vreme, ca și cel care o crease, Arthur Evesham. În *Malvern Gazetteer* apăruseră fotografii cu ea, sub titlul „Nu-i nicăieri ca la pitici". Ne-adusese cu clasa domnișoara Throckmorton, s-aruncăm o privire. Un bărbat zâmbitor ne tratase pe toți cu suc Ribena și biscuiți glazurați, pe care erau înfipți sportivi minusculi. Adevărul este că Arthur Evesham murise de-un atac de cord, la doar câteva zile după vizita noastră. Atunci am auzit eu pentru prima oară expresia „atac de cord" și-am crezut că-nsemna că inima ți-o lua razna brusc și ataca restul organismului, ca un dihor

---

1 Piglet şi Eeyore sunt personaje din cărţile pentru copii cu ursulețul Winnie-the-Pooh, de A.A. Milne (1882-1956).

2 James Earl Carter (n. 1924), al 39-lea preşedinte al Statelor Unite ale Americii (1977-1981).

care-ar fi dat iama-n crescătoria de iepuri. O mai vedem uneori pe doamna Evesham la domnul Rhydd în magazin, cumpărând ce cumpără bătrânii, cum ar fi Duraglit de lustruit metale sau pastă de dinți dintr-aia cu gust de produs de curățat Germolene.

În fine, deci regatul lui Arthur Evesham se urâțise, de la moartea lui. O Statuie a Libertății zăcea culcată, ca o armă a crimei aruncată pe jos. Winnie-the-Pooh arăta ca o victimă a unui atac cu acid. Lumea desface lucrurile mai prompt decât pot oamenii s-o facă pe ea. Lui Jimmy Carter îi căzuse nasul, pe care l-am luat eu și l-am băgat în buzunar, uite de-aia. Singurul semn de viață era o lumânare la una dintre ferestrele de la etaj. Am urmat Marele Zid Chinezesc și-am fost cât pe-aci să-mi dau nădragii jos la Edmund Hillary și Tensing șerpașul[1], care arătau cu degetul înspre luna de pe cer. Dincolo de ei, era un mic pătrat de iarbă, așezat pe-un strat de galeți de izvor. Cu-amândouă picioarele înainte, am sărit pe-acea iarbă.

Și m-am cufundat pân' la puță-n apă rece.

„Tântălău ce ești“, a râs Geamănul Nenăscut, „tembel, tolomac, tâmpit ce ești“.

Apa mi-a șiroit din cracii pantalonilor, când m-am extras din ochiul de apă. Câteva frunzulițe rămăseseră lipite de mine, ca niște globule de vomă. Când m-o vedea mami, o să facă efectiv *ca toate alea*. Dar trebuia să-mi scot asta din minte, fiin'că numai peste gardul următor m-aștepta cea mai primejdioasă dintre toate grădinile.

Vestea bună era că domnul Blake însuși lipsea din grădina domnului Blake, iar la celălalt capăt erau niște copaci coadă-de-maimuță și plante-spadă. Excelentă ascunzătoare pentr-o „Nălucă“. Vestea proastă era că o seră se-ntindea pe toată lungimea grădinii, chiar sub gard. Un gard, înalt de trei metri, nesigur, care se legăna sub greutatea mea. Trebuia să mă mut puțin câte puțin de-a lungul gardului, în poziție așezată, până când ajungeam exact în fața fe-

---

1 Sir Edmund Percival Hillary (1919-2008) și nepalezul Tensing Norgay (1914-1986) au fost cei dintâi alpiniști care au ajuns în vârful muntelui Everest, la 29 mai 1953.

restrei de la salon a domnului Blake. Dacă era să cad, făceam țăndări un ochi de geam și mă izbeam de podeaua de beton. Asta dacă nu mă-nfigeam într-un arac de roșii, ca preotul din *Semnul*[1], străpuns de-un paratrăsnet în cădere.

N-aveam de ales.

Stinghia de sus a gardului, plină de așchii, îmi rindeluia fundul și palmele, pe măsură ce mă mutam deget cu deget în lungul ei. Blugii mei, făcuți leoarcă-n ochiul de apă, erau grei și reci. Am fost cât pe-aci să cad. Dacă domnul Blake se ivea la oricare dintre ferestre, eram un om mort. Iarăși am fost cât pe-aci să cad.

Am trecut însă de seră și-am sărit jos.

Dala de piatră a făcut un zgomot gen *zdronca-zdronc*. Norocul meu că singura persoană din camera de zi a domnului Blake era Dustin Hoffman, în *Kramer contra Kramer*[2]. (Noi îl văzuserăm în timpul vacanței, la Oban. Julia se smiorcăise de la început pân' la sfârșit și-l declarase cel mai mare film făcut vreodată.) Camera de zi a domnului Blake, pentr-un bărbat care trăia singur, avea un aspect cam femeiesc. Lămpi cu danteluțe, lăptărese de lut, picturi cu savane africane, pe care le poți cumpăra de pe treptele de la Littlewoods[3], dacă ții neapărat. Probabil că nevastă-sa le cumpărase pe toate, înainte să se-mbolnăvească de leucemie. M-am strecurat pe sub fereastra bucătăriei și-apoi de-a curmezișul grădinii, până-n tufărișul de la celălalt capăt, unde era și-un hârdău cu apă. Nu știu de ce m-am uitat înapoi, către casă, tocmai atunci, dar m-am uitat.

Domnul Blake stătea cu privirile-ațintite afară, la una dintre ferestrele de la etaj. În urmă cu șaij' de secunde, ar fi fost cu neputință să *nu* mă vadă ținându-mă-n echilibru pe gardul grădinii lui. (Ca să câștigi, ai nevoie de noroc *și* curaj. Speram ca Moran să aibă rezerve suficiente și de unul, și de altul.) Un abțibild-limbă

---

1 *The Omen*, film din 1976, în regia lui Richard Donner, cu Gregory Peck în rolul principal.

2 *Kramer vs Kramer*, film american din 1979, în regia lui Robert Benton și care a obținut cinci premii Oscar, avându-i pe Dustin Hoffman și Meryl Streep în rolurile principale.

3 Companie de vânzări cu amănuntul, care în anii '80 ajunsese cea mai mare firmă privată din Europa.

al celor de la Rolling Stones rezistase tuturor încercărilor de a-l răzui de pe acea fereastră. Urme ale altor abțibilduri îl înconjurau pe-ăsta. Trebuie să fi fost, odată ca niciodată, camera lui fiu-su Martin.

Cu fața lui plină de riduri, domnul Blake se uita-n gol pe fereastră. La ce?

Nu la mine. Eu eram ascuns de frunze.

La reflexia propriilor ochi?

Dar ochii domnului Blake erau niște găuri.

Ultima grădină era a lui Mervyn Hill. Tata lui Pleoșc e-un simplu gunoier, însă grădina lui semăna c-o proprietate a Trustului Național[1]. Fiin'că era ultima dintre casele de zeciuială, se-ntindea mai mult. O alee pietruită aiurea urca pân' la o bancă așezată sub o arcadă-spalier acoperită de trandafiri. Pe ferestrele-nalte, franțuzești, l-am văzut pe Pleoșc jucând „Tornada"[2] cu doi copii mai mici, plus un adult despre care am presupus că era tatăl celor doi. Probabil, musafiri. Tata lui Pleoșc învârtea săgeata. În spatele canapelei era un televizor la care se vedea chiar sfârșitul de la *Kramer contra Kramer*, când mama copilului vine să-l ia cu ea. Mi-am plănuit ruta. Ușoară treabă. Un morman de gunoi de la capătul celălalt îmi dădea posibilitatea să fac un salt peste zid. M-am ghemuit și-am luat-o la fugă spre arcada-spalier. Se simțea-n aer mirosul trandafirilor.

— Taci cu mama. (O umbră de femeie stătea pe bancă, la câțiva pași de mine.) O-ho-ho, drăcușor împielițat!

— Ei, a zis umbra de lângă ea. Cea mică dă iarăși din piciorușe, iubito?

Nu-mi venea să *cred* că nu m-auziseră.

---

1 Denumirea completă este: Trustul Național al Locurilor de Interes Istoric sau de Frumusețe Naturală, organizație având rol de conservare în Anglia, Țara Galilor și Irlanda de Nord. În Scoția, există un Trust Național scoțian.

2 *Twister*, joc presupunând anumite aptitudini fizice, care se joacă pe podea, pe un covor de plastic, de către un număr neprecizat de persoane.

— Au, au, au... (Oftat.) S-a emoționat să te-audă, mamă. Uite, pune mâna pe burdihan.

— Și *tu* ai fost cu-adevărat o micuță acrobată, iubito, a zis umbra mai în vârstă. Dacă stau și mă gândesc în urmă. (Am recunoscut-o pe mama lui Pleoșc.) Numai tumbe și lovituri de *kung fu*. Merv a fost mereu mai liniștit, ăsta-i adevărul, chiar și-nainte să iasă la lumină.

— N-o să-mi pară deloc rău când o hotărî domnișorica de-*aici* c-a sosit momentul. Mi-ajunge și răs-ajunge să fiu o balenă cu picioare.

(Vai, *Doamne*, o femeie-nsărcinată. Un lucru știe *toată lumea* despre *ele*, și-anume că, dacă le sperii, bebelușul – țuști! afară prea devreme. Pe urmă, copilul riscă să fie un retardat, ca Pleoșc, și-atunci eu aș fi de vină.)

— Și-adică tot mai ești convinsă că-i fetiță?

— Eleanor de la Conturi, o știi, mi-a făcut un test. Mi-a ținut verigheta de-un fir din părul meu, deasupra palmei. Dacă se leagănă, faci băiat. La mine s-a rotit, așa c-o să fie fată.

— Așa, deci, băbătia *încă*-și mai face mendrele, nu?

— Eleanor zice că pân-acum n-a greșit niciodată.

(Ceasul meu Casio spunea că timpul mi se scursese aproape de tot.)

Jocul de-a „Tornada" s-a sfârșit într-o căzătură generală de trupuri contorsionate, brațe sucite și picioare-mbârligate.

— Uită-te și tu ce grămadă! a țâțâit din buze, mulțumită, mama lui Pleoșc.

— Lui Ben îi pare-atât de rău, mamă, c-a zis nu colegul lui de la Cataloagele Kays[1]. Legat de Merv, când o să renunțe la școală, vreau să zic.

— N-avem ce face, iubito. Frumos din partea lui Ben c-a încercat.

(*Timpul*, a gemut ceasul meu Casio. *Timpul*. Prea tare-mi pasă, asta-i problema la mine. Când ești „Nălucă", tot *șpilul* e că ești așa de tare, că nu-ți mai *pasă*.)

---

1 Firmă de cumpărături după catalog, întemeiată la Worcester în 1794.

— Îmi fac, totuși, griji legat de ce-o să se-aleagă de Merv. Mai ales după ce Bill și cu mine, știi și tu, n-o să mai fim în peisaj.

— Mamă! Tu te-auzi ce spui?

— *Merv* nu se poate gândi la viitorul lui, ce crezi, poate? Merv nu se poate gândi mai departe de ziua de poimâine.

— Ne are pe mine și Ben, dacă-i vorba pe-așa.

— Voi o s-aveți trei copii ai voștri de care să vă-ngrijiți, nu, ce zici? Merv devine din ce în ce mai *mult* o problemă, și nu mai *puțin*, pe măsură ce trece timpul. Ți-a spus Bill? Săptămâna trecută l-a prins în camera lui, într-o zi, frunzărind o revistă de-aia, *Penthouse*. Cu femei dezbrăcate, cu de-astea. E-n faza *aia*.

— Presupun că-i ceva natural, mamă. Toți băieții fac asta.

— Știu, Jacks, dar și tu știi că, la un băiat *normal*, asemenea lucruri își găsesc un debușeu. Le face curte fetelor, și ce mai face. Îl iubesc pe Merv, dar ce fată o să vrea să iasă cu un băiat ca el? Cum o să-și întrețină o familie? La Merv, nu-i nici albă, nici neagră. Nu-i destul de încet la minte, când vine vorba de bani de buzunar și câte și mai câte, nu-i nici destul de iute la minte pentru o slujbă, cum ar fi să trieze cutiile la Cataloagele Kays.

— Ben zicea că asta numai pentru că nu se fac angajări. Ceva legat de recesiune.

— Partea tragică-i alta. Merv e cu cel puțin jumătate mai abil decât se arată el c-ar fi. Îi *convine* să se poarte ca prostul satului, pentru că toți ceilalți copii chiar asta așteaptă de la el.

O pisică a traversat pajiștea, cenușie ca lumina lunii. Clopotele puteau să-nceapă să bată în orice moment.

— Ben zice că fabrica de mezeluri de porc de la Upton ia pe *oricine*. L-au luat ei chiar și pe Giles Noak, *după* ce taică-su a intrat la zdup.

(Nu mă gândisem niciodată-n termenii ăștia. Pleoșc nu era decât un băiat de care toți râdeau. Dar, ia să vedem: cum ar fi fost Pleoșc la douăj' de ani, la treizeci? Sau ce face mama lui pentru el, în fiecare zi, una după alta? Sau Pleoșc la cinzej' de ani, la șaptezeci? Ce s-ar întâmpla cu el atunci? Ce mai e de râs, în cazul ăsta?)

— De acord cu tine că s-ar putea duce la fabrica de mezeluri, iubito, dar asta nu schimbă...

— Jackie? a strigat de la fereastra franţuzească tatăl cel tânăr. Jacks!

M-am strâns între arcadă şi zid.

— Ce e, Ben? Suntem aici, sus! Pe bancă.

Trandafirii, ţepoşi ca nişte orci, şi-au înfipt colţii-n pieptul şi-n faţa mea.

— E şi Wendy cu tine? Merv iar s-a agitat prea tare. A păţit un mic accident de-al lui...

— Zece minute-ntregi, a bombănit mama lui Pleoşc. Presupun că-i un record. Bine, Ben! Vin acuma! – şi s-a ridicat în picioare.

Când mama lui Pleoşc şi soră-sa gravidă ajunseseră la jumatea drumului spre casă, de la Sfântul Gabriel a trosnit prima bătaie a orei nouă. M-am repezit înspre zid şi m-am căţărat pe mormanul de gunoi. În loc să m-arunce-n sus ca o trambulină, m-am trezit cufundându-mă pân' la mijloc în terciul ăla putrezit. Există un soi de coşmar în care duşmanul ţi-e pământul de sub tălpi.

A trosnit şi-a doua bătaie.

M-am luptat să ies din mormanul de gunoi şi să-ncalec ultimul zid, am ezitat ca-n pragul iadului, când a trosnit a treia bătaie, apoi am sărit pe-aleea care însoţeşte, pe-o latură, magazinul domnului Rhydd. După care, cu blugii încă muiaţi în apă, iar acum acoperiţi de gunoi, am luat-o la picior peste răscrucea de drumuri şi m-am calificat la „Năluci" c-o rezervă nu de două *minute*, ci de două *bătăi* de clopot.

Când am îngenuncheat la poalele stejarului, respiraţia-mi hârjâia ca un ferăstrău ruginit. Nu puteam nici măcar să-mi culeg ţepii din şosete. Dar, atunci şi-acolo, mă simţeam cu mult mai fericit decât reuşeam să-mi amintesc dacă mai fusesem. Vreodată.

— Tu, fiule, m-a bătut pe umăr Gilbert Swinyard, eşti o „Nălucă" *bună fidea*[1].

— Nimeni, *vreodată*, n-a tăiat-o atât de bine, să ştii, a chicotit Grant Burch ca un spiriduş. Cu zece secunde mai devreme!

Pete Redmarley stătea cu picioarele-ncrucişate şi fuma.

— Credeam c-ai fugit cu coada-ntre picioare.

---

1 În original: *boney fider*, folosire după ureche a formulei latineşti *bona fide* (textual: „de bună-credinţă"; aici, „înnăscută").

Pete Redmarley nu e niciodată şocat de nimic și-are deja o mustăcioară semionorabilă. Nu mi-a spus vreodată că mă crede snob și homo, dar eu știu că asta crede.

— Atunci, te-ai înșelat, a punctat Gilbert Swinyard. (Să te susțină un băiat cum e Gilbert Swinyard – exact *asta*-i marea chestie de-a fi membru al „Nălucilor".) Dumnezeule, Taylor! Ce ți-ai făcut la pantaloni?

— Am călcat în..., dar am înghițit în sec, de disperare că n-aveam oxigen. Nenorocitu' de iaz al lui Arthur Evesham...

Chiar și Pete Redmarley a mustăcit, auzind asta.

— Pe urmă..., am început și eu să râd. Am căzut în grămada de gunoi a lui Pleoșc...

Pluto Noak a venit în pas alergător.

— A reușit?

— Ăhă, a zis Gilbert Swinyard. A fost cât pe ce.

— Cu zece *secunde* mai repede, a zis Grant Burch.

— Mai erau..., m-am oprit numai ca să-l salut pe Pluto Noak. Mai erau înc-o mulțime de oameni prin grădini.

— Sigur că erau. Încă nu s-a-ntunecat. Și totuși, am *știut* c-o să reușești. (Pluto Noak m-a bătut peste umăr. Și tati a făcut același lucru, când am învățat să mă scufund, atunci, singura dată.) Am *știut*. Se cere sărbătorit. (Pluto Noak și-a scos curu-n afară, ca și cum ar fi stat călare pe-o motocicletă-fantomă. Cu piciorul drept, a trezit-o la viață. Iar, în timp ce cu mâna o băga-n viteză, o bășină Harley-Davidson *uluitoare* i-a țâșnit dintre bucile curului. Modulată-n patru viteze, timp de trei, cinci, *zece* secunde.)

Noi, celelalte „Năluci", ne-am *pișat* pe noi de râs.

Zgomotul unui gard prăbușit și-al unui băiat care străpunge sticla răsună la mare distanță-n amurg. Lui Gilbert Swinyard i-a-ncremenit pe buze bancul despre un bebeluș în cuptorul cu microunde. Celelalte „Năluci" s-au întors către mine, ca și cum eu aș fi știut ce putea să-nsemne zgomotul ăla – și chiar știam:

— Sera lui Blake.

— Moran? a pufnit în râs Grant Burch. I-a *spart*-o?

— A căzut prin ea. (Lui Grant Burch i-a pierit râsul.) De la trei-patru metri.

Trăgătorii de clopote au ieșit, bălăbănindu-se, din „Lebăda neagră" și lălăind un cântec despre o duduie care vrea să și-o puie, dar, fiind era cam șuie, o ia și la muie.

— Moronu' de Moran, a punctat Pluto Noak. Păziți-vă iepuriștea.

— Și-a băgat picioarele-n ea, tâmpitu', a zis Pete Redmarley. *Știam* eu că cu-ăsta nu facem bine – și s-a răstit la celelalte „Năluci": N-avem nevoie de „Năluci" noi. (Aici mă includea și pe mine.) Pleoșc mai lipsește, să-l invităm și pe el, data viitoare.

Gilbert Swinyard s-a ridicat.

— Mai bine s-o luăm din loc, pe orice drum. Cu toții.

O certitudine și-a-nfipt gheara-n sufletul meu. Dacă *eu* aș fi căzut în sera domnului Blake, și nu Moran, el, Moran, adică, nu m-ar fi părăsit în ghearele dementului ăluia. Pur și simplu, n-ar fi făcut asta.

„Ține-ți fleanca bine-nchisă", mi-a ordonat Vierme Nevricos.

— Ploot?

Pluto Noak și restul „Nălucilor" s-au întors.

— Nu merge careva să... (Mi-era mult mai greu să spun asta, decât s-alerg prin grădinile oamenilor.) ...verifice dacă Moran – am dat să zic: *nu s-a rănit*, dar Călăul mi-a blocat vorbele-n gât –, adică, poate și-a rupt vreun picior, poate s-a tăiat în cioburi?

— Cheamă Blake o ambulanță, a zis Grant Burch.

— Da' n-ar trebui noi să... știi...

— Nu, Taylor, nu știu, a zis Pluto Noak, de-acum cu aer de golan.

— Pușă-belită știa care-s regulile noastre, a scuipat pe jos Pete Redmarley. Te prinde, te privește. Du-te și bate la ușa lui Blake după *asta*, Jason Taylor, și-o să te-alegi cu *ce*, și *de ce*, și *cine*, și cu bruftuluieli, și-o să se dea vina pe „Năluci", iar noi nu vrem așa ceva. Noi am fost aici cu mult înainte ca voi să fi pus piciorul măcar în satul ăsta.

— N-aveam de gând să...

— *Bine.* Fiin'că la Black Swan Green nu-i ca la Londra, sau ca la Richmond, sau ca la dracu-n-praznic. N-ai loc de secrete, la Black Swan Green. Du-te tu și bate-i la ușă lui Roger Blake, și noi o s-aflăm.

Vântul a frunzărit cele zece mii de pagini ale stejarului.

— Da, sigur, am protestat eu. Doar că...

— N-ai *dat ochii* cu Moran în seara asta, mi-a înfipt Pluto Noak în piept un deget butucănos. Nici pe *noi* nu ne-ai văzut. Nici măcar n-ai auzit de „Năluci“.

— Taylor. Du-te acasă, bine? mi-a transmis Grant Burch ultimul avertisment.

Deci unde să fiu, după două minute maximum, dacă nu ochi-în-ochi cu bătătorul cap-de-leu de la ușa domnului Blake, efectiv căcându-mă pe mine de frică. Domnul Blake urlă-năuntru, în casă. Nu-l bumbăcește pe Moran. Vorbește la telefon și țipă ceva legat de-o ambulanță. Dar ăsta-i doar începutul. Îmi dau seama de ce toți sinucigașii o iau aiurea-nspre nord, nord, nord, spre un loc al nimănui, unde-nălțimile se topesc în mare.

Nu-i vorba de vreun blestem, de vreo pedeapsă.

Asta-și *doresc* ei.

Solariul

„DESCHIDE-ODATĂ! DESCHIDE!", bombăne bătătoarele de la uși. „DACĂ NU, ÎȚI DĂRÂM CASA!" Soneriile sunt mai discrete: „Alo? E cineva?" Casa parohială avea și bătător, și sonerie, și eu le-ncercasem pe-amândouă, dar tot nu-mi deschidea nimeni. Am așteptat. Poate că parohul își înmuia pana în călimară, oftând: „Vai, Doamne, s-a făcut ora trei *deja*?" Mi-am lipit urechea de ușă, dar nimic n-a trădat căsoiul ăla bătrân. Soarele inunda pajiștea-nsetată, florile erau numai culori, copacii moțăiau sub adierea vântului. Un Volvo Estate prăfuit stătea-n garaj, dorindu-și să fie spălat și lustruit. (Mașinile Volvo sunt singurul lucru suedez celebru, în afară de ABBA. Mașinile Volvo au lonjeroane care-ntăresc plafonul caroseriei, ca să nu te facă sandvici vreun camion, dacă te bușește pe taluzul autostrăzii.)

Pe jumătate, *speram* să nu-mi deschidă nimeni. Casa parohială e-un loc serios, exact opusul celui în care au ce căuta copiii. Dar, când mă strecurasem pân-acolo săptămâna trecută, sub protecția întunericului, un plic fusese prins cu bandă adezivă de cutia de scrisori. ÎN ATENȚIA LUI ELIOT BOLIVAR, POET. Plicul conținea o scrisoare scurtă, scrisă cu cerneală violet pe-o hârtie de culoarea ardeziei. Eram invitat la casa parohială, duminică la ora trei, pentru a discuta despre lucrările mele. „Lucrări." Nimeni nu le mai spusese *vreodată* „lucrări" poemelor lui Eliot Bolivar.

Am tras un șut unei pietricele de pe aleea pentru mașini.

Un zăvor a pocnit de parc-ar fi fost armată o pușcă, și-un bătrân a deschis ușa. Avea pielea pătată ca o banană muribundă. Purta o cămașă fără guler și pantaloni cu bretele.

— Bună ziua?

— Bunăăă... dimineața. (Voiam să spun „Bună ziua", dar Călău-i ahtiat după cuvintele cu *Z*, în ultima vreme.) Sunteți parohul?

Omul s-a uitat de jur-împrejurul grădinii, parcă i-aș fi-ntins cine-știe-ce capcană.

— Cu siguranță că nu sunt paroh. De ce? (Accent străin, și mai neplăcut decât cel francez.) Dar tu ești?

Am dat din cap că nu. (Călăul nu m-a lăsat să-l spun nici măcar pe „nu".)

— Dar m-a invitat preotul paroh. (I-am arătat plicul.) Atâta doar, că nu și-a semnat... (N-am reușit să pronunț „numele".) ...n-a semnat-o.

— *Iah*, aha. (De ani întregi, ne-parohul nu se mai mira de nimic.) Vino la solariu. Poți să-ți dai jos pantofii.

Înăuntru mirosea a ficat și-a pământ. O scară violet străpungea lumina soarelui în holul de la intrare. O chitară albastră se odihnea pe-un soi de scaun turcesc. O femeie dezbrăcată plutea cu o luntre pe-un lac plin de nuferi, înrămat cu auriu. „Solariu" – suna marfă. Un planetariu pentru soare, în loc de stele? Poate că parohul era și astronom, în timpul liber.

Bătrânul mi-a oferit un încălțător. Nu știu prea bine cum se folosește, așa că i-am spus:

— Nu, mulțumesc – și mi-am șutuit adidașii din picioare-n felul meu obișnuit. Sunteți valet?

— Valet. *Iah*, aha. Bună descriere a rolului meu în casa aceasta, cred. Urmează-mă, te rog.

Mă gândeam că numai arhiepiscopii și papii sunt destul de șmecheri ca să aibă valeți, dar se vedea clar că și preoții pot avea. Scândurile uzate ale podelei mă-mpungeau în tălpi prin șosete. Coridorul își croia drum pe dinaintea unui salon c-un aer plictisitor și-a unei bucătării ordonate. Plafoanele înalte aveau candelabre ca niște pânze de păianjen.

Aproape că m-am ciocnit de spinarea valetului.

Se oprise și vorbea pentru cine se afla în spatele unei uși înguste.

— Un vizitator.

Solariul n-avea-n el aparatură științifică, deși luminatoarele erau destul de mari pentru câteva telescoape. Fereastra uriașă

oferea tabloul unei grădini sălbatice, cu degeței și crini-torță roșii ca focul. Pereții erau acoperiți de rafturi de cărți. Copaci pitici stăteau aliniați în ghivece-mbrăcate-n mușchi, în jurul șemineului nefolosit. Fumul de țigară învăluia totul într-o paloare ca de secvență retrospectivă la televizor.

Pe-un tron de răchită stătea o bătrână șleampătă.

Bătrână, dar maiestuoasă, de parc-ar fi coborât dintr-un portret, cu părul argintat și-un șal de culoare purpuriu-regal. Am bănuit că era mama preotului paroh. Avea niște bijuterii mari cât Cuburile Cola și dropsurile de lămâie. Să fi avut șaij' de ani, poate șaptezeci. Cu oamenii bătrâni și copiii mici nu poți fi niciodată sigur. M-am întors către valet, dar valetul dispăruse.

Ochii apoși ai bătrânei fugăreau cuvintele de-a latul paginilor.

Oare trebuia să tușesc? Ar fi fost o prostie. Știa că eram acolo.

Fumul de la țigară i se-nvălătucea-n sus.

M-am așezat pe-o canapea fără brațe, până când ar fi fost ea gata să stea de vorbă cu mine. Cartea din care citea se intitula *Marele Meaulnes*[1]. M-am întrebat ce-o fi însemnând „Meaulnes" și mi-a părut rău că nu eram la fel de bun la franceză precum Avril Bredon.

Ceasul de pe táblia șemineului făcea să treacă minutele ca secundele.

Articulațiile degetelor femeii erau la fel de creastă-gol-creastă-gol-creastă ca o ciocolată Toblerone. La câtva timp odată, mâna ei osoasă mătura pagina de scrum.

— Mă numesc Eva van Outryve de Crommelynck. (Dacă un păun ar fi avut o voce umană, a ei ar fi fost vocea.) Poți să mi te adresezi cu *Madame* Crommelynck. (Mi-am închipuit că vorbea cu accent francez, deși nu eram sigur.) Prietenii mei englezi, o specie periclitată în ziua de astăzi, îmi spun așa: „Eva, în Marea Britanie, acest «Madame» al tău e cam prea de găină galică[2]. De ce nu spui, simplu, «doamna Crommelynck»?" La care eu le spun:

---

1 *Le Grand Meaulnes* (1913), unicul roman scris de Alain Fournier (1886-1914).

2 Aluzie la simbolul național al francezilor ca națiune, cocoșul galic.

„Duceți-vă la dracului! Ce cusur mai are și găina galică? Eu sunt *Madame*, cu *e*-ul strâns atașat[1]!“ *Allons donc.*[2] Este ora trei, puțin trecută, iar dumneata ești Eliot Bolivar, poetul, presupun?

— Da. („Poet!“) Mă bucur foarte mult să vă cunosc, *Madame* Crommylenck.

— Crom-*mel*-ynck.

— Crom*mely*nck.

— Tot rău, dar mai bine. Ești mai tânăr decât am estimat eu. Paisprezece? Cincisprezece?

E marfă să fii luat drept un băiat mai mare.

— Treișpe.

— *Ackkk*, o minunată vârstă nefericită. Nici băiat, nici adolescent. Impaciență, dar și timiditate. Incontinență emoțională.

— Ajunge și preotul paroh în timp util?

— Poftim? (S-a aplecat în față.) Oare – de fapt, a pronunțat „uare“ – cine să fie acest preot paroh?

— Nu-i *asta* casa parohială? (I-am arătat invitația primită, simțindu-mă deja cam nelalocul meu.) Așa scrie pe stâlpul porții dumneavoastră. Cel de la strada principală.

— A, s-a lămurit *Madame* Crommelynck. Paroh, casă parohială. Dumneata n-ai înțeles bine un lucru: a locuit aici un preot paroh odată, demult, asta fără îndoială; înaintea lui, doi preoți parohi, trei preoți parohi, mulți preoți parohi – cu mâna descărnată, a mimat o trombă de fum –, dar gata. Biserica Anglicană devine tot mai falimentară, an după an, la fel ca fabrica de automobile britanice Leyland. Tatăl meu spunea despre catolici că știu cum să-și organizeze religia ca pe-o afacere. Catolicii și mormonii. Găsiți-vă mereu alți clienți, le spun celor din congregațiile respective, sau în Iad cu voi! Nu și Biserica voastră Anglicană. Consecințele sunt că aceste fermecătoare prezbiterii sunt vândute sau închiriate, iar preoții parohi trebuie să se mute în case mai mici. Doar cu numele rămân „case parohiale“.

---

1 Între forma franceză *Madame*, cu *e* mut, și cea engleză *Madam*, există și diferența de accent, pe a doua, respectiv prima silabă. Dacă forma franceză poate însoți un nume propriu, cea engleză se folosește în sens onorabil numai singură.

2 Textual: „Să-ncepem, deci“ (fr.).

— Dar, am înghițit în sec, mi-am expediat poemele prin cutia dumneavoastră de scrisori din ianuarie. Cum se face c-au fost publicate lunar în revista parohiei?

— Acesta – și *Madame* Crommelynck a tras atât de puternic din țigară, c-am văzut cum i se-mpuțina – s-ar cuveni să nu fie un mister pentru o minte agilă. *Eu* îi predau poemele dumitale adevăratului paroh, din adevărata casă parohială. O coșmelie urâtă, în vecinătatea Castelului Hanley. Nu te taxez pe dumneata pentru acest serviciu. E pe gratis. E un exercițiu bun pentru oasele mele neagile. Dar, ca plată, eu sunt prima care-ți citesc poemele.

— Aha. Și-adevăratul preot paroh știe?

— Eu însămi fac aceste predări pe întuneric, în anonimat, ca să nu fiu surprinsă de *soția* parohului – vai de mine, ea e de o sută de ori mai rea decât el. O scorpie flecăritoare. Mi-a cerut să se folosească de grădina *mea* pentru Festivalul ei de Vară de la Sfântul Gabriel. „Așa e tradiția“, zice doamna vicar. „Avem nevoie de spațiu pentru podul omenesc. Pentru chioșcuri.“ I-am spus: „Du-te dracului! Îți plătesc sau nu-ți plătesc chirie? Cui ce-i trebuie un creator divin obligat să vândă marmeladă inferioară?“ (*Madame* Crommelynck și-a țuguiat buzele crăpate.) Dar, cel puțin, soțul ei publică poemele dumitale în revista lui caraghioasă. Poate că el e recuperabil. (Apoi, a făcut un gest cu mâna către o sticlă de vin care stătea pe o masă cu blatul sidefat.) Vrei să bei puțin?

„Un pahar întreg“, a zis Geamănul Nenăscut.

Parcă-l auzeam pe tati zicând: „Ce *anume* ai băut?“

— Nu, mulțumesc.

Madame Crommelynck a ridicat din umeri, a „Nu știi ce pierzi“.

Un sânge cu nuanțe de cerneală i-a umplut paharul.

Mulțumită, a bătut darabana cu degetele pe un mic teanc de *Reviste ale parohiei Black Swan Green* de lângă ea:

— Acum, afaceri.

— Un tânăr trebuie să învețe când anume dorește o femeie să-i fie aprinsă țigara.

— Mă scuzați.

Madame Crommelynck avea o brichetă în jurul căreia stătea-ncolăcit un dragon de smarald. Mi-am făcut griji că fumul de țigară avea să-mi intre-n haine și c-ar fi trebuit să inventez o

poveste pentru mami și tati – adică unde fusesem. În timp ce fuma, recita în șoaptă poemul meu intitulat *Pietrele*, din revista pe luna mai.

Îmbătat mă simțeam de importanța faptului că vorbele mele-i atrăseseră atenția unei femei atât de exotice. Și de teamă. Când îi arăți cuiva ceva ce-ai scris tu, e ca și cum i-ai da un țăruș ascuțit, după care te-ai întinde în propriul sicriu și i-ai spune: „Când ești pregătit".

Madame Crommelynck a scos un vag mârâit.

— Îți închipui că versul alb este o eliberare, dar nu. Renunți la rimă, renunți la o parașută... Sentimentalitatea o confunzi cu emoția... Iubești cuvintele, da – o bulă de mândrie s-a umflat înăuntrul meu –, dar la dumneata cuvintele sunt în continuare stăpânele *dumitale*, *dumneata* nu ești încă stăpânul cuvintelor... (Bula s-a fâsâit. *Madame* Crommelynck mi-a studiat reacția.) Măcar poezia dumitale e destul de robustă pentru a *suporta* criticile. Cele mai multe așa-zise poezii se dezintegrează la o simplă atingere. Imagistica dumitale e prezentă, actuală, proaspătă, nu mi-e rușine s-o numesc astfel. Acum, aș vrea să știu și *eu* ceva.

— Sigur că da. Orice.

— Domesticitatea din această poezie, bucătăriile, grădinile, iazurile... nu este o metaforă pentru caricatura de război de anul acesta, din Atlanticul de Sud?

— Malvinele erau în toi, am răspuns, în timp ce scriam poemul. Cum-necum, războiul s-a infiltrat în ea.

— Așadar, acești demoni care se războiesc în grădină îi simbolizează pe generalul Galtieri și pe Margaret Thatcher, am dreptate?

— Da, într-un fel.

— Dar sunt, în același timp, și tatăl și mama dumitale, am dreptate?

Ezitările sunt *da*-uri și *nu*-uri, dacă-ntrebarea e pusă de cineva care știe deja răspunsul. Una e să scrii despre părinții tăi. Cu totul alta e să recunoști.

Madame Crommelynck și-a exprimat încântarea, fredonând ceva pe-un glas tabagic.

— Ești un băiat politicos de treisprezece ani, care este prea timid pentru a-și secționa cordoanele ombilicale! În afară de – i-a

tras paginii o scatoalcă – *aici*! *Aici*, în poemele dumitale, faci tot ce nu îndrăznești să faci – i-a tras un dos de palmă imaginar ferestrei – *aici*. În realitate. Ca să exprimi ce ai *aici* — mi-a dat mie un dos de palmă-n piept.

M-a durut. Mie radiografiile-mi provoacă grețuri.

Odată ce-un poem a plecat de-acasă, nu-i mai pasă de tine.

— *Grădinile din spate.*

Madame Crommelynck a ridicat în fața ochilor numărul pe iunie.

Am fost convins că titlul i se părea fermecător.

— Dar de ce-i atât de atroce titlul acesta?

— Ăăă... n-a fost prima mea opțiune.

— Și-atunci, de ce să-ți botezi creația cu o denumire inferioară?

— Aveam de gând s-o intitulez *Nălucile*. Dar există o bandă reală, care-și spune chiar așa. Cutreieră noaptea prin sat. Dacă i-aș fi spus *așa* poeziei, și-ar fi dat seama cine-a scris-o și poate că... m-ar fi luat la ochi.

Madame Crommelynck a pufnit pe nas, nu foarte impresionată. Gura ei îmi recita versurile cu volumul pe sfert. Speram s-o aud măcar spunând ceva despre cum erau descrise-n poem amurgul, și lumina lunii, și întunericul.

— Sunt multe cuvinte frumoase aici...

— Mulțumesc, am încuviințat eu.

— Cuvintele frumoase îți ruinează poezia. Un *strop* de frumusețe îmbunătățește un fel de mâncare, dar dumneata vii și trântești în oală o grămadă! Nu, te cuprinde greața în cerul gurii. Dumneata crezi că un poem trebuie să fie frumos, altfel nu ajunge la excelență, am dreptate?

— Cam așa.

— Mă plictisești cu acest „cam așa" al dumitale. Ori da, ori nu, ori o evaluare, te rog. „Cam așa" este un *loubard*[1] indolent, un *vandale* ignorant. „Cam așa" vrea să zică: „Mă rușinez în fața clarității și a preciziei". Să mai încercăm o dată. Dumneata crezi că un poem trebuie să fie frumos, altfel nu e poezie, am dreptate?

---

1 Derbedeu (fr.).

— Da.

— *Da.* Idioții sunt chinuiți de această concepție greșită. Frumusețea *nu* înseamnă excelență. Frumusețea înseamnă distracție, frumusețea înseamnă cosmetică, frumusețea înseamnă, până la urmă, sleire. De exemplu, aici – a citit începând cu versul al cincilea: „Venus atârna strălucitoare de urechea lunii". Poezia se dezumflă catastrofic. *Fffffffâsss!* Cauciuc spart. Accident de automobil. Zice: „Nu-i așa că sunt drăguță-drăguță?" Eu îi spun: „Du-te la dracului!" Dacă ai o magnolie într-o grădină luminată de lună, îi pictezi florile? Atârni pe ea luminițele de Crăciun care pâlpâie? Îi adaugi papagali de plastic? Nu. Nu faci așa ceva.

Tot ce zicea ea suna corect, și totuși.

— Te gândești – aici, *Madame* Crommelynck a dat fumul afară pe nas: „E nebună această vrăjitoare bătrână! O magnolie deja există. Magnoliile nu au nevoie de poeți ca să existe. În cazul unui poem, da, un poem trebuie să-l creez *eu*".

Am dat din cap că da. Exact la asta m-aș fi gândit, dacă aveam la dispoziție câteva minute.

— Trebuie să spui ce crezi, altfel petrece-ți sâmbăta cu capul într-o găleată, nu în conversație cu mine. Înțelegi?

— Da, bine, am zis, enervat de faptul că „da, bine" nu era deloc bine.

— Bun. Eu răspund: versul e *făcut.* Dar cuvântul „făcut" este insuficient pentru un poem adevărat. Și „creat" este insuficient. Din acest motiv: *poezia există înainte să fie scrisă.*

Asta n-o mai pricepeam.

— Unde?

— T.S. Eliot[1] exprimă astfel acest lucru: *poezia este un raid asupra nearticulatului.* Eu, Eva van Outryve de Crommelynck, sunt de acord cu el. Poemele care nu au fost scrise încă, sau care nu vor fi scrise niciodată, există aici. Pe tărâmul nearticulatului. Arta – și-a dus altă țigară la gură și, de astă-dată, eu am fost pregătit să sar cu bricheta ei cu dragon – fabricată din nearticulat *este* frumusețe. Chiar dacă temele ei sunt urâte. Lunile argintii, mările

1 T[homas] S[tearns] Eliot (1888-1965), poet, dramaturg, eseist, critic literar, care a renunțat la cetățenia americană și a devenit supus britanic, la 39 de ani.

furtunoase, clișeele exagerate otrăvesc frumusețea. Amatorul crede că vorbele *lui*, imaginile *lui*, notele *lui* fac frumusețea. Dar maestrul știe că vorbele lui sunt doar vehiculul în care se află frumusețea. Maestrul știe că *nu* știe ce este frumusețea. Verifică asta. Încearcă o definiție acum. Ce este frumusețea?

Madame Crommelynck și-a scuturat țigara-ntr-o scrumieră ca un gogoloi rubiniu.

— Frumusețea-i...

Exulta în fața blocajului meu. Voiam s-o impresionez c-o definiție deșteaptă, dar mă poticneam întruna de: *Frumusețea-i ceva ce-i frumos.*

Problema era că toate astea erau noutăți pentru mine. La ora de engleză, la școală, învățam după o carte de gramatică a unui anume Ronald Ridout, citeam *Cidru cu Rosie*[1], organizam dezbateri despre vânătoarea de vulpi și memoram *Trebuie să plec iarăși pe mări*[2], de John Masefield. Nu ni se cere să gândim, propriu-zis, ceva.

— E dificil, am recunoscut.

— Dificil? (Scrumiera ei, am văzut, era în forma unei fete încovrigate.) Este imposibil! Frumusețea este *imună* la definire. Când este prezentă frumusețea, știi. Răsăritul soarelui de iarnă în mizeria din Toronto, noul iubit al cuiva într-o cafenea veche, niște coțofene sinistre pe un acoperiș. Dar este, oare, frumusețea tuturor acestora *făcută*? Nu. Frumusețea este *prezentă*, atâta tot. Frumusețea *este.*

— Dar... am ezitat eu, întrebându-mă dacă era cazul să spun asta.

— Singura mea pretenție, a zis ea, este să spui ce crezi.

— Ați ales numai lucruri naturale. Cum rămâne cu picturile, cu muzica. Se zice: „Olarul face un vas minunat". Nu așa spunem?

— *Spunem, spunem.* Fii atent cu „spunem". Cuvintele *spun*: „Ai pus o etichetă pe acest abstract, pe acest concept, așa încât l-ai definit". Nu. Cuvintele mint. Sau nu mint, dar sunt *maladroit.*

---

1 *Cider with Rosie* (1959), roman de Laurie Lee (1914-1997), prima parte a unei trilogii autobiografice.

2 *I must go down to the seas again*, primul vers din poemul *Sea Fever* (*Febra mării*), de John Masefield (1878-1967).

Stângace. Olarul dumitale a făcut vasul, da, însă nu el a făcut și *frumusețea*. Numai un obiect în care frumusețea *rezidă*. Până când vasul este scăpat pe jos și se sparge. Care este soarta supremă a oricărui vas.

— Dar... (Tot eram nemulțumit.) Cu siguranță că *unii* oameni, pe *undeva*, știu ce e frumusețea. Poate la vreo universitate?

— Universitate? (*Madame* Crommelynck a scos un sunet care putea să fi fost chiar și-un râs.) Imponderabilele *sunt* ponderabile, dar nu și respondibile. Întreabă un filozof, dar fii prudent. Dacă auzi: „Evrika!“[1], dacă ți se pare că „Răspunsul formulat de el a prins întrebarea mea!“, atunci ai *dovada* că este un prefăcut. Dacă filozoful dumitale a părăsit cu adevărat peștera lui Platon[2], dacă s-a uitat fix la soarele orbitor, atunci... (Și-a numărat pe degete cele trei posibilități.) E lunatic, sau răspunsurile lui sunt întrebări care se prezintă numai ca răspunsuri, sau păstrează tăcerea. Păstrează tăcerea pentru că poți să *știi* sau să *spui*, dar amândouă, nu. Paharul meu e gol.

Ultimele picături au fost și cele mai dense.

— Sunteți... poetă?

Am dat să zic: „...*și* poetă“.

— Nu. Este un titlu riscant. Dar am fost foarte apropiată de poeți, când eram tânără. Robert Graves[3] a scris o poezie despre mine. Nu cea mai bună a lui. William Carlos Williams[4] mi-a cerut să-mi părăsesc soțul și s-o *șterg* – a pronunțat cuvântul ca o mașteră de pantomimă – împreună cu el. Foarte romantic, dar eu aveam o minte pragmatică, iar el era nevoiaș ca un... *épou-*

---

1 Textual: „Am găsit! Am descoperit!“ (*gr.*; sau în varianta *Eureka!*), strigătul atribuit lui Arhimede, când a înțeles că volumul de apă dislocuit este egal cu volumul corpului său cufundat în baie.

2 Trimitere la parabola peșterii, despre care vorbește Socrate în dialogul *Republica*.

3 Poetul englez Robert Graves (1895-1985) a fost și romancier, critic literar și clasicist.

4 Poetul american William Carlos Williams (1883-1963) era de profesie medic pediatru practicant.

vantail, un... – cum se spune la omul de pe câmpuri, de care fug păsările?

— Sperietoare?

— Sperietoare. Chiar așa. Drept care, i-am spus: „Du-te la dracului, Willy, sufletele noastre mănâncă poezie, dar omul are șapte păcate mortale de hrănit!" A consimțit la logica mea. Poeții sunt buni ascultători, dacă nu sunt îmbătați. Romancierii, în schimb – *Madame* Crommelynck a făcut o față scârbită –, sunt schizoizi, lunatici, mincinoși. Henry Miller a stat în colonia noastră, de la Taormina[1]. Un porc, un porc transpirat; și Hemingway, îl știi?

Auzisem de el, așa c-am dat din cap că da.

— Libidinosul libidinoșilor, dintre toți porcii de la fermă! Cinematografiștii? *Pffff!* Niște *petits Zeus* ai propriilor universuri. Lumea este platoul propriu de filmare al lor. Charlie Chaplin, la fel, a fost vecinul meu la Geneva, peste lac. Un șarmant *petit Zeus*, dar un *petit Zeus*. Pictorii? Își storc și inimile până la fund, ca să-și facă pigmenții. Nu mai rămâne inimă pentru oameni. Uită-te la țapul din Andaluzia, Picasso. Biografii lui vin la mine să afle povești despre el, mă imploră, îmi oferă bani, dar eu le spun: „Duceți-vă la dracului, eu nu sunt un tonomat uman". Compozitorii? Tatăl meu a fost unul. Vyvyan Ayrs. Avea urechile arse de muzica lui proprie. Pe mine, sau pe mama mea, rar ne asculta. Formidabil era în generația lui, dar astăzi a fost scos din repertoriu. S-a exilat la Zedelgem, la sud de Brugge. Acolo era proprietatea mamei mele. Limba mea maternă este flamanda. Așa cum auzi, engleza nu este limba potrivită pentru mine, are prea multe *less*-uri și *lessness*-uri. Crezi că sunt franceză?

Am dat din cap că da.

— Belgiană. Destinul vecinilor discreți este să fie confundați cu cei zgomotoși de alături. Iată un animal! Pe pajiște. Lângă mușcate...

O clipă, am urmărit zvâcnetul inimii unei veverițe.

În clipa următoare, dispăruse.

---

1 În prima parte a secolului XX, în acest oraș maritim sicilian a existat o colonie unde se refugiau intelectuali și artiști expatriați.

Madame Crommelynck a zis:

— Uită-te la mine.

— Mă uit.

— Nu. Nu te uiți. Stai aici.

M-am așezat pe taburetul ei pentru picioare. Mă-ntrebam dacă *Madame* Crommelynck ținea un valet fiin'c-avea ceva la picioare.

— Bine.

— Nu te ascunde în „Bine"-le acesta. Mai aproape. Nu le smulg băieților capetele cu dinții. Nu când am stomacul plin. Uită-te.

Există o regulă care spune să nu te holbezi prea insistent la fața cuiva. *Madame* Crommelynck îmi poruncea s-o-ncalc.

— Uită-te mai de aproape.

Simțeam mirosul violetelor de Parma, al țesăturilor, al parfumului cu iz de ambră, plus ceva în descompunere. Pe urmă, s-a-ntâmplat ceva ciudat. Femeia bătrână din fața mea s-a transformat într-o arătare. Două căzături i-au reunit pleoapele cu pungile de sub ochi. Genele i s-au lipit unele de altele și-au format țepușe. Delte-ntregi de vinișoare roșii au cuprins alburile pătate. Irișii erau nebuloși ca niște bile șlefuite, îngropate multă vreme. Fardul îi pudra pielea mumificată. Nasul ca un zgârci i se retrăgea în gaura din craniu.

— Vezi frumusețe aici?

Vorbea c-o altă voce.

Manierele m-au făcut să-i spun că da.

— Mincinosule! (Arătarea s-a dat mai în spate și a redevenit *Madame* Crommelynck.) Cu patruzeci, treizeci de ani în urmă, da. Părinții m-au creat în maniera tradițională. La fel ca olarul dumitale care face un vas. Am crescut și m-am făcut fată. În oglindă, buzele mele frumoase le spuneau ochilor mei frumoși: „Voi sunteți eu". Bărbații veneau cu stratageme, se luptau, mă adorau și mă decepționau, risipeau bani pe lucruri extravagante, ca să „câștige" acea frumusețe. Vârsta mea de aur.

Într-o cameră îndepărtată, au început bătăi de ciocan.

— Dar frumusețea omului cade, frunză cu frunză. Începutul, îl ratezi. Apoi îți spui: „Nu, sunt obosită", sau „Ziua e proastă,

atâta tot". Dar, mai târziu, nu mai poți contrazice oglinda. Zi de zi de zi, cade, până când nu mai rămâne decât această *vieille sorcière*[1], care folosește poțiuni de la cosmeticiană ca să-și aproximeze darul din naștere. A, oamenii spun: „Bătrânii rămân *tot* frumoși!" Te tratează de sus, te flatează, poate că vor să se reconforteze pe ei înșiși. Dar nu. Mâncatul rădăcinilor frumuseții este un... – și *Madame* Crommelynck s-a lăsat pe spate pe tronul ei trosnitor, epuizată. ...Un, cum se zice la melcul fără casă pe spate?

— Limax?

— Un limax insațiabil, indestructibil. Unde dracului îmi sunt țigările?

Pachetul îi alunecase pe jos, la picioare. I l-am ridicat eu.

— Acum, pleacă – și s-a uitat în altă parte. Întoarce-te sâmbăta viitoare la ora trei, să-ți mai spun câteva motive pentru care poemele dumitale sunt un eșec. Sau nu te întoarce. O sută de alte lucrări așteaptă.

Madame Crommelynck a luat iar *Marele Meaulnes*, s-a așezat mai bine și s-a pus pe citit. Respirația ei a devenit mai șuierată și m-am întrebat dacă era cumva bolnavă.

— Vă mulțumesc, deci...

Mă furnicau și mă-nțepau picioarele.

Dac-ar fi întrebat-o cineva pe *Madame* Crommelynck, eu părăsisem deja solariul.

*

Albine mari și pufoase pluteau ca drogatele-n tufele de levănțică. Volvo-ul prăfuit era tot pe aleea pentru mașini, tot cerând să fie spălat. Nici azi nu le spusesem nici lui tati, nici lui mami unde mă duceam. Să le povestesc despre *Madame* Crommelynck ar însemna: (a) să mă deconspir ca fiind Eliot Bolivar; (b) să mi se pună douăj' de-ntrebări despre cine-i persoana, la care n-aș putea răspunde, fiin'că e ca un desen pe care trebuie să-l reconstitui din puncte nenumerotate; (c) să mi se spună s-o las în pace – copiii n-au ce căuta-n vizită la femei bătrâne, care nu le sunt bunici sau mătuși.

---

1 „Bătrână vrăjitoare" (fr.).

Am apăsat pe butonul soneriei.

A durat o *vecie* până când casa parohială a-nghițit sunetul.

Nimeni. O fi fost plecată la plimbare?

Nu-i luase atât de mult valetului, c-o săptămână-n urmă.

Am lovit și cu bătătorul în ușă, convins că era-n zadar.

Pedalasem nebunește pân-acolo, fiin'că-ntârziasem treij' de minute. Mă gândeam că *Madame* Crommelynck precis avea o atitudine de feldmareșal în privința punctualității. Și tot degeaba, după cum se părea. Luasem *Bătrânul și marea*, de Ernest Hemingway, de la biblioteca școlii, numai fiin'că *Madame* Crommelynck îl pomenise pe autor. (Introducerea, cică romanul îi făcuse pe-americani să izbucnească-n lacrimi, când fusese citit la radio. Numai că e doar povestea unui bătrân care prinde-o sardea monstruoasă. Dacă pentru asta plâng americanii, înseamnă că sunt în stare să plângă la orice.) Mi-am frecat niște levănțică-ntre palme și-am tras adânc în piept. Mirosul de levănțică e preferatul meu, după cele de pastă corectoare Wite-Out și crustă de șuncă. M-am așezat pe trepte, neștiind foarte bine ce să fac mai departe.

După-amiaza de iulie a căscat.

Zărisem băltoace-miraj sclipind pe șoseaua spre Welland, când venisem într-acolo.

M-aș fi putut culca pe pragul copt la soare al ușii.

Furnici mici pe prici.

Un zăvor a pocnit de parc-ar fi fost armată o pușcă, și bătrânul valet a deschis ușa.

— Te-ai întors. Mai vrei. (Azi, purta un tricou de golf.) Poți să-ți dai jos pantofii.

— Mulțumesc.

Când să-mi șutuiesc adidașii din picioare, am auzit un pian, acompaniat de-o vioară silențioasă. Am sperat că *Madame* Crommelynck n-avea cine-știe-ce musafir. Odată ce-aduni trei oameni, poți foarte bine s-aduni și-o sută. Casa scării s-ar fi cuvenit reparată. O chitară albastră, cu vopseaua ciupită, fusese lăsată pe-un taburet stricat. Într-un cadru bătător la ochi, o femeie delicată stătea cu picioarele-ndepărtate, într-o luntre, pe-un iaz colmatat.

O dată-n plus, valetul m-a condus la solariu. (Căutasem în dicționar „solariu“. Înseamnă doar „cameră spațioasă“.) Înșiruirea de uși pe care am trecut-o-n revistă m-a făcut să mă gândesc la toate ușile din trecutul și viitorul meu. De la salonul de spital unde mă născusem, de la clase, corturi, biserici, birouri, hoteluri, muzee, aziluri de bătrâni, de la camera-n care o să mor. (O fi fost construită deja?) Și mașinile sunt camere. La fel și pădurile. Cerurile-s plafoane. Distanțele-s pereți. Pântecele-s camere formate din mame. Mormintele-s camere făcute din țărână.

Muzica se făcea tot mai tare.

O combină muzicală *hi-fi*, demnă de Jules Verne, toată numai butoane argintii și cadrane, ocupa un colț al solariului. *Madame* Crommelynck stătea pe tronul ei de răchită și-asculta, cu ochii închiși. Parc-ar fi făcut o baie caldă-n muzică. (De astă-dată am știut că o vreme urma să nu vorbească, așa că m-am așezat de-a dreptul pe canapeaua fără brațe.) Avea pus un disc L.P. clasic. Nici pe departe nu semăna cu chestiile-alea gen *țaca-maca-paca*, pe care ni le punea domnul Kempsey la orele de muzică. Geloasă *și* scumpă era muzica de-acum, plângăcioasă *și* măreață, mâloasă *și* cristalină. Dar, dacă existau cuvintele potrivite, muzica n-avea nevoie să existe.

Pianul tăcuse. De-acum, un flaut se-alăturase viorii. (Înc-o mai aud, muzica, după câteva ore.)

O scrisoare neterminată, de *pagini* întregi, rămăsese pe biroul Evei Crommelynck. Își pusese L.P.-ul ăla, când nu-i mai venise-n minte propoziția următoare.

Un stilou gros, argintiu, rămăsese și el pe pagina la care se oprise din scris. Mi-am înfrânat pornirea de-a lua foile de pe masă și-a le citi.

Brațul cu ac a făcut *clic* la loc în furcă.

— Inconsolabilul, a zis *Madame* Crommelynck, este atât de consolator. (Nu părea foarte mulțumită să mă vadă.) Ce este acea reclamă pe care o porți pe piept?

— Ce reclamă?

— *Acea* reclamă, de pe tricoul dumitale!

— Ăsta-i tricoul meu de la Liverpool F.C. Sunt suporter de când aveam cinci ani.

— Ce semnificație are „Hitachi“?

— Federația și-a modificat regulile, pentru ca echipele de fotbal să poată purta logourile sponsorilor. Hitachi-i o firmă de electronice. Cred că din Hong Kong.

— Adică dumneata *plătești* unei organizații, ca să-i porți reclamele? *Allons donc!*[1] În privința hainelor, a bucătăriei, englezii resimt o chemare irezistibilă spre automutilare. Dar astăzi ai întârziat.

Mi-ar fi luat prea mult să-i explic argumentele pro și contra din Afacerea Domnul Blake. Nici nu mai știu de câte ori mami și tati, ba chiar și Julia, când se simțea malefică, mi-au spus că: „Nu mai vorbim despre asta“, și-o tot țineau pe-aceeași temă și după cinci minute. Așa c-am lămurit-o pe *Madame* Crommelynck: eram obligat să spăl vasele de unul singur timp de-o lună, ca să plătesc ceva ce spărsesem, și toată masa-ntârziase, fiin'că mami uitase să decongeleze pulpa de miel.

Madame Crommelynck s-a plictisit, până s-apuc eu să termin. A făcut un gest cu mâna către sticla de vin de pe măsuța cu blatul sidefat.

— Astăzi bei?

— Am voie numai un degetar, și-asta numai la ocazii speciale.

— Dacă nici o audiență la mine nu intră în categoria „speciale“, toarnă-mi în pahar. (Vinul alb miroase a mere Granny Smith[2], a decapant de vopseluri și-a flori minione.) Toarnă întotdeauna cu eticheta la vedere! Dacă vinul este bun, băutorul trebuie să știe ce bea. Dacă vinul este prost, meriți să-ți fie rușine.

M-am conformat. Un strop s-a scurs pe gâtul sticlei în jos.

— Așa. Oare astăzi aflu numele dumitale adevărat, sau în continuare ofer ospitalitate unui străin care se ascunde în spatele unui pseudonim caraghios?

Călăul nici măcar „Scuze“ nu-mi dădea voie să spun. Am ajuns atât de-nfierbântat, și de disperat, și de mânios, încât am tras

---

1 Aici: „Haide, zău așa!“ (fr.).

2 Soi de mere cultivat pentru prima oară în Australia, în 1868, de Maria Ann Smith (1799-1870), care l-a descoperit accidental.

chiar și-așa un „Scuze!“, deși atât de tare, încât a sunat realmente grosolan.

— Scuza dumitale, deși elegantă, nu-mi răspunde la întrebare.

— Jason Taylor, am bălmăjit, și mi-a venit să plâng.

— Jay *cum*? Pronunță clar. Urechile mele sunt la fel de bătrâne ca și mine! Și n-am vreun microfon ascuns, care să colecteze toate vorbulițele!

Îmi *detestam* numele. Fad ca o rețetă molfăită.

— Jason Taylor.

— Dacă ai fi vreun Adolf Coșciug, sau vreun Pius Măturoi, aș înțelege. Dar de ce să-l ascunzi pe „Jason Taylor“ după un poet simbolist inaccesibil și un revoluționar latino-american?

Probabil că mi s-a citit pe față un *Hă?*

— Eliot! T.S.! Bolívar! Simón![1]

— „Eliot Bolivar“ mi s-a părut că suna mai... poetic.

— Ce este mai *poetic* decât „Iason“, un erou elen? Care a fundaționat literatura europeană, dacă nu și pe grecii antici? Nu coteria lui Eliot, de jefuitori de morminte, te asigur! Și ce este un poet, nu este un „croitor“[2] de cuvinte? Poeții și croitorii unesc lucruri pe care nimeni altcineva nu le poate uni. Poeții și croitorii își ascund măiestria în *chiar* măiestria lor. Nu, nu-ți accept răspunsul. Cred că adevărul este că te folosești de pseudonim, pentru că poezia dumitale este un secret rușinos. Am dreptate?

— „Rușinos“ nu e cuvântul exact, mai exact.

— Aha, dar *care* este cuvântul exact, mai exact?

— Scrisul de poeme este – m-am uitat de jur-împrejurul solariului, dar *Madame* Crommelynck avea ca o rază tractoare de priviri – oarecum... homo.

— „Homo“? Adică o activitate umană?

Așa n-ajungeam nicăieri.

---

1 Simón Bolívar (1783-1830), militar și politician venezuelean, președinte (1819-1830) al republicii Gran Colombia, o uniune de state independente sud-americane.

2 Joc de cuvinte intraductibil: în limba engleză, ca substantiv comun, *taylor* înseamnă „croitor“. Numele personajului s-ar traduce prin „Iason Croitoru“.

— Scrisul de poezii e ceva... ce fac pidosnicii și găozarii.

— Și dumneata ești un asemenea „pidosnic"?

— Nu.

— Atunci, ești un „găuzar", ce-o mai fi însemnând și-acela?

— Nu.

— Atunci, logica dumitale mie îmi scapă.

— Dacă ai tată un compozitor celebru și mamă, o aristocrată, poți să faci lucruri pe care nu le poți face dacă tatăl tău lucrează la Magazinele Universale „Groenlanda" și dacă mergi la o școală generalistă publică. Așa ceva-i poezia.

— Aha! Iată adevărul! Te temi că barbarii cei pletoși[1] nu te vor accepta în trib, dacă dumneata scrii poezii.

— Cam așa, mai mult sau mai puțin, da...

— Mai mult? Sau mai puțin? Care este cuvântul exact, mai exact?

(Uneori e tare nesuferită.)

— Ăsta e. Mai exact.

— Și dumneata îți dorești să devii un barbar pletos?

— Sunt un *puști*. Am treișpe ani. *Dumneavoastr*-ați spus că-i o vârstă nefericită – și-aveți dreptate. Dacă nu te integrezi, ceilalți îți fac viața nefericită. Ca lui Floyd Chaceley sau Nicholas Briar.

— *Acum* vorbești ca un adevărat poet.

— Nu vă-*nțeleg*, când spuneți chestii de-astea!

(Mami ar fi zis: „Nu vorbi cu mine pe tonul ăsta!")

— Ce *vreau* să spun – aproape că părea mulțumită *Madame* Crommelynck – este că vorbele te reprezintă pe de-a întregul.

— Și *asta* ce înseamnă?

— Că ești esențialmente dumneata însuți.

— Oricine poate fi el însuși.

— Când e vorba de superficialități, da, Jason, este ușor. Când e vorba de dureri, nu, nu este. Așadar, dumneata îți dorești o viață dublă. Un Jason Taylor care caută acceptare din partea bar-

---

1 Pentru grecii antici, barbari erau toţi cei care vorbeau altă limbă decât greaca; în cazul de faţă, şi cei care purtau plete, spre deosebire de greci, care-şi purtau părul tuns scurt.

barilor pletoși. Un alt Jason Taylor este Eliot Bolivar, care caută acceptare din partea lumii literare.

— E chiar atât de imposibil?

— Dacă dorești să fii un versificator, a răspuns ea, rotindu-și vinul în pahar, e foarte posibil. Dacă ești un artist adevărat – și-a plimbat vinul prin gură, dintr-o parte într-alta –, nu, absolut niciodată. Dacă nu ești sincer față de lume, legat de cine sau ce ești, arta dumitale va duhni a falsitate.

N-aveam un răspuns de dat și-aici.

— Nu știe nimeni de poemele dumitale? Un profesor? Un confident?

— Adevăru-i că numai dumneavoastră.

Madame Crommelynck a căpătat o sclipire-n ochi. N-avea nimic de-a face cu lumina de-afară.

— Îți ascunzi poemele de iubita dumitale?

— Nu, am zis eu. Nu, cum să...?

— Nu-ți ascunzi poeziile sau nu ai o iubită?

— N-am o prietenă.

Iute, cum lovești un cronometru de la șah, m-a întrebat?

— Preferi băieții?

Nici acum nu-mi vine-a crede c-a putut spune așa ceva. (Ba-mi vine.)

— Sunt normal!

Degetele ei, care băteau darabana pe teancul de reviste ale parohiei, voiau să zică: „Normal?"

— De fapt, îmi place-o fată, am bălmăjit, ca să mă justific. Dawn Madden. Dar ea are deja un prieten.

— Aha! Și prietenul acestei Dawn Madden, el este poet sau barbar?

(Se *bucura* de felul în care-mi smulsese numele Dawn Madden.)

— Ross Wilcox e bou, nu poet. Dar, dac-aveți de gând să-mi sugerați să scriu o poezie pentru Dawn Madden, *nici* nu mă gândesc. Aș fi de râsul *curcilor* în tot satul.

— Absolut, dacă vei compune versuri care să deriveze din cupidoni și clișee, domnișoara Madden va rămâne cu „boul" ei, și dumneata îți vei merita batjocura. Dar dacă o poezie va fi și frumusețe, și adevăr, domnișoara Madden a dumitale îți va pune la suflet vorbele, mai mult decât banii, mai mult decât diplomele.

Chiar și când va fi la fel de bătrână ca mine. *Mai ales* când va fi la fel de bătrână ca mine.

Am schimbat subiectul:

— Dar... nu sunt grămezi de artiști care folosesc pseudonime?

— Cine?

— Ăăă...

Nu-mi veneau în minte alte nume decât Cliff Richard[1] și Sid Vicious[2].

Un telefon a început să sune.

— Adevărata poezie înseamnă *adevăr*. Adevărul nu este pe placul tuturor, așa că nici poezia nu este.

— Dar... adevăr despre ce?

— Ei, despre viață, moarte, inimă, despre memorie, timp, teamă, pisici. Orice. (Valetul nu părea nici el să răspundă la telefon.) Adevărul este oriunde, ca semințele de copaci; chiar și decepțiile pot să conțină elemente de adevăr. Dar ochiul este acoperit ca de un nor de cotidian, de prejudecăți, de griji, de scandal, de așteptare, de pasiune, de *ennui*[3] și de cea mai rea cu putință – televiziunea. Detestabilă mașinărie! Televiziunea era chiar aici, în solariul meu. Când am sosit, am azvârlit-o în beci. *Ea* mă urmărea pe *mine*. Un poet azvârle în beci totul, mai puțin adevărul, Jason. Este o problemă?

— Văăă... sună telefonul.

— Știu că sună un telefon. Poate să se ducă la dracului! Eu vorbesc cu dumneata! (Părinții mei ar da fuga și-ntr-o mină de azbest în flăcări, dacă li s-ar părea că sună vreun telefon acolo pentru ei.) Cu o săptămână în urmă, am căzut de acord că întrebarea: „Ce este frumusețea?" nu are un răspuns, da? Așa încât, astăzi, iată un mister și mai mare. Dacă o artă este *adevărată*, dacă o artă este *lipsită de falsitate*, ea este frumoasă *a priori*.

Am încercat să diger și asta.

---

1 Sir Cliff Richard (n. 1940), muzician și actor, se numește, de fapt, Harry Rodger Webb.

2 Sid Vicious (1957-1979), chitarist-bas și solist al trupei The Sex Pistols, s-a născut cu numele de John Simon Ritchie, apoi și-a luat numele de John Beverley, după mama sa.

3 „Plictis" (fr.).

(Până la urmă, telefonul a încetat să sune.)

— Cel mai bun poem al dumitale de aici – *Madame* Crommelynck și-a-nfipt un deget în revistele parohiei – este cea intitulată de dumneata *Călăul cu ștreangul*. Are bucăți de adevăr despre dificultatea dumitale de vorbire, am dreptate?

O rușine bine-cunoscută mi-a-ncins gâtul, dar am dat din cap că da.

Numai în poeme, atunci mi-am dat seama, reușeam și eu să spun *exact* ce voiam.

— Bineînțeles că am dreptate. Dacă numele scris aici ar fi „Jason Taylor", și nu „Eliot Bolivar, Ph.D., O.B.E., R.I.P., B.B.C.[1]" – a bifat cu degetul pagina unde era publicat *Călăul* –, adevărul ar fi cea mai mare umilire adusă barbarilor pletoși din Black Swan Green, da?

— Mai bine-aș face să mă spânzur.

— *Pffff!!* Eliot Bolivar, *el* se poate spânzura. Dumneata... dumneata trebuie să scrii. Dacă vei continua să-ți fie frică să publici sub numele dumitale, mai bine să nu mai publici. Dar este mai rezilientă poezia decât crezi. Mulți ani am fost colaboratoare pentru Amnesty International[2]. (Julia-i pomenește pe-ăia de multe ori.) Poeții supraviețuiesc în gulaguri, în locuri de detenție, în camere de tortură. Până și în fundătura aceea mizerabilă sunt poeți care scriu, în *Merdegate*[3], ba nu, la Canalul Mânecii, cum dracului se cheamă, că uit mereu... (Și-a tras palme peste frunte, ca să elibereze numele blocat acolo.) *Margate.*[4] Așadar, crede-mă, școlile generaliste publice nu sunt chiar atât de infernale.

---

1 Înșiruire de inițiale în batjocură, de la *Philosophiae Doctor* (doctor în științe umaniste), *Order of the British Empire* (Ordinul Imperiului Britanic), *Rest in Peace* („Odihnească-se în pace", formula inscripționată pe pietrele de mormânt), *British Broadcasting Corporation* (compania publică de televiziune din Marea Britanie).

2 Organizație neguvernamentală care se ocupă de drepturile omului, întemeiată la Londra, în 1961, de avocatul Peter Benenson (1921-2005).

3 Cuvânt inexistent, format din francezul *merde* („rahat") și terminația engleză *-gate* (textual: „poartă") a cuvântului căutat de *Madame* Crommelynck.

4 Stațiune maritimă din sud-estul Angliei.

— Muzica... de când am intrat. Era muzica tatălui dumneavoastră? Nu știam că *există* o asemenea muzică.

— Sextetul lui Robert Frobisher. Era un copist al tatălui meu, când tatăl meu era prea bătrân, prea orb, prea slab, ca să mai țină un toc în mână.

— Am căutat numele Vyvyan Ayrs în *Enciclopedia Britanică*, la școală.

— Da? Și cum îl venerează pe tatăl meu această autoritate?

Articolul era suficient de scurt, ca să poată fi memorat:

— „Compozitor britanic; născut 1870 Yorkshire; decedat 1932 Neerbeke, Belgia. Lucrări de seamă: *Matruschyka Doll Variations*[1], *Untergehen Violinkonzert*[2] și *Todonvogel*..."

— *Die TODtenvogel! TODtenvogel!*[3]

— Scuzați... „Respectat de critică în Europa, în timpul vieții, Ayrs mai este rareori menționat astăzi în afara notelor de subsol ale muzicii din secolul XX".

— Atâta tot?

M-așteptasem să se-arate impresionată.

— Un panegiric majestuos, a zis *Madame* Crommelynck, pe un ton la fel de plat ca un pahar de Coca-Cola rămas nebăut.

— Dar trebuie să fi fost *marfă* s-aveți tată un compozitor.

Am ținut bricheta-dragon fixă, în timp ce ea-și apropia vârful țigării de flacără.

— I-a produs mari nefericiri mamei mele. (A tras în piept, apoi a suflat un firișor vibrant de fum.) Chiar și astăzi, e greu să ierți. La vârsta dumitale, eu mergeam la școală la Brugge și nu-mi vedeam tatăl decât la sfârșit de săptămână. El avea boala lui, muzica lui, și nu comunicam între noi. După înmormântarea lui, mi-aș fi dorit să-i pun o mie de întrebări. Prea târziu. Vechea

---

1 *Variațiuni pe tema păpușii Matrioșka* (engl.). Păpușile rusești tradiționale, conținute una într-alta, sunt și modelul romanului *Atlasul norilor*, al lui David Mitchell, format din șase povestiri concentrice; numele menționate în acest capitol, Vyvyan Ayrs și Robert Frobisher, sunt personaje ale uneia dintre acele șase povestiri.

2 Textual: *Concertul pentru vioară al coborâtului sub pământ* (germ.).

3 Textual: *Păsările morții* (germ.).

poveste. Alături de capul dumitale este un album cu fotografii. Da, chiar acela. Dă-mi-l.

O fată de vârsta Juliei stătea călare pe-un ponei sub un copac mare, pe vremea când nu fuseseră inventate culorile. O șuviță de păr cârlionțat îi atârna pe-obraz. Ținea strâns între pulpe flancurile poneiului.

— Doamne, am gândit cu voce tare. E superbă.

— Da. Indiferent ce este frumusețea, o aveam, în zilele acelea. Sau ea mă avea pe mine.

— Dumneavoastră? Surprins, am comparat-o pe *Madame* Crommelynck cu fata din fotografie. Scuze.

— Obișnuința dumitale de a repeta cuvântul acela îți diminuează statura. Nefertiti a fost poneiul meu cel mai frumos. Le-am încredințat-o soților Dhondt – soții Dhondt erau prieteni de familie –, când Grigoire și eu am evadat în Suedia, la șapte, opt ani după această fotografie. Soții Dhondt au fost uciși în 1942, în timpul ocupației naziste. Îți închipui că au fost eroi ai Rezistenței? Nu, de vină a fost mașina sport a lui Morty Dhondt. I-au cedat frânele și *bum!* Ce s-a ales de Nefertiti, nu știu. Clei, cârnați, tocană pentru oamenii pieței negre, pentru țigani, pentru ofițerii SS – dacă este să fiu realistă. Această fotografie a fost făcută la Neerbeke în 1929, 1930... În spatele acelui copac este *Château* Zedelgem. Căminul strămoșilor mei.

— Mai este proprietatea dumneavoastră?

— Nu mai există. Germanii au construit un aerodrom acolo, unde te uiți, așa încât britanicii, americanii... (Mâna ei a descris un *bum!*) Pietre, cratere, noroi. Acum sunt acolo numai niște cutiuțe pe post de case, o stație de benzină, un supermarket. Casa noastră, care a supraviețuit o jumătate de mileniu, mai există acum doar în câteva capete bătrâne. Și în câteva fotografii vechi. Prietena mea înțeleaptă, Susan, a scris aici: „Extrăgând *acest* moment și înghețându-l... (*Madame* Crommelynck a studiat-o pe fata care fusese odată și și-a scuturat țigara de scrum), ...toate fotografiile mărturisesc șarja neobosită a timpului".

Un câine plictisit a lătrat în grădina de-alături sau peste încă una.

O mireasă și-un mire pozau în fața unei capele neînsuflețite. Ramurile dezgolite spuneau că era iarnă. Buzele subțiri ale mirelui spuneau: „Ia uitați ce am eu". Joben, baston, jumate-vulpe. Dar mireasa era jumate-leoaică. Zâmbetul ei arăta ca ideea unui zâmbet. Știa mai mult despre noul ei soț decât știa el despre ea. Deasupra intrării în biserică, o doamnă de piatră se uita fix în sus la cavalerul ei de piatră. Oamenii în carne și oase din fotografie se uitau la obiectivul aparatului, dar oamenii de piatră se uitau prin aparat, direct la tine.

— Producătorii mei, a precizat *Madame* Crommelynck.

— Părinții dumneavoastră? Erau drăguți?

A sunat prostește.

— Tatăl meu a murit de sifilis. Enciclopedia dumitale nu spune și asta. N-a fost o moarte „drăguță". Îți recomand s-o eviți. Vezi dumneata, epoca – și-a-nsoțit cuvântul c-un oftat profund – era diferită. Sentimentele nu erau exprimate cu atâta incontinență. Nu în clasa din care făceam noi parte în societate, cel puțin. Mama mea, vai!, da, era capabilă de multă afecțiune, dar și de-o mânie furtunoasă! Își exercita puterea în fața oricui i se năzărea ei. Nu, cred că nu era „drăguță". A murit din cauza unui anevrism la numai doi ani după aceea.

— Îmi pare rău, am zis, așa cum se cuvine să zici, pentru prima oară-n viața mea.

— A fost o binecuvântare că n-a fost martoră la distrugerea Zedelgem-ului. (*Madame* Crommelynck și-a ridicat ochelarii, ca să se uite mai de-aproape la fotografia de la nuntă.) Cât de tineri! Fotografiile mă fac să uit dacă timpul merge înainte sau înapoi. Ba nu, fotografiile mă fac să mă întreb dacă *există* un înainte sau un înapoi. Paharul meu e gol, Jason.

I-am turnat vin, cu eticheta la vedere, așa cum trebuie.

— N-am înțeles niciodată căsătoria lor. Este o alchimie. Dar dumneata?

— Eu? Dacă am înțeles eu căsătoria părinților mei?

— Asta te-am întrebat.

Am gândit apăsat.

— Nu m-am gândit... (Călăul mi l-a prins pe „niciodată" și nu i-a mai dat drumul.) ...pân-acum la asta. Adică... părinții

mei sunt, și gata. Se ceartă o mulțime, de acord, însă și vorbesc o mulțime, când se ceartă. *Pot* fi și drăguți unul cu altul. Dacă e ziua lui mami și tati e plecat, sună la Interflora și-i trimite flori. Dar tati lucrează mai-toate sfârșiturile de săptămâni, fiin'că e recesiune, iar mami-și deschide o galerie la Cheltenham. Acuma-s la faza războiului rece pe tema asta. (Vorbitul cu anumiți oameni e ca trecerea la niveluri mai înalte la jocurile pe calculator.) Dac-aș fi fost mai aproape de fiul ideal, cum sunt copiii ăia din *Căsuța din prerie*[1], dac-aș fi fost mai puțin ciufut, poate c-atunci căsătoria dintre mami și tati ar fi putut fi mai – „suportabilă" era termenul potrivit, dar Călăul era foarte activ azi – prietenoasă. Julia – Călăul m-a tachinat la cuvântul următor –, sora mea, este *as* în a-l lua pe tati peste picior. Ceea ce el adoră. Și tot ea o poate înveseli pe mami, vorbind, pur și simplu, vrute și nevrute. Eu nu reușesc niciodată să scot așa, ca Julia, cuvintele potrivite. (Bâlbâiții sunt, în general, mult prea stresați, ca să-și plângă de milă, dar câțiva stropi de autocompătimire tot m-au cuprins.) Eu nu reușesc niciodată să scot *vreun* cuvânt măcar.

Undeva, departe, valetul a dat drumul aspiratorului Hoover.

— *Ackkk*, a zis *Madame* Crommelynck, sunt o hoașcă bătrână, iscoditoare.

— Ba nu, nu sunteți.

Belgianca venerabilă s-a uitat la mine pătrunzător, pe deasupra ochelarilor.

— Nu *tot* timpul.

Un tânăr pianist ședea pe scaunul de la pian, relaxat, zâmbitor, fumând. Avea părul cu un moț în sus, ceruit, cum era părul stelelor de cinema de modă veche, dar nu avea un aer de filfizon. Semăna cu Gary Drake. Privirile ca niște gheare, zâmbet ca de lup.

— Iată-l pe Robert Frobisher.

— El e cel – am verificat eu – care a scris muzic-aia incredibilă?

— Da, el este cel care a scris acea muzică incredibilă. Robert îl venera pe tatăl meu. Ca un discipol, ca un fiu. Împărtășeau o empatie muzicală, care este o empatie mai intimă decât cea sexuală.

---

1 *Little House on the Prairie*, serial *western* care s-a difuzat între anii 1974 și 1983.

(A pronunțat cuvântul „sexuală", ca și cum ar fi fost orice alt cuvânt.) Grație lui Robert a reușit tatăl meu să compună capodopera lui finală, *Die Todtenvogel*. La Varșovia, la Paris, la Viena, pentru o scurtă vară, numelui Vyvyan Ayrs i-a fost restituită gloria. Vai, ce *demoiselle* geloasă eram!

— Geloasă? De ce?

— Tatăl meu îl ridica în slăvi pe Robert, fără încetare. Așa încât comportamentul meu era unul dizgrațios. Dar asemenea prețuiri, asemenea empatii cum erau cele existente între ei, acelea sunt foarte combustibile. Prietenia este un lucru mai calm. Robert a plecat de la Zedelgem în timpul iernii.

— S-a-ntors în Anglia?

— Robert nu avea casă. Părinții lui îl dezmoșteniseră. S-a stabilit la un hotel, în Brugge. Mie, mama mi-a interzis orice întâlnire cu el. Acum cincizeci de ani, reputațiile erau pașapoarte importante. Domnișoarele de condiție bună aveau în orice moment o însoțitoare. Oricum, eu nu voiam să-l întâlnesc. Grigoire și eu eram logodiți, și Robert avea boală în capul lui. Geniu, boală, străfulgerări, furtună, calm – ca la un far. Un far izolat. I-ar fi putut eclipsa pe Benjamin Britten[1], Olivier Messiaen[2], pe toți. Dar el, după ce a dus la bun sfârșit sextetul, și-a zburat creierii în baia camerei de hotel.

Tânărul pianist zâmbea-n continuare.

— De ce-a făcut așa ceva?

— Oare suicidul are o singură cauză? Respingerea familiei sale? Disperarea? L-a citit prea mult pe Nietzsche de la tatăl meu? Robert era obsedat de recurența eternă. Recurența este sufletul muzicii lui. Trăim *exact* aceeași viață, așa credea Robert, și murim *exact* aceeași moarte iar, iar, iar, în ritmul aceleiași treizeci-doimi. Până la eternitate. Sau, dacă nu – *Madame* Crommelynck și-a reaprins țigara stinsă –, putem da vina pe fată.

— Ce fată?

— Robert iubea o fată prostuță. Ea nu-i întorcea iubirea.

---

1 Edward Benjamin Britten (1913-1976), compozitor, dirijor și pianist.

2 Olivier Messiaen (1908-1992), compozitor, organist și ornitolog francez.

— Și-atunci, s-a omorât numai fiin'că ea nu voia să-l iubească?

— Un factor, probabil. Cât de mare, cât de mic, numai Robert ne poate spune.

— Dar să se *omoare*... Numai pentr-o fată.

— Nu a fost cel dintâi. Nu va fi cel din urmă.

— Dumnezeule! Și fata, știți dumneavoastră, a știut asta?

— Bineînțeles! Brugge este un oraș care este un sat. A știut. Și, te asigur, cincizeci de ani mai târziu, pe acea fată *încă* o mai doare conștiința. Ca reumatismul. Ar plăti orice preț ca Robert să nu fi murit. Dar ce mai poate face?

— Ați păstrat legătura cu ea?

— Ar fi și dificil să ne evităm, da. (*Madame* Crommelynck stătea cu privirile ațintite asupra lui Robert Frobisher.) Fata aceea vrea iertarea mea, înainte să moară. Mă imploră: „Aveam optsprezece ani! Dăruirea lui Robert era doar un... un... joc al adulației pentru mine! De unde să fi *știut* că o inimă nesătulă avea să-și mănânce propria minte? Că-și poate omorî propriul trup?“ Ah, ce milă mi-e de ea. *Vreau* s-o iert. Dar iată care este adevărul: (Acum s-a uitat la mine.) O *detest* pe fata aceea! Toată viața mea am detestat-o și nu știu cum să mă *opresc* s-o mai detest.

Când Julia mă calcă *realmente* pe nervi, îmi jur că nu mai vorbesc *niciodată* cu ea. Dar, până la cină, de cele mai multe ori am și uitat.

— Cinzej' de ani sunt foarte lungi, ca să stai supărat pe cineva.

Madame Crommelynck a-ncuviințat din cap, încruntată.

— Nu recomand așa ceva.

— Ați încercat să vă *prefaceți* c-o iertați?

— Să te prefaci – s-a uitat înspre grădină –, acesta nu este adevărul.

— Dar ați spus *două* lucruri adevărate, corect? Unu, c-o detestați pe fata aia. Doi, că *vreți* ca ea să revină la sentimente mai bune. Dac-ați decis că adevărul cu vrutul e mai important decât adevărul cu detestatul, *spuneți*-i doar c-ați iertat-o, chiar dacă n-ați iertat-o. Măcar așa s-ar simți și ea mai bine. Poate că v-ar face și pe dumneavoastră să vă simțiți mai bine.

Madame Crommelynck și-a studiat mâinile, posacă, pe ambele părți. Apoi a comentat:

— Sofistică.

Nu știam ce-nseamnă „sofistică", așa c-am stat mucles.

Undeva, departe, valetul a stins aspiratorul Hoover.

— Sextetul lui Robert este acum imposibil de cumpărat. Te mai întâlnești cu muzica lui numai cu totul fortuit, prin case parohiale, în câte o după-amiază de iulie. Singura dumitale șansă, într-o viață. Știi să faci să meargă acest gramofon?

— Sigur că da.

— Să ascultăm și partea cealaltă, Jason.

— Grozav.

Am întors discul pe partea cealaltă. L.P.-urile vechi sunt groase ca niște farfurii.

Un clarinet s-a deșteptat și-a început să danseze de jur-împrejurul violoncelului de pe fața A.

Madame Crommelynck și-a aprins o nouă țigară, apoi a-nchis ochii.

Eu m-am lăsat pe spate, pe canapeaua fără brațe. N-am ascultat niciodată muzică întins pe spate. Ascultatul și cititul sunt la fel, dacă închizi ochii.

Muzica-i o pădure prin care treci în plimbare.

Un sturz înălța triluri de pe-un tufiș sclipitor. Platanul pickup-ului a scos un *ahhh!* de muribund și brațul cu ac a făcut *clic* la loc în furcă. Când eu m-am ridicat să-i aprind țigara, *Madame* Crommelynck mi-a făcut semn cu mâna să rămân unde eram.

— Spune-mi, cine sunt profesorii dumitale?

— Avem profesori diferiți pentru fiecare materie.

— Voiam să spun: care sunt scriitorii pe care dumneata îi venerezi cu deosebire?

— A... (Mental mi-am scanat raftul de cărți, în căutarea numelor cu adevărat impresionante.) Isaac Asimov, Ursula Le Guin, John Wyndham.

— *Assy-smurf? Ursular Gun? Wind'em?* Aceștia sunt poeți moderni?

— Nu. Autori de *science-fiction*, de literatură fantastică. Stephen King, și el. E de groază.

— Fantastică? *Pffff!!* Ascultă-l pe Ronald Reagan, cu predicile lui. De groază? Cum rămâne, atunci, cu Vietnamul, cu Afgani-

stanul, cu Africa de Sud? Idi Amin[1], Mao Zedong, Pol Pot[2]? Nu avem destulă groază? Te întrebam: cine sunt *maeștrii* dumitale? Cehov?

— Ăăă... nu.

— Dar ai citit *Doamna Bovary*?

(Nici măcar n-auzisem vreodată de cărțile ei.)

— Nu.

(Cu fiecare nume, tonul urca pe scara octavei.)

— Hermann Hesse?

— Nu. (Prea puțin înțelept, am încercat să mai atenuez dezgustul care se-accentua la *Madame* Crommelynck.) Adevăru-i că nu facem europeni la școală.

— „Europeni"? Anglia s-a mutat acum în Caraibe? Ești african? Antarctican? *Ești* european, maimuțoi analfabet ajuns la pubertate! Thomas Mann, Rilke, Gogol! Proust, Bulgakov, Victor Hugo! Aceasta e cultura dumitale, moștenirea dumitale, *scheletul* dumitale! La fel de ignorant ești și în privința lui Kafka?

M-am eschivat.

— Am auzit de el.

— Dar asta? – și l-a ridicat pe *Marele Meaulnes*.

— Nu, dar știu c-o citeați și săptămâna trecută.

— Este una dintre bibliile mele. O citesc în fiecare an. Ia-o! – și-a zvârlit-o spre mine cu forță, așa cartonată cum era. (M-a lovit.) El este primul dumitale adevărat maestru, Alain-Fournier. Nostalgic, și tragic, și fermecător, și suferă, și vei suferi și dumneata, și, mai presus de toate, este *adevărat*.

Când am deschis-o, cartea, un șuvoi de cuvinte străine s-au revărsat din ea: *Il arriva chez nous un dimanche de novembre 189...*[3]

— E-n franceză.

— Traducerile sunt inoportune între europeni. (A detectat vinovăția din tăcerea mea.) Aha! Elevii englezi din anii de grație 1980 nu sunt în stare să citească o carte într-o limbă străină?

---

1 Idi Amin Dada (1925-2003), președinte al Ugandei între 1971 și 1979.

2 Saloth Sar (1925-1998), zis Pol Pot, lider al mișcării Khmerilor Roșii din Cambodgia.

3 „A sosit la noi într-o duminică de noiembrie 189..." (fr.).

— Facem franceză la școală, facem... (*Madame* Crommelynck mi-a făcut semn să nu mă opresc.) ...dar n-am ajuns decât la *Youpla boum!*[1], cartea a doua.

— *Pffffffff!* *Eu*, când aveam treisprezece ani, vorbeam franceza și olandeza fluent! Puteam face conversație în germană, engleză, italiană! *Akkk!*, pentru toți directorii dumitale de școli, pentru ministrul dumitale de la Educație – și execuția este prea bună pentru ei! Nici măcar de aroganță nu este vorba! Este ca un bebeluș, care este prea mult *primitiv*, ca să știe că scutecul îi pute și-i dă pe dinafară! Voi, englezii, voi *meritați* guvernul monstrului de Thatcher! Vă blestem să aveți parte douăzeci de ani de Thatcher-e. Poate că atunci veți înțelege că este *închisoare* să vorbești o singură limbă! Dumneata ai măcar un dicționar francez și o gramatică?

Am dat din cap că da. Julia, de fapt, are.

— Așa, deci. Tradu primul capitol din Alain-Fournier din franceză în engleză, altfel, nici nu mai veni sâmbăta viitoare. Autorul nu are nevoie de niște copii de parohie care să-i desfigureze adevărul, dar *eu* am nevoie de o dovadă că nu-mi irosesc timpul cu dumneata. Du-te.

Madame Crommelynck s-a-ntors către birou și-a luat în mână stiloul.

O dată în plus, m-am condus de unul singur până la ieșirea din casa parohială. Pe *Marele Meaulnes* l-am îndesat sub tricoul cu Liverpool F.C., în caz că m-aș fi întâlnit cu alți băieți.

*

A tunat în timpul orei de educație religioasă, în ziua în care școala și-a luat vacanță pe durata verii. Pân-am ajuns la Black Swan Green, ploua de se vărsa peste noi. Când am coborât din autobuz, Ross Wilcox mi-a dat un brânci între omoplați. M-am prăvălit în cur, într-o băltoacă în care am intrat întâi până la glezne, făcută de apa care dăduse pe-afară din canalul de scurgere. Ross Wilcox,

---

1 Interjecție dintr-un cântec interpretat de Maurice Chevalier în anii ’30, reluată într-o serie de reclame cu ursul Prosper, după o jumătate de secol.

Gary Drake, Wayne Nashend s-au *căcat* pe ei de râs. Fetele, ca un stol de gâște, s-au întors și-au chicotit pe sub paraploi. (Misterios lucru, cum reușesc fetele întotdeauna să aibă pregătite umbrelele.) Andrea Bozard a văzut, așa că, bineînțeles, a-nghiontit-o pe Dawn Madden și i-a făcut semn. Dawn Madden a râs cu chiote, cum fac fetele. (*Scârbă*, mi-a venit să-i spun, dar n-am îndrăznit. De la ploaie, o buclă din părul ei frumos i se lipise de fruntea netedă. Mi-aș fi dat și *viața*, numai să pot apuca bucl-aia-ntre buze și să sug din ea ploaia, până i-o uscam.) Până și Norman Bates, șoferul, a scos un fel de hămăit amuzat. Dar eu eram făcut *leoarcă*, și umilit, și *furios*. Aș fi vrut să smulg la-ntâmplare oasele din trupul mutilat al lui Ross Wilcox, numai că Vierme Nevricos mi-a reamintit că era cel mai tare dintre băieții de-a șasea și că, mai mult ca sigur, *el* mi-ar fi smuls *mie* amândouă mâinile din încheieturi și le-ar fi zvârlit cu boltă peste „Lebăda neagră“.

— Ah, zău că ești primul la distracție, Wilcox – m-a-mpiedicat Vierme Nevricos s-adaug: „fire-ai al dracu'“, nu cumva să mă provoace Wilcox la o bătaie –, jalnic ești...

Dar, când am zis „jalnic“, vocea mi-a sunat a guițat, de parcă nu mi-ar fi coborât încă boașele. Cu toții au auzit. O bombă proaspătă, cu hohote de râs, m-a spulberat în bucățele mici.

Am bătut un ritm anume-n ușa casei parohiale și l-am încheiat apăsând pe sonerie.

Mușuroaie de viermi punctau pajiștea care mustea de apă, ca niște negi storcoșiți, și limacșii se cățărau pe ziduri. Acoperișul verandei șiroia de apă. Gluga hanoracului meu șiroia de apă. Mami s-a dus la Cheltenham azi, ca să stea de vorbă cu constructorii, așa că l-am anunțat pe tati că probabil urma să mă duc să joc nave de luptă electronice cu Alastair Nurton, la el acasă. („Probabil“ e-un cuvânt c-un scaun ejectabil, de urgență.) Dean Moran e considerat o influență negativă, de când cu Afacerea Domnul Blake. Venisem cu bicicleta, fiin'c-așa, dacă era cineva pe-afară, puteam să-ntreb, simplu: „Ești bine?“, și să dau din pedale mai departe. Dacă ești prins pe jos, poți fi supus unui interogatoriu. Dar azi, toată lumea se uita la televizor, la Jimmy Connors contra John McEnroe. (Aici plouă, dar la Wimbledon e soare.) *Marele*

Meaulnes era înfășurat în două pungi de plastic de la Marks & Spencer și îndesat sub tricoul meu, cu tot cu traducere. *Ore*-ntregi mi-am petrecut cu ea. Fiecare al doilea cuvânt, hop, îl căutam în dicționar. Până și Julia s-a prins. Mi-a spus ieri:

— Și eu care credeam că lucrurile se mai răresc spre sfârșitul trimestrului.

I-am răspuns că voiam să-mi fac temele de peste vară și să scap de ele. Curios era că traducerea propriu-zisă nu mi s-a *părut* c-ar fi durat ore, în tot cazul nu și după ce mi-am intrat în mână. *Căcălău* mai interesantă decât *Youpla boum! Le français pour tous*[1] *(Metoda franceză)*, *Cartea a doua*, despre Manuel, Claudette, Marie-France, și *Monsieur et Madame* Berri. Mi-ar fi plăcut s-o rog să-mi verifice traducerea pe domnișoara Wyche, profesoara noastră de franceză. Dar să mă trezesc stigmatizat c-aș fi un elev-model, și-ncă la o materie de fete, cum e franceza, păi, ar însemna să-mi sabotez de unul singur și bruma de statut de rang mediu, cât mi-a mai rămas.

Traducerea-i jumate poezie, jumate careu de cuvinte-ncrucișate, și nu-i deloc ușoară. Toptane-ntregi de cuvinte nu sunt, propriu-zis, termeni pe care-i poți căuta-n dicționar, ci șuruburi ale gramaticii, care țin propoziția la un loc. Îți ia de-ți vine *acru*, până afli ce-nseamnă, și totuși, odată ce le știi, le știi. *Marele Meaulnes* e despre un băiat, Augustin Meaulnes. Meaulnes ăsta duce cu el o aură, ca Nick Yew, care pur și simplu are un efect asupra oamenilor. Vine și locuiește-n gazdă la fiul unui director de școală, pe nume François. François e cel care spune povestea. Îi auzim pașii lui Meaulnes, în camera de sus, chiar înainte să-l vedem. E strălucită cartea. Mă hotărâsem s-o rog pe *Madame* Crommelynck să mă-nvețe franțuzește. Franceza propriu-zisă, nu franceza de la școală. Începusem chiar să visez cu ochii deschiși despre cum aș fi mers eu în Franța, după examenele de nivel O și cele de nivel A. Sărutul franțuzesc e-atunci când cei doi își ating limbile-ntre ele.

Valetul m-a făcut s-aștept la *infinit*. Încă și mai mult decât săptămâna trecută.

---

1 *Youpla boum! Franceza pentru toți* (fr.).

Nerăbdător să-mi văd sosind odată viitorul proxim, iarăși am apăsat butonul soneriei.

Îndată, un bărbat rozaliu la față, îmbrăcat în negru, a deschis ușa.

— Bună *ziua.*

— Bună ziua.

Ploaia s-a mai întețit un nivel, două.

— Bună *ziua.*

— Sunteți noul valet?

— Valet? (Omul rozaliu la față a râs.) Vai, Doamne, nu! Asta-i ceva nou! Sunt Francis Bendincks. Preotul paroh de la Sfântul Gabriel. (Atunci abia i-am văzut gulerul ca zgarda unui câine.) Iar tu ești?

— Am... venit s-o-ntâlnesc pe *Madame* Crommelynck...

— Francis! (Niște pași au tronc-tronc-troncănit, coborând scările de lemn. Pantofi pentru exterior, nu papuci. O voce de femeie a mitraliat în ritm grăbit:) Dacă sunt cei cu abonamentul la televizor, spune-le că m-am uitat de sus până jos, dar mă tem că tot ei au venit și-au luat mașinăria... (M-a văzut.)

— Tânărul acesta pare-se c-a venit să-i facă o vizită Evei.

— Păi, tânărul acesta mai bine ar face să intre, nu crezi? Până se potolește ploaia, cel puțin.

Astăzi, coridorul avea o pâcloșenie ca din spatele unei cascade. Vopseaua albastră a chitarei se scorojise ca de pe urma unei boli de piele. În rama ei gălbejită, o femeie muribundă stătea-ntr-o luntre și-și târâia degetele prin apă.

— Mulțumesc, am reușit să spun. *Madame* Crommelynck m-așteaptă.

— Și de ce, oare, mă întreb? (Soția parohului își înfigea-ntrebările, mai degrabă decât le punea.) A, ești fiul cel mic al lui Marjorie Bishampton și ai venit pentru concursul de ortografie subvenționat.

— Nu, am zis eu, nevrând să-i spun cum mă chema.

— Atunci? (Zâmbetul părea să-i fie altoit.) Ești?

— Ă... Jason.

— Jason... și mai cum?

— Taylor.

— Asta îmi sună cunoscut... Pajiștile Kingfisher! Fiul cel mic al Helenei Taylor. Vecinii bietei doamne Castle. Tatăl, nu-știu-ce mare brânză la Magazinele Universale „Groenlanda", corect? Sora pleacă la Edinburgh la toamnă. M-am întâlnit cu mama ta la Expoziția de Artă de anul trecut, în sala de festivități. Era toată aferată în legătură cu o pictură în ulei cu Castelul Eastnor, deși îmi pare rău să spun că nu s-a mai întors. Jumătate din profituri s-au dus la Ajutorul Creștin[1].

N-aveam de gând să-i spun „Îmi pare rău".

— Să știi, Jason, a zis preotul paroh, că doamna Crommelynck a fost nevoită să plece. Oarecum pe neașteptate.

Aha.

— Și se-întoarce cât-de-cât... (Soția îmi provoca bâlbâiala ca o alergie. N-am reușit să pronunț cuvântul „curând".)

— Curând? (Mi-a servit un zâmbet de genul nu-mi-arunca-tu-*mie*-praf-în-ochi, care m-a-ncrâncenat.) Nici vorbă! S-au dus, vorba aceea, *pe aripile*... S-a întâmplat...

— Gwendolin, a ridicat o mână parohul, ca un elev timid la clasă. (Am recunoscut numele Gwendolin Bendincks din revista parohiei. Deci ea o scrie, pe jumate.) Nu sunt convins că se cuvine să fii...

— Prostii! Oricum află tot satul până la ora ceaiului. Adevărul se cere afară. Avem niște vești absolut *îngrozitoare*, Jason – și-n ochii lui Gwendolin Bendincks au sclipit niște luminițe ca două steluțe. Cei doi Crommelynck au fost *extrădați*!

Nu eram foarte sigur de ce anume însemna asta.

— În stare de arest, adică?

— Eu cam așa i-aș spune! Duși în lanțuri înapoi la Bonn de poliția vest-germană! Avocatul lor a luat legătura cu noi azi-dimineață. A refuzat să-mi spună *de ce* au fost extrădați, dar, punând lucrurile cap-la-cap – soțul s-a retras de la *Bundesbank*[2] în urmă cu șase luni –, e vorba de o inginerie financiară oarecare. Delapidare. Mituire. Nenumărate lucruri de-astea se petrec în Germania.

---

1 *Christian Aid*, agenție oficială de sprijinire și dezvoltare a 41 de biserici din Anglia și Irlanda.

2 Banca Federală (germ.).

— Gwendolin, a zis parohul, zâmbind răgușit. Poate că e prematur să...

— Și să știi tu, că *ea* chiar a pomenit odată niște ani petrecuți în Germania. Cum ar fi să fi spionat pentru Tratatul de la Varșovia? Ți-am *spus*, Francis, întotdeauna mi s-a părut că erau mai discreți decât era normal, în legătură cu ei înșiși.

— Dar poate că nu... (Călăul mi l-a blocat pe „sunt“, din „sunt vinovați“.)

— Sunt vinovați? (Gwendolin Bendincks și-a țuguiat buzele.) Ministrul de Interne, dacă n-ar fi destul de sigur de fapte, n-ar lăsa Interpolul să-i umfle în felul ăsta, nu-i așa? Dar fiecare lucru cu partea lui bună, eu așa zic mereu. Acuma, în sfârșit, putem să ne organizăm festivalul aici, pe pajiște.

— Dar ce s-a-ntâmplat, am întrebat eu, cu valetul lor?

Vreo două secunde pline, Gwendolin Bendincks a rămas fără grai.

— *Valet?* Francis! Ce poveste-i asta cu *valetul*?

— Grigoire și Eva, te asigur, a zis preotul paroh, nu aveau valet.

Am priceput. Ce cap sec eram!

Valetul era, de fapt, *soțul*.

— Am comis o eroare, am zis, codindu-mă. E momentul să plec.

— Nu încă! (Nu terminase, Gwendolin Bendincks.) Are să te ude până la piele! Ia spune-ne, mai bine, ce *anume* legătură aveai cu Eva Crommelynck?

— Îmi dădeau un fel de meditații.

— Chiar așa să fie? Și la ce anume te medita?

— Ăăă... la franceză.

Nu puteam să pomenesc de poezie.

— Ce simpatic! Îmi amintesc prima mea vară petrecută în Franța. Nouăsprezece, cred că aveam. Sau douăzeci de ani. M-a dus mătușa mea la Avignon, știi, acolo unde e plasat cântecul acela cu dansatul pe poduri. *Mademoiselle*-a englezoaică a provocat o *mare* agitație printre albinele locali...

Cei doi Crommelynck erau probabil, de-acum, în celulele poliției germane. Un băiat de treișpe ani, bâlbâit, din străfundurile

Angliei, mai mult ca sigur că era ultima persoană la care se gândea *Madame* Crommelynck. Solariul dispăruse. Poemele mele erau niște mizerii. Cum să fie altfel? Doar aveam treișpe ani. Ce știam eu despre Frumusețe și Adevăr? Mai bine să-l fi-ngropat pe Eliot Bolivar, decât să-i dau voie să răscolească rahatul pe mai departe. *Eu?* Să-nvăț *franțuzește*? Ce era-n mintea mea? Dumnezeule, Gwendolin Bendincks vorbea cât cinzej' de televizoare la un loc, toate pornite. Masa și densitatea cuvintelor ei aveau darul să-ncovoaie spațiul și timpul. O cărămid-a-nsingurării atingea o viteză letală înăuntrul meu. Mi-ar fi plăcut o cutie de suc Tizer și o ciocolată Toblerone, dar sâmbăta după-amiaza, magazinul domnului Rhydd e-nchis.

Sâmbăta după-amiaza, tot Black Swan Green e-nchis.

Toată căcăstoarea de Anglia e-nchisă.

Suvenirurile

— Deci, în timp ce eu mă consum ca un sclav – tati a făcut o strâmbătură, ca să se bărbierească-n jurul buzelor – într-o sală de conferințe îmbâcsită, realizând promovările interne din recolta de anul ăsta de – tati și-a împins în față bărbia, ca să bărbierească un loc mai complicat – Einsteini, *tu* te-mplimbi la soare, prin Lyme Regis[1]. *Unora* le merge, ă?

Și-a scos din priză aparatul de bărbierit.

— Așa s-ar zice.

Camera noastră dădea peste acoperișuri care se-ntindeau până la un chei ciudat, care intra ca un cârlig în mare. Pescărușii cădeau în picaj, zbierând, ca niște avioane Spitfire și Messerschmitt[2]. Deasupra Canalului Mânecii, după-amiaza densă era la fel de turcoaz ca șamponul Head & Shoulders.

— Ehe, o să ai timp cât n-o să ai ce face cu el! (Tati fredona, în variantă liberă, *Ce-mi place să stau la malul mării*[3]. Ușa băii se deschisese de una singură, așa c-am putut să-i văd pieptul reflectat în oglindă, în timp ce-și punea un maieu și cămașa pe care tocmai și-o călcase. Tati are pieptul păros ca o plantație de creson.) Mi-aș dori să mai am și *eu* treisprezece ani.

Atunci, m-am gândit, *se vede clar c-ai uitat cum e.*

Tati și-a desfăcut portmoneul și-a scos trei bancnote-a câte o liră. A ezitat, după care a mai scos două. S-a aplecat pe ușa deschisă și le-a pus pe comodă.

---

1 Stațiune maritimă la Canalul Mânecii (golful Lyme), situată la egală distanță (40 km) de orașele Dorchester și Exeter.

2 Avioane de luptă britanic, respectiv german, folosite cu precădere în luptele aeriene din al Doilea Război Mondial.

3 *I Do Like to Be Beside the Seaside,* piesă de music-hall, înregistrată pentru prima oară în 1909 de cântărețul Mark Sheridan (1864-1918).

— Nişte bani de cheltuială.

Cinci lire!

— *Mulțumesc*, tati!

— Nu-i cheltui pe toți la păcănele, totuși.

— Bineînțeles că nu, i-am răspuns eu, ca nu cumva jocurile mecanice să fie și ele trecute la index. Alea sunt o risipă totală de bani.

— Mă bucur să te-aud spunând asta. Jocurile de noroc sunt pentru fraieri. Așa, deci acum este – tati s-a uitat la Rolexul de la mână – două-fără-douăzeci?

Am verificat cu ceasul meu Casio.

— Da.

— Nu porți niciodată Omega ăla de la tataie, din câte am observat.

— Ăăă... – micul meu secret m-a mușcat de conștiință pentru a milioana oară –, nu vreau să se-ntâmple cumva să-l stric.

— Ai dreptate. Dar, dacă nu-l porți *deloc*, tataie putea la fel de bine să-l doneze rețelei Oxfam[1]. În fine, sesiunea mea se încheie la ora cinci, așa că ne vedem atunci, tot aici. Mâncăm de seară undeva frumos şi pe urmă, dacă fata de la recepţie nu se înşală cumva, la spelunca de cinema de-aici se dă *Care de foc*. Poate reușești să descoperi tu cinematograful acum, după-masă? Lyme e mai mic decât Malvern. Dacă te rătăcești, întreabă și tu de hotelul Excalibur. Ca-n regele Arthur. Jason? Tu m-asculţi sau nu?

Lyme Regis era ca o caserolă cu turişti. Peste tot mirosea numai a ulei de bronzat, hamburgeri şi zahăr ars. Cu buzunarele blugilor astupate cu câte o batistă apretată, ca să descurajez hoții de buzunare, am luat-o la picior pe strada mare. Am căscat gura la vitrina cu afișe de la Boots și mi-am cumpărat cu 40 penny, de la W.H. Smith, ediția de vară din *2000 AD*[2]. Am făcut-o sul și mi-am vârât-o în buzunarul de la spate. Am supt niște drajeuri mentolate

1 Organizație caritabilă internațională, fondată la Oxford, în 1942, sub denumirea completă de *Oxford Committee for Famine Relief* (Comisia de la Oxford pentru combaterea foametei).

2 Săptămânal de benzi desenate, preponderent cu subiecte science-fiction, apărut în 1977.

Mint Imperials, în caz c-aş fi dat peste vreo fată bronzată, care m-ar fi dus într-o cameră de la etaj, într-una dintre casele-alea dărăpănate, cu pescăruşi proţăpiţi pe muchiile streşinilor, şi-acolo ar fi tras perdelele, m-ar fi-ntins în patul ei şi m-ar fi-nvăţat cum s-o sărut. Bumbii ăştia mentolaţi la început sunt tari ca pietricelele, dar pe urmă se lichefiază-ntr-un terci zaharos. M-am uitat, la câteva magazine de bijuterii, după un ceas Omega Seamaster – ca de obicei, nici vorbă de-aşa ceva. La ultimul dintre ele, un tip de-acolo mi-a spus c-ar trebui să caut în magazinele de antichităţi. Am stat o groază într-un magazin de papetărie, băgat în transă de toate blocnotesurile-alea perfecte. Mi-am cumpărat un pachet de litere Letraset[1] şi-o casetă TDK C-60, ca să-mi înregistrez cântece de la radio. Mai aproape de port, erau snopuri de mozi[2], haite de rockeri[3], un şir de punkişti[4], ba chiar şi-o mână de familişti. Familiştii-s pe cale de dispariţie, în cele mai multe oraşe, dar Lyme Regis şi-a câştigat celebritatea în materie de fosile, din cauza falezelor de şisturi. Fabulos era magazinul de fosile. Vindea cochilii de scoici cu beculeţe mici, roşii, înăuntru, dar costau 4 lire şi 75 de penny, şi-ar fi fost aiurea să-mi fac praştie toţi banii pe-un singur suvenir. (În loc de asta, mi-am cumpărat un set de treişpe ilustrate cu dinozauri. Fiecare avea tipărit un alt dinozaur pe ea, dar, dacă le puneai în ordine, una după alta, peisajele din fundal se-mbucau şi formau o friză. Moran o să cam fie gelos.) Magazinele cu fleacuri gemeau de caracatiţe gonflabile, zmeie, lopăţele şi găletuşe de plajă. Erau şi nişte pixuri. Dacă le-ntorceai cu sus-n jos, o dungă de culoare aluneca şi dădea la iveală o femeie dezbrăcată, care-n loc de sâni avea o pereche de ogive retezate. Dunga de culoare îi alunecase până la buric, şi-atunci o voce a zis:

— Ai de gând să cumperi ăla sau ce, băiete?

Eu mă concentram pe ce urma să arate dunga de culoare.

---

1 Firmă fondată în 1959 în regiunea Kent din Marea Britanie, cunoscută mai ales pentru seturile de litere şi imagini tip-abţibild.

2 În original, *mods*, de la *Modernists* (pentru că urmau toate modele în materie de coafuri), grupuri de tineri din anii '60-'70, care se drogau cu ce le cădea la îndemână, organizau petreceri orgiastice, ascultau numai anumite formaţii şi combăteau Sistemul.

3 Rivali ai mozilor, care ascultau numai muzică de tip rock.

4 Adepţi ai subculturii generate de muzica rock punk.

— Ei, tu? Ai de gând să cumperi ăla?

Vânzătorul vorbea cu *mine*. I se vedea gogoloiul de gumă de mestecat rostogolit prin gură de colo-colo, când își desfăcea și strângea falca. Pe tricou avea imprimată o puță uriașă, cu picioare, alergând după ceva ce semăna cu o stridie păroasă, tot cu picioare, iar sub ele scria: O CHESTIE DUPĂ ALTA (Nici acum nu pricep cum vine asta.)

— Sau numa' stai acolo, să ți se scoale?

N-am nimerit să bag mai repede pixul în locașul din care-l scosesem, și-am zbughit-o pe uș-afară, roșu ca un rac fiert de rușine.

Vânzătorul a strigat după mine:

— Al naibii pungaș! Ia-ți o revistă deocheată!

Sala de distracții și-mplinit vise din Lyme Regis este ca și cum ar fi săpată în coasta dealului pe care-i parcul, chiar pe țărm. Bărbați îndesați și-ncruntați, cu țigări în gură, jucau la niște curse de cai de jucărie, unde pariai bani autentici pe niște căluți de plastic, care se mișcau de jur-împrejurul unei piste. Pista era sub un clopot de sticlă, ca să te-mpiedice să intervii în goana căluților. Femei îndesate-și-ncruntate jucau bingo-ntr-un separeu în care un bărbat cu o geacă plină de paiete striga numerele și zâmbea ca o albină. Partea din sală cu jocurile mecanice era mai întunecată, ca să lumineze mai viu ecranele, și totul era cufundat în muzica lui Jean-Michel Jarre. I-am urmărit pe băieții care jucau Pac-Man, Cățărători, Broscuțe și curse de Grand-Prix. Asteroizii nu funcționau. Există un joc nou, în care te lupți cu roboții-cai uriași din *Imperiul contraatacă*, dar ăla costa 50 de penny o partidă. Am schimbat o bancnotă de o liră în monede a câte 10 penny, la un bulumac înghesuit în casierie, care citea revista de *heavy metal Kerrang!*

În mâna mea făcută pumn, monedele zornăiau ca niște gloanțe magice.

În primul rând, „Invadatorii spațiali". Metoda Taylor consta în a face o gaură în peretele adăpostului și-a omorî extratereștrii stând ferit. A funcționat o vreme, după care un extraterestru m-a nimerit c-o torpilă prin propria mea gaură de tragere. Asta nu se mai întâmplase niciodată. Strategia mi-a căzut baltă și n-am reușit să trec nici măcar de primul nivel.

Apoi mi-am încercat mâna la un joc de *kung-fu*. MegaThor eram, dar MegaThor nu făcea decât să țopăie de colo-colo ca un șmecheraș electrocutat, în timp ce Rex Rockster îl bătea de-i săreau capacele. Jocurile de *kung-fu* n-o să prindă niciodată. Mi-am bușit unghia de la degetul mare mai mult decât l-am bușit pe Rex Rockster.

Aș fi vrut să-ncerc niște hochei de masă, în care un disc de plastic plutește pe-o pernă de aer. Copiii americani joacă întruna la televizor. Dar îți mai trebuie încă o ființă umană. Așa că mi-am închipuit c-o să recuperez banii pierduți pe MegaThor de la Cascada Eldorado. Asta-i un fel de consolă, unde-ncerci să faci monedele de 10 penny să se reverse peste marginile unor praguri tapetate cu oglinzi. Niște pereți mișcători împing monedele aflate oricum într-un echilibru nesigur pe pragul de mai jos, iar monedele de 10 penny cad peste marginea pragului *ăluia* direct în căușul palmei tale. Grămezi de monede păreau gata-gata să se prăvălească-n palma mea.

Presupun că monedele-ale care stăteau într-un echilibru nesigur erau, de fapt, lipite-ntre ele. Am pierdut 50 de penny!

Atunci am văzut o fată numai bună.

Trei fete s-au vărsat din cabina de fotografiat, dup-a patra explozie nucleară. De la Cascada Eldorado le urmărisem cele șase picioare și treij' de unghii la ele, date cu ojă. La fel ca Îngerii lui Charlie, una era-nchisă la culoare (dar n-avea bărbie), una, blondă-pai (cu bărbie-n exces) și una, pistruiat-arămie. Cea-nchisă la culoare și cea blondă aveau, fiecare, câte-o înghețată Cornetto, care li se topea. (Era o tarabă cu-nghețată chiar alături de cabina de fotografiat.) Și-au apropiat gurile de fanta prin care urmau să le iasă pozele și-au început să țipe comenzi deloc amuzante-n mașinărie, de genul: „Bag-o mai repede!“ Când s-au plictisit de-asta, s-au înghesuit înapoi în cabină, au împărțit căștile unui casetofon Sony Walkman și s-au pus pe cântat după *The Tide Is High*[1], de Blondie. În schimb, arămia sugea o-nghețată pe băț Zoom și

---

1 Piesă compusă în 1967, care a trecut neobservată până în 1980, când a devenit un succes în interpretarea formației americane Blondie.

studia lista de prețuri de la tejgheaua cu-nghețate. Avea o bluză care-i lăsa la vedere buricul.

Nu era o bunăciune chiar ca Dawn Madden, dar m-am apropiat de ea și-am început să studiez și eu lista de-nghețate pe băț. Magneții n-au nevoie să priceapă magnetismul. Răspândea un miros de nisip cald. Numai fiin'că stăteam lângă ea, mi s-au ridicat perișorii de pe brațe.

Mi-am tras cămașa din pantaloni și-am lăsat-o să-mi acopere gâlma dintre picioare, care mi se mărea în ritm accelerat.

— Asta-i Zoom?

Dumnezeule! S-ar fi zis că eu *chiar* vorbisem cu fata aia.

S-a uitat la mine.

— Mda. (Am simțit că mă-nălțam în aer.) Zoom sunt cele mai bune pe care le au aici. (Avea un accent ca de la Manchester, scos din *Strada Încoronării*[1].) Dacă nu cumva-ți plac, de pildă, înghețatele cu cioco.)

— Bine. Mulțumesc.

Am cumpărat un Zoom de la o persoană despre care nu țin minte absolut nimic.

— Și tu ești în vacanță, a vorbit *ea* cu *mine*, sau locuiești aici, cum ar veni?

— Vacanță.

— Noi suntem de la Blackburn. (A făcut semn cu capul înspre celelalte două, care nu mă observaseră încă.) Tu de unde ești?

— Ăăă... de la Black Swan Green.

Eram atât de-ncordat, că până și Călăul fugise undeva, să se-ascundă. Complet lipsit de sens, dar se mai întâmplă.

— De unde?

— E-un sat. În Worcestershire.

— Worcestershire? Asta vine pe la mijloc, pe undeva?

— Ă, da. Cea mai plicticoasă regiune, așa că nimeni nu știe, vreodată, pe unde vine. Blackburn e pe sus, prin nord, așa-i?

---

1 *Coronation Street*, serial tip-telenovelă, difuzat fără întrerupere din 1960. Este produs în apropiere de Manchester, într-un orășel fictiv, în care a fost reconstituită o Stradă a Încoronării, legată de urcarea pe tron, în 1901, a regelui Eduard VII.

— Mda. Și, Black Swan Green ăsta e celebru pentru lebede negre, lebede verzi, pentru ce?

— Nu. (Ce-aș fi putut să-i spun, care s-o impresioneze *pe bune*?) Nici măcar lebede albe nu sunt pe-acolo.

— Adică nu există deloc lebede la Black Swan Green?

— Nu. Asta-i un fel de glumă locală.

— Aha. Destul de-aiurea, nu, ce zici?

— Mulțumesc.

Mi-a țâșnit nădușeala din cinzej' de locuri deodată, de pe tot corpul.

— Frumos de mori, aici, este?

— Ă, da... (Mă-ntrebam ce să-i mai spun după asta.) Mori de frumos ce e.

— Ai de gând să mănânci bățul ăla, sau ce faci cu el?

Zoomul înghețat bocnă mi se lipise de vârfurile degetelor. Am încercat să desfac ambalajul de hârtie, dar mi s-a desfăcut doar un strat, ca dracu'.

— De puțină tehnică ai nevoie, cum ar veni, a zis ea.

Cu vârfurile degetelor ei colorate rubiniu, mi-a luat Zoomul și-a rupt învelitoarea la capătul de jos. A dus ruptura la gură și-a suflat înăuntru. Ambalajul s-a umflat ca un balon, s-a desprins, după care a ieșit ușor. Ce-aveam eu sculat în pantaloni era gata să explodeze, omorând pe toată lumea din sala de distracții. Fata mi-a-ntins bățul de-nghețată înapoi, lăsând ambalajul să cadă pe jos.

— Aia ce-i, *Hituri de succes*[1]?

Arăta spre numărul special din *2000 AD*, pe care-l aveam făcut sul în buzunarul pantalonilor.

Mi-a venit să intru-n pământ că nu era.

— Sally a noastră! (Fata brunetă și fără bărbie a venit lângă noi, și-am urât-o până la sfârșitul vremurilor.) Nu-mi spune că ți-ai *și* început călătoria de pescuit! (Fata cu părul ca paiul se hlizea de pe scaunul din cabina de fotografiat, și-am urât-o și pe ea.)

---

1 *Smash Hits*, revistă de muzică pop, editată de compania EMAP și care a apărut în Marea Britanie din 1978 până în 2006.

Numai de un ceas ai coborât din autocar. Și cum îi zice ăstuia de-aici?

A trebuit să răspund.

— Jason.

— Jason! a repetat ea, pe-un ton de nas-pe-sus. I-*auzi*! Sebastian joacă *polo* cu Jason pe terenul de *crochet*! Ta-*reee*! Ce să-ți *spun*! *Jason* suge și el un Zoom, la fel ca *Sally*! Cât de Domnul și Doamna! Sper că ți-ai luat la tine căciulițele de cauciuc, *Jason*, pentru că-n ritmul în care se mișcă Sally a noastră, o să ai nevoie de ele în următoarele treizeci de minute.

Mi-am forțat mintea dup-o replică ucigătoare de-nchis gura, care să nu aibă-n ea bâlbo-cuvinte. Și mi-am forțat-o, și mi-am răs-forțat-o.

— Sau nu vă învață biologie în școli cum e și-aia la care mergi tu?

— Îți bagi nasul ăla borcănat în orișice, a repezit-o Sally, este?

— Ține-ți chiloții pe tine, Sal a noastră! Numa-l întrebam pe noul tău *iubit* dacă e la curent cu faptele de viață, cum ar veni. Sau poate chestia lui se-ntinde la dușuri în căutare de prefecți, după câte-un joc de rugby dat naibii?

Toate trei fetele stăteau cu ochii pe mine, ca să vadă cum se apăra băiatul.

Zoomul mi se scurgea peste-ncheietura mâinii.

— *De ce* și-o mai fi bătut capul Tim c-o *capcană* grasă, răutăcioasă și jegoasă ca tine – Sally și-a-ncrucișat brațele peste piept și-a scos un șold în afară – atât de mult, până să te lase *baltă*, eu n-o să pricep niciodată.

Eu deveneam invizibil și nu era nimic de făcut.

— *Eu* l-am lăsat baltă pe *el*, dacă vrei să *știi*. Și, cel puțin, prietenul *meu* n-a dat fuga să se-mbârlige cu Wendy Lench *a doua zi* după ce s-a despărțit de *mine*!

— Aicea minți, Melanie Pickett, și știi foarte bine!

— În spatele haaaainelooor, aproape a cântat Melanie Pickett, la petrecerea dată de Shirley Poolbrook! Întreabă, dacă vrei, pe *oricine* a fost acolo!

Mașinăria fotografică a scos un bâzâit.

Fata cu părul de paiul a chicotit:

— Cred că s-au făcut pozele...

Un batalion de cucoane bătrâne au ieșit, călcând apăsat, din separeul unde jucaseră bingo. M-am repezit între ele, până să observe cele trei fete, și m-am grăbit s-ajung înapoi la hotelul Excalibur. Băieții-s nenorociți, dar sunt măcar niște nenorociți previzibili. Fetelor, nu știi niciodată *ce* le trece prin cap. Fetele-s de pe altă planetă.

Recepționera din fața stupului mi-a transmis mesajul că seminarul lui tati se mai prelungea și că, deci, el avea să-ntârzie puțin. Cursanții „Groenlandei“ se aflau în holul hotelului, glumind și comparându-și notițele. Mă simțeam ca fiul unui profesor în cancelarie, așa c-am urcat la noi în cameră. Mirosea, deodată, a perdele, pâine prăjită și detergent de closet. Tapetul era cu niște narcise insipide, iar covorul, c-un amestec de flori, la grămadă. Singurele lucruri de văzut la televizor erau niște cricket la care nu marca nimeni și-un film *western* în care nu-mpușca nimeni pe nimeni.

Mi-am citit revista *2000 AD* întins pe pat.

Dar mă gândeam întruna la cele trei fete. Fetele și prietenele-s îngrijorătoare. La educație sexuală, ești învățat doar atât: cum să faci copii și cum să nu faci copii. Ce-aș vrea *eu* să știu e cum faci să transformi o fată oarecare, de pildă pe Sally din Blackburn, în prietena ta, cu care poți să te pupăcești și să fii văzut pupăcindu-te. Nu știu sigur dacă vreau cu-adevărat să fac sex, dar știu *cu siguranță* că nu vreau copii. Copiii mici nu fac decât să zbiere și să se căcățească. Dar să *nu* ai o prietenă înseamnă că ești sau homo, sau de-a binelea ratat, sau și-una, și-alta.

Melanie Pickett avea dreptate, măcar în parte. Nu știu dacă sunt la curent sau nu cu faptele de viață. Nu poți să-ntrebi adulții, fiin'că nu poți să-ntrebi adulții. Nu poți să-ți întrebi colegii, fiin'că s-ar afla-n toată școala până la prima recreație. Așa încât, ori toată lumea știe totul, dar nimeni nu spune nimic, ori nimeni nu știe nimic, și prietenele, pur și simplu... apar în viața ta.

Am auzit o bătaie-n ușă.

— Jason. (Era un tânăr, într-un costum de-o culoare metalizată, c-o cravată-n dungi.) Corect?

— Corect.

A făcut un semn cu degetul, ca-ntr-o comedie, la ecusonul din pieptul lui, pe care scria: MAGAZINELE UNIVERSALE „GROENLANDA", şi, c-o voce de James Bond, mi-a spus:

— Mă numesc Lawlor... Danny Lawlor. Mike, tatăl tău – şeful meu, poate-am uitat să menţionez? – m-a trimis aici sus, la tine, să-ţi spun că-i pare foarte rău, dar încă mai e reţinut. Împăratul şi-a făcut apariţia, neanunţat.

— Împăratul?

— Împăratul „Groenlandei", Craig Salt. Cel mai bine ar fi să nu sufli o vorbă că i-am spus aşa. Craig Salt e şeful tatălui tău. Aşa că toţi directorii trebuie să aibă grijă de el acum în felul în care s-a obişnuit. Şi tatăl tău ce propunea? Ce-ar fi să mergem, tu şi eu, să căutăm cel mai bun local cu peşte şi cartofi prăjiţi?

— Acum?

— Dacă n-ai cumva întâlnire cu vreo fată la cină...

— Nu...

— Atunci, e grozav. Te-aducem înapoi la timp, la *Care de foc*. Ei bine, da, informatorii mei îmi spun totul. O clipă, stai să-mi desprind ecusonul ăsta prostesc... sunt un om, eu, nu doar o bandă cu nişte litere autoadezive scoase-n relief de-o imprimantă pentru etichete Dymo...

— Nu te-apleca prea tare-n afară! (Danny şi cu mine ne uitam la meduza de la picioarele noastre, care se bălăbănea la marginea digului.) Dacă unicul moştenitor de sex bărbătesc al lui Michael Taylor sfârşeşte în mare, perspectivele mele de carieră mai mult ca sigur c-o să-l urmeze.

Strălucirea soarelui pe valuri e-adormitoare.

— Ai fi-n siguranţă dac-ai cădea pe partea cu portul. (Mi-am sculptat cu limba îngheţata Mr. Whippy.) Te-ai putea căţăra pe una dintre bărcile de pescuit. În schimb, dac-ai cădea pe partea cu marea, te-ar putea trage-năuntru.

— Hai să nu-ţi punem teoria la încercare, a zis Danny, suflecându-şi mânecile cămăşii.

— Îngheţata-i minunată, mulţumesc. N-am avut niciodată un cornet cu două batoane Flakes[1] în el. Te-a costat în plus?

---

1 Batoane de ciocolată produse de firma Cadbury.

— Nu. Individul din camion[1] e din Cork[2], la fel ca mine. Noi avem grijă unii de alții. Ah, nu c-așa viață merită s-o trăiești? E de-a dreptul sadic din partea „Groenlandei" să-și țină conferințele de pregătire în asemenea locuri.

— Ce-nseamnă „sadic"?

— Crud fără motiv.

— De ce – observasem că lui Danny îi plăceau întrebările – se cheamă sparge-valul ăsta *Pescărușul*[3]? Numai aici, la Lyme Regis, există așa ceva?

— Până și atotcunoașterea mea își are petele ei albe, tinere Jason.

Tati, dacă nu știe să răspundă la o întrebare, spune alte zece propoziții, ca să se convingă el pe el că, de fapt, îl *știe*.

Pe plajă, valuri bine-crescute se-ncrucișau și se descrucișau. Mămici clăteau picioarele copilașilor cu găletușe. Tătici împachetau șezlongurile și formulau instrucțiuni.

— Danny, cunoști pe cineva în IRA[4]?

— Mă-ntrebi asta numai pentru că sunt irlandez?

Am dat din cap că da.

— Ei bine, nu, Jason. Îmi pare rău să te dezamăgesc. Provizoriii sunt mai ocupați în Irlanda de Nord, partea cea mai de sus. Dar eu la mine, în Cork, locuiesc într-o colibă de lut și am un spiriduș, Mick îl cheamă, pe ogorul de cartofi.

— Îmi pare rău, n-am vrut să...

Danny a ridicat o palmă, în semn de revenire la pace.

— Detaliile, în chestiuni irlandeze, nu sunt punctul forte al englezilor. Adevărul este că suntem cei mai prietenoși oameni pe care ți-ai putea dori să-i întâlnești. Chiar și la nord față de frontieră. Doar că ne mai umplem de gloanțe între noi, atâta tot.

---

1 Camionul de înghețată e tipic englezesc. Înghețata tipică este în cornet, de lapte, cu glazură de diverse arome și cu un baton Flakes înfipt în ea.

2 Oraș din Irlanda.

3 *The Cobb*, denumire dată parapetului care protejează de valuri portul din Lyme Regis.

4 *Irish Republican Army* (Armata Republicană Irlandeză). Au existat mai multe organizații care au revendicat această denumire. În primii ani 1980, existau două aripi, IRA Oficială și IRA Provizorie, despărțite în 1969, pe motive doctrinare și de program politico-militar.

Pârâiașe de înghețată o luaseră la vale pe con în jos.

Nici măcar nu știu ce nu știu.

— Uită-te și tu la zmeiele-alea, te rog! Nu aveam așa ceva când eram *eu* copil! (Danny se uita la o pereche de zmeie de plajă, cu niște cozi din panglici unduitoare.) Nu-i așa că sunt grozave?

A trebuit să mijim ochii, de răul soarelui.

Cozile se-mbârligau roșu-cu-albastru, ștergându-și propriile urme în timp ce zburau.

— Astea, m-am declarat de acord, sunt *epice*.

— Cum e tati, când lucrezi pentru el?

Chelnerița de la Emporiul de Pește & Cartofi „Căpitan Scallywag" a sosit cu mâncarea noastră. Danny s-a rezemat de scaun, ca să lase tava s-aterizeze.

— Michael Taylor, ia să vedem. Bine văzut... just, meticulos... nu-i suportă bucuros pe proști... a pus una-două vorbe bune pentru mine în momente-cheie, pentru care lucru îi sunt etern recunoscător... ți-ajunge atât?

— Sigur că da.

Mi-am acoperit peștele cu ketchup dintr-un dozator în formă de roșie. Mi se părea ciudat s-aud vorbindu-se despre tati ca Michael Taylor. De-a lungul promenadei, se-aprindeau șiruri întregi de lumini ca niște fructe fierte.

— S-ar zice că-ți place asta.

— Ador peștele cu cartofi prăjiți. Mulțumesc.

— Tatăl tău plătește. (Danny-și comandase creveți, pâine și-alături o salată, ca să-și construiască un sandvici.) Ține minte să-i mulțumești lui.

S-a-ntors către prima chelneriță și i-a cerut o cutie de suc 7UP. O a doua chelneriță a venit cu ea-n fugă și-a-ntrebat dacă era bună mâncarea.

— A, i-a spus Danny, splendidă.

Ea s-a aplecat oarecum către Danny, ca și cum el ar fi fost un foc de lemne.

— Poate vrea și fratele tău ceva de băut?

Danny mi-a făcut cu ochiul.

— Un suc Tango. (Nelăsându-mă să-l spun pe „Seven“ din 7UP, Călăul nu mi-a stricat de tot plăcerea de-a fi fost luat drept fratele lui Danny.) Vă rog.

Prima chelneriță mi l-a adus.

— Ați venit în vacanță?

— Cu treburi. (Danny a reușit să umple de mister un cuvânt așa de fad.) Cu treburi.

Au mai intrat și alți clienți, și chelnerițele s-au dus.

Danny a făcut o mutră comică.

— Ar trebui să facem un număr în doi.

Sunet vesel de prăjeală sfârâia dinspre bucătăria „Căpitanului Scallywag“.

A început să cânte *One Step Beyond*, de Madness.

— Ai cumva – mi-a venit nu-știu-cum să-l întreb de „o prietenă“ – frați și surori?

— Aici depinde – Danny niciodată nu vorbește cu gura plină – de cum ții socoteala. Am crescut la un orfelinat.

Doamne!

— Așa, ca la Doctorul Barnardo[1]?

— Era un echivalent catolic și avea mai mult Isus în meniu. Dar nu destul, cât să creeze vătămări permanente.

Am rumegat chestiunea.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. (Danny trecuse prin asta de-un milion de ori.) Mie nu mi-e rușine c-a fost așa. De ce ți-ar fi ție?

— De-aia. (Julia sau mami ar fi schimbat cu delicatețe subiectul.) S-a-ntâmplat ceva rău cu tatăl și mama ta?

— Numai unul pentru celălalt. Vrei să-mi dai ketchupul? Sunt amândoi în viață și bine-mersi – nu împreună –, din câte știu, dar ce să faci, asta e. Câteva experiențe cu părinți-înlocuitori nu s-au terminat fericit. Am fost ceea ce se numea un „copil năbădăios“. Până la urmă, statul a tras concluzia că, pentru mine, cel mai bine era să locuiesc la frații iezuiți.

— Ăștia cine sunt?

---

1 Căminele Dr. Barnardo sunt o instituție caritabilă, fondată în 1866 de filantropul irlandez Thomas John Barnardo (1845-1905), pentru îngrijirea copiilor și a tinerilor vulnerabili.

— Iezuiţii? Un ordin religios venerabil. De călugări.

— *Călugări?*

— Călugări adevăraţi şi vii. Orfelinatul, ei îl ţineau. Bine, aveai şi procentul obişnuit de bigoţi fără pic de simţ al umorului, dar şi o proporţie sănătoasă de oameni straşnici, buni educatori. Mulţi dintre noi am trecut prin universitate numai şi numai pe burse. Eram hrăniţi, îmbrăcaţi, îngrijiţi. De Crăciun, venea chiar şi Moşul. Petreceri la toate aniversările zilelor de naştere. *Parfum*, faţă de cum ar fi fost să creşti în cine-ştie-ce cartier de cocioabe din Bangladesh, de la Mombasa, de la Lima sau din alte cinci sute de locuri pe care le-aş putea numi. Am învăţat să improvizăm, să avem grijă de noi înşine, să nu luăm totul de bun. Toate abilităţile necesare la îndemână. De ce să te fâţâi de colo-colo, bombănind: „Vai şi-amar de mine"?

— Nu-ţi doreşti niciodată să-i mai întâlneşti pe părinţii tăi adevăraţi?

— Nu te-nvârţi în jurul cozii, nu-i aşa? (Danny şi-a încrucişat braţele la ceafă.) Părinţii... Legea irlandeză este cam neclară în această privinţă, dar familia mamei mele biologice locuieşte la Sligo. Au acolo un hotel şic sau ceva de felul ăsta. Odată, mi-a intrat în cap – să fi fost cam de-o vârstă cu tine acum – să fug de-acasă şi să plec în căutarea ei. Am ajuns numai până la staţia de autobuz din Limerick[1].

— Şi-acolo ce s-a-ntâmplat?

— Tunete, fulgere, grindină, mingi de foc. Furtună mai mare nu se mai văzuse de ani de zile. Autobuzul meu direct n-a mai venit, fiindcă se prăbuşise un pod. Când a revenit soarele pe cer, mi-a revenit şi mie simţul realităţii. Aşa că n-am nimerit s-ajung mai repede înapoi la iezuiţi.

— Şi-ai păţit ceva?

— Era orfelinat, ce-aveau iezuiţii acolo, nu lagăr de concentrare.

— Şi... asta a fost tot?

— Mda. Deocamdată. (Danny îşi ţinea furculiţa-n echilibru pe degetul mare.) Ce ne dorim noi – orfanii, vreau să zic –, ce ne

---

1 Între oraşele irlandeze Limerick şi Sligo este o distanţă de circa 220 km.

lipsește, ce vrem sau ce ne trebuie sunt fotografii ale unor oameni care să arate așa, ca tine. Asta nu dispare niciodată. Într-o bună zi, tot ajung eu până la Sligo, să văd acolo dacă pot să fac niște poze. Cu teleobiectivul, dacă n-am nervii destul de tari. Dar aceste mari... „probleme“ de viață nu trebuie grăbite. Au nevoie să se coacă, tinere Jason. Puțin sandvici cu creveți?

— Nu, mulțumesc. (În timp ce Danny vorbea, o decizie căpătase contur.) M-ajuți să cumpăr un zmeu de-ăla de plajă?

Stagiarii „Groenlandei“ colonizaseră holul întreg al hotelului Excalibur. Se schimbaseră de costume și purtau acum pantaloni cu dungulițe-n zigzag și cămăși care atârnau. Când am intrat, eu și Danny, au zâmbit afectat către noi. Știam de ce. Era o treabă de lingău să ai grijă de fiul șefului.

— Daniel e-un spaniel! a strigat unul și-a rânjit exact la fel ca Ross Wilcox. Ai venit să inspectezi păsările de noapte din Dorset?

— Wiggsy, i-a-ntors-o Danny, iar tu ești un bețivan, ești cherchelit și desfrânat, și trișezi la *squash*. De ce-ar vrea cineva să fie văzut *mort* în public, lângă tine?

Individul a părut încântat.

— Vrei să le spui bună-seara – s-a-ntors Danny către mine – tinerilor groenlandezi?

N-ar mai fi fost bună deloc, seara.

— Te superi dacă mă duc sus, și gata, să-l aștept acolo pe tati?

— Nu te-nvinuiesc, nici vorbă. O să-i spun eu că ești în cameră. (Pe urmă, Danny a dat mâna cu mine, ca și cum i-aș fi fost coleg.) Mulțumesc pentru timpul petrecut împreună. Ne vedem de dimineață?

— Bineînțeles.

— Vizionare plăcută la film.

Am luat cheia și m-am repezit pe scări în sus, fără să mai aștept liftul. În capul meu, ascultam deja muzica lui Vangelis din *Care de foc*, doar-doar trăgeam apa mental după Wiggsy și groenlandezi. Nu și după Danny, totuși. Danny-i marfă.

Radioul cu deșteptător indica ora șapte și-un sfert, și nici urmă de tati pân-acum. *Care de foc* începea la șapte jumate, scria pe

afiș. Memorasem traseul până la cinematograf, ca să-l impresionez pe tati. S-a făcut șapte-și-douășcinci. Tati nu-și uită-ntâlnirile. Venea el, pân' la urmă. Ratam reclamele și avanpremierele, dar o femeie ne-ar fi condus c-o lanternă la locurile noastre, ca să vedem filmul. Șapte-două'ș'opt. Oare trebuia să cobor și să-i aduc aminte? Am hotărât că nu, de teamă că nu ne-am fi găsit unul pe celălalt. Atunci, ar fi fost vina mea că nu mă ținusem de planul inițial. Șapte-treizeci. Ne-ar fi luat ceva timp să-nțelegem cine era-n ce rol, dar tot am fi putut urmări filmul. La ora șapte-trei'ș'cinci, am auzit pașii lui tati apropiindu-se pe coridor c-o călcătură apăsată. „Haide!", urma să zică, dând buzna pe ușă. „Să mergem!"

Dar pașii au trecut bufnind prin fața ușii noastre. S-au dus și nu s-au mai întors.

Narcisele insipide ale tapetului se fosilizaseră și deveneau din ce în ce mai cenușii, ca un morman de zgură, pe măsură ce soarele de-afară pălea. Nu aprinsesem lumina. Râsete vrăjitorești se strecurau în cameră și muzica se revărsa de jos în sus, de prin toate cârciumile din Lyme Regis. Televizorul ar fi fost destul de bun, fiin'că era sâmbătă seară, dar tati s-ar fi simțit și mai vinovat, dacă mă găsea-ntr-o tăcere deplină. Mă-ntrebam ce făcea-n momentul ăla Sally „a noastră" de la sala de jocuri mecanice. Era sărutată. Un băiat probabil îi mângâia partea de goliciune dintre blugi și bluză. Vreunul ca Neal Brose, Gary Drake sau Duncan Priest. Mi-o aminteam vag, așa că mi-am făcut un portret al ei mental, ca să-mi omor timpul. Am sculptat sânii lui Sally precum pe ai lui Debby Crombie. I-am atribuit părul Amandei Turbot, ca o mătase în jurul gâtului ei gol. I-am făcut un transplant de față cu-a lui Dawn Madden, fără să uit ochii sadici ai aceleiași Dawn Madden. Nasul *ușurel* cârn pe care-l avea-n adolescență *Madame* Crommelynck. Buzele ca frișca bătută ale lui Debbie Harry.

Sally, fata pierdută.

Dacă tati ar fi bănuit că mă străduiam să-l fac să se simtă vinovat, ar fi găsit în asta o scuză, ca să nu mă lase. Așa că, după ora nouă, am aprins lampa și m-am apucat să citesc din *Colina Watership*. Pân-acolo unde Bigwig îl înfruntă pe generalul Woundwort.

Fluturii de noapte se loveau întruna de ferestre. Insectele se târau pe geam ca patinatorii pe gheață. O cheie s-a răsucit în broască și tati a intrat în cameră.

— A, Jason, aici erai.

Unde altundeva să fi fost? Mi-am lansat singur provocarea de a nu-i răspunde lui tati. El n-a observat că eram botos.

— *Carele de care* o să rămână pentru altă dată. (Vorbea mult prea tare pentru camera de hotel.) Craig Salt și-a făcut apariția la jumătatea seminarului meu.

— Mi-a spus Danny Lawlor, am zis.

— Iahtul lui Craig Salt era la Poole, așa c-a dat o fugă pân-aici, ca să le vorbească trupelor. Mă tem că nu puteam s-o șterg, pur și simplu, cu tine la spelunca de cinematograf local.

— Da, bine, am zis, pe tonul cel mai sec pe care vorbea mami.

— Danny și cu tine ați mâncat de seară, corect?

— Corect.

— Când ești în câmpul muncii, faci și asemenea sacrificii. Craig Salt ne ia, pe toți directorii, cu el într-un *loc* oarecare, pe undeva pe lângă Charmouth, așa că tu probabil o să dormi la ora când eu... (Tati mi-a văzut zmeul, proptit de calorifer.) Ce-i ăsta? Pe ce ți-ai cheltuit banii?

Tati găsește-ntotdeauna defecte la ce cumpăr eu. Dacă nu sunt mizerii făcute-n Taiwan, am plătit mult prea mult pe ceva ce n-o să folosesc decât de două ori. Dacă nu găsește nimic de criticat, inventează el ceva, ca mai demult, când mi-am cumpărat cauciucuri de velocros pentru bicicleta mea, iar el a făcut o tragedie *masivă* din faptul că trebuia să-ncheie o altă asigurare și să modifice căsuța cu „Descriere". E-atât de nedrept. Eu nu-l critic *pe el* pentru cum își cheltuiește banii.

— Un zmeu.

— Asta văd... (Mi-a și tras afară zmeul din teaca lui.) Ce minunăție! Danny te-a ajutat să-l alegi?

— Da. (Nu *voiam* să fiu mulțumit de mulțumirea lui.) Un pic.

— Curios din partea ta să-ți cumperi zmeu. (S-a uitat în lungul spinării zmeului.) Știi ce? Hai să ne sculăm când se crapă de ziuă. Mergem și-l încercăm jos, pe plajă! Numai noi doi, bine? Până nu apucă toți turiștii ăia să ia în stăpânire fiecare palmă de plajă, bine?

— Bine, tati.
— Când se crapă de ziuă!

M-am spălat pe dinți fără milă.

Mami și tati pot fi oricât de-ai naibii, sau de sarcastici, sau de furioși vor ei cu mine, dar eu, dacă vreodată le dau măcar *de-nțeles* că sunt cu fundu-n sus, atunci se poartă ca și cum aș fi omorât bebeluși. Îi *urăsc* în asemenea momente. Dar mă *urăsc* și pe mine, că niciodată nu-l înfrunt pe tati, așa cum face Julia. Așa că-i urăsc pe *ei*, fiin'că mă fac să mă urăsc pe *mine*. Copiii nu se pot plânge niciodată de nedreptăți, fiin'că toată lumea știe că *mereu* copiii se plâng de-așa ceva. „Viața-i nedreaptă, Jason, și cu cât o să-nveți asta mai *curând*, cu-atât mai bine." Asta este. Și cu asta, basta. E normal ca mami și tati să rupă-n bucățele mici orice promisiune pe care mi-o fac mie și să-i dea drumul pe closet în jos, și de ce?

Pentru că viața-i nedreaptă, Jason.

Mi-au căzut ochii pe cutia cu aparatul de ras electric al lui tati.

Am scos aparatul din ea, uite de-aia. Stătea bine-n palmă, ca o sabie laser, înainte s-o aprinzi.

„Bagă-l în priză", mi-a șoptit Geamănul Nenăscut din colțul băii. „Te provoc."

Aparatul a prins viață și tot scheletul meu a-nceput să vibreze.

Tati m-ar omorî, dac-ar ști că fac asta. E-atât de-nțeles de la sine că n-am voie să m-ating de aparatul lui de ras, că nici măcar nu mi-a spus vreodată să nu. Dar tati nu-și bătuse capul nici să-mi spună să mă duc de unul singur să văd *Care de foc*. Mi-am apropiat aparatul lui de ras de flocii de pe buza de sus... mai aproape...

M-a mușcat!

L-am tras din priză.

Aoleu, *Doamne*! Acuma, din flocii mei de pe buză lipsea o porțiune caraghioasă.

„Ce-ai făcut?" a scâncit Vierme Nevricos.

Dimineața, tati ar fi văzut și-ar fi fost mai mult decât *evident* ce făcusem. Singura mea speranță era să-mi rad cu totul puful de pe față. Dar ce, tati n-ar fi observat și asta?

Dar n-aveam nimic de pierdut. Aparatul de ras mă gâdila. Pe-o scară de la 0 la 10, 3.

Mă și durea puțin. Pe o scară de la 0 la 10, 1¼.

Cuprins de panică, am cercetat rezultatul. Fața-mi arăta diferit, da, îns-ar fi fost greu de precizat în ce fel anume.

Am pipăit cu degetele pe unde avusesem puf înainte.

Atât de neted nu era nici laptele rece.

Din greșeală, am desfăcut apărătoarea lamei. Țepii aspri ai lui tati și perișorii mei aproape invizibili au nins împreună peste chiuveta de porțelan alb.

Dacă stăteam întins pe burtă, partea din față a coastelor îmi apăsa-n spinare.

Mi-era sete acum, voiam un pahar cu apă.

Mi-am luat un pahar cu apă. Apa din Lyme Regis are gust de hârtie. Nu reușeam s-adorm, stând pe-o parte. Mi se făcuse vezica balon.

Am tras o pișare îndelungată, gândindu-mă: oare fetele m-ar plăcea mai mult, dac-aș avea mai multe cicatrice? (Tot ce am e-un zbenghi la degetul mare, de când m-a mușcat porcușorul de Guineea al vărului meu Nigel, la vârsta de nouă ani. Celălalt văr, Hugo, a zis atunci că porcușorul de Guineea avea mixamatoză și că urma să mor agonizând și crezându-mă iepure. L-am crezut. Chiar mi-am scris testamentul. Cicatricea mi s-a dus acum aproape de tot, dar atunci a sângerat ca o cireșată, când o scuturi zdravăn.)

Dacă stăteam întins pe spate, partea din spate a coastelor îmi apăsa-n piept.

Mi-era prea cald, mi-am dat jos bluza de la pijama.

Mi-era prea rece, mi-am pus pe mine bluza de la pijama.

Cinematograful probabil că se golea de-acum, după *Care de foc*. Femeia cu lanterna probabil că luase rândurile de scaune unul câte unul și aduna conurile de floricele, pachetele de gumă de mestecat cu fructe și plicurile de bomboane Maltesers golite, într-un sac de gunoi. Sally din Blackburn și prietenul ei cel nou probabil că-și făceau primii pași afară, spunându-și cât de grozav li se păruse filmul, cu toate că ei se pupăciseră și pipăiseră de zor de la-nceput pân' la sfârșit. Prietenul probabil că-i spunea lui Sally: „Hai să mergem la o discotecă". Iar Sally-i răspundea: „Nu. Hai să mergem la mașina-rulotă. Ceilalți se-ntorc mai târziu."

Cântecul formației UB40, intitulat *One in Ten*, bubuia prin oasele hotelului Excalibur.

Luna-mi dizolvase pleoapele.

Timpul se transformase-n melasă.

— Ah, dracu' să-l ia de căcatu' dracului și dracu' să-l ia și pe Craig, căcatu' dracului de Salt, la dracu' de căcatu' dracului!

Tati căzuse pe covor.

Nu i-am dat de știre că mă trezise, din două motive: (a) nu eram pregătit încă să-l iert; (b) se lovea de lucruri ca un bețivan dintr-o comedie și scotea din el aburi de cârciumă, iar, dacă tot era să mă ia la rost că-i folosisem aparatul de bărbierit, mâine-dimineață ar fi fost mai bine. Dean Moran are dreptate. Să-l vezi pe taică-tu cherchelit *sigur* te-ntoarce pe dos.

Tati s-a dus, cum-necum, pân' la baie, de parc-ar fi fost la gravitație zero. L-am auzit desfăcându-și fermoarul. A-ncercat să se pișe-n liniște-n chiuveta de porțelan.

Pișatul i-a duruit pe podeaua băii.

Preț de-o secundă mai târziu, a pleoscăit în budă.

Ședința de pișare a durat patruștrei de secunde. (Recordul meu e de cinzejdouă.)

O mulțime de hârtie de closet a smuls tati, ca să șteargă mizeria făcută.

Pe urmă, a dat drumul apei și-a intrat în duș.

Să fi trecut un minut până când am auzit un zgomot de rupere, vreo zece pocnete de plastic, o bufnitură și un *dracului!* mormăit.

Am întredeschis ochii și mi-a venit să urlu de sperietură, la ce-am văzut.

Ușa băii se deschisese de la sine. Tati era-n picioare, cu un turban de șampon pe cap, ținând în mână perdeaua ruptă de la duș. Era gol-pușcă și furios, dar acolo unde eu am săculețul cu ghinde, lui tati-i bălăbănea ceva lung și gros, ca o vână de bou. Îi atârna de-acolo!

Și stuful lui pubian e gros ca o barbă de bivol! (Eu n-am decât nouă fire, mari și late.)

Cea mai *grotescă* viziune pe care-am avut-o *vreodată*.

Imposibil să dormi, cu sforăiturile, horcăiturile și grohăiturile de porc ale lui tati. Nu-i de *mirare* că părinții mei nu dorm în aceeași cameră. Șocul de-a fi văzut chestia lui tati mai trecuse. Un pic. Dar mă gândeam: oare o să mă trezesc și eu într-o dimineață cu frânghie de-aia-ntre picioare? Mă oripila fie și numai gândul că-n urmă cu paișpe ani, spermatozoidul care se transformase-n mine ieșise din *aia.*

O să fiu și eu tati pentru vreun copil oarecare, într-o bună zi? Oare deja pândeau în străfundurile mele oameni viitori? Nici măcar nu ejaculasem pân-atunci, doar într-un vis în care-mi apărea Dawn Madden. Care fată purta cealaltă jumate a copilului meu, undeva-năuntrul răsucelilor complicate-ale fetelor? Ce făcea ea-n momentul ăla? Cum o chema?

Prea multe lucruri la care să mă gândesc.

Eram convins că tati ar fi fost mahmur mâine-dimineață.

Azi de dimineață.

Care erau șansele ca el și cu mine să-nălțăm zmeul, când s-o crăpa de ziuă?

Un mare zero tăiat.

*

— Vântul bate-nspre nord, a trebuit să zbiere tati, bate dinspre Normandia, peste Canal, se dă cu capul de colinele-astea, și aleeei-hop!, avem un curent cald, ascendent! Perfect pentru zmeie!

— Perfect! am zbierat și eu.

— Trage-n piept adânc aerul ăsta, Jason! E bun pentru alergia ta la polen! Aerul de mare geme de ozon!

Tati ținea fusul zmeului, așa că eu am mai luat o gogoașă caldă cu gem.

— Întăritor pentru moralul trupelor, ă?

I-am întors zâmbetul. *Epic* e să fii treaz când se crapă de ziuă. Un *setter* cu blana roșcată fugărea câini-fantomă, plescăind cu burta prin spuma valurilor de pe țărm. Pereții falezelor care se-ntindeau spre Charmouth parc-ar fi scuipat afară șisturi. Nori murdari acopereau răsăritul soarelui, dar ziua de azi era mult mai vântoasă și mai bună de-nălțat zmeie.

Tati a zbierat ceva.

— Ce?!

— Zmeul! Fundalul i se potrivește cu norii! Parc-ar fi, pur și simplu, dragonul în zbor, acolo sus! Ce frumusețe-ai ales! Mi-am dat seama cum poate face o buclă dublă! (Tati avea genul ăla de zâmbet pe care nu-l vezi niciodată-n poze.) Stăpânul cerurilor! (S-a tras puțin mai aproape, ca să nu mai trebuiască să țipe chiar așa de mult.) Când eram *eu* de-aceeași vârstă cu tine acum, tata mă scotea la golful Morecambe câteodată, după-masa – la Grange-over-Sands[1] – și-nălțam acolo zmeie. Le și făceam cu mâinile noastre pe-atunci... Bambus, hârtie de tapet, sfoară și capace de sticle de lapte pentru cozi...

— Mi-arăți și mie cum... – Călăul nu m-a lăsat să spun „se face“ – ...într-o zi?

— Sigur că-ți arăt. Auzi! Știi cum se trimite o telegramă cu zmeul?

— Nu.

— Bun, așa, ține-l o clipă... (Tati mi-a înmânat mie fusul și-a scos un pix din hanorac. Apoi a scos pătratul de hârtie aurită din pachetul de țigări. N-avea pe ce să pună hârtia ca să scrie pe ea, drept care m-am așezat eu în genunchi lângă el, ca un scutier pe punctul de-a fi făcut cavaler, pentru ca el să se poată sprijini pe umărul meu.) Ce mesaj vrei să trimitem în eter?

— „Mami și Julia, ne pare rău că nu sunteți și voi aici.“

— Tu ești șeful. (Tati a scris, apăsând vârful pixului atât de tare, încât îi simțeam fiecare literă ca scrijelită pe umărul meu, direct prin haine.) Hai, du-te-n sus! (Tati a răsucit peticul de hârtie aurită în jurul sforii zmeului, ca pe închizătorul de la punga de sandviciuri.) Fă să unduiască sfoara. Foarte bine. În sus și-n jos.

Telegrama s-a pus pe lunecat în *susul* sforii, către zmeu, sfidând gravitația. N-a trecut mult, și n-o mai vedeam deloc. Dar știam că mesajul avea s-ajungă unde trebuia.

— *Lytoceras fimbriatum.*

Am clipit către tati, neavând habar de ce naibii spusese. Ne-am dat la o parte, ca să-i facem loc proprietarului astmatic al magazinului de fosile, să târasc-afară o pancartă-reclamă.

---

1 Oraș maritim la golful Morecambe, în partea de nord-vest a Angliei, la înălțimea insulei Man.

— *Lytoceras fimbriatum*, a zis iar tati, făcând semn cu capul către fosila spiralată din mâna mea. Numele ei latin. E din familia amoniților. Se recunoaște după aceste nervuri strânse și apropiate, pe care le are și care alternează cu astea foarte late, din când în când.

— Ai dreptate! m-am uitat eu pe scrisul mărunt de pe poliță. *Ly-to-ce-ras*...

— *Fimbriatum*. Admite că am dreptate.

— De când știi tu cum vine treaba cu fosilele și numele lor latinești?

— Tatăl meu a fost un fel de copoi de stânci. Îmi dădea voie să-i cataloghez specimenele. Dar numai dacă le învățam cum trebuie. Le-am uitat pe cele mai multe, acum, bineînțeles, dar tata avea un *Lytoceras* cu-adevărat *enorm*. Mi-a rămas în memorie.

— Ce-i un copoi de stânci?

— Un geolog amator. În cele mai multe vacanțe, găsea câte o scuză ca să plece la vânătoare de fosile, cu un ciocănel pe care-l păstra. Cred că-l mai am și-acum pe undeva. Unele dintre fosilele pe care le-a cules în Cipru și-n India sunt la muzeul din Lancaster, din câte știu.

— N-am știut. (Fosila mi se potrivea-n palmele făcute căuș.) Asta-i rară?

— Nu cine-știe-ce. Dar e un exemplar frumos, chiar și așa.

— Cât e de veche?

— O sută cincizeci de milioane de ani? Asta nu înseamnă mai-nimic printre amoniți. Ce-ar fi să ți-o cumpărăm?

— *Pe bune?*

— Îți place?

— O *ador*.

— Atunci, e prima ta fosilă. Un suvenir educativ.

Oare spiralele se termină vreodată? Sau doar se fac atât de mici, că nu le mai poți urmări cu privirea?

Pescărușii stăteau cocoțați pe tomberoanele de gunoi din față de la „Căpitanul Scallywag". Eu mergeam cu ochii ațintiți la noul meu amonit, când un cot s-a ivit de nicăieri și mi-a dat capul pe spate, parc-aș fi avut o balama la ceafă.

— Jason! s-a răstit la mine tati. Uită-te pe unde mergi!

Mie-mi zvâcnea nasul de durere. Voiam să strănut, dar nu puteam.

Alergătorul și-a frecat brațul.

— Nu sunt daune permanente, Mike. Elicopterul Crucii Roșii poate să rămână pe heliport.

— Craig! Doamne, Dumnezeule!

— Am ieșit să-mi fac turele de dimineață, Mike. Iar mașina asta de asalt umană, să înțeleg, e lucrătura ta?

— Ai nimerit-o de prima dată, Craig. El e Jason, fiul meu cel mic.

Singurul Craig pe care-l cunoaște tati e Craig Salt. Omul bronzat din fața mea se potrivea cu ce auzisem despre el.

— Dacă eu aș fi fost un camion, tinere al meu domn, acum ai fi fost afiș.

— Camioanele n-au voie pe-aici, am zis eu, c-o voce fonfănită, de la nasul zdrobit. E numai pentru pietoni.

— Jason! (Tati cel de-acolo și tati cel din magazinul de fosile, pur și simplu, nu erau aceeași persoană.) Cere-ți iertare de la domnul Salt! Dacă-i puneai piedică, puteai să-i provoci un accident grav.

„Dă-i cretinului un șut în boașe", a zis Geamănul Nenăscut.

— Îmi pare foarte rău, domnule Salt. *Cretinule.*

— Te iert, Jason, ceea ce o mie de alții n-ar face. Asta ce-i? Ne-am făcut puțin colecționari de fosile, nu? Îmi dai voie? (Craig Salt mi-a luat, pur și simplu, amonitul.) Frumușel trilobitul ăsta. Puțin mâncat de viermi pe partea asta. Dar nu-i rău.

— Nu-i trilobit. E-un *Ly-to*... (Călăul mi l-a ținut în gură pe ...*ceras*, în mijlocul cuvântului.) E-un tip de amonit, nu-i așa, tati?

Tati nu se uita-n ochii mei.

— Dacă domnul Salt e convins, Jason...

— Domnul Salt – mi-a trântit Craig Salt amonitul înapoi în palmă – *este* convins.

Tati s-a mulțumit să etaleze un zâmbet bleg.

— Dacă ți-a vândut cineva fosila asta ca fiind orice altceva *decât* un trilobit, dă-l în judecată. Taică-tu și cu mine cunoaștem un avocat bun, da, Mike? Și-acum. Trebuie să mai contorizez un kilometru sau doi până la micul dejun. Și, pe urmă, înapoi la Poole. Să văd ce-au făcut ai mei, dacă nu cumva mi-au scufundat iahtul.

— Uau, aveți un iaht, domnule Salt?

Craig Salt a mirosit sarcasmul meu, dar n-avea ce să-i facă.

M-am uitat fix în ochii lui, nevinovat, provocator și surprins eu de mine.

— Doar unul de doișpe metri! a zis tati, ca și cum ar fi fost cine-știe-ce lup de mare. Craig, stagiarii spuneau ce plăcere-a fost ieri, pentru ei, să...

— *A*, da, Mike. *Știam* că mai era ceva. Era neprofesionist din partea mea să deschid o asemenea discuție în fața Marilor Speranțe Albe de la hotel, Mike, dar trebuie să vorbim urgent despre Gloucester. Bilanțurile din trimestrul trecut mă fac *mucho depressedo*. Swindon se duce dracului pe tobogan în jos, din punctul meu de vedere.

— Absolut, Craig. Am câteva idei noi în materie de promovări interne, cu care putem trage niște șuturi direct în poartă și...

— Niște șuturi în *cururi* trebuie să tragem, nu în *poartă*. Așteaptă un telefon de la mine miercuri.

— Abia aștept să mă suni, Craig. O să fiu la biroul din Oxford.

— Știu despre *toți* directorii mei zonali unde sunt. Și tu fii mai atent, Jason, dacă nu vrei să rănești pe cineva. Pe miercuri, Mike.

Tati și cu mine ne-am uitat după Craig Salt, cum a luat-o-n pas alergător de-a lungul promenadei.

— Ce-ai zice, a-nceput c-o voioșie forțată și neconvingătoare tati, dacă ne-am lua fiecare câte un sandvici dintr-ăla cu șuncă?

Dar eu nu puteam vorbi cu el.

— Ți-e foame? – și-a pus tati o mână pe umărul meu. Jason?

Am fost cât pe ce să-i dau mâna la o parte și să-mi azvârl căcăciosul de trilobit în căcăcioasa de mare.

Cât pe ce.

*

— Deci, în timp ce eu stau cufundată până la gât în avize de expediere, inventare de stocuri, liste de comenzi și printre temperamente artistice – mami și-a potrivit oglinda, ca să-și retușeze buzele rujate –, tu te fâțâi toată dimineața prin Cheltenham, ca un mic lord! *Unora* le merge, nu?

— Așa s-ar zice.

A drajeuri mentolate Mint Imperials miroase Datsunul Cherry al lui mami.

— Ei, o să ai timp cât n-o să ai ce face cu el! Acuma: zice Agnes că la două-fără-douăzeci-şi-cinci începe *Care de foc*, aşa că tu ia-ţi un rulou cu cârnat sau ceva de prânz şi vino înapoi la galerie până la... – mami s-a uitat la ceas – unu şi-un sfert.

— Bine.

Am coborât amândoi din Datsun.

— 'Neaţa, Helena! (Un bărbat cu tunsoare perie a trecut pe lângă noi, către o furgonetă care trăgea la un loc de încărcare.) O zi caniculară ne-aşteaptă azi, aşa zice predicţia meteo.

— Era şi timpul să avem puţină vară. Alan, ţi-l prezint pe fiul meu, Jason.

Am zâmbit hâtru şi-am salutat glumeţ. Tati nu l-ar plăcea pe Alan.

— Fiindcă tot eşti într-un fel de vacanţă, Jason, ce-ar fi să-ţi...

Mami a scos din poşetă o bancnotă nouă-nouţă de cinci lire.

— Mulţumesc! (Nu ştiu de ce sunt atât de generoşi în ultima vreme.) Tot atâta mi-a dat şi tati la Lyme Regis!

— Proastă mai sunt... Mă gândeam să-ţi dau zece...

A băgat bancnota de cinci înapoi în poşetă şi-a scos una de zece! Cu asta, erau în total 28 de lire şi 70 de penny.

— Mulţumesc foarte mult.

Aveam nevoie de ei, până la ultimul penny.

— Magazin de antichităţi? (Femeia de la Informaţii pentru turişti a-nceput să memoreze trăsăturile mele, pentru situaţia în care s-ar fi raportat vreun jaf mai târziu.) Ce nevoie ai de-un magazin de antichităţi? Cele mai bune preţuri sunt la magazinele firmelor caritabile.

— E ziua de naştere a mamei mele, am aburit-o. Îi plac vazele.

— A, pentru mama? Eeei! Nu e norocoasă mama ta să aibă un fiu ca tine?

— Ăăă... Mulţumesc. (Îmi crea nervozitate.)

— Noroc, *mare* noroc pe mama ta! Şi eu am un fiu, la fel de frumos ca tine. (Mi-a vârât sub nas o fotografie c-un bebeluş gras.) E de-acum douăşase de ani, poza, dar el e la fel de adorabil! Nu-şi

aduce aminte mereu de ziua *mea*, să știi tu, dar tot are o inimă de aur Pips. Și asta contează, până la urmă. Taică-su a fost un spațiu ocupat inutil, îmi pare rău că trebuie să spun. Pips îl detesta, porcul, la fel de mult ca și mine. *Bărbații* – a făcut o mutră, de parcă tocmai înghițise decolorant – nu fac decât să-și puște mâzga, se rostogolesc pe spate, și cu asta, *basta*, noapte bună. Bărbații nu-și cresc băieții, nu-i hrănesc la sân cu laptele lor, nu-i șterg la poponețe, nu le dau cu talc – aici mi-a gângurit, cu toate că pasărea de pradă i se-ntorsese în priviri – pe *cocoșel*. Până la urmă, tatăl se-ntoarce *mereu* împotriva fiului. Nu e loc decât pentru un *singur* păun cu coada pe sus în fiecare ogradă, *mulțumesc* foarte mult. Dar eu l-am dat pe ușă afară pe taică-su lui Pippin, când el a împlinit zece ani. Yvette avea cinșpe. *Yvette* zice că Pippin e destul de mare ca să locuiască singur, acum, dar a uitat, duduia, cine-i mama și cine-i fiica, de când și-a tras pe deget o verighetă de-aia, plătită în rate. *Yvette* uită că fiindcă n-am lăsat-o *eu* nu și-a vârât ghearele Izabeluța[1] aia de la Colwall în bietul Pippin. Să-l seducă și să-l bage în cine-știe-ce complicație. Yvette e și-acum uite-așa cu nenorocitul *ăla* – și femeia nestăpânită a făcut semn cu capul către ușa-n care nu era nimeni. Cu taică-su. Porcul. *Idiotul*. Cine altcineva i-a băgat așa o idee în cap? Să-și vâre ea clonțul ascuțit unde ține Pips micile noastre întăritoare? O mamă are nevoie să fie puțin mai întărită, scumpule, din când în când. Ne-a făcut el, Dumnezeu, mame, dar nu ne-a făcut și să ne fie *ușor* să ținem frâiele în mână. *Pips* înțelege. Așa zice *Pips*: „Hai să spunem că-s ale tale, pilulele-astea, mamă. Sunt secretul *nostru*, dar tu să spui, dacă te întreabă cineva, că sunt ale *tale*." Nu vorbește el, Pippin, așa frumos ca tine, scumpule, dar inima lui e de douășpatru de carate. Că știi ce-a făcut Yvette cu întăritoarele noastre? S-a prezentat într-o după-masă, neinvitată de nimeni și fără măcar să ceară și ea voie, și ni le-a dat drumul pe veceu în jos. Vai de mine, Pippin a făcut un scandal monstru, când s-a întors acasă și-a aflat! A făcut ca toate alea! O ținea întruna cu „rezerva mea, băga-mi-aș" în sus și „rezerva mea, băga-mi-aș" în jos! Nu l-am

---

1 Trimitere la personajul biblic Izabela, din cărțile *III Regi* și *IV Regi*, soția regelui Ahab al Regatului de Nord, care și-a deturnat soțul și supușii de la credința în Iahve.

văzut *niciodată*, bietul băiat, într-o asemenea stare! S-a dus *glonț* la Yvette acasă și, ce să-ți spun, dacă nu i-a smuls din balamale clonțul *ăla* ascuțit! (Aici, chipul i s-a-ntunecat.) Yvette a chemat polițaii. L-a băgat pe *frate*-su în belea! Și el ce făcuse, că i-a tras *doar* câțiva pumni mormolocului ăluia de bărbat al ei. Dar Pips, pur și simplu, a dispărut după asta. Sunt deja zile întregi de când n-am mai văzut fir de păr din capul lui. Tot ce vreau este un telefon de la fiul meu, scumpule. Atâta, cât să-mi spună că are grijă de el cum trebuie. Câțiva indivizi urâcioși tot vin și bat la ușa noastră. Și nici polițaii nu sunt mai breji. „Unde-s instrumentele, băga-mi-aș?" în sus, „unde-s banii, băga-mi-aș?" în jos, „unde s-a dus fii-tu, hoașcă bătrână, băga-mi-aș?" Vai, ce limbaj ordinar pot să aibă! Chiar și dacă *primeam* vești de la Pips, prefer să mor decât să suflu vreo vorbă...

Eu am deschis gura, ca să-i reamintesc de magazinele de antichități.

Ea toată s-a scuturat, oftând:

— Prefer să mor...

— Deci, ăăă..., puteți să-mi dați o hartă cu Cheltenham, care să aibă și magazinele de antichități marcate pe ea?

— Nu, scumpule, eu nu lucrez aici. Întreab-o pe doamna aia care stă la birou.

Primul magazin de-antichități se numea „George Pines" și era pe-o șosea circulară, înfipt între o agenție de pariuri și-un magazin de băuturi alcoolice. Ca oraș, Cheltenham cic-ar fi șic, însă orașele șic au și ele zone rău-famate. Se traversează o pasarelă ruginită, pe care-ți bubuie pașii, ca s-ajungi acolo. „George Pines" nu era tocmai ce-ți vine-n minte, când te gândești la „magazin de antichități". Ușile și ferestrele aveau grilaje. Un anunț prins cu bandă adezivă de ușa-ncuiată zicea: REVIN ÎN 15 MINUTE, însă cerneala se decolorase și hârtia se coșcovise. Un alt anunț: CELE MAI AVANTAJOASE PREȚURI PENTRU LICHIDĂRI DE CASE. Prin ferestrele-mpâclite, se vedeau numai niște bufete mari și urâte, cum se găsesc prin casele de la țară ale bunicilor. Nici vorbă de ceasuri, nici de perete, nici de mână.

George Pines era plecat de mult.

Când să trec înapoi pasarela, doi băieți veneau înspre mine. Păreau de vârsta mea, dar aveau șireturi roșii[1] la-ncălțări. Unul purta un tricou cu Quadrophenia[2], celălalt – unul de la RAF[3]. Pașii le tropăiau în cadență: *stâng-drept, stâng-drept*. Dacă-i privești în ochi pe băieți, înseamnă că te socoți la fel de tare ca și ei. Cum eu aveam la mine o avere-n bani-gheață, mi-am ținut privirile-ntr-o parte și-n jos, către șuvoiul interminabil de camioane zgomotoase și cisterne lente care se scurgea pe sub noi. Dar, cum cei doi mozi se-apropiau, am știut că nu erau ei genul care să treacă unul în spatele celuilalt, ca să mă lase și pe mine să trec. Așa c-a trebuit să mă fac una cu grilajul încins de soare.

— Ai un foc? a mormăit cel mai înalt dintre cei doi către mine.

Am înghițit în sec.

— Eu?

— Nooo, vorbeam cu Prințesa Diana, băga-mi-aș.

— Nu, îmi pare rău – și m-am apucat strâns de grilaj.

Celălalt mod a mormăit:

— Popo.

După războiul nuclear, băieți ca ăia doi or să conducă ce-o mai rămâne. Iad o să fie.

Cea mai mare parte a dimineții trecuse deja, pân-am găsit al doilea magazin de antichități. O arcadă boltită ducea-ntr-o piață pavată cu piatră și denumită Grajdurile Hythloday. Scâncetele unor bebeluși aflați la depărtare se rostogoleau prin Grajdurile Hythloday. Perdele cu dantelă unduiau peste jardiniere. Un Porsche zvelt și negru stătea cuminte-n așteptarea stăpânului. Flori ale soarelui mă urmăreau de pe zidurile lor calde. Iată și firma: CASA GILES. Exteriorul orbitor ascundea interiorul. Ușa era ținută deschisă de-un pigmeu moleșit, c-o pancartă atârnată de gât, pe care scria: DA, SUNTEM DESCHIȘI. Înăuntru, mirosea

---

1 În anii '80, purtatul de șireturi roșii devenise o modă și avea semnificația că purtătorul făcuse vărsare de sânge pentru grupul nonconformist de la care se revendica.

2 Titlul celui de-al șaselea album de studio al trupei The Who, lansat în 1973 și având forma unei opere rock.

3 *Royal Air Force* — Aviația Militară Britanică.

a hârtie cafenie și-a ceară. Era și rece, cum sunt pietrele din pâraiele de munte. Vitrine-ntunecoase cu medalii, cu ochelari, cu săbii. Un dulap galez mai mare decât camera mea de-acasă nu lăsa vederea să pătrundă în partea cea mai profundă a-ncăperii. De-acolo se-auzea un zgomot scrâșnit. Zgomotul s-a lămurit a fi cricket care se transmitea la radio.

Zgomotul unui cuțit pe placa de tocat.

M-am uitat pe după bufetul galez.

— Dacă știam, o lăsam baltă, mizeria asta, mi-a spus o americancă tuciurie la față. Scoteam nenorocitele de cireşe. (Era frumoasă-n felul ei, dar prea de pe altă planetă ca s-o placi. Din mâinile ei lipicioase picurau stropi dintr-un fruct verzui-roșu, de forma unui ou ciudat.) Cireșele sunt fructe adevărate. Le bagi în gură, scoți din ele sâmburii, mesteci, înghiți, *finito*. Scapi de toată... împroșcătura și zeama asta.

— Ce fruct e ăsta? – primele vorbe spuse de mine vreodată unui american adevărat și viu.

— Știi ce-i un mango?

— Nu, îmi pare rău.

— De ce te scuzi? Doar ești englez! Nu deosebești adevărata mâncare de nenorocitul de polistiren. Vrei să încerci?

N-ai voie să primești dulciuri de la bărbați perverși prin parcuri, dar fructe exotice de la vânzătoare din magazinele de antichități, probabil că merge.

— Bine.

Femeia a tăiat o felie zdravănă-ntr-un bol de sticlă. A-nfipt în ea o furculiță de-argint în miniatură.

— Odihnește-ți picioarele o clipă.

M-am așezat pe-un scaun de răchită și-am dus la gură bolul.

Fructul alunecos mi s-a scurs pe limbă.

Doamne, mango e splendid... piersici parfumate și trandafiri zdrobiți.

— Deci, care-i verdictul?

— E-absolut...

Comentariul de la meciul de cricket a luat-o razna brusc:

— ...întregul public de-aici, din Oval, s-a ridicat în picioare, când Botham a marcat o nouă sută superbă! Geoffrey Boycott aleargă spre el, să-l felicite...

— Botham? (Femeii parcă i se-aprinsese beculețul roșu.) E vorba de *Ian* Botham[1], nu?

Am dat din cap că da.

— Hirsut model Chewbacca[2]? Nas acvilin spart? Ochi de barbar? Masculinitate învelită în costum alb de cricket?

— El trebuie să fie.

— Ah. (Femeia și-a-ncrucișat mâinile peste pieptul fără sâni, ca Fecioara Maria.) Aș fi în stare să merg pe cărbuni încinși. (Am ascultat împreună alte-aplauze radiofonice, în timp ce terminam fructul de mango.) Așa, deci. (Și-a șters cu grijă degetele pe-o cârpă umedă, apoi a stins radioul.) Pot să-ți vând un pat cu patru stâlpi, din perioada iacobită? Sau poate inspectorii fiscali se fac din ce în ce mai tineri?

— Ăăă... aveți, vă rog, un Omega Seamaster?

— Un Ooomeeega Seamaster? Asta ce-i, o barcă?

— Nu. E-un ceas. Nu se mai fac de niște ani buni. Trebuie să fie un model numit De Ville.

— Din păcate, Giles nu ține ceasuri, drăguță. Nu vrea să vină oamenii cu ele înapoi, dacă nu merg.

— Aha.

Și cu-asta, basta. Nicăieri altundeva, în Cheltenham.

Americanca s-a uitat lung la mine.

— S-ar *putea* să cunosc un vânzător specializat...

— Un vânzător de ceasuri? Aici, în Cheltenham?

— Nu, el își are afacerea în Kensington-Sud[3]. Vrei să-l sun?

— Dacă doriți... Am la mine douășopt de lire și șapteșcinci de penny.

— Păstrează-ți mai bine de-atât secretele, scumpule. Stai să văd pe unde-i găsesc numărul, în balamucul ăsta de-i spune Giles birou...

---

1 Sir Ian Terence Botham (n. 1955), fost jucător de cricket și căpitan al echipei Angliei, considerat cel mai bun practicant englez al acestui sport.

2 Personaj din seria de filme *Războiul stelelor*.

3 South Kensington este un cartier în burgul londonez Kensington and Chelsea.

— Bună, Jock? Aici Rosamund. Ăhă. Nu... nu, mă joc de-a magazinul. Giles e plecat să înhațe o pradă, pe undeva. Nu-știu-ce ducesă, cu o casă mare la țară, a murit. Sau o contesă. Sau vreo mână-largă. Nu știu, Jock, de unde vin *eu*, nu ne ocupăm de regine – mă rog, nu de regine care se îmbracă de parcă ar fi condamnate pe viață la *închisoarea modei*... ce-i aia? A, mi-a spus Giles, era undeva bizar, în Cotswolds, suna englezește... Brideshead[1], nu, ăla era serialul TV, nu? Îmi stă pe vârful limbii, Codpiece-under-Water... nu, Jock, ți-aș spune, dacă... ce-i aia? ...Ăhă, *știu* că nu există secrete între – ăhă, Giles te iubește ca pe-un frate, și asta-i așa. Dar ia ascultă, Jock. Am aici în magazin un tânăr... a, foarte amuzant, Jock, nu mă mir că ai așa un vino-ncoace la toată artrita Londrei... Și tânărul ăsta caută un Ooomeeega Seamaster... – s-a uitat la mine, iar eu am făcut semn din gură: „De Ville" către ea – ...De Ville... ăhă, ai auzit de modelul ăsta?

Pauza mi s-a părut oarecum promițătoare.

— A, chiar *așa*?

În momentul dinaintea celui în care câștigi, devii conștient c-ai câștigat.

— În *fața* ta? I-auzi, ce bine am făcut c-am sunat! Ăhă... ca și *nou*? Ah, Jock, din ce în ce mai *bine*... baftă curată... auzi, Jock, despre șekeli[2]... avem o situație bugetară aici, care... ăhă... da, Jock, dacă au încetat să-i mai facă în anii cincizeci, *sigur* că sunt greu de căpătat acum, înțeleg asta... *Știu* că nu ești firmă caritabilă... (Femeia a mimat către mine, cu mâna, o coțofană clevetitoare.) Dacă nu te-ai înmulți ca un iepuroi cu orice iepurioaică de-și flutură codița pufoasă către tine, Jock, n-ai avea *chiar* atâția copii în pragul morții prin înfometare. Îmi dai, te rog, prețul tău cel mai bun?... Ăhă... Știu și eu? Cred că s-ar putea... ăhă. Dacă vrea, te sun iar.

Telefonul a poposit în furca lui.

— Avea? Un Omega Seamaster?

---

1 Trimitere la un serial de televiziune din 1981, în care a fost ecranizat romanul *Brideshead Revisited* (*Întoarcerea la Brideshead*, 1945), de Evelyn Waugh (1903-1966).

2 Denumirea mai multor monede antice din regiunea Orientului Mijlociu. Prin generalizare, bani.

— Ăhă. (Lui Rosamund îi părea rău.) Dacă te poți întinde la opt sute cincizeci de lire, ți-l trimite prin curier la tine acasă, de îndată ce-ți încasează cecul.

Opt sute *și-ncă cinzej' de lire?*

— Mai vrei mango, scumpule?

— Stai să înțeleg bine, Jason. Ai spart un amărât de ceas de la bunicul tău – absolut accidental – în ianuarie? (Am dat din cap că da.) Și ți-ai petrecut ultimele șapte luni întrebând în stânga și-n dreapta după un înlocuitor? (Am dat din cap că da.) Având resursele unui băiat de treisprezece ani? (Am dat din cap că da.) Cu bicicleta? (Am dat din cap că da.) N-ar fi fost infinit mai simplu să recunoști? Să-ți iei pedeapsa ca un bărbat, după care să-ți vezi de viața ta?

— Părinții m-ar fi *omorât. Literalmente.*

— *Ce*-i aia? Te-ar fi *omorât*? *Literalmente.* (Rosamund și-a reținut în gură, cu amândouă mâinile, un țipăt prefăcut.) Să-și *omoare* propriul copil? Pentru c-a spart un amărât de ceas? Cum au scăpat de frații și surorile tale când au spart și ei diverse lucruri? Le-au dat drumul pe veceu în jos, bucată cu bucată? Nu le găsește și-acum instalatorul oasele pe-acolo, când vine să desfunde țevile?

— Bine, nu m-ar fi omorât *literalmente*, dar tot și-ar fi ieșit din *minți*. E ca și cum… cea mai mare teamă a mea.

— Ăhă. Și cât o să mai stea ieșiți din minți? Tot restul vieții tale? Douăzeci de ani? De eliberare condiționată nici nu poate fi vorba?

— Nu chiar *atât* de mult, bineînțeles, dar…

— Ăhă. Opt luni?

— Câteva zile, cu siguranță.

— Ce-i aia? Câteva *zile*? Hai, dă-o naibii, Jason.

— Mai mult. O săptămână, cel mai probabil. Și nu m-ar lăsa-n vecii vecilor să uit.

— Ăhă. Și câte săptămâni te-aștepți să rămâi cu ștreangul ăsta pus deja în jurul gâtului?

— Ce… (Călăul mi l-a oprit în gât pe „spuneți".) Nu-nțeleg prea bine.

— Adică, într-un an, câte săptămâni sunt?

— Cinzejdouă.
— Ăhă. Şi câţi ani mai ai tu de trăit?
— Depinde. Şaptezeci.
— Şaptezeci şi cinci de ani, doar dacă nu te omoară, până atunci, grijile pe care ţi le faci singur. Bine. Cincizeci şi doi înmulţit cu şaptezeci şi cinci face... (A introdus cifrele într-un calculator.) Trei mii nouă sute de săptămâni. Aşa. Iar tu îmi spui că frica ta cea mai mare este că mama şi tata o să fie supăraţi pe tine *una* dintre aceste aproape patru mii de săptămâni. Sau două. Sau trei. (Rosamund şi-a umflat obrajii, apoi a scos aerul afară, pufăind.) Pot să schimb frica ta cea mai mare cu *vreuna* de-a mea? Sau ia-mi două din ele. Ba nu, zece. Poţi să te serveşti cu o cutie întreagă. Hai, zău?
Un *Tornado* zburând la joasă înălţime a făcut să zăngăne toate ferestrele din Cheltenham.
— Ai spart un *ceas*! Nu vreun viitor. Nu o viaţă. Nu o şiră a spinării.
— Nu-i cunoaşteţi pe părinţii mei, am zis eu amărât.
— Alta e întrebarea: Dar tu ţi-i cunoşti?
— Sigur că-i cunosc. Doar locuim în aceeaşi casă.
— Îmi frângi inima, Jason. Zău că-mi frângi amărâta de inimă.

Odată ce-am ieşit din Grajdurile Hythloday, mi-am dat seama că-mi lăsasem harta pe masa Rosamundei, aşa că m-am întors după ea. Uşa vopsită albastru din spatele tejghelei stătea larg deschisă, lăsând vederii o mică budă. Rosamund făcea un pipi ca o rostogolire de tunet, bombănind: „Trage la vâs-, la vâs-, la vâsle-ncet pe râu în jos“[1], într-o limbă străină. Eu crezusem dintotdeauna că femeile trebuie să stea jos ca să facă pipi, dar iată că Rosamund făcea pipi stând în picioare, cu fusta sumeasă pân' la fund. Văru-meu Hugo Lamb zicea că-n America există nişte puţe de cauciuc pentru femeile adepte ale mişcării de emancipare. Poate că Rosamund avea şi ea una. În tot cazul, avea picioarele mai păroase decât ale lui tati, ceea ce-i destul de neobişnuit pentr-o femeie,

1 Versurile de început ale unei poezioare pentru copii, publicată pentru prima oară în 1852.

mă gândeam. Îmi venea să mor de cât de stânjenit eram, așa că mi-am luat, pur și simplu, harta și-am plecat în liniște, apucând-o-napoi pe jos către galeria lui mami. De la un brutar încruntat, mi-am luat un rulou cu cârnat și m-am așezat într-un parc în formă de triunghi. Platanii păreau epuizați acum, la sfârșit de august. În vitrinele magazinelor, vedeai afișe cu ÎNCEPE IAR ŞCOALA. Acele ultime zile de libertate zornăiau ca o cutie aproape goală de bombonele Tic-Tac.

Până azi, crezusem că înlocuirea ceasului Omega de la tataie nu-nsemna decât să reușesc să găsesc unul la fel. Dar acum, problema era să pun mâna pe *sute* de lire. Mestecându-mi ruloul cu cârnat, mă-ntrebam cum aş fi putut (a) să mint, ca să explic dispariția ceasului, *și* (b) să fac în așa fel, încât să nu fi fost din vina mea, *și* (c) să fac în aşa fel, încât minciuna să rămână invulnerabilă în faţa interogatoriilor.

Era cu neputinţă.

Rulourile cu cârnați au gust bun la început, dar, până să le termini, ajung să aibă gust de boaşe de porc pipărate. După Julia, exact din asta și sunt făcute rulourile cu cârnați.

„La Boîte aux Mille Surprises“[1] era proprietatea prietenei lui mami, Yasmin Morton-Bagot, dar mami i-o administra, împreună c-o asistentă, pe nume Agnes. (Tati-i spune „La Bot“, ca să râdă, însă *boîte* înseamnă „cutie“.) E jumate magazin, jumate galerie, „Cutia c-o mie de surprize“. Partea de magazin vinde lucruri pe care nu le poți cumpăra în afara Londrei. Stilouri de la Paris, jocuri de şah din Islanda, ceasuri atomice din Austria, bijuterii din Iugoslavia, măşti din Birmania. În partea din spate a magazinului, e galeria. Clienţii vin de peste tot de prin Anglia, fiin'că Yasmin Morton-Bagot cunoaşte-artişti din toată lumea. Pictura cea mai scumpă, în momentul ăsta, era una de Volker Oldenburg. Volker Oldenburg pictează modernist într-o pivniță plină de cartofi din Berlinul de Vest. Nu ştiam sigur ce reprezenta un tablou intitulat *Tunelul #9*, dar costa 1 950 de lire.

---

1 „Cutia cu o mie de surprize“ (fr.).

Banii mei de buzunar pe treișpe ani – asta-nsemna 1 950 de lire.

— Sărbătorim, Jason. (Agnes are un accent galez tărăgănat, așa că nu-s întotdeauna sigur c-am înțeles-o bine.) Mama ta uite-adineauri a vândut un tablou.

— Grozav. Unul dintre cele scumpe?

— Unul dintre cele foarte, *foarte* scumpe.

— Bună, iubitule. (Mami și-a făcut apariția din galerie.) A fost bună dimineața?

— Ă... (Nu m-a lăsat Călăul să-l pronunț pe „n" din „n-a fost rea".) Minunată. Zice Agnes c-ai... (nici „scăpat de-un tablou" nu m-a lăsat) vândut unui client un tablou.

— Ei, era el într-o dispoziție de aruncat cu capul înainte.

— Helena, i-a spus Agnes, devenită serioasă. L-ai făcut să-ți mănânce din *palmă*. Ideea cu mașinile care își pierd valoarea, în timp ce arta și-o câștigă întotdeauna. Puteai să-i vinzi și tot comitatul Gloucestershire.

Atunci am văzut o fată superbă.

Toate trei aveau șaișpe ani, aș zice eu, și păreau bogate. Una dintre acolite avea o mutră de ticăloasă-nrăită și-o acnee pe care nici măcar o fardare-mpopoțonată nu reușea să i-o acopere. Cealalt-acolită fusese transformată dintr-un pește într-o fată cu ochii mari și buzele groase, de cine-știe-ce vrăjitoare de rangul patru. Șefa grupului însă, care intrase prima în „Cutia c-o mie de surprize", *ea* putea foarte bine să fi coborât chiar atunci dintr-o reclamă la șampon. Urechi minione, ochi migdalați, tricou crem umflat bine, fustă mini de culoarea lemnului-dulce, dresuri care păreau pictate pe niște picioare perfecte și-un păr auriu-caramel, în care mi-aș fi dat și sufletul să mă pot înfige. (Rotunjimile fetelor nu mă mai sculaser-atât de brusc pân-atunci.) Până și geanta flocoas-a Minionei, cu imprimeu de floarea-soarelui, venea dintr-o lume unde nimic urât n-avea ce căuta. Să nu mă holbez la ea mi-era cu neputință, așa că m-am dus și m-am așezat pe-un scaun din biroul minuscul. A venit și mami dup-un minut, ca să-i telefoneze Yasminei Morton-Bagot, lăsând-o pe Agnes la butoane. O rază vizuală trecea prin ușa întredeschisă, printre două lumânări gigantice de la Palermo și pe sub un abajur galben-ambră, din

Polonia. Norocul a făcut ca fundul angelic al Minionei să rămână la celălalt capăt al razei mele vizuale. A zăbovit acolo-n timp ce Acnee și Față-de-pește o-nsoțeau pe Agnes, căreia-i ceruseră să dea jos de pe perete un pergament chinezesc. Vorbeau prețios și tare. Eu, din ochi, mângâiam rotunjimile Minionei. Motiv pentru care i-am și văzut degetele făcând o mișcare-fulger până după geamul vitrinei, de unde a-nhățat cerceii cu opale și i-a strecurat în geanta cu imprimeu de floarea-soarelui.

„Necazuri, țipete, amenințări, poliție", s-a văicărit Vierme Nevricos. „Bâlbâieli în instanță, când o să fii chemat să depui mărturie. Și ești tu sigur c-ai văzut exact aia ce-ți închipui c-ai văzut? "

Am șoptit:

— Mami!

Atâta m-a-ntrebat mami:

— Ești sigur?

Am dat din cap că da. Mami i-a spus Yasminei Morton-Bagot c-o sună ea mai târziu, a pus telefonul în furcă și-a scos un Polaroid.

— Poți să le fotografiezi când îți spun eu? (Am dat din cap că da.) Bun băiat.

Mami s-a dus la intrarea-n magazin și-a-ncuiat discret ușa. Agnes a remarcat și toată atmosfera din magazin a devenit sumbră și tensionată, ca la școală, înaintea unei bătăi. Miniona le-a făcut semn acolitelor ei că era momentul să plece.

Vocea i-a sunat a tobă spartă:

— E-ncuiată ușa!

— Sunt perfect conștientă că este încuiată ușa. Tocmai am încuiat-o eu.

— Atunci, se poate și *descuia* la loc, nu-i așa?

— Uite cum stau lucrurile, a zis mami, zdrăngănindu-și cheile. O hoață și-a băgat în geantă, adineauri, o pereche de cercei australieni cu opale, destul de scumpi. Se înțelege că eu trebuie să-mi apăr bunurile. Hoața vrea să scape cu tot cu ce-a furat. Așa că suntem într-un impas. *Voi* ce ați face, dacă ați fi în locul meu?

Acnee și Față-de-pește mai aveau puțin și plângeau.

— Ce *n-aş* face eu – vocea Minionei suna deja primejdios –, dac-aş fi o simplă *vânzătoare*, n-aş arunca în stânga şi-n dreapta cu acuzații absolut ridicole.

— Înseamnă că n-ai nimic împotrivă să-mi dovedeşti că acuzațiile mele chiar sunt absolut ridicole, golindu-ţi geanta. Închipuie-ți cât de prost o să iasă vânzătoarea, dacă n-o să găsească nici urmă de cercel în ea!

Pentru o clipă-ngrozitoare, m-am gândit că Miniona reuşise, cum-necum, să pună cerceii-napoi.

— Nici nu mă gândesc să te las pe *tine* sau pe *oricine* altcineva să-mi cotrobăie prin geantă.

Era dură Miniona. Bătălia putea şi-acum să se termine ori aşa, ori așa.

— Oare părinții voştri ştiu că sunteţi hoaţe? s-a-ntors mami către Acnee şi Faţă-de-peşte. Cum o să reacţioneze când o să vă bată polițiștii la uşă?

Acnee și Fața-de-peşte parcă şi *miroseau* a vinovăție.

— Aveam de *gând* să plătim, a făcut Miniona prima greșeală.

— Pentru ce să plătiţi? i-a zâmbit mami, mai degrabă acru.

— Dacă nu ne prinzi ieșind efectiv din magazinul tău, nu poţi să faci *nimic*! Tatăl meu are un avocat excelent.

— Are, da? Şi eu am, i-a dat mami o replică strălucită. Şi mai am și doi martori care v-au *văzut* încercând să plecaţi.

Miniona s-a-ndreptat către mami, și-am crezut c-avea de gând s-o lovească.

— DĂ IMEDIAT CHEIA, DACĂ NU VREI SĂ-ŢI PARĂ RĂU!

— Nu ți-ai dat seama până acum – habar n-aveam că mami era-n stare să fie atât de imună la toate – că nu mă intimidezi câtuși de puţin?

— Vă rog... (Acnee avea deja lacrimi pe obraz.) Vă rog... eu...

— În cazul *ăsta*, s-a răstit Miniona, cum ar fi s-apuc, uite-acum, vreo statuie de-asta de căcat şi să-mi deschid singură ieșirea din...

Mami mi-a făcut semn cu capul: *Acum.*

Toate cele trei fete au tresărit, când s-a declanşat bliţul.

Fotografia s-a scos de una singură din aparatul Polaroid. Am scuturat-o de-un colţ, o secundă sau două, ca să se usuce. Pe urmă, am făcut înc-o poză, pentru siguranţă.

— *Ăla* ce face acolo? – Miniona începuse să se-nmoaie.

— Săptămâna viitoare, a zis mami, o să trec pe la toate şcolile din oraş, cu fotografiile astea şi cu un poliţist – începând cu Colegiul de Fete din Cheltenham. (Faţă-de-peşte a scos un icnet, a disperare.) Sunt atât de cooperante directoarele! Preferă să exmatriculeze câte un măr stricat, sau două, decât să rişte ca despre şcolile lor să scrie ziarele din motive nejustificate. Cine le-ar putea învinovăţi?

— Ophelia... (Acnee avea o voce ca un mieunat de pisoi.) Hai să...

— Ophelia? (Mami se bucura de situaţie.) Câte Ophelii pot să fie?

Opţiunile Minionei Ophelia se-mpuţinau văzând cu ochii.

— Sau..., şi-a zdrăngănit mami iar cheile. Vă răsturnaţi genţile şi buzunarele şi-mi daţi înapoi ce-i al meu. Îmi spuneţi numele voastre, şcolile voastre, adresele voastre şi numerele voastre de telefon. Da, veţi *avea* necazuri. Da, voi *lua* legătura cu şcolile voastre. Dar nu, nu voi depune plângere, nici nu voi anunţa poliţia.

Cele trei fete au rămas cu privirile-n podea.

— Dar trebuie să faceţi acum alegerea.

Nu s-a mişcat nimeni.

— Cum doriţi. Agnes, te rog, sună-l pe sergentul Morton. Spune-i să facă loc, în celulele lui, pentru aceste trei hoaţe de magazine.

Acnee a pus pe tejghea o amuletă din Tibet, în timp ce lacrimile-i şiroiau pe obrajii plini de ciupituri şi de fond de ten.

— N-am mai făcut asta niciodată...

— Alege-ţi prietene mai bune, a zis mami şi s-a-ntors către Faţă-de-peşte.

Feţei-de-peşte i-a tremurat mâna când a scos o greutate de hârtii daneză.

— Oare Ofelia lui Shakespeare – s-a-ntors apoi mami către cea în carne şi oase – n-a sfârşit-o rău de tot, şi nebună, şi...?

— Uau! (Eu şi mami o zoream de-a lungul Arcadei Regentului, ca s-ajungem la cinema, până nu-ncepea *Care de foc.*) Te-ai descurcat ui-mi-*tor* cu fetele-alea!

— Ca să vezi! (Mami troncănea cu tocurile pe marmura lucioasă: *Ceac-pac! Ceac-pac! Ceac-pac!*) O bătrânică scumpă ca mine, să fiu în stare să mă descurc, și-ncă *uimitor*, cu trei Pollyanne[1] răsfățate. (Mami era, de fapt, al naibii de mulțumită.) Dar *tu* le-ai dibuit primul, Jason. Bătrânul Ochi-de-vultur. Dacă aş fi şerif, ți-aş plăti o recompensă.

— Floricele și 7UP, vă rog.

— A, cu asta cred că ne descurcăm.

Oamenii sunt niște bulgări de nevoi. Nevoi surde, nevoi acute, nevoi de sac-fără-fund, nevoi de moment, nevoi ale unor lucruri pe care nu le poți avea, nevoi ale altora, pe care le poți avea. Reclamele știu asta. Magazinele știu asta. Mai ales în galeriile comerciale, magazinele te asurzesc: Eu *am ce-ți trebuie! Ba* eu *am ce-ți trebuie! Nu,* eu *am ce-ți trebuie!* Atâta doar, că, trecând prin Arcada Regentului, azi după-masă, am remarcat o nevoie nouă, care te-nsoțește atât de-ndeaproape, de obicei, încât nici nu ești conștient de ea. Nevoia ca tu și mama ta să vă plăceți între voi. Nu să vă iubiți, să vă *plăceți*.

— Asta chiar că-i *minunat*, a oftat mami, cotrobăind prin geantă după ochelarii de soare.

Coada la *Care de foc* şerpuia pe treptele cinematografului în jos şi de-acolo pe stradă, preț de opt sau zece magazine. Filmul începea-n treișpe minute. Nouăzeci, o sută de oameni erau înaintea noastră. Copii mai ales, câte doi, câte trei, câte patru. Și câțiva pensionari, bătrâni de tot. Câteva perechi. Singurul băiat care stătea la coadă cu maică-sa, eu eram. Mi-aș fi *dorit* să nu fie chiar atât de vizibil că eram împreună cu ea.

— Jason, să *nu*-mi spui că mai vrei și la clo, după toate astea.

Un grăsan prost, cu pleoapele blege, s-a-ntors și-a rânjit.

— Nu! aproape că m-am răstit la mami.

(Slavă Domnului că nu mă cunoaște nimeni la Cheltenham. În urmă c-un an, Ross Wilcox şi Gary Drake l-au văzut pe Floyd

---

1 Personajul central din romanul *Pollyanna* (1913), de Eleanor H. Porter (1868-1920), care a cunoscut un asemenea succes, încât autoarea americană a scris o continuare, *Pollyanna crește* (1915), iar alte autoare au scris și ele continuări, cea mai recentă în 1997.

Chaceley stând la coadă cu maică-sa, în fața cinematografului din Malvern, la *Fata lui Gregory*[1]. Şi-*acum* îi mai scoteau pe nas chestia asta.)

— Să nu-mi vorbeşti mie pe tonul *ăsta*! Ți-am *spus*, da? să te duci la magazin.

Bunele-dispoziții sunt la fel de fragile precum ouăle.

— Dar n-am nevoie.

Un autobuz hodorogit a trecut mârâind pe lângă noi şi-a răspândit în aer un miros de creioane.

— Dacă ți-e rușine să fii văzut cu mine, spune și gata. (Mami și Julia de multe ori nimeresc fix la țintă, când eu nici măcar n-am dibuit, ținta.) Ne putem scuti unul altuia o mulțime de bătăi de cap.

— Nu mi-e! (Nu de „rușine" era vorba. În fine, era şi asta, în parte. Dar nu fiin'că mami-i mami, ci numai fiin'că mami e chiar asta, *o* mamă. Acuma-mi era ruşine că-mi era ruşine.) *Nu.*

Proastele-dispoziții sunt la fel de friabile precum cărămizile.

Prostului de grăsan cu pleoapele blege, din față, îi plăcea la nebunie.

Amărât, mi-am scos puloverul și mi l-am înnodat cu mânecile-n jurul taliei. Coada mai avansase și noi ne târâserăm picioarele până-n fața unei agenții de turism. O fată de vârsta Juliei stătea la un birou. Lipsa de soare o făcuse de-arăta palidă și plină de coșuri. Deci asta obțineai cu examene de nivel O. Un afiş prins de vitrină cu adeziv Blu-Tack părea să urle: CÂŞTIGAȚI VACANȚA VIEȚII CU E-ZEE TRAVEL! Tata-Familistul Zâmbitor, Mama cea Încântată, Sora-mai-Mare, Pisicuț-Atrăgătoare și Fratele Imberb. Având în spate Stânca Ayers[2], sau Taj Mahal-ul, sau Disneylandul.

— Vara viitoare, am întrebat-o pe mami, poate mai mergem şi noi cu toţii-n vacanţă?

— Hai s-așteptăm, a zis mami, cu ochii mascați de ochelarii de soare, și să mai vedem.

Geamănul Nenăscut m-a-mboldit să insist:

---

1 *Gregory's Girl*, film scoţian din 1981, în regia lui Bill Forsyth.

2 Sau Uluru, formaţiune stâncoasă, de gresie, care se înalţă în mijlocul unui podiş plat, într-o zonă din centrul Australiei.

— Ce s-aşteptăm şi să mai vedem?

— Un an înseamnă că până atunci mai e mult. Julia zicea că pleacă în turneu cu Euro-Rail, sau cum îi zice.

— InterRail.

— Cu excursia ta la schi cu şcoala, cum rămâne? Cu colegii tăi? (Mami n-a observat că eu nu mai sunt printre cei bine văzuţi.) Julia s-a simţit minunat în Germania Occidentală, când a fost acum câţiva ani, cu schimbul ăsta.

— Ulrike Ţipăt-Strident şi Hans Pipăie-Tot mie nu mi s-au părut minunaţi.

— Jason, sunt convinsă că sora ta mai şi exagera.

— De ce nu mergem undeva numai tu, cu tati şi cu mine? Lyme Regis – e frumos acolo.

— Ăăă... a oftat mami. Nu ştiu dacă problemele pe care taică-tu şi eu le-am avut vara asta cu timpul liber şi cu ce-a mai fost o să stea cu mult mai bine la anul. Hai s-aşteptăm, pur şi simplu, şi să vedem cum se potrivesc lucrurile.

— Dar mama lui Dean Moran lucrează la un cămin de bătrâni, şi taică-su-i poştaş, dar ei reuşesc *mereu* să...

— Bravo lor, domnului şi doamnei Moran, a zis mami pe tonul care vrea să te-anunţe că vorbeşti prea tare. Dar nu toate slujbele sunt la fel de flexibile, Jason.

— Bine, dar...

— *Destul*, Jason!

S-a ivit omul de la cinema. El hotărăşte cine intră şi cui i se spune: „Puteţi să plecaţi acasă, de-acum". Salvaţii şi Refuzaţii. Omul de la cinema frământă numere-ntre buze, în timp ce păşeşte agale pe trotuar, ca un purtător de coşciug. Scrijeleşte ceva cu pixul pe-un blocnotes. Cei de la coadă rânjesc uşuraţi, când trece de ei, şi-şi întorc privirile, să vadă pe cine va cădea măgăreaţa de-a fi primul Refuzat. Salvaţii sunt aşa nişte nenorociţi înfumuraţi. Ei şi-au căpătat locurile-n regatul plin de culoare, deşi cufundat în beznă. Chiar dacă vor avea parte de locuri prea-n faţă, pentru ei va rula *Care de foc*. Douăj' de oameni au mai rămas între omul de la cinema şi noi. *Te rog*, fă-ţi picioarele să mai avanseze doar câţiva paşi pe trotuar încoace, doar câţiva, haide, atâta doar, câţiva...

Te rog.

Viermele

— Jason Taylor – lui Ross Wilcox îi mirosea respiraţia ca o halcă de şuncă – merge la film cu *mămica*! (Numai adineauri, Mark Badbury a vorbit cu mine despre cum se câştigă la Pac-Man. Acum, asta. Şi ratasem deja ocazia de-a nega.) Te-am văzut! La Cheltenham! Stăteai la coadă cu *mămică*-ta!

Circulaţia şi timpul deveniseră mai lente pe coridor.

Am încercat să-i atenuez atacul zâmbind. Prosteşte.

— Ce găseşti de *zâmbit*, *vierme* nenorocit şi-ngălat? Ai pipăit-o pe mămică-ta pe ultimul rând, sau nu? (Wilcox m-a tras brutal de cravată. Uite de-aia.) I-ai vârât şi limba înăuntru, sau nu? (M-a ciupit de nas. Uite de-aia.)

— Taylor! (Gary Drake vânează cu văru-su.) Aşa ceva-i *dez*gustător!

Neal Brose m-a privit cum te-ai uita la un câine dus la veterinar pentru eutanasiere. Cu milă, dar şi cu dispreţ, fiin'că şi-a-ngăduit să fie atât de *slab*.

Ant Little e cea mai recentă slugă a lui Wilcox:

— I-ai dat lu' mămica şi-o limbă de-aia franţuzească, sau nu?

Wayne Nashend e una ceva mai veche:

— I-ai băgat şi deştu'-năuntru, sau nu?

Spectatorii au votat, rânjind fiecare.

— Fă bine şi răspunde-ne. (Ross Wilcox are obiceiul de a-şi ţine vârful limbii-ntre dinţi. Aceeaşi limbă care-o linge pe Dawn Madden prin fiecare colţişor.) Sau n-n-n-nu p-p-p-poţi să scoţi un c-c-c-cuvânt, nenorocitule b-b-b-bâlbâit ce eşti?

Cu asta, şi-a propulsat într-o dimensiune cu totul nouă atacul. Un puţ fără fund s-a căscat acolo unde-ar fi trebuit să se afle răspunsul meu.

— Ross! a şuierat Darren Croome. Vine Flanagan!

Wilcox și-a proptit piciorul pe-ncălțarea mea, ca și cum ar fi stins o țigară.

— Vierme curist puțo-pișăcios bâlbo-lăbar, de i-o tragi mămică-tii.

Domnul Flanagan, directorul-adjunct, a trecut ca o adiere, luându-i cu el pe cei de la 3GL, înspre cabinetul de geografie. Ross Wilcox, Ant Little și Wayne Nashend au plecat, dar mie popularitatea mi-a fost lăsată să moară-n ultimele spasme. Mark Badbury verifica tema la mate, alături de Colin Pole. Nu m-am apropiat de nimeni, fiin'că știam că n-ar fi stat de vorbă cu mine. Tot ce puteam face era să casc gura pe fereastră, până când se ivea domnul Inkberrow.

Burnița făcea terne frunzele aurii și le maronea pe cele roșii.

Ora dublă de mate e totuna cu nouăj' de minute de plictiseală pură în zilele cele mai bune, iar azi era cea mai rea dintre zilele cele mai rele. Îmi părea *rău* c-o bătusem pe mami la cap să mă ducă la *Care de foc*. Îmi părea *rău* că nu mă dusesem numai eu și nu-mi plătisem biletul de unul singur.

Ross Wilcox ar fi găsit însă un motiv oarecare să mă pună la zid și să mă calce cu piciorul. Mă urăște. Câinii le urăsc pe vulpi. Naziștii îi urau pe evrei. Urii nu-i trebuie un *de ce*. *Cine* sau chiar *ce* poate să difere. Iată la ce mă gândeam, când a venit domnul Inkberrow și-a dat cu linia lui de-un metru în banca mea. Am tresărit așa de tare pe scaun, încât mi-am zdrobit genunchiul de pupitru. Evident, eram iarăși oriunde altundeva, numai la oră, nu.

— Avem nevoie de puțină *concentrare*, Taylor, hm?

— Ăăă... Nu știu, domnule.

— O mică partidă cap-la-cap, ca să-ți pui mintea la lucru, Taylor. Tu contra lui Pike.

Am bombănit în sinea mea. Cap-la-cap e-atunci când elevul A rezolvă o problemă-n partea stângă a tablei, în timp ce elevul B rezolvă aceeași problemă-n partea dreaptă, ca-ntr-o cursă. Clive Pike este creierul matematic al clasei 3KM, așa că șansele mele erau zero. Asta făcea parte din amuzament. Chiar în timp ce scriam ecuația dictată, mi s-a rupt creta.

Jumate din clasă a râs înfundat, inclusiv câteva dintre fete.

Leon Cutler şi-a spus în barbă:

— Ce nătărău!

Una e să-ţi tragă Ross Wilcox o chelfăneală-n public. Asta le face Ross Wilcox multor colegi, de la-nceputul trimestrului. Dar, când un Individ Mediu, cum e Leon Cutler, te ia peste picior şi *nu-i pasă măcar dacă-l auzi*, atunci credibilitatea ţi se duce naibii-n faliment.

— Pe locuri! a strigat domnul Inkberrow din spatele clasei. Fiţi gata! Start!

Creta lui Clive Pike s-a pus harnică pe lucru.

Eu n-aveam cum să rezolv ecuaţia, şi asta ştia chiar şi ecuaţia. Nici măcar nu ştiu la ce-s bune ecuaţiile.

— Domnule! a strigat Gary Drake. Taylor trage cu ochiul la Pike. Nu-i foarte *sportiv*, nu-i aşa, domnule?

— N-am... (Călăul şi-a-nfipt şi el bocancul în „spionatul" meu.) Nu-i adevărat, domnule.

Domnul Inkberrow n-a făcut decât să-şi frece ochelarii c-o batistă.

— Ruşinică-ruşinică, Taylor! s-a băgat şi Tasmin Murrell c-un chicotit şmecher.

Tasmin Murrell! O nenorocită de *fată*.

— Cu-aşa un simţ al echităţii, Gary Drake, a comentat domnul Inkberrow, ar trebui să te gândeşti să te faci om al legii, ca opţiune de carieră, hm?

— Mulţumesc, domnule. Chiar aşa o să fac, poate.

Făcusem doar câteva scrijelituri neconvingătoare cu creta pe tablă. Clive Pike s-a tras înapoi c-un pas.

Domnul Inkberrow a lăsat câteva clipe să treacă.

— Excelent, Pike. Treci la loc.

Rezolvarea mea-şi dăduse duhul pe rândul al doilea de *x*-uri, *y*-uri şi pătratele lor.

Au început să răbufnească râsete înfundate.

— Linişte, clasa 3KM! Nu văd nimic amuzant în a-mi irosi o săptămână din viaţă, ca să-nvăţ pe *cineva* ecuaţiile de gradul al doilea, când rezultatul este o asemenea... supă răsuflată. Treci la loc, Taylor. Pagina optsprezece, toată lumea. Să vedem dacă ignoranţa ta de tot plânsul se regăseşte şi la restul clasei.

— *Bolovane*, a şuierat Gary Drake printre dinţi, când eu am făcut pasul mare peste piciorul întins de el, ca să-mi pună piedică. *Vierme.*

Carl Norrest n-a scos o vorbă, când m-am aşezat înapoi la pupitrul pe care-l împărţeam cu el. Ştia cum e. Dar eu ştiam că nu era decât începutul. Am reţinut orarul nostru din clasa a şaptea şi ştiam ce ne-aştepta în orele a treia şi-a patra.

Domnul Carver, profesorul nostru titular de educaţie fizică, plecase cu echipa de rugby de clasa a unşpea la Colegiul de Băieţi din Malvern, aşa că un profesor-asistent, domnul McNamara, ne prelua pe noi, juniorii, de unul singur. Asta era o veste bună, fiin'că domnul Carver, dacă miroase câtuşi de puţin c-ai devenit nefrecventabil, intră-n joc. De pildă, la duşuri, după fotbal, iarna, când stătea pe calul de gimnastică, domnul Carver, şi striga: „Scoate măciuca, Floyd Chaceley, că doar n-o avem deformată!", sau: „Cu spatele la perete, băieţi, că vă străpunge Nicholas Briar!" Sigur, cei mai mulţi dintre noi am râs, de parc-ar fi fost cele mai nostime bancuri de pe lume.

Vestea proastă era că noi, clasa 3KM, şi clasa lui Ross Wilcox, 3GL, fac împreună educaţia fizică, iar domnul McNamara nu e-n stare să disciplineze o sală-ntreagă de băieţi, nici dac-ar fi vorba să scape el cu viaţă. Sau eu.

Vestiarul unde ne schimbăm pute a subsuori şi-a pământ. E-mpărţit în zone. Zona băieţilor tari e cea mai depărtată de uşă. Zona leproşilor e cea mai apropiată de uşă. Zona tuturor celorlalţi e-ntre astea două. În mod normal, ar fi şi zona mea, dar azi toate cuierele de-acolo dispăruseră. Leproşii tradiţionali, Carl Norrest, Floyd Chaceley şi Nicholas Briar, se purtau ca şi cum aş fi fost unul dintre ei şi mi-au făcut loc. Alde Gary Drake, Neal Brose şi Ross Wilcox erau prinşi într-o luptă de tras bobârnace-n dos, aşa că eu m-am schimbat repede şi m-am grăbit să ies afară, în aerul rece al dimineţii. Domnul McNamara ne-a pus la exerciţii de-ncălzire, până să ne-ncepem turele. Am alergat într-un ritm atent calculat, în aşa fel încât echipa lui Ross Wilcox să rămână mereu pe cealaltă parte a pistei de alergări, faţă de mine.

Toamna se făcea scârboasă, cu putregaiuri şi ceţuri. Următorul câmp, de după terenul nostru de sport, era de-un cafeniu de clătită

arsă. Cel de după el era de culoarea pe care o capătă apa de la pensulă. Anotimpul răzuia Colinele Malvern. Gilbert Swinyard zice că școala noastră și închisoarea Maze[1] au fost construite de-același arhitect. Închisoarea Maze e-n Irlanda de Nord, unde-au murit puțin câte puțin Bobby Sands și ceilalți greviști ai foamei din IRA.

În zile cum a fost cea de azi, îl cred pe Gilbert Swinyard.

— Deci voi considerați că aveți calitățile necesare ca să jucați atacanți centrali pentru Liverpool? Pentru Manchester United? Pentru Anglia? (Domnul McNamara patrula-nainte și-napoi în treningul negru-oranj al Hoinarilor[2] din Wolverhampton.) Deci considerați că aveți curajul? Că aveți hotărârea? (Domnului McNamara i se scutura permanentul stil Kevin Keegan[3].) Habar n-aveți! Uitați-vă la voi! Vreți să știți ce m-a învățat pe mine Universitatea din Loughborough despre nădușeală și succes? Ei, o să vă spun oricum! Succesul în sport – și în viață, băieților, da, *în viață* – e totuna cu NĂDUȘEALA! Nădușeală și succes – Darren Croome a slobozit o bășină zgomotoasă – e totuna cu succes și nădușeală! Deci, când o s-ajungeți acolo sus, pe terenul de colo, azi, băieților, să-mi arătați niște *nădușeală*! Trei sute la sută nădușeală vreau să văd! Nu ne mai *fandosim* cu alesul echipelor astăzi! Jucăm 3KM bară 3GL! Minte contra mușchi! Bărbații adevărați pot să meargă la înaintare, codoșii în linia de mijloc, ologii în apărare, țăcăniții în poartă – doar glumesc, nu gândesc! Executarea! (Domnul McNamara și-a dus fluierul la gură.) Haideți, băieți, dați-i bătaie!

Poate că sabotajul fusese plănuit dinainte sau poate că s-a-ntâmplat, pur și simplu. Odată ce-ajungi lepros, nu mai ești ținut la curent cu nimic. Dar nu mi-a luat mult să observ că elevii de la 3KM și cei de la 3GL schimbau echipele la-ntâmplare. Paul

---

1 Ca substantiv comun, *maze* înseamnă „labirint". Stabilimentul a fost folosit pentru deținerea luptătorilor paramilitari în tulburările din anii 1970-2000.

2 *Wolverhampton Wanderers*, denumirea clubului de fotbal din Wolverhampton.

3 Joseph Kevin Keegan (n. 1951), fost jucător al echipei F.C. Liverpool.

White (3GL) a șutat de la mare depărtare către propria lui poartă. Gavin Coley a făcut o pătrundere spectaculoasă – în cealaltă direcție. Când Ross Wilcox l-a faultat pe Oswald Wyre (din echipa lui) în suprafața noastră de pedeapsă, Neal Brose (din echipa noastră) a fost cel care a luat mingea și-a marcat. Domnul McNamara trebuie să fi bănuit că se făcea o bășcălie copioasă de el. Poate că n-a vrut să-şi transforme prima lecție pe care o ținea solo într-o paradă a bumbăcelilor.

Apoi au început faulturile.

Wayne Nashend și Christopher Twyford s-au cocoțat fiecare pe câte un umăr al lui Carl Norrest. Carl Norrest a țipat și s-a prăbușit sub greutatea lor.

— Domnule! a sărit primul în picioare Wayne Nashend. Norrest mi-a luat picioarele de sub mine! Cartonaș roșu, domnule!

McNamara s-a uitat la Carl Norrest, tăvălit și-nnoroit.

— Dați-i bătaie!

Tot jocul, am stat suficient de-aproape de minge, cât să nu fiu luat la ochi pentru eschivă, dar suficient de departe, cât să nu trebuiască s-o ating. Am auzit pașii care se-apropiau bufnind, numai că, până să mă-ntorc, am fost pus la pământ, placat ca la rugby. Am ajuns cu fața mânjită de noroi.

— Mănâncă, Taylor, până nu mai poți!

Ross Wilcox, mai mult ca sigur.

— Viermii *adoră* mâncarea asta!

Gary Drake, mai mult ca sigur.

Am încercat să mă răsucesc, dar se lăsaseră cu toată greutatea pe spinarea mea.

— Ei! a suflat în fluier domnul McNamara. Voi!

S-au ridicat de pe mine. Eu m-am ridicat în picioare, tremurând tot de cât mă victimizam.

Ross Wilcox a dus degetul la inimă.

— Eu, domnule?

— Amândoi! s-a-nfuriat domnul McNamara. (Toată lumea lăsase-ncolo fotbalul, ca să urmărească noul sport.) Ce *dracului* credeați că jucați?

— O mică placare pe exterior, domnule.

— Recunosc, a zâmbit Gary Drake.

— Mingea era tocmai la capătul celălalt!

— Sincer, domnule, a zis Ross Wilcox, am crezut că la el era mingea. Nu-mi văd nici lungul nasului fără ochelari. (Wilcox nu poartă ochelari.)

— Și-atunci, l-ai placat la pământ pe băiatul ăsta, ca la rugby?

— Credeam că rugby jucăm, domnule. (Spectatorii s-au hlizit.)

— Aha, acuma o facem pe comicii, nu?

— Nu, domnule! Adineauri mi-am adus aminte că jucăm fotbal. Dar, când l-am placat, credeam că jucăm rugby.

— Și eu. (Gary Drake a-nceput s-alerge pe loc, parc-ar fi fost Billy Sportivul din desenele-animate.) Prea mult spirit de competiție, domnule. Pur și simplu, am uitat. Nădușeala e totuna cu succesul.

— Exact! Pas alergător până la pod, amândoi, ca să vă puneți în mișcare memoriile!

— *El* ne-a pus, domnule, să facem asta, l-a indicat Ross Wilcox pe Darren Croome. Dacă nu-l pedepsiți și pe el, înseamnă că-l absolviți de vină pe șeful bandei.

Darren Croome, cap sec, a răspuns c-un rânjet.

— Toți trei! și-a dovedit iarăși domnul McNamara lipsa de experiență. Până la pod și înapoi! Plecați! Și cine v-a spus vouă, celorlalți, că jocul s-a încheiat? Dați-i bătaie!

Podul e doar un podeț pe care se trece, din capătul îndepărtat al terenului de sport al școlii, pe-un drum de țară care duce spre Upton-on-Severn. „Pas alergător până la pod!“ e pedeapsa tipică a domnului Carver. Vederea e liberă pân-acolo, așa că profesorul îi vede pe cei pedepsiți, dacă-ntr-adevăr aleargă toată distanța. Domnul McNamara și-a reluat arbitrajul, așa că nu i-a văzut pe Gary Drake, Ross Wilcox și Darren Croome alergând pân' la pod și-apoi, în loc să se-ntoarcă, făcându-se *nevăzuți* dincolo de el.

Marfă. Să te sustragi de la o lecție – păi, asta era o infracțiune suficient de gravă, ca să fii trimis la domnul Nixon. Dacă intra domnul Nixon pe fir, eu aș fi fost lăsat în pace pân' la sfârșitul zilei.

Fără Gary Drake și Ross Wilcox, care să organizeze sabotajul, meciul de fotbal a continuat normal: cei de la 3GL au marcat șase goluri, noi, de la 3 KM – patru.

Abia când ne curățam ghetele de noroi, lângă barăcile unde se păstrează echipamentele sportive, și-a adus aminte domnul McNamara de cei trei băieți pe care-i trimisese pân' la pod cu patruj' de minute mai devreme.

— Unde s-au dus *caraghioșii* ăia trei, *păcatele* mele?

Eu mi-am ținut gura.

— Unde v-ați *dus*, caraghioșilor, toți trei, *păcatele* mele?

Wilcox, Drake și Croome se-ntorseseră, duhnind a tutun și-a inele Polo mentolate. L-au privit pe domnul McNamara, pe urmă unul pe altul, prefăcându-se nedumeriți.

— Până la pod, a răspuns Gary Drake. Unde ne-ați trimis, domnule.

— Ați fost plecați *trei sferturi de oră*!

— Douăzeci de minute până acolo, domnule, a zis Ross Wilcox. Douăzeci să ne-ntoarcem.

— Voi, băieți, credeți că eu sunt complet idiot?

— Bineînțeles că nu, domnule! a părut lezat Ross Wilcox. Nu, sunteți profesor de educație fizică.

— *Și* ați urmat Universitatea Loughborough, a plusat Gary Drake, principala, fără excepție, academie sportivă din Anglia.

— Voi, băieți, nu aveți nici măcar *idee* în ce necaz ați intrat! (Furia-i făcea ochii mai luminoși domnului McNamara și fața, mai întunecată.) Nu puteți părăsi terenul școlii fără permisiune, fiindcă așa vi se năzare vouă!

— Bine, domnule, a zis, încurcat, Gary Drake, dar dumneavoastră ne-ați trimis.

— Nu v-am trimis nicăieri!

— Ne-ați spus să facem pas alergător până la pod și înapoi. Așa că noi am alergat până la podul peste râul Severn. Tocmai în Upton. Așa ne-ați spus.

— În *Upton*? Ați alergat până la râu? Până la *Upton*? (Domnul McNamara parcă și vedea pagina-ntâi din *Malvern Gazetteer*: PROFESOR SUPLINITOR TRIMITE TREI BĂIEȚI LA MOARTE PRIN ÎNEC.) Până la *podeț*, am vrut să zic, *cretinilor*! Până la terenurile de tenis! De ce v-aș fi trimis până hăt, la Upton? Și nesupravegheați?

Ross Wilcox i-a răspuns c-o mutră serioasă:
— Năduşeala-i totuna cu succesul, domnule.

Domnul McNamara s-a mulţumit c-o remiză, cu condiţia să-i revină lui ultimul cuvânt.

— Voi, băieţi, aveţi o mulţime de probleme, şi cea mai mare dintre ele *eu* sunt!

După ce el s-a retras în vizuina domnului Carver, Ross Wilcox şi Gary Drake s-au pus pe şopotit printre băieţii tari şi printre cei de mijloc. Imediat după, Wilcox a strigat:

— Una, două, trei, şi...

Toată lumea – numai noi, leproşii, nu – a-nceput să cânte, pe ritmul din *Trupul lui John Brown stă-n mormânt şi putrezeşte*[1]:

Domnului McNamara-i place să i-o dai în cur,
Domnului McNamara-i place să i-o dai în cur,
Domnului McNamara-i place să i-o dai în cur,
Şi-acuma vrea să-şi bage paru-n curu' tău, tău, tău!

Slavă, slavă, McNamaaara!
Şi-a vârât măciuca-n dos la domnu' Caaarver!
Şi-a băgat-o chiar şi-n dos la propriul taaată!
Şi-acuma vrea să-şi vâre paru-n curu' tău, tău, tău!

Cântecul răsuna tot mai puternic, ajuns fiind la al treilea bis. Fiecare se gândea, probabil: „Dacă eu mă retrag primul din aşa ceva, devin următorul Jason Taylor". Sau poate acţiunile de masă ale găştilor posedă o voinţă a lor proprie, care anulează orice rezistenţă. Găştile poate că sunt la fel de vechi precum vânătorii din peşteri. Găştile au nevoie de sânge pe post de combustibil.

Uşa vestiarului s-a deschis brusc şi s-a dat de perete.

---

1 *John Brown's Body Lies A-Mouldering in the Grave* (1861), poem de William Weston Patton (1821-1889), pus pe muzică şi devenit unul dintre imnurile unioniste neoficiale din timpul Războiului Civil american. John Brown (1800-1859) a fost un susţinător înfocat al abolirii sclaviei în Statele Unite.

Cântecul, brusc, a insistat că nici nu existase vreodată.

Ușa a ricoșat din opritorul de cauciuc fixat în perete și l-a lovit peste față pe domnul McNamara.

Patruze'și-ceva de băieți care se abțin să izbucnească-n râs tot sunt destul de zgomotoși.

— V-aș numi turmă de *porci*, s-a stropșit domnul McNamara, dar asta ar însemna să insult niște animale de curte!

„Hohohohoho!" au vibrat pereții.

Unele furii sunt înfricoșătoare, alte furii sunt caraghioase.

Îmi părea rău de domnul McNamara. E ca și mine, într-un fel.

— Care dintre voi – și-a-nghițit la loc domnul McNamara cuvintele care l-ar fi costat slujba –, *lepădăturilor*, are *curajul* să mă insulte așa, față-n față? Chiar acum?

Secunde lungi, batjocoritoare, de tăcere.

— Haideți! Cântați! Haideți odată! CÂNTAȚI! (Urletul ăsta, ultimul, probabil că-i smulsese ceva din gâtlej. Sigur că era plin de mânie, dar am recunoscut în el și disperare. Încă patruj' de ani de-*așa ceva*. Domnul McNamara s-a uitat de jur-împrejur, la torționarii lui, căutând o nouă strategie.) Tu!

Cu groază am constatat că „Tu!" eram eu.

Domnul McNamara probabil că mă recunoscuse ca fiind băiatul tăvălit în noroi. Și-o fi-nchipuit că eram cel mai susceptibil să mă pun pe turnat.

— *Nume!*

M-am făcut mic: Diavolul întorsese către mine op'zej' de ochi.

Există o regulă de fier. Zice așa: *Nu-i bagi pe alții în rahat, arătându-i cu degetul, chiar dacă merită.* Profesorii nu pricep o asemenea regulă.

Domnul McNamara și-a încrucișat brațele.

— *Aștept.*

— N-am văzut, domnule, am zis eu, cu o voce ca de păienjenel.

— Am zis: *Nume!*

Domnul McNamara-și adunase degetele pumn și-și legăna brațul. Era pe punctul, fără glumă, să-mi tragă un pumn. Dar în acel moment, s-a-ntunecat parcă toată-ncăperea, ca la o eclipsă de soare.

Domnul Nixon, directorul școlii, s-a materializat în cadrul ușii.

— Domnule McNamara, copilul acesta să fie marele dumneavoastră vinovat, principalul suspect sau vreun informator îndărătnic?

În zece secunde, urma să fiu ori făcut chisăliță, ori cât-de-cât liber.

— Acesta – domnul McNamara, nefiind sigur dacă nu cumva cariera lui didactică mai avea doar câteva minute până să fie curmată, a înghițit adânc în sec – zice că el n-a văzut, domnule director.

— Nimeni nu este atât de orb, domnule McNamara. (Domnul Nixon a înaintat câțiva pași, cu mâinile ascunse la spate. Băieții s-au lăsat mai pe spate, pe bănci.) Cu numai un minut în urmă, vorbeam la telefon cu un coleg din Droitwich. Dintr-odată, am fost obligat să-mi cer scuze și să închei convorbirea. Acum: cine bănuiește motivul? (Fiecare băiat din încăpere s-a uitat *foarte* fix la podeaua murdară. Chiar și domnul McNamara. Te-ar fi vaporizat, privirea domnului Nixon, dacă te uitai în ochii lui.) Mi-am încheiat convorbirea din cauza *zbieretelor infantile* care veneau din această cameră. Literalmente, *nu mă mai auzeam gândind.* Acum: nu mă privește cine a fost capul răutăților. Nu-mi pasă cine a mugit, cine a murmurat, cine a rămas mut. Îmi pasă, în schimb, că domnul McNamara, oaspete în școala noastră, le va relata colegilor săi – pe bună dreptate – că *eu* sunt directorul unei grădini zoologice de huligani. Pentru acest afront adus reputației mele, îl voi pedepsi pe fiecare dintre voi. (Domnul Nixon și-a înălțat bărbia cu numai un deget. Ne-am înfiorat.) „Vă rog, domnule Nixon, *eu* n-am luat parte! Nu e *drept* să mă pedepsiți și pe *mine*!“ (S-a uitat la fiecare, provocându-l să accepte, dar nimeni n-a fost chiar atât de prost.) Vai, dar eu nu sunt plătit cu salariul strato*sferic* pe care-l am, ca să fiu *drept*. Sunt plătit cu salariul stratosferic pe care-l am, ca să mențin anumite standarde. Standarde pe care voi – și-a-mpletit degetele între ele, după care și-a pocnit încheieturile amenințător – le-ați călcat în *picioare* adineauri. Într-o epocă mai luminată, cu o ciomăgeală zdravănă v-aș fi băgat în cap o brumă de simț a ceea ce se cheamă *decorum*[1]. Dar, de vreme ce stăpânii noștri de la Westminster[2] ne-au văduvit de această unealtă,

1 „Bună-cuviință, decență“ (lat.).

2 Palatul Westminster este sediul Parlamentului de la Londra.

va trebui să găsim alte metode, mai oneroase. (Domnul Nixon a ajuns la ușă.) La vechea sală de gimnastică. La ora douăsprezece și un sfert. Cine întârzie va fi pedepsit o săptămână. Cine absentează va fi exmatriculat. Asta e tot.

Vechea cantină a școlii a fost înlocuită, din septembrie ăsta, c-un bufet cu autoservire. O pancartă pe care scrie: BUFETUL RITZ, OPERAT DE KWALITY KWISINE a fost plasată deasupra intrării în sala de mese, deși un iz de oțet și prăjeală te izbește încă de la garderobă. De sub textul scris, un porc zâmbitor, cu pălărie înaltă de bucătar, te-ntâmpină c-un platou de cârnați. Meniul constă în cartofi prăjiți, fasole, hamburgeri, cârnați și omlete. Desertul – înghețată cu pere din compot sau înghețată cu piersici din compot. De băut, Pepsi fără fâs, un suc de portocale stătut sau apă călâie. Săptămâna trecută, Clive Pike a descoperit în hamburger o juma' de miriapod, încă zvârcolindu-se. Și mai rău a fost că n-a găsit și cealaltă jumate.

În timp ce stăteam la coadă, lumea era cu ochii ațintiți la mine. O pereche de boboci dintr-a cincea nici nu se străduiau prea tare să nu râdă. Toți auziseră că era ziua de „Jos cu Taylor". Până și doamnele de la bufet m-au privit pieziș de după tejgheaua lor lucioasă. Ceva se petrecea. N-am știut ce anume, până când nu m-am așezat cu tava lângă Dean Moran, la masa leproșilor.

— Ăăă... ți-a pus cineva niște abțibilduri pe spate, Jace.

Când mi-am dat jos haina, un cutremur de râs a zguduit bufetul „Ritz". Zece bilețele adezive îmi fuseseră lipite de spate. Pe fiecare scria VIERME, cu câte un pix diferit, cu câte un scris de mână diferit. A trebuit să mă *țin* să nu fug afară. Asta le-ar fi desăvârșit victoria. Până s-a mai liniștit cutremurul, am dezlipit abțibildurile și le-am făcut bucățele mici sub masă.

— Nu-i băga-n seamă pe labagii, mi-a spus Dean Moran, și-n același moment un cartof prăjit l-a lovit în obraz. Amuzant! a strigat el în direcția din care fusese luat la țintă.

— Păi, da, i-a strigat Ant Little de la masa lui Wilcox. Așa ziceam și noi.

Alți trei sau patru și-au luat zborul dintr-acolo. Domnișoara Ronkswood a intrat în sală, oprind bombardamentul cu cartofi.

— Auzi... (Spre deosebire de mine, Dean Moran e-n stare să ignore lucrurile.) Ai auzit vestea?

Amărât, m-am apucat să culeg fărâme de mâncare uscată de pe furculița mea.

— Ce veste?

— Debby Crombie.

— Ce-i cu Debby Crombie?

— A intrat și ea în club, ce, n-a intrat?

— De *netball*[1]?

— În clubul *ăla*, mi-a șuierat Dean. În borțo-club!

— E borțoasă? Debby Crombie? Face-un copil?

— Vorbește mai încet! Așa se pare. Tracy Swinyard e prietena cea mai bună a secretarei de la spitalul din Upton. S-au dus și ele să se pilească la „Lebăda neagră" acum două seri. După un pahar sau cinci, aia a pus-o pe Tracy Swinyard să se jure pe viața ei că n-o să spună nimănui, și i-a spus. Tracy Swinyard i-a spus și ea soră-mii. Kelly mi-a spus mie la micul-dejun, azi-dimineață. M-a obligat să jur pe mormântul mamaiei noastre că nu spun mai departe.

(Mormântul mamaie-sii lui Moran e-*ngropat* sub jurăminte nețínute.)

— Cine-i tatăl?

— Nu-i nevoie să fii Sherlock Holmes. Debby Crombie n-a mai ieșit cu nimeni de când cu Tom Yew, sau a ieșit?

— Dar Tom Yew a fost omorât în iunie.

— O fi fost, dar și la Black Swan Green a venit în aprilie, n-a venit? În permisie. Atunci probabil că și-a pompat mormolocii-n ea

— Deci, tatăl copilului lui Debby Crombie e mort încă dinainte ca el să se nască?

— Și ce să facă, să-și plângă de milă? Isaac Pye, cică el ar face avort, dacă ar fi în locul ei, dar mama lui Dawn Madden zice că avortul e crimă. Oricum, Debby Crombie i-a spus doctorului că ea face copilul, orice ar fi. O s-o ajute familia Yew să-l crească, așa crede Kelly. Îl aduc pe Tom înapoi la viață, într-un fel, mă gândesc.

---

1 Variantă a jocului de baschet, inițiată în Anglia în anii 1890 și practicată mai ales de femei. Coșul nu e fixat în centrul unui panou, ci atârnat de un stâlp.

Festele-astea pe care ți le joacă lumea nu-s deloc amuzante.

„N-am auzit niciodată ceva“, a zis Geamănul Nenăscut, „așa de hilar“.

Mi-am înfulecat oul și cartofii, ca s-ajung la vechea sală de gimnastică până la douășpe și-un sfert.

Cea mai mare parte a școlii noastre a fost construită în ultimii treizeci de ani, dar o altă parte e-o fostă școală primară din epoca victoriană, și-acolo e vechea sală de gimnastică. Nu e cine-știe-ce folosită. Îi mai zboară țiglele de pe-acoperiș în zilele cu furtună. Una era cât pe-aci s-o izbească pe Lucy Sneads în cap, în ianuarie trecut, dar pân-acum n-a murit nimeni de asta. Un băiat de-a cincea *tot* a murit în vechea sală de gimnastică. L-au bruftuluit atât de rău, că s-a spânzurat cu cravata. De sus, de unde atârnă frânghiile de gimnastică. Pete Redmarley *jură* că l-a văzut pe puștiul ăla spânzurat acolo, într-o după-masă cu furtună, în urmă cu trei ani, și nu murise de-a binelea. Capul băiatului cică atârna, din cauză c-avea gâtul rupt, și-i zvâcneau picioarele, dar asta la șase metri de podea. Palid cum e creta, cică era, cu excepția brâului roșu de piele arsă, de la cravata-ștreang. Dar ochii lui îl priveau pe Pete Redmarley. De-aia Pete Redmarley n-a mai pus piciorul în vechea sală de gimnastică de-atunci. Nici măcar o dată.

Așa, deci: clasa noastră și clasa 3GL, cu toții așteptam în holul de la intrare. Eu mă atașasem oarecum de Christopher Twyford, Neal Brose și David Ockeridge – vorbeam despre *Inspectorul Harry*[1]. Sâmbătă se dădea la televizor *Inspectorul Harry.* Chiar la-nceput, e-o scenă-n care Clint Eastwood nu știe dacă mai are un glonț rămas pe țeavă, ca să-l împuște pe bandit.

— Da, m-am băgat și eu în vorbă. *Epică*-i partea aia.

Privirile lui Christopher Twyford și David Ockeridge au părut să spună: „Cine dă o para chioară pe ce crezi tu?“

— Numai cadeții spațiali absoluți, mi-a spus Neal Brose, mai vorbește acum cu „epic“, Taylor.

---

1 *Dirty Harry* (1971), film polițist în regia lui Don Siegel, cu Clint Eastwood în rolul principal, primul dintr-o serie de filme centrate pe același personaj.

Domnul Nixon, domnul Kempsey și domnișoara Glynch au trecut prin holul de la intrare. Ne-aștepta o muștruluială majoră. Înăuntru, scaunele fuseseră dispuse pe rânduri, ca la examen: clasa 3KM stătea pe stânga, iar clasa 3GL, pe dreapta.

— E cineva care crede că n-ar trebui să se afle aici? a-nceput domnul Nixon.

Directorul nostru ar fi putut la fel de bine să-ntrebe: „Dorește cineva să se împuște în rotula genunchiului?" N-a mușcat nimeni momeala.

Domnișoara Glynch a vorbit în principal către clasa 3GL:

— V-ați dezamăgit profesorii, v-ați dezamăgit școala și v-ați dezamăgit pe voi înșivă...

Domnul Kempsey ne-a luat pe noi în primire după:

— Nu țin minte, în douăzeci și șase de ani de profesorat, să mă fi simțit așa de *scârbit*. V-ați comportat ca o haită de huligani...

Și-au ținut-o așa până la ora douășpe-jumate.

Ferestrele soioase ofereau pătrate de pâclă umedă.

Culoarea exactă a plictiselii.

— Rămâneți pe locurile voastre, a decretat domnul Nixon, până sună de ora unu. Să nu vă mișcați. Să nu vorbiți. „Bine, domnule! Dar dacă am nevoie să merg la baie?" Umiliți-vă, așa cum ați încercat să umiliți un membru al cancelariei mele. Aduceți o cârpă și ștergeți *după* ce sună. Această detenție se va repeta în fiecare pauză de prânz, toată săptămâna în curs. (N-a îndrăznit nimeni să zică nici pâs.) „Bine, domnule! Dar ce *sens* are o asemenea pedeapsă statică?" Sensul este acela că victimizarea celor puțini – sau chiar a unuia singur – de către cei mulți nu are ce căuta în școala noastră.

Pe urmă, directorul a plecat. Domnul Kempsey și domnișoara Glynch aveau de corectat caiete. Singure pixurile lor care scrijeleau, stomacurile băieților, muștele răpuse din soclurile tuburilor de neon și țipetele-ndepărtate ale colegilor liberi zdruncinau tăcerea. Brațul secundar al ceasului de perete dușmănos vibra, *vibra*, vibra, *vibra*. Mai mult ca sigur, ceasul ăla fusese ultimul lucru de pe lume văzut de băiatul care se spânzurase.

Mulțumită acelor detenții, Ross Wilcox n-avea cum să pună mâna pe mine în următoarele câteva pauze de prânz. Orice copil normal ar fi avut motive de nervozitate, știind că două clase-ntregi

de băieți erau condamnate la o săptămână de detenție. Nu cumva domnul Nixon se baza chiar pe noi să-i facem lui treaba și să-i pedepsim noi singuri pe instigatori? Am aruncat o privire în direcția lui Ross Wilcox.

Probabil că Ross Wilcox era cu ochii ațintiți asupra mea. S-a uitat la mine, ca și cum ar fi zis: „Du-te-n mă-ta!" și m-a făcut „Vierme" cu buzele.

— „Eu am luat cochilia. Jack s-a întors mânios: Tu să taci din gură!" (Căcat. Se-apropia cuvântul „semicerc".) „Porcușorului i s-a făcut frică. Ralph i-a luat cochilia din mână și s-a uitat la..." (Disperat, am folosit Metoda Omisiunii, prin care fixezi bâlbo-litera – *S* –, dar, de fapt, o ignori, sari peste ea direct la vocala următoare, ca să pronunți, totuși, cuvântul.) „s-s-semicercul de băieți." Leoarcă de sudoare de-acum, i-am aruncat o privire domnului Monk, profesorul nostru suplinitor de limba engleză. Domnișoara Lippets *niciodată* nu mă pune să citesc cu voce tare, dar domnișoara Lippets a plecat la cancelarie. E clar că nu i-a spus domnului Monk despre micul nostru aranjament.

— Bun. (Așteptarea îi gâtuia vocea domnului Monk.) Mai departe.

— „Trebuie să punem pe cineva în mod special să aibă grijă de foc." (Cuvintele cu *S* și consoană-s mai ușor de pronunțat decât cele cu *S* și vocală, nu știu de ce.) „De-acum, în orice zi" (am citit, înghițind în sec), „s-ar putea ivi o c-corabie uite-acolo" – și-a îndreptat brațul către linia îndepărtată a orizontului –, „iar, dacă vom avea un semnal pregătit, vor veni să ne ia de-aici". (Călăul m-a lăsat să spun „semnal", așa cum un boxer superior îi dă voie și celui care pierde să plaseze un pumn sau doi, așa, de amuzament.) „Și mai e ceva. Bine ar fi să avem și noi mai multe reguli. Acolo unde e cochilia, se ține o întrunire. Și s-s-s-sus, aici, la fel cum era jos, acolo. Cu toții și-au dat..." (Ah, căcat, căcat, căcat! Acuma nu puteam spune „asentimentul". De obicei, nu mi se-ntâmplă decât la cuvintele care *încep* cu *S*.) Ăăă...

— „Asentimentul", a zis domnul Monk, mirându-se că un băiat din clasa de vârf nu putea citi un cuvânt așa de simplu.

Nu eram atât de prost, încât să-ncerc să-l repet, așa cum se-aștepta domnul Monk.

— „Piggy a deschis gura să s-spună ceva, a văzut că Jack se uita la el și-a închis-o la loc." (N-aveam cum să-mi ascund bâlbâiala de-aici înainte. Călăul știa că se-ndrepta către o victorie majoră. Tocmai recursesem iarăși la Metoda Pumnului pentru cuvântul „spună". Folosirea forței brute pentru a scoate un cuvânt în pumni e o soluție de ultimă instanță, fiin'că-ți poate schimonosi fața. Iar Călăul, dacă dă și el cu pumnul și mai tare, cuvântul ți se-mpotmolește-n gât, și-atunci te transformi în blegoteiul bâlbâit clasic.) „Jack a întins mâinile după cochilie și s-a" (parcă mă sufocam într-o pungă de plastic) „s-s-s-sculat în picioare, ținând cu mare grijă obiectul delicat în mâinile-i" (îmi *vibrau* de stres lobii urechilor) „s-s-s-soioase. De acord cu ce-a zis Ralph. Trebuie să instituim acele reguli și să le respectăm. La urma urmei, n-am fost niciodată... n-am fost..." – Îmi pare rău, domnule... (N-aveam de-ales.) Ce cuvânt e ăsta?

— „Sălbatici"?

— Mulțumesc, domnule. (Mi-aș fi dorit să am curajul să-mi apăs și eu două pixuri Bic Biro de globii oculari și să dau cât puteam de tare cu capul de pupitru.) „Englezi fiind, se așteaptă de la noi să fim cei mai buni la toate." Ăăă... „Și-atunci, s-s-s-suntem obligați să facem lucrurile corect."

Domnișoara Lippets a intrat în clasă și a văzut ce se-ntâmplase.

— Mulțumesc, Jason.

Nu s-a mai auzit vreun „Cum de *el* scapă așa ușor?", care să facă valuri prin clasă.

— Domnișoară, dacă nu vă supărați? a ridicat mâna Gary Drake.

— Da, Gary?

— Partea asta-i *splendidă*. Serios, nu mai am stare pe scaun. Vă supărați dacă mai departe citesc eu?

— Mă bucur că-ți place, Gary. Continuă.

Gary Drake și-a dres glasul.

— „Ralph: Voi împărți corul – pe vânătorii mei, vreau să spun – în grupuri și vom fi noi răspunzători de menținerea focului

aprins..." (Gary Drake a citit cu o eleganță exagerată, ca să contrasteze cu felul în care a citit de-acolo-nainte.) „Această generoz-z-z-zitate a dat naștere unor s-s-s-S-S-S-curte..." (Mi-a făcut-o. Băieții râdeau pe-nfundate. Fetele se-ntorseseră și se uitau la mine. Capul mi-a fost cuprins de flăcări de rușine.) „...ropote de aplauze din partea băieților s-s-s-s-s-surprinși..."

— Gary Drake!

— Da, domnișoară Lippets? i-a răspuns el, absolut nevinovat.

Colegii s-au întors, ca să se uite lung la Gary Drake, apoi la mine. *Avea Taylor, Bâlbâitul Școlii, de gând să plângă?* Îmi fusese aplicată o etichetă de care *niciodată* n-aș mai fi scăpat.

— Ți se pare că ești amuzant, Gary Drake?

— Îmi pare rău, domnișoară, a zâmbit Gary Drake, fără să zâmbească. Probabil c-am luat de undeva o bâlbâială enervantă...

Christopher Twyford și Leon Cutler se scuturau de râs înăbușit.

— Voi doi puteți să tăceți! (Au tăcut. Domnișoara Lippets nu-i proastă. Dacă-l trimitea pe Gary Drake la domnul Nixon, îi transforma gluma proastă-n titlul de prima pagină al zilei. Dacă nu cumva era deja.) Este ceva demn de tot disprețul, un gest prostesc și un semn de *ignoranță* din partea ta, Gary Drake.

Restul cuvintelor de la pagina 41 a *Împăratului muștelor* au țâșnit de pe suprafața hârtiei și mi-au îngropat mie fața-ntr-un roi de albine.

Orele a șaptea și-a opta erau de muzică, pe care-o făceam cu domnul Kempsey, dirigintele clasei noastre. Alastair Nurton se-așezase pe locul meu obișnuit, lângă Mark Badbury, așa că, fără să scot o vorbă, m-am așezat alături de Carl Norrest, Mai-Mare-ntre Leproși. Nicholas Briar și Floyd Chaceley sunt o pereche atât de veche de leproși, încât aproape c-ai zice că sunt căsătoriți. Domnul Kempsey încă mai era furios pe noi, din cauza poveștii cu domnul McNamara. După ce-am scandat: „Bună ziua, domnule Kempsey!", ne-a zvârlit, pur și simplu, caietele, cum își aruncă pălăria Oddjob în *Goldfinger* [1].

---

1 *Goldfinger* (1964), film din seria James Bond, în regia lui Guy Hamilton, cu Sean Connery în rolul agentului 007. Adversarii săi din film

— Eu efectiv nu reușesc să pricep de ce e „bună" *această* zi, în care ați făcut praf și pulbere din principiul fondator al școlii generaliste publice. Și anume acela că așa-zisa *crème de la crème* își răspândește influența fertilizantă asupra ordinelor mai puțin înzestrate. Avril Bredon, distribuie manualele. Capitolul trei. I-a venit rândul și lui Ludwig van Beethoven să fie spânzurat, tras pe roată și rupt în patru. (La ora de muzică, nu facem cu-adevărat muzică. Tot ce-am făcut, în acest trimestru, a fost să copiem pasaje întregi din *Viețile marilor compozitori*[1]. În timp ce noi facem asta, domnul Kempsey descuie pick-up-ul și ne pune un disc L.P. cu lucrări ale compozitorului din săptămâna respectivă. Cea mai dulce voce din lume prezintă cele mai bune piese ale compozitorului.) Țineți minte – ne-a prevenit domnul Kempsey – să rescrieți biografia cu propriile voastre cuvinte.

Profesorii întotdeauna spun la fel: „cu cuvintele voastre". Urăsc asta. Păi, autorii își brodesc propozițiile cu grijă. Asta-i meseria lor. De ce ne pun pe noi să le descompunem, numai ca să le recompunem la loc mai stângaci? Cum ar trebui să spui *capel-maistru*, dacă n-ai voie să spui chiar așa, *capel-maistru*?

Nimeni nu freacă menta prea tare la ora domnului Kempsey, dar azi era o stare de spirit, de parc-ar fi murit cineva. Singura distracție măruntă a fost Holly Deblin, fata cea nouă, care a-ntrebat dacă putea merge puțin până la infirmerie. Domnul Kempsey n-a făcut altceva decât un semn cu mâna către ușă, iar din buze i-a spus pe mutește: „Du-te". Fetelor de-a șaptea li se-ngăduie să meargă la infirmerie sau la toaletă mult mai des decât băieților. Duncan Priest zice că are de-a face cu ciclurile. Treaba cu ciclurile e-nvăluită-n mister. Fetele nu vorbesc despre așa ceva, când sunt și băieți de față. Băieții nu fac prea multă bășcălie despre ciclu, de teamă să nu reiasă cât de puțin știm ce și cum.

Faptul că Beethoven a surzit era punctul-forte al capitolului despre el din *Viețile marilor compozitori*. Pe vremea lui,

---

sunt Auric Goldfinger, un magnat al aurului, și asasinul acestuia, Oddjob, care ucide, aruncându-și pălăria-melon cu borul întărit cu metal.

1 *The Lives of the Great Composers* (1970, volum revizuit în 1981 și 1997), de Harold C. Schonberg (1915-2003).

compozitorii-și petreceau jumate din viață bătând Germania-ncoace şi-ncolo și lucrând pentru diverși arhiepiscopi și arhiduci. Cealaltă jumate, probabil că și-o iroseau prin biserici. (Băieții din cor ai lui Bach s-au folosit de manuscrisele lui originale ca să-și învelească sandviciurile, ani și ani după moartea lui. Ăsta-i celălalt lucru pe care l-am învățat la muzică în trimestrul curent.) L-am rezolvat pe Beethoven în patruj' de minute, cu mult înaintea restului clasei.

— „*Sonata Lunii* este una dintre cele mai iubite piese din repertoriul oricărui pianist", ne-a spus cea mai dulce voce din lume. „Compusă în 1782, sonata evocă luna pe deasupra unor ape calme, pașnice, după trecerea unei furtuni."

Mă sâcâia un poem, în timp ce cânta *Sonata Lunii*. Se intitula *Suvenirurile*. Aş fi vrut să-i pot nota versurile în caietul meu de-ncercări, dar nu-ndrăzneam, nu-n clasă, nu-ntr-o zi cum a fost cea de azi. (Iar acum, tot poemul mi s-a dus din minte, mai puțin „Strălucirea soarelui pe valuri, beteal-adormitoare". Dacă nu-l scrii, eşti condamnat.)

— Jason Taylor. (Domnul Kempsey observase că atenția mea lăsase baltă manualul.) O misiune pentru tine.

Coridoarele școlii sunt oarecum sinistre-n timpul orelor. Spațiile cele mai zgomotoase devin cele mai tăcute. Ca și cum o bombă cu neutroni ar fi făcut să se evapore viața umană și-ar fi lăsat în picioare toate clădirile. Vocile-alea-nfundate pe care le-auzi nu vin de prin clase, ci prin pereții despărțitori dintre viață și moarte. Drumul cel mai scurt către cancelarie trecea prin curtea interioară, dar eu am luat-o pe drumul mai lung, pe la vechea sală de gimnastică. Misiunile pe care ți le dau profesorii sunt niște momente de respiro, în care nu te poate hărțui nimeni, ca la Parcatul Gratuit de la jocul de Monopoly. Vroiam să dilat spațiul ăsta. Clămpăneam cu picioarele pe-aceleași scânduri uzate pe care băieții se dădeau peste cap, înainte să plece la Primul Război Mondial, ca să fie gazați. Unul dintre pereții vechii săli de gimnastică e blocat de niște scaune stivuite, dar pe celălalt perete sunt fixate spaliere de lemn, pe care te poți cățăra. Din cine-știe-ce motiv, am vrut

să privesc afară pe fereastra de deasupra lor. Riscul era minor. Dac-aş fi auzit zgomot de paşi, săream jos imediat.

Odată ce-ajungi acolo, trebuie spus asta, e mai sus decât pare.

După ani şi ani de zile, geamul era plin de-un fel de mâzgă.

După-amiaza devenise de-un plumburiu apăsător.

Prea plumburie şi-apăsătoare, ca să nu se pregătească de-o ploaie. *Sonata Lunii* se-nvârtea pe orbită exterioară, dincolo de-a zecea planetă. Ciorile se-ngrămădeau pe-un jgheab de scurgere, urmărind autobuzele şcolare, cum abia se mişcau în curtea mare din faţă. Umflate, plictisite şi greoaie, ca punkiştii din Upton făcându-şi veacul pe lângă memorialul de război de-acolo.

„Cine-i Vierme o dată“, şi-a bătut joc Geamănul Nenăscut, „Vierme rămâne“.

Undeva, în spatele ochilor, simţeam ca nişte puncte dureroase, din cauza ploii care se-apropia.

Vinerea urma, sigur că da. Numai că, din momentul în care ajungeam acasă, sfârşitul de săptămână era ca şi consumat şi lunea se-apropia pe furiş, minut cu minut. După care, urmau alte cinci zile cum a fost cea de azi, mai rele decât cea de azi, mult mai rele decât cea de azi.

Spânzură-te.

— Norocul tău – a zis o voce de fată, iar eu cât pe-aci să cad cinci metri şi să mă fac un morman de oase fracturate – că nu sunt o profesoară care patrulează, Taylor.

M-am uitat în jos la Holly Deblin, care se uita-n sus la mine.

— Se vede că nu eşti.

— *Tu* ce cauţi în afara clasei, Taylor?

— M-a trimis Kempsey după fluierul lui.

M-am dat jos cu greu. O fi ea fată, Holly Deblin, dar e la fel de-naltă ca mine. Aruncă suliţa mai departe ca oricine.

— Se-ocupă de cozile la autobuze-n seara asta. Ţi-e mai bine?

— Aveam nevoie să stau întinsă puţin. Dar *tu*? Îţi fac amară viaţa, nu? Wilcox, Drake, Brose şi ceilalţi.

N-avea rost să neg, dar, dacă recunoşteam, faptele deveneau şi mai reale.

— Sunt nişte capete seci, Taylor.

Penumbra din vechea sală de gimnastică îi mai atenua din colțuroșenii lui Holly Deblin.

— Mda.

Erau niște capete seci, dar în ce fel m-ajuta pe mine asta?

Oare atunci am auzit primele răpăieli de ploaie?

— Nu ești un vierme. Nu lăsa niște capete seci să decidă ce și cum ești.

Dincolo de ceasul unde copiii semi-răi sunt ținuți în picioare, dincolo de biroul secretarei, unde vin șefii claselor să ia cataloagele, dincolo de magazie, e-un coridor lung, pe care se-ajunge la cancelarie. Pașii mei se făceau tot mai rari, pe măsură ce m-apropiam. Ușa metalică era-ntredeschisă azi. Am văzut scaune joase. Cizmele negre Wellington ale domnului Whitlock. Fumul de țigară se-nvârtejea precum ceața-n Londra lui Jack Spintecătorul. Dar de partea cea mai apropiată a ușii erau, ca-ntr-un stup, o mulțime de-alveole, în care profesorii cei mai importanți își aveau propriile birouri.

— Da? m-a-ntrebat domnul Dunwoody, clipind către mine c-un aer de dragon. (O crizantemă i se ofilea peste umăr. Cartea cu copertă stacojie a profesorului de arte se intitula *Istoria ochiului*, de Georges Bataille.) Așa cum sugerează titlul, a zis domnul Dunwoody, văzând că-mi atrăsese atenția cartea lui, este vorba în *ea* de istoria opticienilor. *Tu* ce cauți aici?

— Domnul Kempsey m-a rugat să vin aici, ca să-i aduc fluierul, domnule.

— Ca în *Fluieră, și voi veni la tine, fiule*[1]?

— Probabil că da, domnule. Mi-a spus că e pe biroul lui. Pe-o lucrare interesantă.

— Sau poate că – domnul Dunwoody și-a vârât un inhalator nazal Vicks în nara-nroșită și-a tras atotputernic pe nas – domnul Kempsey vrea să renunțe la învățământ, câtă vreme ticăitoarea nu i se puturoșește prea tare. Să plece în Snowdonia, să pască oile? Cu tot cu Shep, care-i un *collie* ciobănesc? „Ah, dă-mi o căsuță

1 *Whistle, and I'll Come to You, My Lad* e titlul și refrenul unui poem din 1793 al poetului scoțian Robert Burns (1759-1796).

pe tărâmul munților"[1]? *Ăsta* să fie motivul pentru care te-a trimis pe tine să-i aduci fluierul?

— Cred că-i vorba numai de cozile de la urcarea-n autobuze, domnule.

— Ultima boxă. Sub privirea blândă a Mielului Sfânt – și domnul Dunwoody s-a-ntors la *Istoria ochiului*, fără să mai scoată o vorbă.

Am trecut pe dinaintea stupului gol. Birourile ajung să semene cu stăpânii lor, așa cum se-ntâmplă și cu câinii. Biroul domnului Inkberrow e tot numai teancuri și stive ordonate. Al domnului Whitlock dădea pe dinafară de tăvi cu semințe și exemplare din *Sporting Life*. Boxa domnului Kempsey avea un scaun de piele, o lampă de citit articulată, cum are și tati, și o imagine cu Isus ținând un opaiț lâng-o uș-acoperită de iederă. Pe biroul lui se aflau *Predicile simple pentru o lume complicată. Tezaurul lui Roget*[2] (tata lui Dean Moran îi spune „Brontozaurul lui Roger") și *Delius, așa cum l-am cunoscut*[3]. Fluierul domnului Kempsey era exact acolo unde-mi spusese. Dar sub el, era un tenculeț de copii xeroxate:

Contrar înțelepciunii populare, bătăușii sunt rareori niște lași.

Bătăușii se prezintă sub diverse forme și dimensiuni. Observă-l pe-al tău. Adună informații.

Evitarea unei bătălii fără speranță nu este un act de lașitate.

Aspirația către siguranță și simpatia celorlalți te fac slab și vulnerabil.

Ce e mai rău: Disprețul de care au parte informatorii? Suferința pe care o îndură victimele?

---

1 Primul vers dintr-un cântec popular galez, cuprins în antologia de *Songs of the British Isles* (1903) de W.H. Hadow.

2 *Roget's Thesaurus*, dicționar de tip tezaur publicat pentru prima oară în 1805 de lexicograful britanic Peter Mark Roget (1779-1869) și completat într-un mare număr de ediții succesive.

3 *Delius as I Knew Him* (1936), relatare a compozitorului Eric William Fenby (1906-1997), despre perioada (1928-1934) în care a lucrat ca secretar particular și copist pentru compozitorul Frederick Delius (1862-1934).

Oamenii brutali au fost, poate, modelați de o brutalitate pe care n-o poți depăși.

Fă-ți din viclenie un aliat.

Respectul câștigat cu ajutorul integrității nu poate fi pierdut fără consimțământul tău.

Nu râde la ceva ce nu ți se pare amuzant.

Nu sprijini o părere pe care n-o împărtășești.

Independenții devin prietenii altor independenți.

Adolescența moare într-al patrulea an al ei. Tu trăiești până la optzeci de ani.

Am împăturit prima copie și mi-am ascuns-o-n buzunarul hainei. Uite de-aia.

— Cauți un ac într-un ocean? (Domnul Dunwoody scosese capul din boxa lui.) Cum ar zice asiaticii? În locul carului cu fân?

Am crezut că mă văzuse șterpelind foaia.

— N-am înțeles, domnule.

— Mărgăritare-n troaca porcilor? Sau, poate, un fluier pe-un birou?

Am scuturat fluierul în direcția domnului Dunwoody.

— Tocmai l-am găsit, domnule...

— Și de ce mai pregeți, atunci? Cu celeritatea unei maimuțe înaripate, poartă-l de îndată către posesoru-i de drept. Ci du-te!

Niște unii de-a cincea jucau castane-pe-sfoară[1], în timp ce stăteau la coadă pentru autobuzul de Black Swan Green. La domnișoara Throckmorton, eram talentat la castane-pe-sfoară. Noi, cei de-a șaptea însă, nu mai putem să jucăm castane-pe-sfoară, fiin'că prea-i homo. Dacă nu jucăm ferește-mingea[2], nu jucăm nimic.

---

1 *Conkers*, joc devenit tradițional pentru copiii britanici, în care o sfoară este introdusă într-o castană tare și doi jucători încearcă, fiecare lovind castana celuilalt, să i-o spargă.

2 *Maimball*, joc în mai multe variante, care constă în a șuta o minge, ori de tenis care să ricoșeze dintr-un zid, ori de fotbal, către ceilalți jucători, care trebuie să se ferească de ea.

Chiar și-așa, cu castanele-pe-sfoară, aveam la ce să ne uităm. Din cauza lui Wilcox, devenise riscant chiar și să vorbești cu Jason Viermele, Bâlbâitul Școlii. După ce i-a dus cu turma pe cei din Bitsmorton către autobuzul lor, domnul Kempsey a fluierat după noi, cei din Black Swan Green. Mă-ntrebam dacă nu mă trimisese într-adins, ca să iau acea foaie. Când ajungi la concluzia că domnul Kempsey e ca lumea, el se comportă ca un bou. Când ajungi la concluzia că domnul Kempsey e-un bou, el se comportă ca lumea.

În autobuz, primele trei rânduri din față sunt prea de fete, ca să stea un băiat de-a șaptea, dar să m-așez aproape de plutonul de execuție al lui Wilcox ar însemna s-o *caut* cu lumânarea. Băieții de rang mediu au defilat pe lângă locul rămas liber lângă mine. Robin South, Gavin Coley, Lee Biggs nu mi-au aruncat nici măcar o privire. Oswald Wyre s-a stropșit la mine: „Vierme!" De partea cealaltă a locului de joacă, mai mulți băieți aflați lângă standurile de biciclete se vedeau ca niște umbre de marionete-n ceața de-afară.

— Dumnezeule! a exclamat Dean Moran, așezându-se lângă mine. Ce zi!

— Dacă zici tu, Dean.

Mă simțeam ultimul om, fiin'că mă simțeam atât de recunoscător.

— Să-ți spun ceva, Jace. Murcot e dus cu mințile rău de tot! Adineauri, la Prelucrarea Lemnului, da?, un avion a trecut pe deasupra, și ce-a răcnit Murcot, de-am crezut că-i săreau bojocii? „La pământ, băieți! Ăștia-s nenorociții de nemți!" Pe onoarea mea, a trebuit să ne lăsăm cu toții-n patru labe! Nu crezi că e din ce în ce mai senil?

— O fi.

Norman Bates, șoferul, a pornit motorul și autobuzul s-a urnit de pe loc. Dawn Madden, Andrea Bozard și alte câteva fete au început să cânte *The Lion Sleeps Tonight*[1]. Până s-ajungă autobuzul la Răscrucea Welland, ceața se-ndesise deja rău de tot.

---

1 Cântec din 1939, inițial compus în limba zulu din Africa de Sud, care a devenit un succes internațional după ce a figurat ca temă muzicală a filmului *The Lion King* (1994), produs de studiourile Disney.

— Aveam de gând să te invit pe la mine sâmbăta asta, a zis Moran. Tata mi-a luat un aparat video de la un tip oarecare dintr-o cârciumă din Tewkesbury.

Cu toate problemele mele, am fost impresionat.

— VHS ori Betamax?

— Betamax, bineînțeles! VHS-ul e ca și dispărut. Atâta doar că-i lipseau jumate din piesele dinăuntru, când am scos, ieri, aparatul din cutie.

— Și taică-tu ce-a făcut?

— S-a urcat în mașină și s-a dus imediat înapoi la Tewkesbury, să se ia de piept cu individul care i-l vânduse. Atâta doar, că omul dispăruse.

— Nu s-a găsit nimeni la cârciumă să-l ajute?

— Nu. Cârciuma dispăruse și ea cu totul.

— Dispăruse? Cum poate să dispară o cârciumă?

— Era o pancartă în vitrină: „Ne-am încetat funcționarea". Lacăte la uși, la ferestre. Și-o altă pancartă, cu „De vânzare". Așa poate să dispară o cârciumă.

— Al dracului!

Câteva rulote erau parcate în refugiul de la Ferma Danemoor, în ciuda colinei de pietriș lăsate acolo, ca să-i descurajeze pe țigani. De dimineață, nu erau. Dar ce-a fost azi-dimineață aparținea deja unor alte vremuri.

— Hai pe la mine sâmbătă chiar și-așa, dacă vrei. Mama o să te oprească la prânz. O să râdem până nu mai putem.

Marți, miercuri, joi și vineri – trebuie mai întâi trecut peste ele.

— Mulțumesc.

Ross Wilcox și-ai lui se scurseseră din autobuz primii, fără să-mi arunce măcar o privire. Am traversat pajiștea satului, gândindu-mă că partea cea mai rea trecuse, din jegul ăsta de zi.

— Unde crezi că te duci, Vierme?

Ross Wilcox era sub stejar, împreună cu Gary Drake, Ant Little, Wayne Nashend și Darren Croome. Și-ar fi dorit s-o iau la fugă. N-am luat-o. Planeta Pământ se micșorase la dimensiunile unei bule cu diametrul de cinci pași.

— Acasă, am răspuns.

Wilcox a flegmat.

— Și n-n-n-nu vrei să v-v-v-vorbești cu noi?

— Nu, mulțumesc.

— Ei, află că n-o să te *duci* încă la căcăcioasa ta nenorocită de casă, de pe căcăcioasele tale nenorocite de Pajiști Kingfisher, căcăcios nenorocit de Vierme ce ești.

I-am lăsat lui Wilcox inițiativa mișcării următoare. N-a făcut-o. În schimb, a venit din spate. Wayne Nashend m-a apucat într-o priză Nelson completă. Ghiozdanul Adidas mi-a fost smuls din mână. Să strig: „E ghiozdanul meu!“, n-avea rost. Era ceva ce știam cu toții. Elementul *crucial* era să nu plâng.

— Unde-ți sunt flocii, Taylor?, a-ntrebat Ant Little, uitându-se atent la buza mea de sus. Ai rămas fără floci?

— Mi i-am ras.

— „Mi i-am ras“, m-a imitat Gary Drake. Cu asta vrei să ne impresionezi?

— Circulă un banc, Taylor, a zis Wilcox. L-ai auzit cumva? Cică: „Îl știi pe Jason Taylor?“

— „N-n-n-nu“, i-a dat Gary Drake replica. „D-d-d-dar cred c-am că-că-că-călcat în el odată.“

— Ești de tot *râsul*, Taylor, a scuipat Ant Little. Un pișăcios tâmpit de tot *râsul!*

— Te duci la film cu *mămica*! s-a băgat în vorbă Gary Drake. Nici nu meriți să mai *trăiești*. Ar trebui să te *spânzurăm* de copacul ăsta.

— Fă bine și spune ceva – Ross Wilcox a venit până foarte aproape. *Vierme.*

— Îți miroase respirația foarte urât, Ross.

— *Ce?* (Wilcox parc-avea gaura curului în mijlocul feței.) *CE?*

— Nu-ncerc să te insult, pe bune. Dar îți pute respirația. Ca un burduf cu șuncă. Nu ți-a mai spus nimeni, fiin'că se tem toți de tine. Dar tot ar trebui să te speli mai des pe dinți, sau să mănânci bomboane de mentă, fiin'că-i ceva *cronic*.

Wilcox a lăsat să treacă puțin timp.

După care, o palmă dată cu amândouă mâinile mi-a mutat falca din loc.

— A, și vrei să zici că ție *nu* ți-e frică de mine?

Durerea e-un catalizator bun.

— Poate c-ai halitoză. Farmacistul din Upton ar putea să-ți dea ceva contra ei, dacă de-asta-i vorba.

— Aș putea să-ți vâr capu-n gât, *găoază* fără puță!

— Ai putea, da. Toți cinci ați putea.

— *Eu singur, băga-mi-aș!*

— Nu mă-ndoiesc. Am văzut cum te-ai bătut cu Grant Burch, ții minte.

Autobuzul școlar era și-acum în fața „Lebedei negre". Norman Bates îi dă uneori un pachet lui Isaac Pye și Isaac Pye îi dă lui Norman Bates un plic maroniu. Nu-i vorbă, că nu așteptam vreun ajutor.

— Retardatu'... ăsta... soios... de Vierme – Ross Wilcox mă-mpungea-n piept la fiecare vorbă – are nevoie... de-o COIMĂNEALĂ!

Coimăneala-i atunci când un grup de băieți te smucesc în sus, tare de tot, ținându-te de chiloți. Picioarele-ți părăsesc pământul și chilotul ți-apasă pe partea dintre picioare, zdrobindu-ți ouăle și scula.

Exact de-o coimăneală am și avut parte.

Dar coimănelile nu-s amuzante din cale-afară, decât dacă victima schelălăie și-ncearcă să se zbată. Eu m-am sprijinit pe capul lui Ant Little și-am reușit, în linii mari, să scap de durere. Coimănelile te umilesc, mai degrabă decât să te doară. Agresorii mei s-au prefăcut că li se părea distractiv, dar era, de fapt, un efort dificil și lipsit de satisfacție. Wilcox și Nashend m-au săltat în sus și-n jos, ca pe-o trambulină. Dar chiloții doar mi-au încins crăcana, în loc să mă despice-n două. Am fost lăsat să cad pe iarba care mustea de apă.

— Asta, mi-a promis Ross Wilcox, gâfâind, e doar așa, ca un *antreu*.

— *Vieeeeer-meeee!* a cântat Gary Drake din ceața care-nconjura „Lebăda neagră". Unde ți-e ghiozdanul?

— Da, mi-a tras un șut în fund Wayne Nashend, când m-am ridicat. Fă bine și găsește-l.

M-am îndreptat către Gary Drake șontâc-șontâc, cu noada zvâcnindu-mi.

Autobuzul școlar a băgat în viteză și-a ambalat motorul.

Rânjind la mine c-un rânjet sadic, Gary Drake a făcut o roată mare cu ghiozdanul meu în mână.

Atunci am înțeles ce urma și-am rupt-o la fugă.

Urmând o traiectorie de arc de cerc perfect, ghiozdanul meu a aterizat fix pe-acoperișul autobuzului.

Autobuzul s-a pus în mișcare, înspre intersecția din fața magazinului domnului Rhydd.

Schimbând brusc direcția, m-am repezit peste iarba-naltă și udă, rugându-mă să-mi alunece ghiozdanul jos, pe-o parte.

Râsetele lor au hă-hă-hă-hă-hăhăit în urma mea, ca răpăiturile mai multor mitraliere.

O brumă de noroc tot s-a rostogolit și-nspre mine. O combină agricolă produsese un vag blocaj de circulație pe partea dinspre Izvoarele Malvern. Am reușit s-ajung din urm-autobuzul școlar, care aștepta la răscrucea de lângă magazinul domnului Rhydd.

— Ce părere-ți *faci*, s-a răstit Norman Bates după ce-a deschis ușa, că te *joci* aici?

— Niște băieți... – mă luptam să și respir între timp – ... mi-au azvârlit ghiozdanul pe-acoperiș.

Copiii care mai erau în autobuz dintr-odată s-au luminat la față de interes.

— *Ce* acoperiș?

— Acoperișul autobuzului *ăstuia*.

Norman Bates s-a uitat la mine ca și cum ar fi aflat că mă căcasem în burgerul pe care se pregătea să-l mănânce. Dar s-a dat jos de la locul lui, aproape că m-a răsturnat când a trecut pe lângă mine, a sărit jos din mașină, a luat-o cu pași apăsați către spatele autobuzului, s-a cățărat pe scara de metal de pe fundul lui, a pus mâna pe ghiozdanul meu Adidas, mi l-a zvârlit la fel de lobat și a coborât înapoi pe asfaltul șoselei.

— Amicii tăi, rază-de-soare, sunt o adunătură de labagii.

— Nu-s amicii mei.

— Atunci, de ce-i lași să te burdușească?

— Nu-i *las* eu. Sunt cinci. Zece, chiar. Sau mai mulți.

Norman Bates a pufnit pe nas.

— Da' numai un Rege-Bălegar. Este?

— Unul sau doi.

— Ajunge și unu'. Ce-ți trebuie ție, uite: o frumusețe de-asta. (Un șiș Bowie mortal s-a rotit brusc prin fața ochilor mei.) I te fofilezi pe la spate lu' Regele-Bălegar. (Vocea lui Norman Bates a lăsat-o mai încet.) Și-i retezi *ten-doa-ne-le*. O tăietură, două tăieturi, îl gâdili și între craci cu ăsta. După aia, dacă se mai ia de tine, doar îi înțepi roțile de la scaunul rulant. (Cuțitul lui Norman Bates s-a făcut nevăzut la fel de iute cum apăruse.) Magazinele de surplusuri ale Armatei și Marinei. N-ai să cheltuiești niciodată mai bine zece lire.

— Dar, dacă-i retez tendoanele lui Wilcox, ajung la școala de corecție.

— Scoală-te, scoală-te, puturosule rază-de-soare. Toată *viața*-i ca o școală de corecție!

Ascute-Cuțite

Toamna-i toată numai mucegaiuri, fructele se zbârcesc, frunzele ruginesc. V-uri de cursă lungă de păsări brăzdează cerul, serile-s pâcloase, nopțile-s reci – toamna-i aproape moartă. Nici nu remarcasem că-i bolnavă.

— M-am întoo-oors!

În fiecare după-masă urlu la fel, pentru eventualitatea că mami sau tati s-au întors acasă mai devreme de la Cheltenham, de la Oxford sau de cine-mai-știe-unde.

Nu-i vorbă, că niciodată nu-mi răspunde nimeni.

Casa noastră e de-a dreptul *goală* de când a plecat Julia. Ea și mami au mers cu mașina pân' la Edinburgh acum două săptămâni. Julia și-a luat examenul de conducere. De prima dată, bineînțeles. A doua parte a verii și-a petrecut-o cu Ewan și-ai lui în Delta din Norlfolk, așa că normal era ca eu să mă fi obișnuit între timp cu lipsa de soră. Dar nu numai persoana în sine umple casa, ci și conștiința că *se-ntoarce mai târziu* – adică periuța ei de dinți, pălăriile și hainele nefolosite, tot ce ține de ea. Nu-mi vine să *cred* că-mi lipsește atât de mult soră-mea, dar așa e. Julia și mami au plecat la prima oră, fiin'că până-n Scoția se face o zi cu mașina. Tati și eu le-am făcut semn cu mâna. Mami a cotit-o cu Datsunul pe Pajiștile Kingfisher, după care a oprit. Julia s-a dat jos din mașină, a deschis portbagajul, a cotrobăit prin cutiile ei cu discuri și-a dat fuga-napoi pe aleea de mașini. Mi-a pus în mână L.P.-ul ei cu *Abbey Road*.

— Ai grijă de el cât lipsesc eu, Jace. Dacă-l duc în camera de cămin, precis o să se zgârie – și m-a luat în brațe.

Chiar și după ce mașina s-a dus, eu încă mai simțeam în nări mirosul fixativului Juliei.

Oala sub presiune stătea pe aragaz, emanând aburi de fripturi înăbușite. (Mami le pune la gătit de dimineață, ca să se facă-ncet, până seara.) Mi-am luat ceva de băut și riscul de-a-nfuleca ultima prăjitură cu cremă Penguin, fiin'că altceva nu mai era-n cutia de tinichea, doar biscuiți de turtă dulce și dropsuri cu lămâie. M-am dus la mine-n cameră, la etaj, ca să mă schimb de uniforma școlară. Acolo mă aștepta prima dintre cele din trei surprize.

Un televizor. Trona pe biroul meu. Nu fusese acolo de dimineață. TELEVIZOR MONOCROM PORTABIL FERGUSON – zicea eticheta. PRODUS ÎN ANGLIA. (Tati zice că, dacă nu cumpărăm produse englezești, se duc toate slujbele-n Europa.) Lucea nou-nouț, mirosea a nou-nouț. Proptit de televizor, era un plic tip-birou, cu numele meu scris pe el. (Tati-mi scrisese numele cu creion 2H, ca să poată fi reutilizat plicul.) În plic era un cartonaș scris cu pix Bic Biro verde:

LUI JASON
AM SETAT EU TOATE CELE
4 CANALE, AȘA CĂ TU NU TREBUIE
DECÂT SĂ-L PORNEȘTI DE LA
BUTONUL „PORNIT".
DE LA TATI

De ce? Mă bucuram, sigur că da. În clasa 3KM, numai Clive Pike și Neal Brose își aveau propriile televizoare-n camerele lor. Dar de ce acum? Ziua mea-i abia-n ianuarie. Tati nu *dă* niciodată lucruri de-astea fără motiv, nu așa, din senin. Am pornit televizorul, m-am întins pe spate pe pat și m-am uitat la *Santinele spațiale*[1] și la *De pildă, Hart*[2]. N-ar trebui să fie ciudat să te uiți la televizor din pat, numai c-așa e, dintr-un motiv sau altul. Ca și cum ai mânca supă de vită-n baie.

Televizoru-mi atenua, fie și puțin, grijile care țineau de școală. Dean a lipsit azi, fiind bolnav, așa că locul din autobuzul școlar,

---

1 *Space Sentinels*, titlul unui serial de numai un sezon, produs în 1977 de rețeaua americană ABC.

2 *Take Hart*, serial pentru copii, despre artă, care a rulat între 1977 și 1983, fiind prezentat de Tony Hart (1925-2009).

de lângă mine, a rămas neocupat. Ross Wilcox a profitat și s-a așezat, purtându-se amical nevoie-mare, ca să-mi reamintească, tocmai, că nu suntem prieteni. Tot se ținea de capul meu să-mi scot penarul.

— Hai, d-d-d-dă-mi și mie rap-p-p-portorul, T-T-T-Taylor, pe bune, că vreau să-mi fac tema la ma-ma-ma-mate. (*Eu* nu mă bâlbâi așa de rău. Doamna De Roo chiar zice că facem progrese reale.) Ai cumva și-o asc-c-c-cuțitoare, T-T-T-Taylor?

— Nu, îi răspundeam eu întruna, sec și plictisit. Nu.

Zilele trecute i-a luat lui Floyd Chaceley penarul din cabinetul de matematică și i-a golit conținutul pe jos.

— Cum adică „N-n-n-nu"? Tu ce faci, când ți se t-t-t-tocesc c-c-c-reioanele? (Întrebare după-ntrebare, ca-n acupunctură, asta-i Metoda Wilcox. Răspunde-i, și-ți răstălmăcește răspunsul în așa fel încât să pară că numai un găozar absolut ar fi putut spune ce-ai spus tu. Nu-i răspunde, și e ca și cum ai recunoaște că e-n regulă să te hărțuiască Wilcox.) Ia zi, f-f-f-fetelor li se p-p-p-pare s-s-s-sexi cum te b-b-b-bâlbâi tu, T-T-T-Taylor? (Oswald Wyre și Ant Little râd ca niște șacali de fiecare dată, ca și cum stăpânul lor e toți cei șase Monty Python-i contopiți într-un singur atlet al comediei. Puterea lui Wilcox rezidă-n faptul că nu pare să vorbească el, ci Opinia Publică te judecă prin el.) P-P-P-Pun p-p-p-pariu că le face să se pa-pa-pa-pe-pe-pe-pi-pi-pișe-n chiloței!

Două rânduri mai în față, Pleoșc a borât brusc un tub întreg, format de petrecere, de bombonele colorate Smarties, pe care-l dăduse pe gât ca să câștige un joc de „Invadatori spațiali" pe aparatul lui Ant Little. Șuvoiul de vomă pestriță care înainta pe culoarul autobuzului a fost suficient pentru a-i distrage atenția lui Ross Wilcox. Eu am coborât la Fundătura-lui-Drugger și-am făcut un ocol, singur, pe după sala de festivități a satului și peste Țarină. Durează ceva drumul. Departe, spre Sfântul Gabriel, niște artificii mult prea grăbite au brăzdat ca o stropeală argintie cerul plumburiu, ca desenat cu cărbunele. Fratele mai mare al cine-știe-cui le cumpărase, probabil, de la domnul Rhydd. Eram încă mult prea urzicat de-ntâlnirea cu Wilcox ca să mai gust ultimele mure suculente ale anului 1982.

Oare aceeași urzicătură strica și darul incredibil de la tati? *Rondul de știri al lui John Craven*[1] era despre *Mary Rose*. *Mary Rose* a fost vasul-amiral al lui Henric VIII, scufundat în timpul unei furtuni, acum patru secole, și ridicat de pe fundul mării de curând. Toată Anglia s-a uitat. Numai că mormanul de lemne pline de mâl, putrezite, scârnăvite, scoase la suprafață de macaralele plutitoare n-aveau nimic de-a face cu splendoarea galionului din tablouri. Lumea zice-acum că mai bine se cheltuiau aceiași bani pentru paturi în spitale.

A sunat la ușă.

— Cam răcoare-i, a zis, c-o voce hârjâită, un bătrân c-o șapcă de tweed. Mușcă puțin aeru'. (Bătrânul era surpriza numărul doi pe ziua de azi. Purta un costum de-o culoare incertă. El însuși era, de fapt, de-o culoare incertă. Pusesem lanțul la ușă, fiin'că tati zice că nu ești sigur, nici măcar la Black Swan Green, că nu dai peste vreun pervers, vreun maniac. Lanțul însă l-a distrat pe bătrân.) Înseamnă c-ai dosite-aci bijuteriile Coroanii, ă, este?

— Ăăă... nu.

— N-am io dă gând să m-umflu și să suflu, și să-ți cul' casa la pământ, să știi. Să-ntâmplă cumva să fie-acasă doamna casii?

— Mami? Nu, lucrează la Cheltenham.

— Mare păcat, ăsta. Num' anu' trecut îi ascuții cuțitele ca *lamele* dă ras, da' sigur că iar îs tocite. Ș-un cuți' tocit e cel mai periculos cuțit, știai asta? Or'ce doctor o să-ți spună măcar atât. (Avea un accent care când fanda, când aluneca.) Lamele tocite-alunec-al naibii dă ușor. Se-ntoarce curând, așa-i?

— Până la șapte, nu.

— Păcat, mare păcat. Nu știu când mai trec iar pe-aci. Cum ar fi să-mi aduci tu cuțitele-alea uite-acu', și io le fac la loc bune și-ascuțite, ă? Ca să-i facem o surpriză, cum ar veni. Am la mine pietrele și sculele. (A dat o palmă unei genți de scule toată numai umflături.) Nu-m' ia mai mul' de-o secundă. Și mama ta, ce mul-

---

1 *John Craven's Newsround*, emisiune de știri pentru copii, difuzată neîntrerupt de BBC, din 1972 până în prezent.

țumit-o să fie! Ăl mai bun fiu din toate Trei Comitatele[1], așa o să-ți spună.

Mă-ndoiam foarte tare de-așa ceva. Dar nu știu cum faci să scapi de-un Ascute-Cuțite. O regulă ar fi că nu trebuie să te porți grosolan. Să-i trântesc ușa, pur și simplu, în față, ar fi fost nepoliticos din partea mea. Dar o altă regulă zice să nu vorbești niciodată cu străinii – iar eu acum o-ncălcam. Regulile ar face bine să se pună de acord.

— N-am decât banii mei de buzunar, și nu-mi permit să...

— Hai să facem un târg, frumușelule. 'Mi place că ești un băia' dă ai manierele la tine. Haina face pă om, vorba aia. O să-ți spună mama ta că ești deștept și știi să te tocmești cum trebuie. Spune tu câți bani ai la pușculiță, și io-ți spun câte cuțite-ți pot face la banii dă-i ai.

— Îmi pare rău. (Se-mpuțea treaba.) Cel mai bine, s-o-ntreb mai întâi pe mami.

Ascute-Cuțite avea o față prietenoasă la prima vedere.

— *Niciodată* să nu te pui rău cu-alde femeile! Hai, c-o să văd io dacă nu po' să mai trec pe-aci, totuși, într-o zi, poate-n două. Sau poate stăpânu' castelului, vorba aia, să-ntâmplă să fie-acasă?

— Tati?

— Ăhă, tată-tău.

— Se-ntoarce-abia... (Nu poți să știi, în ultima vreme. De multe ori sună și spune că rămâne la cine-știe-ce motel, pe undeva.) ...mai târziu.

— Dacă nu-și face griji dă griji cu-aleea asta d-aci – a făcut bătrânul semn cu capu-ntr-o parte și-a tras aer în piept –, e cazu' să-și facă. E crăpat asfaltu' rău dă tot, vorba aia. Proști meseriașii dă-l turnară dă la bun început, părerea mea. O să-nghețe ploaia-n crăpăturile-alea, când o veni iarna, o să-l coșcovească, asfaltu', înțelegi?, iar la primăvar-o s-arate ca pă lună! Trebuie smuls și turna' la lo', ca *lumea*. Io și frate-mio-l putem face mai repede

1 *The Three Counties*, denumire dată, prin tradiție, celor trei comitate agrare, Gloucestershire, Herefordshire și Worcestershire.

ca... – şi-a pocnit din degete la fel de tare ca revolverul din *Frustrare*[1]. Spune-i lu' tată-tău despre mine, vrei, te rog?

— Bine.

— Promiţi?

— Promit. Aş putea nota numărul dumneavoastră de telefon.

— Telefon? *Minte*-foane, io aşa le spun. Ochi-n ochi, al'fel nu merge.

Şi-Ascute-Cuţite şi-a săltat pe umăr geanta de scule şi-a pornit-o-n jos pe aleea de maşini.

— Să-i spui lu' tată-tău. (Ştia că mă uitam după el.) Dacă promiţi ceva, te ţii, *frumuşelule*!

— Cât de generos din partea lui, a zis mami, când i-am povestit despre televizor.

Atâta doar că felul cum a zis îţi dădea fiori pe spate.

Când am auzit Roverul lui tati ajuns acasă, am ieşit până-n garaj, ca să-i mulţumesc. Dar el, în loc să pară mulţumit, a bălmăjit ceva, oarecum jenat – ba nu, aproape ca şi cum i-ar fi părut rău de ceva:

— Mă bucur că s-a dovedit pe gustul tău, Jason.

Abia când mami ne-a pus în farfurii carnea-năbuşită, mi-am adus şi eu aminte să le spun de vizita lui Ascute-Cuţite.

— Ascute cuţitele? a zis tati, dând la o parte, cu furculiţa, o bucăţică de zgârci. Asta-i o păcăleală ţigănească, veche de când lumea. Mă mir că n-a scos şi cărţile de tarot, acolo, pe verandă. Sau că n-a început să scormonească după fier vechi. Dacă mai vine, Jason, să-i închizi uşa în nas. *Niciodată* să nu-i încurajezi pe oamenii ăştia. Sunt mai răi decât Martorii lui Iehova[2].

— A zis că s-ar putea-ntoarce – acuma *eu* mă simţeam vinovat că făcusem acea promisiune –, ca să vorbiţi despre aleea de maşini.

— Ce-i cu aleea?

— Trebuie asfaltată din nou. Aşa a zis.

---

1 *Frustration*, piesă de pe albumul *Non-Stop Erotic Cabaret* (1981) al formaţiei Soft Cell.

2 Sectă creştină milenaristă, care nu recunoaşte Sfânta Treime, derivată din grupul de studii biblice înfiinţat în 1870, la Pittsburgh, de pastorul Charles Taze Russell (1852-1916).

— Și asta înseamnă că așa și este, nu? a zis tati, încruntându-se.

— Michael, a zis mami, Jason nu face altceva decât să ne relateze o conversație.

Zgârciul de vacă are gust de flegmă de pe fundul mării. Singurul țigan adevărat și viu pe care l-am întâlnit vreodată era un băiețel tăcut, la domnișoara Throckmorton. Nu-i mai țin minte numele. Probabil că trăgea chiulul în cele mai multe zile, fiin'că pupitrul lui gol devenise un soi de glumă a școlii întregi. Purta un pulover negru, în loc să fie verde, și o cămașă gri, în loc să fie albă, dar domnișoara Throckmorton nu s-a luat de el nici măcar o dată. Un camion Bedford îl aducea până la poarta școlii. În memoria mea, camionul ăla Bedford era mare cât școala. Copilul țigan sărea jos din cabină. Taică-su arăta ca Uriașul Stog, luptătorul, cu tatuaje care i se-ncolăceau pe brațe-n sus. Tatuajele-alea și privirea pe care-o arunca peste locul de joacă erau suficiente pentru ca *nimănui*, nici lui Pete Redmarley, nici măcar lui Pluto Noak, să nu-i treacă prin minte să se lege de copilul țigan. Care copil țigan stătea sub cedru și răspândea valuri mentale de *Cărați-vă de-aici*. Nu-i păsa câtuși de puțin de șutuitul cutiei de conserve sau de partidele de leapșa. Odată, venise, totuși, la școală ca să joace oină și-a trosnit mingea până, hăt, dincolo de gardul viu, tocmai pe Țarină. Pe urmă, se plimba, pur și simplu, în jurul buturilor, cu mâinile-n buzunare. Domnișoara Throckmorton a trebuit să-l pună să țină socoteala scorurilor, fiin'că rămâneam fără mingi de oină. Dar, când ne-am uitat iar la tabela de scor, țigănușul dispăruse.

Mi-am scuturat sticla de sos brun peste carnea-năbușită.

— Cine sunt țiganii, tati?

— Cum adică?

— Păi... adică, unde trăiau la originile lor?

— De unde crezi că-și iau numele? Dacă li se spune și *gitani*? De la *egiptean*.[1]

— Adică țiganii-s africani?

---

1 În limba engleză, apropierea dintre cele două cuvinte, *gypsy* și *Egyptian*, se poate face mai ușor, datorită formei lor, deși originea țiganilor nu este egipteană.

— Acuma nu mai sunt. Au migrat, cu secole-n urmă.

— Şi de ce nu-i plac oamenii?

— De ce le-ar *plăcea* unor cetăţeni cu capetele pe umeri nişte fluieră-vânt care nu plătesc nimic statului şi-şi bat joc de orice regulă de planificare imaginată vreodată?

— Eu *cred*, a zis mami, presărând piper, că faci o afirmaţie prea dură, Michael.

— N-ai crede asta dacă ai fi întâlnit şi tu vreunul, Helena.

— Ascuţitorul ăsta de cuţite a făcut o *treabă minunată* anul trecut, cu foarfecele şi cuţitele noastre.

— Nu-mi spune – furculiţa lui tati a rămas blocată-n aer – că-l *cunoşti* pe omul ăsta.

— Mă rog, *un* ascuţitor de cuţite vine la Black Swan Green, în fiecare octombrie, de ani de zile. Nu pot fi *sigură* dacă o fi fost acelaşi, fiindcă nu l-am văzut, dar îmi închipui că el era... probabil.

— Şi tu chiar i-ai dat *bani* acestui cerşetor?

— Tu lucrezi pe degeaba, Michael?

(Întrebările nu mai sunt întrebări. Au devenit gloanţe.)

Tati şi-a pus furculiţa jos cu zgomot.

— Şi-ai păstrat o asemenea... *tranzacţie* secretă un an întreg?

— Secretă?! (Mami a scos un *hă!* tăcut şi strategic, adică era şocată.) Mă acuzi *pe mine* că am secrete? (Mie, unuia, mi s-au întors maţele pe dos. Tati a zvârlit înspre mami o privire cum că „Nu de faţă cu Jason“. Mie unuia mi s-au întors maţele pe dos şi s-au mai şi înfiorat.) Fără îndoială că n-am vrut să-ţi aglomerez şi eu ziua de mare şef cu fleacuri dintr-astea de gospodină.

— Şi câţi bani – tati nu voia să dea-napoi – a reuşit vagabondul ăsta să smulgă de la tine?

— A cerut o liră, şi-atât i-am plătit. Pentru ascuţitul *tuturor* cuţitelor – şi le-a lucrat minunat. O liră. Cu un penny mai mult decât o pizza de-a ta congelată, de la „Groenlanda“.

— Nu pot să cred că te-ai lăsat prostită de balivernele-astea cu Anglia veche şi fericită cu căruţele ei vopsite şi cu ţiganii care trăiesc la un loc cu caii. Pentru Dumnezeu, Helena! Dacă vrei cuţite ascuţite, cumpără-ţi un aparat de ascuţit cuţite de la vreun magazin de scule. Ţiganii chiar *sunt* nişte pungaşi certaţi cu munca şi, dacă tu-i dai unuia un singur deget, o hoardă întreagă de veri

de-ai lui o să facă potecă până la ușa ta, până-n anul două mii, toamna. Astăzi cuțite, globuri de cristal și turnat de asfalt, mâine îți dezmembrează mașina, îți dau iama în magazia din grădină și-ți bagă pe gât bunuri furate.

Certurile dintre ei au ajuns ca partidele de șah pe repede-nainte, în ultima vreme. Fiin'că terminasem de mâncat, am zis:

— Pot să mă ridic de la masă, vă rog?

Fiind joi, m-am uitat la *Topul muzicii pop* și la *Lumea de mâine*, în camera mea. Se-auzeau trântite ușile dulapurilor din bucătărie. Mi-am pus o casetă pe care mi-o-nregistrase Julia, de pe mai multe L.P.-uri de-ale lui Ewan. Primul cântec era *Cuvinte (Printre rândurile vremii)*[1], de Neil Young. Cântă ca un șopron care se prăbușește, Neil Young, dar muzica lui e de-a dreptul epică. Un poem nu-mi dădea pace, intitulat *Viermele*, despre motivele pentru care de unii băieți, de care se leagă toți ceilalți, se leagă toți ceilalți. Poemele sunt lentile, oglinzi și mașinării de raxe X. Am făcut niște mâzgălituri o vreme (dacă te prefaci că nu cauți cuvintele-ntr-adins, ele-ți vin și singure de prin boscheți), dar pixul Bic Biro mi-a murit, așa că mi-am desfăcut penarul, să iau altul nou.

Înăuntru, în penar, m-aștepta surpriza numărul trei.

Un cap retezat cu bisturiul, de șoarece real, concret, mort.

Dinți mărunți, ochi închiși, mustăți ca desenate de Beatrix Potter[2], blana de culoarea muștarului franțuzesc, o cicatrice maronie, un ciot de șir-a spinării. Izuri de-nălbitor, de carne la cutie Spam, de-ascuțitură de creion.

„Hai", probabil că și-au spus, „pune-l în penarul lui Taylor. O să ne stricăm de râs". Probabil că venea de la vreo disecție, de la ora de biologie a domnului Whitlock. Domnul Whitlock amenință cu dezmembrarea pe oricine șterpelește porțiuni de șoarece, dar, după câte-un termos cu cafea de-a lui, specială, devenea moleșit și neatent.

---

1 *Words (Between the Lines of Age)*, ultima piesă de pe albumul *Harvest* (1974), al interpretului canadian Neil Percival Young (n. 1945).

2 Trimitere la cartea pentru copii *The Tale of Samuel Whiskers, or The Roly-Poly Pudding* (*Povestea lui Samuel Mustăciosul sau Prăjitura dolofană* – 1908), scrisă și ilustrată de Helen Beatrix Potter (1866-1943).

„Hai, Taylor, scoate-ţi penarul." Probabil că Ross Wilcox l-a strecurat acolo cu mâna lui. Trebuie să fi ştiut şi Dawn Madden. „S-S-S-Scoate p-p-p-penarul, T-T-T-Taylor!"– Wilcox avea ochii bulbucaţi.

Am luat un sul de hârtie de closet, ca să-nvelesc în ea capul de şoarece. Jos, tati citea ziarul *Daily Mail* pe canapea. Mami-şi făcea contabilitatea pe masa din bucătărie.

— Unde pleci?

— În garaj. Să joc săgeţele.

— Ce-i cu ghemotocul ăla de hârtie din mâna ta?

— Nimic. Mi-am suflat nasu-n ea – şi-am băgat ghemotocu-n buzunarul blugilor.

Mami a fost cât pe-aci să pretindă o inspecţie, dar, slavă Domnului, s-a răzgândit. Sub acoperirea întunericului, m-am furişat pân' la capătul grădinii alpine şi-am zvârlit capul de şoarece pe Ţarină. Mă gândeam că l-ar fi mâncat furnicile şi nevăstuicile.

Era clar că băieţii ăia mă *urau*.

Dup-o partidă în care-am luat căsuţele la rând, mai târziu am pus deoparte săgeţelele şi m-am întors în casă. Tati se uita la o dezbatere televizată pe tema dacă Marea Britanie trebuia să primească pe teritoriul ei rachete de croazieră americane sau nu. Doamna Thatcher zice că da, drept care aşa va fi. De când cu Insulele Malvine, nimeni nu-ndrăzneşte să-i spună că nu. A sunat la uşă, ceea ce-i curios, într-o seară de octombrie. Probabil că lui tati i-a trecut prin minte că se-ntorsese ţiganul, fiin'c-a declarat:

— Mă ocup *eu* de asta – şi-a pus deoparte ziarul, c-o plesnitură ţâfnoasă.

Mami a scos un *pfff!* dezgustat.

Eu m-am strecurat în poziţia mea de spionat, de pe palierul de sus, exact la timp ca să-l văd pe tati dând la o parte lanţul de la uşă.

— Samuel Swinyard mă numesc. (Tata lui Gilbert Swinyard.) Ferma mea e cea de la Fundătura-lui-Drugger. Aveţi un minut, două?

— Cu siguranţă. Mi-am cumpărat pomii de Crăciun de la dumneavoastră. Eu sunt Michael Taylor. Cu ce vă pot ajuta, domnule Swinyard?

— Spuneți-mi Sam. Eu, vedeți, adun semnături pentr-o petiție. Poate că nu știți, dar Consiliul de la Malvern are-n plan să construiască o tabără pentru țigani chiar *aici*, la Black Swan Green. Și nu temporară. Una permanentă, cum ar veni.

— Asta chiar că-i o veste îngrijorătoare. Când au făcut anunțul?

— Tocmai asta e, Michael. N-au anunțat nimic! Încearcă să ni-l bage pe gât pe șest, asta fac, să nu se prindă nimeni, până nu ne trezim că e făcut și parafat! Au în plan să amplaseze tabăra pe Drumul lui Hake în sus, pe lângă incinerator. Mari șmecheri mai sunt și-ăia din Consiliul de la Malvern, e-he! Nu vor to' țigănetu'-n curtea lor din spate – asta nu, mulțumim frumos! *Patruj'* de coviltire, pentru-atâtea s-a repartizat pământ. Zic *ei* patruzeci, da' o să vină cu sutele, când or vedea tabăra construită, dacă mai pui și toate neamurile ălora, și toată șleahta de linge-blide. O să se transforme-ntr-o adevărată Calcutta. Putem conta pe asta.

— Unde semnez? (Tati a luat lista și și-a trecut și el numele.) De fapt, unul dintre acești țigani – niște belele – a trecut pe-aici azi, pe la ora patru după-masă, când este cel mai probabil ca numai gospodinele și copiii să fie acasă, neprotejați de nimeni.

— Nu mă surprinde câtuși de puțin. S-au tot fâțâit și prin Grădinile Wellington, tot așa. Casele mai vechi au și mai multe vechituri numai bune de scormonit, nu?, asta-i socoteala pe care și-o fac. Și campania asta, dacă merge-nainte, o s-avem parte, în *fiecare* zi, de tot mai mulți. Iar când scormonitul prin gunoaie o s-ajungă să nu le mai renteze țiganilor, atunci o să treacă la metode mai directe prin care să ne pipăi-argintăria, dacă po' să spun așa.

— Sper, Sam, a zis tati, înapoind lista de semnături, că obții rezultate pozitive la eforturile dumitale.

— Numa' trei refuzuri, care-s chiar ei pe juma' țigani, eu așa zic. Preotul paroh a zis că el nu se poate amesteca, cică, în „politici partizane", da' doamnă-sa i-a și tras un ghiont și-a zis că *ea*, în schimb, nu-i cleric. Toți ceilalți au semna' la fel de repede ca dumneata, Michael. O să se țină o-ntrunire de urgență-n sala de festivități miercurea care vine, ca să se discute cum e mai bine să procedăm, ca să-i blocăm pe boii ăia din Consiliul de la Malvern. Po' să contez pe 'mneata c-o să fii de față?

Îmi pare *rău* că n-am zis „da". Îmi pare *rău* că nu i-am spus: „Uite-aici banii mei de buzunar, ascute câte poți, te rog, dar acum". Ascute-Cuțite și-ar fi scos catrafusele chiar acolo, pe pragul ușii noastre. Uneltele de metal, pietrele, piatra de (ce?) cremene. S-ar fi aplecat peste ele, cu fața-mbujorată și ridată ca de spiriduș, cu ochii primejdios de-nflăcărați. C-o gheară bătrână, ar fi făcut roata să se-nvârtă, mai repede, mai tulbure, cu cealalt-ar fi adus lamele tocite mai aproape, și mai aproape, ușor-ușor, până când metalul ar fi atins cremenea și scânteile s-ar fi revărsat, huruind, furioase și-albastre, s-ar fi ciocnit, s-ar fi-mprăștiat în lumina ca o burniță roșiatic-a amurgului. Eu aș fi *mirosit* metalul încins. L-aș fi auzit gemând și-ascuțindu-se. Unul câte unul, ar fi luat la mână cuțitele boante. Una câte una, lamele vechi ar fi devenit mai noi decât pe vremea când erau noi, mai tăioase decât șișul Bowie-al lui Norman Bates și suficient de ascuțite, cât să treacă prin mușchi, oase, ore, spaime, prin „E clar că băieții ăia mă *urăsc*". Suficient de ascuțite, cât să taie „Ce-o să-mi facă mâine" felii-felii.

Doamne, ce *rău* îmi pare că n-am zis „da".

*

Să fii văzut cu-oricare dintre părinți în public e mai degrabă homo. Dar astă-seară o mulțime de colegi mergeau către sala de festivități împreună cu părinții, așa că regula nu se mai aplica. Ferestrele sălii de festivități din Black Swan Green (ridicată-n 1952) erau luminate-ntr-un gălbui untos. De pe Pajiștile Kingfisher pân-acolo, e doar o plimbare de trei minute, prin fața școlii domnișoarei Throckmorton. Școala primară mi se părea, pe-atunci, de-a dreptul *imensă*. Cum poți fi sigur că orice lucru e *vreodată* de mărimea lui reală?

Sala de festivități a satului miroase a țigări, ceară, praf, conopidă și vopsea. Dacă domnul și doamna Woolmere nu ne-ar fi păstrat locuri în față, tati și cu mine ar fi trebuit să stăm în picioare, în spate. Ultima dată mai fusese atât de plin ca acum în seara cu piesa despre Nașterea Domnului, când eu fusesem un coate-goale zdrențăros din Betleem. Ochii celor din public reflectau luminile de pe scenă ca niște ochi de pisică, noaptea. Din cauza Călăului, am semidenaturat câteva replici-cheie, spre marele dezgust al

domnișoarei Throckmorton. Dar am cântat ca lumea la xilofon și tot bine am interpretat „Albi sau negri, galbeni, roșii, la toți vă ia maul, / Dacă veniți acum să-l vedeți pe Isus în staul". Nu te bâlbâi, la cântat. Julia purta, pe-atunci, aparat dentar, ca Jaws din *Spionul care mă iubea*[1]. Mi-a spus că eram un talent înnăscut. Nu era chiar așa, dar mi s-a părut atât de frumos din partea ei, că n-am uitat.

Ca să revin: astă-seară, cei de față erau isterizați, de parcă s-ar fi pregătit să izbucnească un război. Aerul îmbâcsit de fum de țigară făcea să nu mai vezi bine contururile. Domnul Yew era de față, mama Colettei Turbot, domnul și doamna Rhydd, mama și tata lui Leon Cutler, tata lui Ant Little, brutarul (care se războiește-n-truna cu cei de la igienă). Toți își hămăiau hămăielile, ca să se fac-auziți peste hămăiala hămăită generală. Tata lui Grant Burch spunea că țiganii fură câini pentru lupte, după care mănâncă probele:

— În Anglesey[2], așa se-ntâmplă!

Mama Andreei Bozard era de acord:

— Are să se-ntâmple și-aici!

Ross Wilcox stătea-ntre taică-su, mecanicul, și noua mamă vitregă. Tatăl e-o versiune-a lui mai mare, mai osoasă, cu ochii mai înroșiți decât a fiului. Mama vitregă a lui Wilcox nu se putea opri din strănutat. Am încercat să nu mă uit la ei, așa cum încerci să nu vomiți, ignorând faptul că ești pe cale să. Dar nu mă puteam abține. Sus, pe scenă, alături de tatăl lui Gilbert Swinyard, erau Gwendolin Bendincks, nevasta preotului paroh, și Kit Harris, profesorul de la școala de corecție, care locuiește cu câinii mai încolo, pe drumul de cai. (*Lui* nu-ncearcă nimeni să-i fure câinii.) Kit Harris e poreclit „Bursucul", din cauza șuviței de păr alb pe care-o are. Vecinul nostru, domnul Castle, a venit de pe-o latură și s-a așezat pe ultimul scaun liber. Le-a făcut lui tati și domnului

1 *The Spy Who Loved Me* (1977), al zecelea film din seria James Bond, regizat de Lewis Gilbert și avându-l pe Roger Moore în rolul agentului 007. Jaws („Fălci") este un asasin foarte înalt, cu dinți de metal.

2 Insulă despărțită de Țara Galilor prin strâmtoarea Menai, pe care o traversează de două poduri.

Woolmere un semn eroic din cap. Tati și domnul Woolmere i-au întors aceeași încuviințare. Domnul Woolmere i-a șoptit lui tati:

— Nu i-a luat mult, lui alde Gerry, să-și miște și el fundul...

Un sul de tapet desfășurat era prins cu bandă adezivă de marginea din față a scenei și pe el stătea scris cu vopsea: COMITETUL DE CRIZĂ PENTRU TABĂRA SĂTEASCĂ. Inițialele *C*, *C*, *T* și *S* erau de-un roșu sângeriu. Toate celelalte litere erau negre.

Domnul Castle s-a ridicat în picioare, așa că șâșâitorii au început să-i șâșâiască pe hămăitori. Anul trecut, eu, Dean Moran și Robin South făceam o miuță, și Moran și-a trosnit mingea tocma-n grădina familiei Castle. Când s-a dus și-a cerut-o, domnul Castle i-a spus că mingea-i zdrobise lui un trandafir hibrid, care făcea 35 de lire, așa că nu i-o dădea-napoi lui Moran, până nu-l despăgubeam pentru floarea distrusă – adică niciodată, fiin'că n-ai 35 de lire la treișpe ani.

— Doamnelor, domnilor, consăteni lebede-negre. Faptul c-atât de mulți dintre voi ați înfruntat această seară geroasă este *în sine* o probă a tăriei convingerii din comunitatea noastră, în privința tentativei rușinoase – și nerușinate – a consiliului nostru ales de a-și îndeplini obligațiile rezultate din – aici, domnul Castle și-a dres glasul – Legea Taberelor de Caravane din 1968, transformând satul nostru – *căminul* nostru, al tuturor – într-o groapă de gunoi pentru tot soiul de țigani, romanezi, migranți sau care o mai fi termenul corect liberal – cu un *l* foarte mic – la modă săptămâna asta. Faptul că nici măcar *un singur* consilier nu s-a deranjat să-și facă apariția-n această seară este o probă mai mult decât edificatoare – Isaac Pye, patronul de la „Lebăda neagră", a zbierat: „I-am fi linșat, nenorociții, uite colo, pe tăpșan, de-aia n-au venit!", iar domnul Castle a zâmbit ca un bunicuț răbdător, până când râsetele s-au mai potolit –, este o probă mai mult decât edificatoare a duplicității, a lașității și-a slăbiciunii poziției lor în acest caz. (Aplauze. Domnul Woolmere a strigat: „Bine zis, Gerry!") Înainte să-ncepem, comitetul dorește să-i mulțumească domnului Hughes de la *Malvern Gazetteer* – un bărbat de pe rândul-ntâi, care-avea un blocnotes, a-ncuviințat din cap – pentru că ne-a găsit și nouă un locșor în programul său încărcat. Suntem încredințați că relatarea sa în privința *ultrajului* pus la cale de-acei

criminali din Consiliul de la Malvern va oglindi reputația de corectitudine a gazetei sale. (Asta parc-a sunat mai curând a amenințare decât a urare de bun-venit.) Şi-acum. Susţinătorii ţiganilor *inevitabil* o să miorlăie: „Dar ce aveți cu oamenii aceștia?“ *Eu* le spun: „Dar voi cât timp aveţi la dispoziție?“ Vagabondaj. Furtişaguri. Igienă precară. Tuberculoză...

Ce-a mai spus în continuare n-am reținut, fiin'că mă gândeam la cum îşi *doreau* consătenii mei ca țiganii să fie respingători, astfel încât repulsia față de ceea ce nu sunt să acționeze ca un șablon pentru ceea ce sunt.

— Nu neagă nimeni că populația *rromanes* are nevoie de un loc permanent de ședere, a zis Gwendolin Bendincks, apărându-şi inima cu-amândouă mâinile. Romaneșii sunt și ei mame și tați, la fel ca și noi. Romaneșii vor ce *cred* ei că e cel mai bun pentru copiii lor, la fel ca și noi. Dumnezeu mi-e martor că nu am prejudecăți împotriva *vreunui* grup de oameni, oricât de „pe-alături cu drumul“ ar fi culoarea pielii *ori* credința lor – și sunt convinsă că nimeni din această sală nu are, aşa-i? Cu toții suntem creștini. Într-adevăr, fără un loc de ședere permanent, cum se va putea vreodată ca romaneșii să fie învățați responsabilitățile calității de cetățean? Cum *altfel* vor putea ei fi învățați vreodată că legea și ordinea garantează, pentru copiii lor, un viitor mai luminos decât cerșitul, comerțul cu cai și furtișagurile? Sau că mâncatul de *arici*, pur şi simplu, *nu* este un act civilizat? (Aici, o pauză dramatică. Mă gândeam la felul în care toți conducătorii posedă abilitatea de-a transforma temerile oamenilor în arcuri și săgeți, muschete, grenade şi bombe atomice. Abilitatea asta-i putere.) Dar *de ce*, vai!, *de ce* crede puterea instituită că Black Swan Green este amplasamentul potrivit pentru aşa-zisul ei „proiect“? Ce minunat de echilibrată comunitate este satul nostru! O ceată de nou-veniți, *mai ales* una formată din – ca să zic așa – „familii cu probleme“, care să potopească şcoala noastră și cabinetul nostru medical, ne-ar da brânci în *haos*! În *mizerie*! În *anarhie*! Nu, un amplasament permanent *trebuie* să fie lângă un oraș suficient de mare, cât să-i absoarbă. Un oraș cu infrastructură. Worcester sau, și mai bine, Birmingham! Mesajul pe care-l vom trimite *noi* Consiliului de la Malvern este unit şi puternic: „Să nu *îndrăzniți* să ne pasați nouă

responsabilitățile *voastre*. Poate că suntem noi oameni de la țară, dar să fim ai naibii, că niște *țăranoi* pe care să ne puteți voi *îmbrobodi*, să fiți voi sănătoşi, nu suntem!

Gwendolin Bendincks le zâmbea celor care se ridicaseră-n picioare și ovaționau, ca un om înfrigurat care zâmbește unui foc de tabără.

— Sunt un om răbdător, a zis Samuel Swinyard, stând în picioare și crăcănat. Răbdător și tolerant. Eu-s fermier, și mândru de asta, și fermierii nu-s oameni cărora să li se năzare din mai-nimic. (A răbufnit un freamăt de murmure binedispuse.) Eu nu spun c-aș avea obiecții să se fac-o tabără permanentă și toate alea pentru țigani, dac-ar fi țigani *pur-sânge*. Taică-meu, Abe, angaja câțiva țigani *pur-sânge* la vremea recoltării. Dacă-și puneau mintea, erau în stare să fie lucrători destul de buni. Solizi ca negroteii, cu dinți puternici, ca de cal, ei și-ai lor iernaseră și ce mai făcuseră prin Colinele Chiltern[1], încă de pe vremea potopului. Trebuia să stai cu ochii pe ei. Alunecoși ca Diavolul puteau fi. Ca-n război, când ori se-mbrăcau cu toții-n femei, ori o ștergeau în Irlanda, ca să se fofileze și să nu ajungă-n Normandia. Da' măcar, cu țiganii *pur-sânge*, știai cu cine aveai de-a face și cum stăteai. Acuma, de ce sunt eu aici, pe scenă, în seara asta: pentru că cei mai mulți dintre indivizii ăștia care hoinăresc de colo-colo și *zic* ei că sunt țigani, de fapt sunt niște profitori, și faliți, și pungași, care n-ar ști să recunoască un țigan pur-sânge nici dacă li s-ar înfige unu-n – la care Isaac Pye a strigat: „În cur, Sam, în *cur*!, și-o uriașă bășină de râs a izbucnit din fundul sălii –, ba-n nas, Isaac Pye, în *nas*! Beatnici, hipioți, cazangii, toți ăia de se dau drept „țigani", ca să poată aspira la pomeni! Niște milogi fără educație, care umblă după „asigurări sociale". E-he, de-acuma vor tabere cu veceuri, cu apă curentă! Cu lucrătorii asistenței sociale, care să dea fuga la orice moft de-al lor! De ce nu mi-aș spune și *eu* țigan și să le capăt pe toate de-a gata și pe nimic, ă? N-ar fi mai bine decât să muncești ca să trăiești? Fiin'că, dac-aș vrea să...

Alarma de incendiu a izbucnit brusc.

Samuel Swinyard s-a-ncruntat, plictisit. Nu speriat, fiin'că o alarmă de incendiu reală e ceva ce nu există – nu-s decât exerciții

de alarmare. Numai săptămâna trecut-am avut și noi la școală una la fel. A trebuit să ieșim ordonat de la ora de franceză și să ne-aliniem pe locul de joacă. Domnul Whitlock se fâțâia de colo-colo, zbierând:

— Arși până la os! Toți, absolut! ARȘI!

În schimb, alarma de la sala de festivități o ținea una și bună, urla, urla, urla.

Lumea din jurul nostru a-nceput să spună:

— Caraghios! Nu se găsește vreun Einstein s-o oprească, porcăria naibii?

Gwendolin Bendincks i-a spus ceva domnului Castle, care și-a făcut mâna pâlnie la ureche și-a zis: „Ce?“, la care Gwendolin Bendincks a repetat. „Ce?“, a repetat și el. Câteva persoane se ridicaseră-n picioare și aruncau priviri anxioase de jur-împrejur.

Cinzej' de urlete au izbucnit în spatele sălii:

— FOC!

Sala de festivități a fost cuprinsă de-o viermuială panicată.

Răcnete-nfierbântate și țipete ca din cuptor s-au învârtejit pe deasupra capetelor noastre. Scaunele-au fost aruncate-n sus și chiar au ricoșat.

— *Țiganii au venit și-au pus foc!*

Pe urmă, s-au stins și luminile.

— *Ieșiți de-aici! Ieșiți de-aici!*

În bezna aia sinistră, tati m-a tras în el – fermoarul de la haina lui m-a ciupit de nas –, ca pe-un bebeluș. Am stat amândoi pe loc unde eram, exact la mijlocul rândului. Îi simțeam deodorantul de la subsuoară. Am încasat un șut în fluierul piciorului. O lumină de urgență s-a aprins, dar cu pâlpâieli. Am văzut-o pe doamna Rhydd izbind cu pumnii-n ieșirea de incendiu.

— Încuiată! *Nenorocit-asta de ușă e-ncuiată!*

Wilcox-tatăl își croia drum printre toți ceilalți cu pieptu-nainte.

— *Spargeți geamurile! Spargeți dracului geamurile!*

Singur Kit Fletcher era calm. Contempla mulțimea cum ar fi contemplat un pustnic cine-știe-ce pădure liniștită. Mama Dianei Turbot a zbierat, când șiragul de la gât i s-a rupt și perlele au căzut și-au început să salte printre sute de picioare.

— *Îmi calci pe mână!*

Valuri întregi de săteni se rostogoleau ca popicele, care pe deasupra, care pe dedesubt, care pe lângă. Mulțimea dezlănțuită-i cel mai periculos animal.

— E-n regulă, Jason! (Atât de tare mă strângea tati, de nu mai puteam să respir.) Te-am prins!

*

Acasă la Dean Moran înseamnă, de fapt, două căsuțe dărăpănate, băgate una-ntr-alta și-atât de vechi, încât mai au și-acum buda-n curte. Să te pişi pe câmpul vecin – mi se pare mai proaspăt, aşa că profit, de câte ori pot. Azi, am coborât din autobuzul şcolar cu Dean, la Fundătura-lui-Drugger, fiin'că urma să ne jucăm pe calculatorul lui Sinclair ZX Spectrum 16k. Dar Kelly, sora lui Dean, stătuse toată dimineaţa și-nregistrase muzică, aşa că nu mai puteam să-ncărcăm şi noi jocuri pe el. Kelly se-ocupă de serviciul Alege-și-Culege la Woolworth-ul din Malvern și pe ce pune mâna Kelly nu mai e niciodată la fel. Așa că Dean a sugerat să mergem la el în cameră, și acolo să personalizăm „Operația“[1]. Dean are pereții camerei tapetați cu afişe cu West Bromwich Albion. Cei de la West Brom ajung întotdeauna să fie puși la zid, însă Dean şi taică-su au ținut întotdeauna cu West Brom, și cu asta, basta. „Operaţia“-i un joc în care scoți oasele din corpul unui pacient. Dac-atingi organele cu penseta, soneria din nas bâzâie și nu mai încasezi onorariul chirurgului. Noi am încercat să recablăm „Operaţia“-n așa fel, c-o baterie-gigant, încât să te și electrocutezi, dac-atingeai organele. Am omorât și „Operația“, și pacientul pe vecie, dar Dean a zis că oricum se plictisise de ea de cine-mai-ştia-când. Afară, ne-am făcut un teren de golf ca la nebuni, cu scânduri, țevi și niște potcoave străvechi din livada năpădită de ierburi, în care se-oprește grădina casei lui Dean. Ciuperci otrăvitoare, cu marginile franjurate, răsăriseră dintr-un ciot putred. O pisic-argintie ca luna se uita la noi de pe acoperișul budei din grădină. Am găsit două bâte, dar nici o singură minge n-am reușit să găsim, nici măcar în hambarul fără

1 Joc de aptitudini fizice, în care jucătorii mimează efectuarea unei operaţii pe un pacient stilizat.

fund. Şi *totuși*, am dat peste-un gherghef spart și rămășițele unei motorete.

— Ce-ar fi, a propus Dean, s-aruncăm o privire-n puțul nostru?

Puțul era astupat c-un capac de pubelă, peste care fuseseră stivuite cărămizi, nu cumva să cadă-năuntru Maxine, sora mai mică a lui Dean. Noi am dat la o parte cărămizile, una câte una.

— Se-aude câte-o voce de fată care se-neacă, în unele nopți, când nu bate vântul și nu se vede luna.

— Ba bine că nu, Dean.

— Jur pe mormântul mamaie-mii! S-a-necat o fetiță-n puțul ăsta. Au tras-o la fund rochița și ce mai avea pe ea, până să reușeasc-ai ei s-o salveze.

Erau deja prea multe amănunte, ca să mai fie vreo mâncare de rahat.

— Când asta?

— Pe vremuri de demult, a zis Dean, trântind ultima cărămidă.

Ne-am uitat în fundul puțului. Ne-am văzut capetele-ncastrate-n oglinda nemișcat-a apei. Liniște ca de mormânt, doar că și mai dătătoare de fiori.

— Cât de-adânc e?

— Habar n-am. (Puțul suge cuvintele-n fundul lui, pe urmă le catapultează ecourile-napoi în sus.) Odată, eu și Kelly am legat un plumb de pescuit de-un fir de undiță și i-am dat drumul în jos, înțelegi?, și după cinzeci de metri *încă* mai cobora.

Numai gândul c-aș fi putut cădea-n gol, în puțul ăla, mi-a-ncrâncenat boașele.

Amurgul umed de octombrie parcă se-adunase-n jurul puțului.

— *Mama!* ne-a făcut să-nghețăm o voce pisicoasă. NU ŞTIU SĂ-NOT!

M-am căcat pe mine – efectiv, m-am *căcat* pe mine.

Domnul Moran râdea *isteric*.

— Tata! s-a stropșit Moran la el.

— Îmi pare rău, băieți, nu m-am putut abține! (Domnul Moran se ștergea la ochi.) Am ieșit adineauri să plantez narcisele de anul viitor, v-am auzit despre ce vorbeați și, pur și simplu, *nu* m-am putut abține!

— Bine, nici nu pot spune că m-așteptam! a zis Dean, punând capacul la loc de pubelă.

Tatăl lui Dean a pregătit un teren de ping-pong, așezând un perete de cărți cu cotoarele-n sus de-a latul mesei din bucătărie. Palete erau două cărți din cele cu buburuză[1]: eu jucam cu *Spiridușii și cizmarul*[2], iar Dean l-a nimerit pe *Rumpelstilskin*[3]. Probabil c-arătam ca niște adevărați gogomani, mai ales domnul Moran, care juca ținând în mână o cutie de suc Dr. Pepper. (Dr. Pepper e ca siropul de tuse Benylin, doar că are fâs.) Minunată distracție, recunosc. Mai amuzant decât să mă uit la televizorul meu portabil, fără doar și poate. Maxine, surioara lui Dean Moran, ținea scorul. Toată familia-i spune Mini Max. Jucam după principiul „câștigătorul rămâne la masă". La un moment dat, a venit acasă și mama lui Dean, de la căminul de bătrâni de pe drumul spre Malvern. S-a uitat o singură dată la noi, a zis „Frank Moran..." și-a aprins focul, care a răspândit un miros de-alune prăjite. Tati spune că focurile-adevărate-s mai mare durerea ca plăcerea, dar tatăl lui Dean zice, c-o voce de Tavish McTavish[4]: „Să nu-ți cumperrri vrrreodată vrrreo casă carrre să n-aibă coș de fum". Doamna Moran și-a prins părul la ceafă c-o andrea și m-a bătut de mi-a sunat apa-n cap, 21 la 7, dar, în loc să rămână la masă, a-nceput să citească din *Malvern Gazetteer*, cu voce tare: BISCUIȚI ARȘI DEZLĂNȚUIE ANARHIE LA SALA DE FESTIVITĂȚI: „Sătenii din Black Swan Green au aflat joi că nu iese fum fără foc. Întâlnirea inaugurală a Comitetului de Criză pentru Tabăra Sătească, pe care l-au constituit cei rezidenți acolo, pentru a se opune inițiativei de amplasare a unei tabere pentru țigani pe Drumul lui Hake, în Black Swan Green, a fost întreruptă de o alarmă de

1 Adică din seria *Ladybird Books* (*Cărțile Buburuzei*), de cărți pentru copii, care au ca emblemă o buburuză.

2 Povestire publicată inițial în cartea de basme a Fraților Grimm.

3 Personajul negativ din basmul intitulat la fel, publicat inițial în culegerea de *Povestiri pentru copii și cămin* (1812) a Fraților Grimm.

4 Nume generic pentru scoțieni: clanul McTavish este unul dintre cele mai vechi din Scoția.

incendiu, care a generat o teribilă călcare în picioare..." Vai, dragă, *vai* de mine și de mine. (Articolul nu era deloc amuzant, în sine, dar doamna Moran îl citea c-o voce ca de buletin de știri pentru proști, care ne făcea pe noi, ceilalți, să ne *pișăm* pe noi de râs.) „Serviciile de urgență s-au grăbit să ajungă la scena incidentului, dar au descoperit că alarma fusese declanșată de fumul scos de un prăjitor de pâine. Patru persoane au fost spitalizate pentru leziuni produse de călcarea în picioare. Martorul ocular Gerald Castle de pe Pajiștile Kingfisher, Black Swan Green – ăsta-i vecinul tău, nu-i așa, Jason? –, le-a spus celor de la *Malvern Gazetteer*: «Este un miracol minor faptul că nimeni n-a rămas mutilat pe viață»." Aoleu, îmi cer scuze, n-ar trebui să râd. Nu-i deloc amuzant, ăsta-i adevărul. Tu, Jason, ai văzut cu ochii tăi cum s-au călcat în picioare?

— Da, m-a dus tati. Sala de festivități era plină-*ochi*. Dumneavoastră nu erați acolo?

Domnul Moran devenise dintr-odată serios ca o statuie.

— A venit Sam Swinyard s-adulmece pe-aici după semnătura mea, dar l-am refuzat politicos. (Conversația o luase-ntr-o direcție greșită.) Și, ia zi: te-a impresionat nivelul dezbaterilor?

— Cam toți cei de-acolo erau împotriva taberei.

— A, bineînțeles că erau! Fiindcă oamenii-și bagă picioarele-n tot și toate, câtă vreme uniunile pentru care bunicii lor și-au dat *viața* sunt dezbinate de ființa aia de pe Downing Street! Dar ia să le miroasă câtuși de puțin că prețurile caselor le sunt amenințate, că se și reped să-și apuce armele, mai repede ca *orice* revoluționar!

— Frank, a zis doamna Moran, ca o frână de mână.

— *Mie* nu mi-e rușine să știe și Jason că-mi curge prin vene sânge de țigan! Bunicul meu era țigan, Jason, dacă mă-nțelegi. *De-aia* noi nu ne-am dus la întrunire. N-or fi ei niște îngeri țiganii, dar nici diavoli nu sunt. Nici mai mult și nici mai puțin decât fermierii, sau poștașii, sau proprietarii, de ce-or fi ei. Țiganii ar trebui lăsați cu-ale lor.

Nu știam ce-ar fi trebuit să spun, așa că n-am făcut decât să dau din cap.

— Nu cu taclale o să se umple masa – și doamna Moran s-a ridicat.

Domnul Moran şi-a scos revista de cuvinte-ncrucişate, care pe copertă are câte-o cucoană-n costum de baie, dar nimic mai dezgolit de-atâta-năuntru. Dean, Maxine şi cu mine am pus deoparte cărţile cu buburuze, până când mirosul de şunc-afumată şi ciuperci a umplut bucătărioara. L-am ajutat pe Dean să pună masa, ca să-ntârzii mersul acasă. La Morani, sertarul cu tacâmuri nu-i cum e-al nostru, organizat ştiinţific. Înăuntru, toate-s aruncate de-a valma.

— Rămâi să guşti ceva, Jason? a zis mama lui Dean, în timp ce curăţa cartofi. Principesa Kelly m-a sunat la serviciu, să-mi spună că se duc toţi să se îndoape cu plăcinte şi cartofi prăjiţi după serviciu, fiin'că e ziua nu-ştiu-cui, aşa că ne-a rămas loc pentru încă o gură.

— Haide, mi-a spus tata lui Dean. Sun-o pe maică-ta de la ţârâitoarea noastră.

— Mai bine, nu. (De fapt, mi-ar fi plăcut să rămân, dar mami face crize de nervi dacă nu-mi rezerv mesele pe la colegi pe-acasă cu săptămâni întregi înainte. Tati devine şi el un fel de poliţist, ca şi cum infracţiunea s-ar dovedi prea serioasă ca să se rezume la o supărare. Iar el, *tati*, mănâncă mai des la Oxford, în ultima vreme, decât acasă.) Vă mulţumesc, oricum, că m-aţi primit.

Întunecimea parcă supsese umezeala din pământ. Sâmbăta viitoare se dau ceasurile-napoi. Mami trebuia să se-ntoarcă de la Cheltenham, de-acum, dar eu nu mă grăbeam deloc. Aşa c-am luat-o pe varianta mai lungă, pe la magazinul domnului Rhydd. Mai puţine şanse aveam să dau peste Ross Wilcox, aşa mă gândeam, dacă ocoleam ieşirea din Grădinile Wellington. Dar, exact când treceam prin faţa porţii acoperite de la Sfântul Gabriel, ţipetele unor copii s-au revărsat din grădina Dianei Turbot. Nu era bine.

Nu era deloc bine. Mai sus, în faţa mea, erau însuşi Ross Wilcox, Gary Drake şi alţi zece sau cinşpe băieţi. Unii şi mai mari, ca Pete Redmarley şi fraţii Tookey. Izbucnise războiul. Castane pe post de gloanţe, mere stricate şi pere date jos de vânt, pe post de artilerie grea. Muniţia de rezervă era transportată-n tăşti făcute din pulovere-ntoarse pe dos. O ghindă rătăcită mi-a şuierat pe la ureche. Altădată, m-aş fi dat, pur şi simplu, de partea celor mai bine văzuţi dintre ei şi m-aş fi aruncat şi eu în luptă, dar acum

nu mai era deloc „altădată“. Se putea foarte bine ca vreunul să strige: „P-P-P-Pe T-T-T-Taylor!“ și amândouă armatele și-ar fi-ndreptat focul spre mine. Dac-aș fi-ncercat s-o iau la picior, ar fi urmat, prin tot satul, o vânătoare de vulpi, în care Wilcox ar fi fost maestrul-vânător și eu, vulpea.

Drept care, până s-apuce careva să mă vadă, m-am strecurat în refugiul stației de autobuz, care era-necat în iederă. Mai demult, opreau acolo autobuzele către Malvern, și Upton, și Tewkesbury, dar acum erau aproape toate anulate, pe motiv de reduceri de cheltuieli. Au preluat refugiul autorii de graffiti și pupăcioșii. Prin fața lui, se-ntretăiau fructe zburătoare. Mi-am dat seama că intrasem singur într-o capcană. Armata lui Pete Redmarley se retrăgea pe-acolo, iar tabăra lui Gary Drake și Ross Wilcox dădea năvală, cu strigări de luptă. Am tras cu ochiu-n afară. Un măr verde i-a explodat spectaculos în cap lui Pleoșc, la doi pași de mine. În câteva secunde, cei aflați în defensivă ar fi ajuns la nivelul meu și mi-ar fi descoperit ascunzătoarea. Să fii găsit ascunzându-te e chiar mai rău decât să fii găsit, și-atât.

Pleoșc s-a șters de mărul de pe ochi și s-a uitat la mine.

Speriat ca de bombe că era-n stare să mă dea de gol, mi-am dus un deget la buze.

Încruntarea lui Pleoșc s-a transformat în rânjet. Și-a dus și el un deget la buze.

Am țâșnit ca glonțul din adăpost, de-a latul drumului spre Malvern. N-am avut timp să găsesc o potecă, așa c-am sărit de-a dreptul în desiș. Tufe de ilice. Norocul meu. M-am lăsat pe vine, printre frunze-nțepătoare. M-am zgâriat pe gât și pe fund, numai că zgârieturile nu dor așa de tare cum doare umilința. Minunea minunilor, n-a sunat nimeni goarna cu numele meu. Lupta s-a rostogolit când într-o parte, când în cealaltă, iarăși la doi pași de-ascunzătoarea mea. L-am auzit pe Simon Sinton șoptindu-și instrucțiuni. Refugiul stației de autobuz, pe care-l părăsisem cu douăj' de secunde mai devreme, fusese rechiziționat pe post de buncăr.

— Asta m-a *durut*, bă, Croome, *labagiule*!

— Vai-vai, l-a durut, bietul Robin South, cât de *rău* îmi pare!

— Haideți, bă, cu toții! Arătați-le-al *cui* e satul ăsta!

— Luați-i la omor! Masacrați-i! Dați-le brânci într-un puț! Îngropați-i!

Forțele lui Pete Redmarley s-au regrupat. Bătălia, deși-ncrâncenată, ajunsese-ntr-un blocaj. Aerul devenise mai dens, de-atâtea proiectile și strigăte care-nsoțeau loviturile. Wayne Nashend a scormonit după muniție, la un pas depărtare de-ascunzătoarea mea. S-ar fi zis că războiul se revărsa-n pădure. Singura mea ieșire – să intru și mai adânc.

Pădurea mă chema tot mai mult, perdea după perdea de copaci, ca somnul. Ferigile mă plesneau peste frunte și-mi intrau în buzunare. „Nu știe nimeni că ești aici", îmi șopteau copacii, pregătindu-se sufletește pentru iarnă.

Copiii de care se iau alții caută să treacă drept invizibili, ca să reducă șansele de-a fi remarcați și, fiind remarcați, să se ia ceilalți de ei. Bâlbâiții caută să treacă drept invizibili, ca să reducă șansele de-a fi obligați să spună ceva ce nu pot spune. Copiii ai căror părinți se ceartă caută să treacă drept invizibili, nu cumva să provoace alte certuri. Băiatul triplu-invizibil, ăsta-i Jason Taylor. Nici măcar *eu* nu-l văd prea des pe-adevăratul Jason Taylor, în ultima vreme, cu excepția cazurilor în care scriem un poem, sau în oglindă, câteodată, sau chiar înainte s-adormim. Dar în pădure iese și el la iveală. Crengi gleznoase, rădăcini gheruite, poteci care numai ar putea fi, valuri de pământ făcute care de castori, care de romani, un iaz care-nghează bocnă prin ianuarie, o cutie de trabuce, din lemn, bătută-n cuie în dosul urechii unui platan secret, unde plănuiam odată să ne facem o căsuță-n copac, o liniște ca de păsări împăiate și rămurele smulse, ferigi aspre și locuri pe care nu le poți găsi, dacă nu ești singur. Timpul din păduri e mai bătrân ca timpul din ceasuri – și mai fidel. Spiritele a ce-ar fi putut fi se dezlănțuie-n păduri, și-n magazinele de papetărie, și-n amalgamurile de stele. Pădurile nu-și bat capul cu garduri sau cu granițe. Pădurile *sunt* garduri și granițe. „Nu te teme. Vezi mai bine pe-ntuneric." Mi-ar plăcea la nebunie să lucrez cu copaci. Druizii nu mai există azi, dar pădurarii, da. Să fii pădurar în Franța. Cărui copac îi pasă că nu poți tu să scuipi afară cuvintele?

Sentimentul ăsta druidic, pe care-l capăt în pădure, e-atât de incitant, că-mi vine să mă cac, așa c-am săpat o groapă c-o piatră plată în mijlocul unui mănunchi de tufe cu frunzele ca niște

mitene. Mi-am tras în jos nădragii și m-am lăsat pe vine. E marfă să te caci afară, ca omul cavernelor. Dai drumul, bufnește și frunzele veștede fâșâie subtil. Rahatul făcut pe vine iese afară mai lin decât rahatul făcut în budă. E și mai puturos și mai aburind, rahatul făcut în aer liber. (Singura mea grijă e să nu-mi intre muște de bălegar pe gaura curului în sus și să-și lase ouăle-n mațul meu gros. Larvele-ar ecloza și mi-ar ajunge la creier. Văru-meu Hugo zicea că exact așa i s-a-ntâmplat unui băiat din America, pe nume Akron Ohio[1].)

— Sunt eu normal, am zis cu voce tare, numai ca să mi-o aud, vocea, dacă vorbesc singur într-o asemenea pădure?

O pasăre care-atât de-aproape era, c-ar fi putut poposi pe urechea mea, scotea niște triluri ca de fluier într-un borcan.

Fremătam de tare ce-aș fi vrut să posed un obiect așa de imposibil de posedat. Dacă m-aș fi putut aburca-n momentul ăla, în borcanul ăla, și să nu mai plec de-acolo niciodată, aș fi posedat-o. Dar pe mine mă dureau coapsele de la statul pe vine, așa că m-am mișcat. Pasărea imposibil de posedat s-a speriat și s-a făcut nevăzută-n desișul ei de rămurele și momente prezente.

Nici nu mă ștersesem bine la cur cu frunzele ca mitenele, când un câine, *masiv* ca un urs, un lup cafeniu-cu-alb, a intrat în scenă din frunzișul impenetrabil.

M-am gândit că eram un om mort.

Calm, însă, lupul mi-a luat în colți ghiozdanul Adidas și-a pornit la trap ușor pe cărare.

Un câine și-atât. Viermele Nevricos tremura. *S-a dus, e-n regulă, suntem întregi.*

Geamătul omului mort a răzbătut la suprafață din străfundurile mele. Șase caiete, inclusiv cel pentru domnul Whitlock, plus trei manuale. Duse! Ce le spuneam eu a doua zi profesorilor? „Nu pot să vă dau tema, domnule. Mi-a luat-o un câine și-a fugit cu ea." Domnul Nixon ar fi revenit la nuia, fie și numai ca să mă pedepsească pentr-o asemenea lipsă de originalitate.

Mult prea târziu am sărit în sus, ca să fug după el, dar cureaua mea cu cleme de prindere cap-de-șarpe atârna, pantalonii-i aveam

1 Akron este un oraș din statul american Ohio.

tot în vine și m-am dat de-a berbeleacul, ca-n filmele cu Stan și Bran. M-am ales cu frunze veștede-n chiloți și c-o rămurică-n nas.

N-aveam ce face, decât s-o iau pe drumul pe care l-ar fi putut urma câinele, rotindu-mi privirile peste pădurea deasă, după vreo pată de alb aflată-n mers. Domnul Whitlock nu m-ar mai fi slăbit în veci, cu sarcasmele lui. Furia doamnei Coscombe m-ar fi ars ca un cuptor încins. Domnul Inkberrow m-ar fi privit c-o neîncredere la fel de inflexibilă ca rigla lui de trasat pe tablă. *Rahat, rahat, rahat.* Mai întâi mă clasifică pân' la ultimul coleg drept un caz tragic, iar acum jumate din profesori aveau să creadă că sunt o risipă de spațiu: „Ce căutai să hălăduiești prin pădure la ora aia?"

O bufniță? Uite și-un luminiș încovoiat, pe care-l știam de când noi, copiii din sat, ne dedam la jocuri de-a războiul prin pădure. Și tratam lucrurile serios, cu prizonieri de război, cu-ntreruperi ale focului, cu drapele pe care fiecare dintre părți trebuia să le captureze (jambiere de fotbal în vârful unui băț) și reguli pentr-o luptă care era atât leapșa, cât și judo. Mai sofisticate, oricum, decât bătălia aia de la Passchendaele[1] de pe drumul spre Malvern. Când își alegeau feldmareșalii trupele, pe mine mă-nșfăcau primul, fiin'că eram un fentagiu și-un cățărător în copaci, clasa-ntâi. Jocurile-alea de-a războiul erau marfă. Sportul făcut la școală nu-i la fel. Sportul nu-ți dă voie să fii altcineva decât ești. Jocurile de-a războiul sunt o specie dispărută, de-acum. Noi, cei de-atunci, am fost și cei din urmă. Lăsând la o parte lacul, pe malurile căruia lumea-și plimbă câinii, cu fiecare anotimp sunt gâtuite din ce în ce mai multe cărări prin pădure. Intrările au fost barate cu garduri de sârmă sau blocate cu pereți din ruguri de mure, de fermieri. Lăsate de capul lor, lucrurile devin mai dense și mai țepoase. Oamenii devin iritați de copiii care-aleargă-n toate direcțiile după lăsarea-ntunericului, așa cum făceam noi. Un băiat care-mpărțea ziarele, pe nume Carl Bridgewater, a fost omorât

---

1 Campanie din perioada iulie-noiembrie 1917, de pe Frontul de Vest, din Primul Război Mondial. Passchendaele este un oraș de lângă Ypres, în Flandra de Vest.

nu demult, în Gloucestershire. Comitatul Gloucestershire e ușă-n-ușă cu noi. I-a găsit poliția trupul într-o pădure ca asta.

Gândindu-mă la Carl Bridgewater, m-a cam cuprins frica. Puțin. Un criminal poate *scăpa* de-un cadavru într-o pădure, dar e stupid să-ți pândești victimele-ntr-un asemenea loc. Nu-i totuna pădurea din Black Swan Green cu cea din Sherwood[1] sau din Vietnam. Tot ce trebuia să fac, dacă voiam s-ajung mai repede-acasă, era să mă-ntorc pe propriile urme sau să merg înainte, până dădeam de câmpuri.

Da, fără ghiozdanul Adidas.

De două ori am văzut câte-o pată albă și m-am gândit: „Câinele!"

O dată, era doar un mesteacăn argintiu. A doua oară, o pungă de fursecuri albă.

Eram deznădăjduit.

Buza vechii cariere mi s-a ivit în față. O și uitasem, de când încetaseră jocurile de-a războiul. Nu era cine-știe-ce cădere, dar nici nu ți-ai fi dorit să te prăvălești înăuntru. Fundul era ca un fel de bazin cu trei laturi, pe-a patra fiind o rampă de ieșire, care dădea-n Drumul lui Hake. Sau era Cărarea Porcilor? Am fost surprins, văzând că erau lumini pe fundul carierei și se-auzeau voci de-acolo. Cinci sau șase căruțe cu coviltir am numărat, plus niște mașini-rulote și-un camion, o rulotă de cai, o dubiță Hillman și-o motocicletă cu ataș. Un generator de curent pufăia de zor. „Țiganii", m-am gândit. „Ei trebuie să fie." La baza maldărului de grohotiș de sub marginea unde mă oprisem, erau vreo șapte-opt siluete-n jurul unui foc amărât. Și câini erau.

Nici urmă de lupul care mă jefuise pe mine și nici urmă de ghiozdanul meu Adidas. Dar, bineînțeles, erau mai multe șansele să-mi găsesc aici ghiozdanul decât oriunde altundeva-n pădure. Problema era următoarea: cum face un băiat dintr-o casă cu patru dormitoare de pe Pajiștile Kingfisher, cu ferestre cu dublă izolare

---

1 Pădure cu statut regal din comitatul Nottinghamshire, asociată cu legenda medievală a lui Robin Hood, care s-ar fi refugiat aici, împreună cu haiducii săi.

marca Everest, ca să se ducă la nişte ţigani şi să le-acuze câinele de furt de bunuri?

Trebuia să mă duc. Dar cum aş fi *putut*? Doar fusesem de faţă la-ntrunirea Comitetului de Criză pentru Tabăra Sătească. Dar *ghiozdanul* meu? În cel mai rău caz, mi-am făcut socoteala, trebuia să mă apropii de tabăra lor pe rampa de acces, ca să nu creadă că-i spionam.

— Ai dă gân' să stai aci să tragi cu ochiu' la noi toată noaptea, ă?

Dacă tata lui Dean Moran mă speriase mai devreme, de mă trecuseră cinci căcări, asta putea foarte bine să-mi asigure *zece*. O mutră cu nasul spart se ivise din bezna deasă aflată-n spatele meu. Cumplită.

— Nu, poate c-am început să mă justific. Voiam numai... – dar n-am reuşit să termin, fiin'c-am făcut un pas înapoi.

În gol.

Pietre, pământ la vale, eu la vale odată cu ele, în jos, şi de-a dura, şi („O să se cheme că-i noroc, dacă-ţi rupi numai un picior", a zis Geamănul Nenăscut) de-a dura, şi-n jos, şi („Dracu'!", şi -„Ai grijă!", şi -„AI GRIJĂ!", au strigat oameni adevăraţi.) În jos şi de-a dura, şi (ca zarurile-n pumn) de-a dura, şi-n jos, şi (căruţe, foc de tabără, clavicule) respiraţia mi-a ţâşnit afară din plămâni când m-am oprit ca mortu', brusc.

Câinii lătrau sălbatic, la două palme de mine.

— MAI DUCEŢI-VĂ DE-ACI, FIRE-AŢI ALE DRACU' DĂ JAVRE TÂMPITE!

M-au ajuns din urmă valurile de pietre şi pământ pe care le iscasem.

— Ei, şi dă unde dracu' ma' ieşi' şi-ăsta? a zis o voce ca de raşpel.

Era ca la televizor, când cineva se trezeşte-n spital şi feţele capătă contur înaintea ochilor lui, numai că spectrale, din cauza-ntunericului. Mă durea tot corpul, în douăj' de locuri. Dureri de frecătură, nu dureri de profunzime, aşa că mi-am făcut socoteala că mai eram încă-n stare să merg. Mi se-nvârtea capul, şi vederea odată cu el, ca la maşina de spălat, la sfârşitul ciclului.

— Un puşti căzu' de-a dura pă peretele carierii!

Alte voci au preluat, ca nişte ecouri:

— Un puşti căzu' de-a dura pă peretele carierii!

Alţi oameni s-au ivit în lumina focului. Suspicioşi, chiar dacă nu ostili.

Un bătrân a vorbit într-o limbă străină.

— Nu tre' să-l îngropăm *încă*! Doar nu căzu' dup-o faleză!

— E-n regulă, am zis, molfăind pietrişul din gură. Sunt bine.

Cineva de-aproape a-ntrebat:

— Po' să te ridici în picioare, băiete?

Am încercat, dar pământul nu se oprise încă din rostogolit.

— Nu să ţine-n picere, a zis vocea ca de raşpel. Să-ţi pui curu' lângă foc o ţâră, mă, ţâcă. Ia veniţi încoa' şi-ajutaţi, voi ăştia...

Două braţe m-au sprijinit pe cei câţiva paşi pân' la foc. O mamă cu şorţ şi-o fiică au coborât dintr-o căruţă cu coviltir de sub care se-auzea programul *Midlands astăzi*. Amândouă femeile păreau dure ca nişte ciocane. Una ţinea-n braţe un bebeluş. Copiii se-mbrânceau, să mă vadă mai bine. Mai sălbatic şi mult mai dur decât *oricare* dintre colegii mei de şcoală, chiar şi decât Ross Wilcox. Ploaia, răcelile, bătăile, înfruntările, predatul temelor la timp – nu pentru asemenea lucruri îşi făceau griji băieţii ăştia.

Un adolescent cioplea un lemn şi nu-mi dădea nici pic de atenţie. Lumina focului se răsfrângea-n lama cuţitului pe care-l mânuia cu mişcări sigure. O şuviţă de păr îi acoperea jumate din faţă.

Omul cu voce ca de raşpel s-a dovedit a fi chiar Ascute-Cuţite. Asta mi-a mai dat puţină siguranţă. El în pragul uşii mele era una, dar eu să mă prăbuşesc aici nu era totuna.

— Îmi pare rău să... mulţumesc, dar cel mai bine ar fi să plec.

— *Io*-l prinsăi, Bax! (Băiatul cu nasul spart a coborât şi el râpa, ca şi cum ar fi skiat pe fund.) Da' bumbălău' căzu' dă unu' singur! Nu-l împinsă' io! Deşi mai bine-i dădeam brânci! Trăgea cu ochiu', al dracu' spion!

Ascute-Cuţite s-a uitat la mine.

— Nu eş' pregătit să pleci încă, băiete.

— Poate-o să vă... (Călăul mi l-a blocat pe „sune") pară ciudat, dar eram în pădure pe partea cu Sfântul Gabriel – cu biserica – şi-am vrut să... (Călăul mi l-a blocat pe „stau") mă odihnesc puţin, când un câine – Doamne, cât de *jalnic* putea să sune! –,

un câine *masiv* s-a apropiat și mi-a smuls ghiozdanul, și-a fugit cu el. (Nici măcar un licăr de-nțelegere pe nici măcar o față.) Am acolo toate caietele și manualele. (Călăul mă făcea să ocolesc anumite cuvinte, cum procedează mincinosul.) Pe urmă, eu m-am luat după câine, în fine, am încercat, și cărarea, în fine, un fel de cărare m-a făcut s-ajung... – am arătat în sus și-n spate – acolo sus. V-am văzut jos, aici, dar nu v-am spionat. (Până și bebelușul părea neîncrezător.) Cinstit, nu voiam decât să-mi iau înapoi ghiozdanul.

Cioplitorul ciopiea-n continuare.

— Da' ce căutai în pădure de la-nceput? a-ntrebat o femeie.

— M-ascundeam. (Numai adevărul, oricât de neplăcut ar fi fost, m-ajuta.)

— Te-ascundeai? s-a mirat fiica. De cine?

— De niște băieți. Copii din sat.

— Ce le făcuși? a-ntrebat băiatul cu nasul spart.

— Nimic. Doar că nu le place de mine.

— De ce nu le place?

— De unde să știu eu?

— Ba *sigur* știi!

Sigur că știu.

— Nu sunt unul dintre ei. Asta e. Ajunge-atât.

Căldura-mi năclăise palma, și m-am uitat în jur c-un aer de hoțoman colțos. Un bărbat cu părul dat pe spate și uleiat, care-avea perciuni, a hăhăit către altul, mai în vârstă:

— Să te fi văzut ce mutr-aveai, Bax! Când veni' băiatu'-ăsta de-a berbeleacu' din pământ', din piatră seacă!

— 'Ceam că mă prinsă păcatu' din urmă! i-a-ntors-o bătrânul, azvârlind o cutie goală de bere-n foc. Și n-am nimi' contra să mă dau pă față, Clem Ostler. Cre'am că era mai știu-io-ce mor' dup'-în cimitir. Sau vrun gagiu d-äia dă zvârlea 'ragaze sau frij'dere peste bor' ca mai ții minte-atunci, pă drumu' spre Pershore. Năăă, mie nu-mi plăcu' niciodată statu'-ăst-așa prin viroage. (Ori țiganii pronunță cuvintele mai altfel, ori au ei alte cuvinte pentru-aceleași lucruri.) Ăsta, dă să strecură pân-aci, lângă noi – și-a făcut un semn cu capul către mine, plin de suspiciune –, mai bună dovadă ce vrei?

— Şi nu era mai politicos, a zis Ascute-Cuțite, întorcându-se către mine, să vii să-*ntrebi* dă ghiozdan, dacă-ţi făceai părere că-i la noi?

— Te gândeai că te-nfigem în proțap şi te frigem dă viu, este? (Braţele-ncrucişate ale femeii erau groase ca nişte butuci.) Că doar toată lumea ştie că la ţigani le place, mamă-mam', o ciozvâr' dă gagiu friptă bine, zi tu dacă nu-i aşa.

Am ridicat din umeri, a regret. Cioplitorul nu se oprise din cioplit. Fum de lemne şi vapori de gaz lampant, trupuri şi ţigări, cârnaţi cu fasole, bălegar acru-dulce. Oamenii ăştia duceau vieţi mai libere decât a mea, dar viaţa mea era de zece ori mai confortabilă şi, probabil, avea să dureze mai mult.

— 'Ai să zicem acum, a intervenit un bărbat scund, cocoţat pe-un tron de anvelope stivuite, că te-ajutăm să-ţi cauţi ghiozdanu' dă care zici. Noi cu ce ne-alegem?

— E la *dumneavoastră* ghiozdanul meu?

— Ce, bă, îl acuzi pă unchi-mio dă ceva? s-a răţoit la mine băiatul cu nasul spart.

— Stai uşor, Al, a căscat Ascute-Cuţite. Nu ne făcu' rău cu nimic pân-acu', zic io. Da' cum ar putea să câştige puţină bunăvoinţă dă la noi ar fi să ne spună dacă-n to' balamucu' ăla dă la sala din sat, dă miercure-ailaltă, era vorba dă „tabăra permanentă" care vrea s-o ridice ăia din consiliu pă Drumu' lu' Hake. Juma' dă suflare din Black Swan Green stătea ca sardelele-n sala aia. N-a' mai văzut aşa ceva.

Onestitatea şi mărturisirea sunt, de multe ori, unul şi-acelaşi lucru.

— Despre asta era.

Ascute-Cuţite s-a lăsat pe spate, satisfăcut, parc-ar fi câştigat un pariu.

— Şi *tu* fusă' şi tu acolo, nu? a-ntrebat cel pe nume Clem Ostler.

Ezitasem deja prea mult.

— Tati m-a luat cu el. Dar întâlnirea s-a-ntrerupt la jumătate, fiin'că...

— Aflaşi despre noi to' ce trebuia, este? a vrut să ştie fiica.

— Nu cine ştie ce, mi s-a părut cel mai sigur lucru de spus.

— Gagiii nu știe – a zis Clem Ostler, mijindu-și ochii – nici cât o ceapă degerată despre-alde noi. Iar „experții" voștri, ăia știe și mai puțin.

Bax, bătrânul, a dat din cap.

— Lu' Mercy Watts îi mutară familia-ntr-una din taberele-alea „oficiale" după drumu' spre Sevenoaks. Chirii, cozi, liste, gardieni. Niște sedii dă consilii pă roți, aia să făcură.

— Asta-i a mai tâmpită glumă de-o putea face! a zis Ascute-Cuțite, răscolind focul c-un vătrai. Noi nu le vrem construite, cum nu le vreți nici voi, ăștia dup-acia. Legea asta, a nouă, ea-i dă vină pentru to' balamucu' ăsta dă râsu'-plânsu'.

— Care lege nouă, bre, unchiule? a zis băiatul cu nasul spart.

— Uite cum vine. Consiliile, dacă n-are construite câte tabere de-astea permanente le revine, legea zice că noi putem să ne-așezăm unde ne place nouă. Da' dac-un consiliu *are* tabere d-astea construite, îi poate pune pă gabori să ne mute de-acolo, dacă noi, ăștia, ne-așezăm unde *nu e* tabără permanentă. Despre asta-i vorba cu locu' ăla după Drumu' lu' Hake, dă să vorbea. N-are treabă cu grija de-alde noi.

— Și-asta-nvățași, ă?, la-ntâlnire-aia? s-a rățoit la mine mama.

Clem Ostler nu mi-a dat voie să răspund.

— Ș-odată ce ne leagă de-un loc, p-ormă ne bagă puradeii cu forța-n școlile lor, ne pune pă toți să vorbim numa' cu „Da, domnu'", și „Nu, domnu'", și „Trei pungi pline, domnu'". Ne face pă toți o-adunătură dă pămpălăi și paparude, vârâți cu de-a sila-n case dă cărămidă. Ne șterge după fața pământului, cum a-ncercat și Adolf Hitler. Ei, da, mai ușurel, mai cu blândețe, da' tot aia e, că vrea să scape dă noi.

— „Asimilare", a zis băiatul cu nasul spart, uitându-se urât la mine. Așa-i spune lucrătorii sociali, este?

— Eu... – am ridicat din umeri – habar n-am.

— Te miri c-un pui dă țigan știe-o vorbă mare d-aia? Habar n-ai nici io cine sunt, este? Hă-hă, că *io* te țin minte foarte bine. Ochii ăștia nu mai uit-o mutră, când o vede. Fusărăm, și-unu', și-altu', la școala primară din sat. Frogmartin, Figmortin o chema pă-nvățătoare, așa ceva. P-atunci te bâlbâiai, ă, sau nu te bâlbâiai? Jucam jocu'-ăla, Spânzurătoarea.

Memoria mi-a servit ca pe tavă numele copilului de ţigan:

— Alan Wall.

— Aşa-mi zice, Bâlbâică, să nu-l uiţi, numele-ăsta.

„Bâlbâică“ era deja mai bine decât „spion“.

— Ce nu pricep *io* – şi-a aprins o ţigară mama – şi pace, la gagii, e cum dă ne spune ei nouă jegoşi, când ei îşi ţine veceele-n aceeaşi cameră un' să spală! Şi *toţi* împarte-aceleaşi linguri şi căni, şi face baie-n aceeaşi apă, şi nu-şi aruncă resturile-n vânt şi-n ploaie, ca să s-aleagă natural, nooo, tre' să-şi adune mizeria-n cutii, să să-mput-acolo! Şi-alea tot înăuntru! a mai zis ea şi s-a scuturat toată.

— Şi mai şi doarme cu jivinile pă lângă ei, a zis Clem Ostler, răsucind vătraiul prin foc. Şi câinii, şi-s dăstul dă murdari, d-apăi *pisicile*. Purici, praf, blană, toate-n acelaşi pat. Vrei să zici că nu-i aşa, băi ăsta, Bâlbâică?

Pân-atunci, mă gândisem la cum îşi *doreau* ţiganii ca noi, toţi ceilalţi, să fim respingători, astfel încât repulsia faţă de ceea ce nu sunt ei să acţioneze ca un şablon pentru ceea ce sunt.

— Unii-şi las-animăluţele să doarmă cu *ei* în paturi, sigur că da, numai că...

— Şi mai e ceva. (Bax a scuipat în foc.) Nu să-nsoară şi ei, gagiii, doar c-o fată şi să rămână cu ea, nu, domne, în ziua dă azi, nu. Să divorţează la fel dă repede cum îşi schimbă maşina, uită ce jurăminte frumoase face la nunţi. (Îhî-uri şi-ncuviinţări din cap de jur-împrejurul focului, nu şi de la cioplitor. De-acuma-l bănuiam deja că era ori surd, ori mut.) Ca măcelaru'-ăla din Worcester, dă divorţă dă Becky Smith, că să făcusă prea lăbărţată.

— Gagiii le-o trage la toate alea, că-i măritată sau nu, că-i vie sau nu, a dus mai departe ideea Clem Ostler. Ca câinii-n călduri. Oriunde, oricând, în maşini, p-alei, şi-n mers, *oriunde*. Şi ne mai spune nouă, cică, „antisociali“!

Cu toţii şi-au ales acelaşi moment, ca să se uite la mine.

— Vă rog – n-aveam nimic de pierdut –, a văzut cineva ghiozdanul meu?

— *Ghiozdan* să cheam-acuma? s-a trezit să vorbească şi omul de pe cauciucuri. *Ghiozdan*, ă?

— Haide, scuteşte băiatu' dă suferinţă, a bombănit Ascute-Cuţite.

Omul de pe cauciucuri a ridicat ghiozdanul meu Adidas.

— O geantă cam ca asta? (Am scos un icnet de uşurare.) Poţi să ţi-l iei, Bâlbâică. Omu' nu-nvaţă din cărţi nici să vândă, nici să să ferească.

Ghiozdanul a trecut din mână-n mână pân' la mine.

„Mulţumesc", a răbufnit Viermele Nevricos.

— Mulţumesc.

— Fritz nu face el prea multe fiţe, când e să ne-aducă ceva. (Omul de pe cauciucuri a fluierat. Din beznă, s-a ivit săltând lupul care mă jefuise.) Javra lu' frate-mio, nu-i aşa c-asta eşti, Fritz? Stă cu mine până-i dă drumu' lu' frate-mio dă unde stă el acuma, cu chirie, la Kiddyminster[1]. Picioare dă ogar, minte dă ciobăne' scoţian, este, Fritz? O să-mi fie dor dă tine. Pune-l să sară peste-o poartă pă Fritz, şi-ţi aduce precis vrun fazan gras ori vrun iepure, fără să pui tu vrun picior măcar dincolo dă semnu' cu „Trecerea oprită", de-l are pus acolo fermieru'. Este c-aşa faci, Fritz, ă?

Băiatul care cioplea s-a ridicat în picioare. Toţi cei din jurul focului şi-au întors capetele către el.

A zvârlit înspre mine-o bucată grea de ceva, pe care am prins-o.

Era, de fapt, o bucată de cauciuc, probabil dintr-o anvelopă de tractor. Cioplise-n ea un cap de mărimea unui grepfrut. Cam voodoo-istic, dar uimitor. O galerie, cum era cea unde lucra mami, ar fi pus imediat mâna pe-aşa ceva, după mine. Avea ochii distanţaţi şi adânciţi în orbite. Gura, ca o cicatrice căscată. Nările-arcuite, cum şi le ţine calul, când e-ngrozit. Dacă frica era un lucru, în loc de-un sentiment, capul ăla era.

— Jimmy, a zis Alan Wall, studiind şi el capul, e cel mai bun dă-l făcuşi vreodată.

Jimmy Cioplitorul a scos un sunet mulţumit.

— Asta, da, onoare, mi-a spus femeia. Jimmy nu le face pentr-orice gagiu dă ne cade nouă-n tabără, să ştii.

---

1 De fapt, oraşul se numeşte Kidderminster şi se află tot în comitatul Worcestershire.

— Mulţumesc, i-am spus lui Jimmy. O să-l păstrez.

Jimmy a rămas ascuns după coama de păr din cap.

— Ăsta *el* e, Jimmy? a-ntrebat Clem Ostler, despre mine. Cân' veni de-a dura-n jos? Aşa-i arăta mutra cân' să prăvăli acilea?

Dar Jimmy se făcuse deja nevăzut în spatele coviltirului.

— Acuma pot să plec? l-am întrebat pe Ascute-Cuţite, care şi-a ridicat palmele-n sus:

— Nu eş' prizonier.

— Da' să faci bine să le spui, a zis Alan Wall, arătând cu mâna către sat, că nu suntem toţi aşa dă hoţi şi dă cu' mai zice ei că suntem.

— Poa' să le predice băiatu' până să-nverzeşte la faţă, i-a răspuns fiica. N-o să-l creadă. N-o să *vrea* să-l creadă.

Ţiganii s-au întors către mine, ca şi cum Jason Taylor ar fi fost ambasador al tărâmului caselor de cărămidă, al gardurilor din plasă de sârmă şi-al agenţilor imobiliari.

— Se tem de dumneavoastră. Nu vă-nţeleg, aveţi dreptate. Dac-ar putea măcar... Sau... Un început ar fi dac-ar putea măcar să stea puţin aici. Să se-ncălzească la focul dumneavoastră şi să v-asculte, măcar atât. Ar fi un început.

Focul a scuipat câteva scântei dodoloaţe către pinii care străjuiau cariera, către lună-n sus.

— Ştii ce-i focul? a tuşit Ascute-Cuţite, cu tusea unui muribund. Focu-i soarele dă să-nalţă din pădure.

Bâlciul Gâștei[1]

Cântecul ăla marfă, „Salamu' lu' Olive"[2], cântat de Elvis Costello și trupa lui, *The Attractions*, acoperea ce-o fi fost, ce zbiera Dean Moran la mine, așa c-am zbierat și eu la el:

— Ce-ai zis?

Dean mi-a zbierat înapoi:

— N-aud o vorbă din ce spui!

Dar apoi, omul bâlciului l-a bătut pe umăr și i-a cerut cei 10 penny. Atunci am văzut un pătrat opac pe luciul zgâriat al ringului de bușituri, chiar lângă mașinuța mea.

Pătratul opac era un portmoneu. I l-aș fi dat în grijă omului de la bâlci, dar s-a desfăcut și-am văzut în el o poză de-a lui Ross Wilcox cu Dawn Madden. Pozaseră ca John Travolta și Olivia Bomba-cu-Neutroni[3], pe afișul filmului *Grease*[4]. (Numai că-n locul Americii-nsorite, sigur că da, fundalul era o grădină cu cer înnorat, în spatele unei case de pe Grădinile Wellington.)

Era *burdușit* de bancnote, portmoneul lui Ross Wilcox. Precis avea cel puțin cinzej' de lire înăuntru. Gluma se-ngroșa. Erau

---

1 Acest bâlci itinerant își are baza în orașul Nottingham și datează de peste 700 de ani. Denumirea provine de la multele gâște aduse la Nottingham spre a fi vândute.

2 În original, *Olive's Salami.* De fapt, cântecul respectiv, de pe albumul omonim, se intitulează *Oliver's Army* (*Armata lui Oliver*). Elvis Costello e pseudonimul de scenă al compozitor-interpretului Declan Patrick MacManus (n. 1954).

3 În englezește, *Neutron Bomb*, care se pronunță destul de asemănător cu numele actriței, Newton-John.

4 *Grease*, comedie romantică muzicală americană din 1978, avându-i în rolurile principale pe John Travolta (n. 1954) și Olivia Newton-John (n. 1948).

mai mulți bani decât văzusem eu vreodată la un loc. Mi-am pus portmoneu-ntre genunchi și m-am uitat în jur, să m-asigur că nu văzuse nimeni. Dean zbiera ceva, ce-o fi zbierat, către Floyd Chaceley, de astă-dată. Dintre copiii de la coadă, nici măcar unul nu era atent la mine.

Avocatul acuzării a subliniat (a) că nu erau banii mei și (b) că trebuia luată în considerare starea de *panică* resimțită de Ross Wilcox, când și-ar fi dat seama că-și pierduse toți banii. Avocatul apărării a invocat (a) capul de șoarece disecat din penarul meu, (b) desenele de pe table, cu mine mâncându-mi puța, și (c) nesfârșitele interpelări cu: „Ei, Vierme! Ce-ți mai face t-t-t-terapia log-g-g-gopedică, Vierme?“

Judecătorul a formulat verdictul în doar câteva secunde. Mi-am îndesat în buzunar portmoneul lui Ross Wilcox. Urma să-mi număr banii mai târziu.

Omul de la mașinuțe i-a făcut semn cu mâna sclavului din cabină, care a tras de-o manetă, și toți copiii de pe ringul de bușituri au răbufnit: „În fine!“ În vârfurile troleelor au înflorit scântei, și mașinuțele bușitoare au căpătat viață electrică, și Elvis Costello a trecut la *Orice face ea e magic*[1], și portocalele, lămâile și limetele colorate s-au aprins. Moran m-a bușit ca un maestru, dintr-o parte, răcnind ca Spiridușul Verde, când îl ataca pe Omul-Păianjen. Am răsucit de volan, ca să i-o plătesc, dar am dat peste Clive Pike, în schimb. Clive Pike a-ncercat să mi-o plătească mie, și tot așa, cu devieri, volute și bușituri, timp de cinci minute divine. *Exact* în momentul în care s-a tăiat curentul și fiecare copil de pe ringul de bușituri a exclamat: „Nu încă!“, o mașinuță pe care era pictată Femeia-Minune s-a izbit de mine.

— Ups! a hohotit Holly Deblin, din spatele volanului.

— O să mă răzbun pentru asta! i-am strigat eu.

— Vai, mi-a strigat Holly Deblin, biata de mine!

Portmoneul lui Ross Wilcox era-n siguranță sub coapsa mea. Mașinuțele bușitoare-s marfă, curată *marfă*.

---

1 *Every Little Thing She Does Is Magic*, piesă compusă în 1976, dar lansată abia în 1981, de formația rock *The Police*, pe albumul *Ghost in the Machine*.

— *Știi* de ce-ai fost evacuat! (La poarta de ieșire, omul bâlciului se răstea la Ross Wilcox, care stătea-n fața porții de intrare. Lângă el era Dawn Madden, îmbrăcată cu niște blugi cu model de șopârlă și-un pulover cu blană-n jurul gâtului, care și-a-ndesat în gura ca o cireaș-amară o lamă de gumă Wrigley's Spearmint.) Așa că mai *scutește*-mă cu tâmpeniile-astea: „Da' *ce*-am făcut?!"

— *Trebuie* să fie pe ring! (Ross Wilcox disperat – o viziune splendidă.) *Trebuie* să fie!

— Dacă to' sari dintr-o mașinuță-ntr-alta, se *poate* foarte bine să-ți cadă lucrurile! Nu că mi-ar păsa mie dacă te curentezi tu! Da'-mi pasă de-autorizația mea!

— Lăsați-ne doar să ne *uităm*! a-ncercat Dawn Madden. Îl *omoară* taică-su!

— A, și de-asta mă doare pă mine, nu?

— Treizeci de secunde! s-a isterizat Wilcox. Nu cer mai mult!

— Și io-ți spun că nu mă arde-n moalele curului pentru d-ăștia ca tine, când am o treabă dă făcut aici!

Sclavul omului de la bâlci introdusese deja un alt rând de copii. Stăpânul lui a trântit poarta, făcând-o să zăngăne și ratându-i degetele, cu o zecime de secundă, lui Wilcox. Aoleu! Cel mai tare dintr-a șaptea, din Black Swan Green, s-a uitat în jur după vreun aliat, în ceasul deznădejdii lui. Nimeni cunoscut. Bâlciul Gâștei aduce la un loc oameni din Tewkesbury, din Malvern și Pershore, de la distanțe de kilometri-ntregi.

Dawn Madden l-a luat de braț pe Ross Wilcox.

Wilcox i-a dat mâna la o parte și i-a-ntors spatele.

Lezată, Dawn Madden i-a spus ceva lui Wilcox.

Wilcox a răbufnit:

— Ba da, *e* sfârșitul lumii, vacă proastă ce ești!

Nu se vorbește-n felul ăsta cu Dawn Madden. Ea s-a uitat într-o parte, pentr-o clipă, uimită. După care, i-a cârpit lui Wilcox o scatoalcă năucitoare peste ochi. Numai uitându-ne, și Dean și cu mine am sărit în sus.

— Auuu! a zis Dean, încântat.

Ross Wilcox parcă se stafidise, de șocat ce era.

— Te-am *avertizat*, cap sec! (Dawn Madden era toată numai colți și gheare, și urla ca o furie.) Te-am *avertizat*! Poți să te duci să-ți găsești o vacă proast-*adevărată*!

Ross Wilcox şi-a dus o mână ezitantă la ochiul umflat.

— Te *părăsesc*! şi Dawn Madden s-a răsucit pe călcâie şi-a plecat.

Ross Wilcox a strigat după ea, ca bărbaţii din filme:

— DAWN!

Dawn Madden s-a-ntors, i-a tras lui Wilcox un „Du-te-n mă-ta!" de douăj' de mii de volţi, după care s-a pierdut în mulţime.

— O să aib-un ochi vânăt răăău de tot, asta o să aibă, a comentat Dean

Wilcox ne-a privit – portmoneul lui din buzunarul meu parcă-şi striga stăpânul să-i sară-n ajutor –, numai că nici măcar nu ne-a văzut. A dat s-o ia la fugă după fosta lui iubită, a făcut câţiva paşi, înnebunit. S-a oprit. S-a-ntors. Şi-a verificat ochiul, dacă-i sângera, probabil. S-a-ntors iar. Apoi, gaura neagră dintre Cupola Gravitaţie-Zero a Căpitanul Extatic şi standul Câştig-un-Ştrumpf l-a supt înăuntrul ei pe Ross Wilcox.

— Ah, inima-mi sângerează, a oftat Dean a fericire. Pe bune. Hai s-o căutăm pe Kelly. I-am promis că mai avem şi noi puţină grijă de Maxine.

Când am trecut prin faţa standului cu săgeţele, unde trebuia să nimereşti sub 20 de puncte din trei aruncări şi-ţi alegeai premiul, am auzit pe cineva strigând:

— Ei! Tu, ăla, *fudul-dă-ureche*! (Alan Wall era.) Mai mă ţii minte? Da' pă unchi-miu Clem?

— Sigur că te ţin minte. Ce faceţi aici?

— Păi, cine *crezi* că s-ocupă dă bâlciuri?

— Ţiganii?

— Ai lu' Mercy Watts, ei le ţine, toate astea. Dă ani dă zile.

Dean era impresionat, nu glumă.

— El e Dean şi ea-i surioara lui, Maxine.

Alan Wall doar a dat din cap către Dean. Clem Ostler i-a dăruit solemn Maxinei o morişcă lucioasă de pus pe cap.

— Ia spune tu „Mulţumesc".

Maxine a mulţumit şi-a suflat peste morişcă.

— Vă daţi mari pe-aci cam ca Eric Bristow[1], ă, este?

---

1 Eric Bristow (n. 1957), fost campion mondial şi maestru internaţional (fiecare titlu de câte cinci ori) de săgeţele.

— Domnul O-Sută-Optzeci, a zis Dean, așa mi se spune – și-a scos din buzunar și pus pe tejghea două monede a câte 10 penny. Una pentru mine, una pentru Jace.

Dar Clem Ostler i-a-mpins monedele-napoi.

— Niciodată să nu refuzați cadou' dă la un țigan, băieți. Că al'fel vi s-ofilește boașele. Nu glumesc. Vă și cade, în cazu' ăl mai rău.

Dean a marcat un 8 din aruncarea-ntâi, un 10 dintr-a doua, iar cu-a treia și-a dat singur cu stângu-n dreptu', c-un dublu 16. Mă pregăteam de-aruncările *mele*, când o voce m-a oprit.

— Iete, am ajuns s-avem grijă de sora mai mică, sau ce?

Gary Drake, însoțit de Ant Little și Darren Croome.

Dean a cam dat înapoi. Maxine s-a cam pierdut cu firea.

Înfige-ți săgețelele-n ochii lor – m-a-ndemnat Geamănul Nenăscut.

— Da, exact asta facem. De ce te *fute* pe tine grija?

Gary Drake nu se-aștepta. (Cuvintele sunt cele *cu* care te lupți, dar lucrul *pentru* care lupți e dacă ți-e frică de ele sau nu.) Gary Drake și-a revenit însă repede:

— Păi, atunci, dă-i drumul. Aruncă. Uimește-ne.

Dac-aruncam, era ca și cum aș fi ascultat de el. Dacă nu aruncam, aș fi părut un idiot desăvârșit. Tot ce puteam face era să-ncerc să-l las pe Gary Drake fără piuit. Strategia mea era să țintesc atât de atent la un triplu 20, încât să sfârșesc prin a rata de puțin și să m-aleg ori cu 1, ori cu 5. Cu prima săgeţică, am nimerit la 5. Repede, până s-apuce Gary Drake să mă scoată din mână, am aruncat iar și-am nimerit un dublu 5. Ultima săgeţică a fost un 1 curat.

Clem Ostler a strigat ca la bâlci:

— Avem un câștigător!

— Da, bine! l-a zeflemisit Ant Little. S-a *născut* câștigător!

— Născut *bătaie de joc*, a pufnit pe nas Darren Croome, parcă și-ar fi curățat sinusurile.

— Voi, ăștia, încercarăți și voi dă cinci ori adineauri, i-a spus Clem Ostler. Și făcurăți un raha' dă fiecare dată, ă, sau ce?

Gary Drake n-a prea-ndrăznit să-i spună unuia care lucra la bâlci să se ducă naibii. Legile oamenilor bâlciului nu-s chiar aceleași.

— Tu alegi premiul, Max, i-am spus eu surioarei lui Dean. Dacă vrei.

Maxine s-a uitat la Dean, care-a dat din cap.

— Dac-așa spune Jace...

— Păcat că nu poți să-ți câștigi și *prieteni* aici, Taylor.

Gary Drake nu putea să plece, fără s-arunce ultima insultă.

— N-am nevoie de mulți.

— Mulți? (Avea un sarcasm gros ca detergentul de closet.) Nici măcar unul.

— Nu, am destui.

— Da, sigur că da, s-a sclifosit Ant Little. Cum ar *fi*, mă rog? 'N afară de Moronu', fratele de cur?

Dacă spui vorbe sincere, sunt ca niște arme.

— Nu știi tu cine.

— D-D-D-Da, T-T-T-Taylor, a recurs Gary Drake la bășcălia cu bâlbâiala. Pentru că toți p-p-p-prietenii tăi sunt în ca-ca-ca-capu' tău!

Ant Little și Darren Croome au pufnit în râs, disciplinați.

Dacă mă luam la bătaie cu Gary Drake, probabil c-aș fi pierdut.

Dacă băteam în retragere, tot aș fi pierdut.

Dar, uneori, pur și simplu, intervine câte-o forță exterioară.

— Băieții care și-o ia-n mână la concursu' dă labagit-viteză – Alan Wall s-a uitat oarecum pieziș la Gary Drake – în hambaru' lu' Strensham, pă drumu' dă cai în sus, ăia să nu vină să-i facă p-alții „frate dă cur". Ă, nu crezi?

Noi, toți ceilalți, inclusiv Maxine, ne-am uitat lung la Gary Drake.

— *Tu*, i-a-ntors-o Gary Drake, *cine*-oi fi tu, mănânci *așa* un rahat!

Clem Ostler, deși slăbănog, s-a scuturat de râs ca o babornița grasă.

— Mănân' rahat? (Alan Wall era cu doar un an mai mare decât noi, dar *tot* l-ar fi putut bate pe Gary Drake, pân-ar fi făcut omletă de Gary Drake.) Vino-ncoa' și mai spune-o dată.

— Ți s-a *părut* c-ai văzut! Eu n-am fost *niciodată* la Strensham în hambar!

— A, da, sigur, ai *dreptate*, mi să păru' mie că văd una și-alta! s-a bătut Alan Wall peste tâmple. Te văzui pă tine și pă lunganu'-ăla șmecher din Birtsmorton, într-o seară, acu' două săptămâni, în podu' dă fân dă peste mulgătoarele din Herefordshire...

— Eram *beți*! Voiam doar să *râdem*! Nu stau *eu* s-ascult – Gary Drake s-a dat înapoi – la toți nenorociții de *țigani*...

Alan Wall s-a proptit în tejghea și-a făcut saltul pe deasupra ei. Până să-i aterizeze lui picioarele-n pământ, Gary Drake o ștersese.

— Voi doi sunteți cu el? s-a-ndreptat Alan Wall către Ant Little și Darren Croome? Prietenii lui?

Ant Little și Darren Croome s-au dat și ei înapoi, așa cum te ferești din calea unui leopard.

— Nu neapărat...

— Pe E.T.[1] ăla drăguțu'? a-ntrebat Maxine, ridicându-se pe vârfuri și arătând cu degetul. Pe E.T. ăla drăguțu-l vreau.

— Taică-mio-și spunea „Rex ăl Roșu"-n cercurile lui dă boxeri în ring, a zis Clem Ostler. Nu era el roșcat, nu era nimic politic, doar că-i plăcea cum suna. Rex ăl Roșu era boxeru' Bâlciului Gâștii. Asta să-ntâmpla cu mai bine dă patruj' dă ani în urmă. P-atunci era toate și mai dure, da' și mai simple. Alde familia mea să ținea dup-ăl bătrân a' lu' Mercy Watts și mergea din casă-n casă, prin valea Evesham, pă Severn în jos, făcân' comerț cu cai cu alții ca noi, romaneji, cu fermieri, cu crescători, cu d-ăștia. Dă regulă să mai punea la bătaie niște bani și pă la târguri, să să simtă oamenii dăstul dă bine, cât să să pun', acolo, câte-un pariu, două, la câte-o luptă. Să găsea câte-un hambar pe-aproape, unii ținea dă șase, dacă venea gaborii și nu reușeam să-i plătim să plece, și-acolo taică-mio-i provoca pă care venea să caște gura. Tetea nu era ăl mai voinic din șase frați câți avea el, da' tocmai d-aia oamenii băga bani la pariuri ca proștii, *grămezi* dă bani, care pă care-l punea la pământ sau care-i da borșu' primu'. N-aveai mare lucru ce să vezi la tetea. Da' Rex ăl Roșu, ascultă-mă pă mine, încasa pumnii ca

1 Personajul central din filmul *E.T., the Extra-Terrestrial* (1982), regizat de Steven Spielberg.

un *bolovan*! Nu-i lăsa urme, cum nu lasă rahatu'-n mațu' gâștii. Și nu era cu mănuși pă vremea aia, țineți minte! Să lupta cu pumnii goi, cum ar veni. Ăle mai vechi amintiri ale mele era cu tetea boxând. P-atunci, boxerii din ringuri d-astea era ori profesioniști dă categoria grea, ori polițai dă la ordinea publică, ori ce mai era ei, da' era-n alte vremuri. Ei, și-ntr-o iarnă – alte și-alte țipete, dinspre „Ceștile Zburătoare", l-au redus la tăcere pe Clem Ostler pentr-o clipă –, într-o iarnă, ajunsă la urechile noastre zvonu' că era u' nenoroci' dă galez, *u-ri-aș*. U' monstru dă om, serios, dă doi metri, doi-și-cinci, din Anglesey. Ăsta și era numele lui, altu' n-avea. Dacă ziceai „Anglesey", în anu'-ăla, toată lumea știa dă cine vorbeai. Luptă după lupt-avansa spre est, așa să zicea, le-nșira, dă le crăpa capetele ca pă cojile dă ouă la toți boxerii. Un fierar, unu' McMahon, din Cheshire, *muri* dup-o juma' dă rundă cu Anglesey. Un altu', îi pusără plăci dă fier în cap, trei sau patru să urcară-n ring oameni în putere și fură scoși d-acolo, dup-aia, mutilați pă viață. Anglesey ăsta vorbea dă cum avea el dă gând să-l prindă p-alde Rex ăl Roșu la Bâlciu' Gâștii, chiar aici, în Black Swan Green. Să-l facă terci, să-l jupoaie, să-i pună pielea pă băț, să-l afume, să-l vândă la crescătorii dă porci. Ei, și ce să vezi, când ajunsărăm la vechiu' nostru loc dă ședere, dă pă Cărarea Porcilor, alde Anglesey și toți ai lui acolo era. Nu să dădea duși dăcât după luptă. Douăj' dă ghineie[1], atâta era premiu' ăl mare! Cine rămânea-n picioare umfla to' potu'. N-auzise nimeni, pă vremea aia, d-atâția bani.

— Și tatăl dumneavoastră ce-a făcut? a-ntrebat Dean.

— Boxeru' nu poate da dosu' și să fugă, așa cum nu poate nici țiganu'. Reputația-i totu'. Unchii mei s-apucară s-adune banii dă pariuri, da' tetea nici nu vru s-audă. În schimb, să vorbi el direct cu Anglesey, că să pună la bătaie absolu' to' ce-aveam. *Totu'!*

1 Guinee, monedă britanică din aur, bătută până în 1814, dar scoasă din uz, oficial, în 1971, avea valoarea stabilită la o liră și un șiling și era produsă din aur extras mai ales din Guineea, de unde și denumirea. Se mai folosește și azi, numai pentru evaluarea produselor de lux. În sistemul monetar britanic tradițional, o liră avea 20 de șilingi, iar un șiling avea 12 penny. În 1971, a fost introdus sistemul zecimal, în care o liră valorează 100 de penny, iar alte monede au fost scoase din uz.

Rulota – *casa noastră*, ții minte? –, porțelanurile dă Crown Derby, paturile, câinii, purecii după câini, *totu'*. Dacă pierdea, în lupt-aia, rămâneam în curu' gol. N-aveam un' să mergem, un' să dormim, ce să mâncăm.

— Și ce s-a-ntâmplat? am întrebat eu.

— Anglesey nu putu să-i facă față! Să-l pună la podea p-alde Rex ăl Roșu, *bașca* să-l facă să nu să mai ridice. În seara cu lupt-aia, hambaru' era ticsit. Venisă țigani din Dorset, din Kent, din juma' dă Țara Galilor. Ce mai luptă fu ș-aia! Vă spun io. *Ce* mai luptă! Bax și noi, ăștia, mai bătrânii, o ținem și-acu' minte, pum' cu pumn. Își deteră pumni tetea și cu Anglesey ăla, dă să făcură chisăliță unu' p-altu'. Caraghioșii ăia dă-i vedeți voi că face box la teveu, cu *mănușile* lor, cu *doctorii* lor și cu-*arbitrii* lor, ăia fugea mâncân' pământu' dă ce bătută-și trasăr-atunci Anglesey și tetea unu' la altu'. Lu' tetea-i atârna bucăți din el, așa era. Nici nu mai *vedea*. Da' vă spun io vouă: tetea dete și el tot atâta câ' și-o luă. Pă jos, în hambaru'-ăla, era mai mul' sânge ca-ntr-un *abator*! La sfârși' dă tot, să oprisă dă da' pumni. Atâta mai putea face-amândoi, să stea-n *picere*. Ultimu' lucru ce făcu tetea, s-apropie d-Anglesey, ridică mâna stângă, fiin'că pă dreapta nici nu și-o mai simțea, și-uite așa-i făcu... (Clem Ostler și-a plasat degetul arătător între ochii mei și m-a-mpins atât de ușor, încât aproape că n-am simțit.) Și-l dete *jos*, mălău' dă galez! Ca un copac să prăbuși. *Trosc!* În *așa* hal ajunsasă. Tetea să lăsă dă boxa' după noapte-aia. Nici n-avea cum. Prea era toca' mărunt. Își pusă toți biștarii și-și cumpără o tiribombă d-asta dă bâlci. Ușor-ușor, ajunsă dă-l știa toți dă marele bătăuș dă la Bâlciu' Gâștii, așa că să descurcă dă nu putu mai bine. Ultima dată cân' vorbirăm, era pă undeva pă lângă Chestow, făcu' harcea-parcea, în spital. Cu vreo câteva zile 'nainte să moară. Așa i să umplusă plămânii dă lichid, că ori dă câte ori tușea, mai scuipa câte puțin din ei. Îl întrebai: de ce făcuși, bă, teteo, așa? De ce pusăși la bătaie rulota familiei, în loc să te bați pentru bani, ș-atâta?

Dean și cu mine am rămas cu privirile ațintite către el, așteptând răspunsul lui taică-su.

— „Bă, fi-mio, 'ce, dacă mă băteam cu el numa' pentru *biștari*, pentru *bani*" – așa-mi zisă –, „nenorocitu'-ăla dă galez mă bătea." Dacă să bătea numa' pentru bani, nu era d-ajuns. Și tetea știa. Numa' dacă să bătea pentru to' ce-avea el drag, vedeți voi, pentru mine, pentru maică-mea, pentru familia lui, pentru casa noastră, pentru *to' și toate*, numa'-tunci reușea el, tetea, să-nghită bătaia. Ă, vedeți voi acuma ce-nseamnă asta? Vedeți ce vă spusă' io acilea?

Ne-a purtat cu ea, marea de oameni, pe mine și pe Dean, până-n fața „Lebedei negre", unde i-am văzut pe domnul Broadwas, domnul Moran și alți doi Worzeli[1] plictisiți, cu dinții-nnegriți și parcă bolnavi de rânjită, cocoțați pe patru ciuperci de piatră. Dean s-a uitat la cana din mâna lui taică-su, destul de nervos.

— Cafea, băiete! a zis Moran-tatăl, ridicându-și cana, ca să poată Dean să se uite-n ea. Din termosu' meu! Bună și fierbinte, într-o noapte ca asta. Pe urmă, s-a-ntors către domnul Broadwas: Bine dresat de coana mare!

— Bine pentru amândoi, a zis domnul Broadwas, care vorbește la fel de lent cum plantează.

— Așa, deci, a-ntrebat Isaac Pye, târând o ladă plină cu beri, cât mai stăm astă-dată pe uscat, Frank Moran?

— Stăm definitiv pe uscat, a zis tata lui Dean, fără să-i întoarcă zâmbetul.

— Lupu-și schimbă părul, nu-i așa?

— Nu-i vorba de *păr* aici, Isaac Pye. E vorba de *băutură*. Pentru ăia la care-s toate bune și frumoase când beau alcool, tot ce ține de alcool e bine și frumos. Dar la mine, e-o boală. Tocmai am aflat de la doctor ce știam deja. N-am pus în gură nici strop din aprilie.

— Ei, nu, zău? Din aprilie, de-astă-dată, este?

— Ăhă. (Dean s-a-ncruntat spre cârciumar.) Din aprilie.

---

1 Worzel Gummidge este o sperietoare de ciori care merge și vorbește, personaj dintr-o serie de cărți pentru copii de Barbara Euphan Todd (1890-1976) și al unei serii de emisiuni de radio și televiziune, difuzate în anii 1979-1981.

— Dacă zici dumneata. (Isaac Pye a trecut mai departe și-a intrat în cârciumă.) Dacă zici dumneata, o fi. Dar tot nu poți s-aduci băuturi din afară la mine-n local.

— N-ai grijă de-asta, Isaac Pye! a zbierat după el tata lui Dean, de parcă era cu atât mai adevărat ce spunea, cu cât striga mai tare. N-ai *grijă* de-asta!

De obicei, Sălile Oglinzilor sunt niște fâsâituri, care conțin doar oglinzi cu Gogoloi și Filiformi[1]. Dar oglinzile de-*aici* te topeau în forme diverse de automutanți. Spoturile luminau și-ntunecau încăperea. Eram singur. Atât de singur, cât poți fi, vreau să zic, într-o Sal-a Oglinzilor. Am scos portmoneul lui Ross Wilcox, vrând să număr banii, dar am hotărât s-aștept pân-aș fi ajuns într-un loc mai sigur. Am strigat:

— Maxine? Ești aici?

Am plecat să-mi continui căutarea, dar, când m-am mișcat, un membru al unui trib african, cu gâtul ca de girafă, lungit cu inele de fier, a venit legănându-se către mine, din profunzimile primei oglinzi. Din urechile clăpăuge-i picura ceva. Era o arătare ca dintr-un vis. *Poate să se transforme un om* – a-ntrebat Gât-de-Girafă – *într-un alt om?*

— Ai dreptate. Asta-i întrebarea.

Mi s-a *părut* c-auzeam un fojgăit.

— Maxine? Ieși afară, Maxine, de unde ești! Nu-i deloc amuzant!

În cea de-a doua oglindă, era un Cub Gelatinos. Era tot numai față, fără corp, cu membrele ca niște nuielușe din care scutura pe la colțuri. Umflându-mi obrajii, aproape că i-am dublat volumul. „Nu“, a răspuns Cubul. „Poți să schimbi numai trăsăturile superficiale. Tu-cel-Dinăuntru va trebui să rămâi unu-și-același, ca să-l poți schimba pe Tu-cel-Dinafară. Ca să-l schimbi pe Tu-cel-Dinăuntru, ai nevoie de un Tu-cel-și-mai-Dinăuntru, care-ar avea nevoie de un Tu-cel-încă-și-mai-Dinăuntru, ca să se poată schimba. Și tot așa mai departe. Mă urmărești?“

— Te urmăresc.

---

1 În original, *Fattypuffs and Thinifers*, varianta engleză a titlului cărții pentru copii *Patapoufs et Filifers* (1930), de André Maurois (1885-1967).

Aripa unei păsări invizibile mi-a mângâiat urechea.
— Maxine? Nu-i deloc amuzant, Maxine!
În cea de-a treia oglindă, era Viermele. Talia și picioarele mi s-au contopit într-o coadă. Pieptul și capul mi s-au înălțat sub forma unui glob mare, sclipitor. „Nu-i asculta. Ross Wilcox, Gary Drake, Neal Brose și ceilalți se leagă de noi, fiin'că tu nu te numeri printre ei. Dac-aveai părul și hainele cum trebuie, dacă vorbeai cum trebuie și-ți făceai veacul cu cine trebuie, toate-ar fi fost în regulă. Popularitatea înseamnă să urmezi previziunile meteo."
— Întotdeauna m-am întrebat cum arătai.
Oglinda numărul patru mi ți l-a-ntors pe Jason Taylor cu capu-n jos. „Ce bine ți-a făcut vreodată Viermele?" Când eram la domnișoara Throckmorton, îmi închipuiam că oamenii din emisfera sudică uite-așa mergeau. Dacă zvâcneam din picior, mi se mișca brațul din oglindă. Ridicam brațul, mi se ridica piciorul din oglindă. „Cum ar fi un Tu-cel-Dinafară, a propus Eu-cel-cu-Capu-n-Jos, care să fie și Tu-cel-Dinăuntru? Un Tu-cel-Unic? Dacă celorlalți le place Tu-cel-Unic, bravo. Dacă nu le place, ghinion. Tentativa de-a le obține aprobarea pentru Tu-cel-Dinafară te trage-n jos, Jason. Te face să pari și slab. E plictisitor."
— Plictisitor, l-am aprobat pe Eu-cel-cu-Capu-n-Jos. Plictisitor. Plictisitor.
— Eu nu sunt plictisit! a exclamat un E.T. blănos, care a sărit la mine.
Mi s-a oprit inima-n loc în Sala Oglinzilor.
— Țăcăniții vorbesc de unii singuri, s-a-ncruntat Maxine. *Tu* ești țăcănit?

Kelly Moran stătea de vorbă cu Debby Crombie lângă standul cu mere glazurate. Fiind eu, cu siguranță, cel mai bogat puști din cele Trei Comitate, am cumpărat câte unul pentru mine, Dean și Maxine. Mușcatul din merele cu platoșă caramelizată reclamă tehnică. Ți-alunecă dinții pe ea. Și-atunci, izbești glazura dură cu dinții din față – asta-i singura metodă. Pe urmă, îți înfigi-n ea incisivii, ca să smulgi crusta de glazură.
Debby Crombie arăta ca și cum ar fi avut o minge de rugby sub pulover. Tot satul știe că-i gravidă cu bebelușul lui Tom Yew.

— E.T. ăsta nu-i niciodată adevărat, nu-i aşa? i-a spus ea lui Maxine.

— Ba-i adevărat, a zis Maxine. Îl cheamă Geoffrey.

— E.T. Geoffrey. *Elegant.*

— Mulţumesc.

— O mică veste care să vă-ncălzească moalele inimilor, s-a-ntors Kelly către mine şi Dean. Angelei Bullock i-a spus *chiar* Dawn Madden că nu numai că i-a dat papucii vechiului tău amic, Iubăreţu' Wilcox...

— I-am văzut noi adineauri cum se certau *masiv*, a jubilat Moran.

— Ascult-aici, că vine ceva chiar *mai* bun. (Kelly a lăsat să-i scape un chiţăit de plăcere.) Wilcox şi-a pierdut portofelul, zău, cu sute de lire-n el!

(Un dragon chinezesc din lumini de neon, lung de-un kilometru, s-a strecurat prin Bâlciul Gâştei şi m-a muşcat de buzunarul blugilor. Norocul meu, că nimeni altcineva nu l-a văzut.)

— Sute de lire? a rămas Dean efectiv cu gura căscată. Unde l-a pierdut?

— *Aici! Acum!* La Bâlciul Gâştei! Sigur că Diana Turbot n-ar putea ţine un secret nici dacă i-ar depinde viaţa de-asta, şi-acum jumate din sat a pornit în căutarea lui ca după trufe, chiar în timp ce vorbim noi aici. Probabil că l-au şi găsit pân-acum. Dar cine să-i dea înapoi atâta bănet unui căcănar scârbos ca Ross Wilcox?

— Jumate din Black Swan Green, i-a răspuns Dean, face parte din gaşca lui.

— Asta nu-nseamnă că-l şi *plac.*

— Da' cum de umbla – îmi tremura vocea – Wilcox cu sute de lire la el?

— Ei, ce poveste-amară mai e şi asta! *Pare-se* că Ross al tău era la garajul lui taică-su după şcoală, când a oprit o maşină exact acolo. Cioc-cioc, suntem de la Fisc. Alde Gordon Wilcox nu şi-a mai plătit impozitele de ani de zile. Ultima dată când l-au vizitat, i-a gonit cu o lampă de sudură, dar acum au adus cu ei şi-un poliţai din Upton. Numai că, până s-apuce ei să bată la uşa biroului lui, da?, Gordon Wilcox smuceşte uşa seifului, şi-i dă pe mână lui Wilcox junior tot ce-i acolo, şi-l pune s-o şteargă imediat

spre casă. Ce nu găsești, nu poți să confiști, cam așa vine. Mare greșeală! Wilcox i-a păstrat la el, nu-i așa? S-a gândit să-și impresioneze iubita, cum s-ar zice, Debs, ă, cu cât de gros are el sulu'? Poate că s-a gândit să sifoneze și el o părticică din ei. Poate că nu s-a gândit. N-o să aflăm niciodată, fiin'că i-a dispărut.

— Și-acuma ce face Wilcox?

— Stătea și fuma-n refugiul de-autobuz, când l-a văzut Angela Bullock ultima dată.

— Probabil că se cacă-mprăștiat, a zis Debby Crombie. Gordon Wilcox e bolnav la cap, omul ăla. E defect.

— Cum adică defect? am întrebat eu, care nu mai vorbisem niciodată cu Debby Crombie, până-n seara cu pricina.

— Tu știi, a intervenit Kelly, de ce-a plecat mama lui Ross Wilcox?

Fiin'că și-a dat seama că rău-ntruchipat era chiar fiu-su?

— De ce?

— A pierdut o coliță de timbre poștale.

— Timbre poștale?

— O coliță de cinci timbre poștale, clasa a doua. Picătura care i-a umplut lui paharul, asta a fost. Martor mi-e Dumnezeu, Jason, că Gordon Wilcox a bătut-o pe biata femeie de-a-nvinețit-o, în așa hal, că la spital au hrănit-o prin tub o săptămână.

O gaură neagră tocmai se făcuse și mai mare.

— De ce nu l-au băgat la-nchisoare?

— Fără martori, un avocat viclean a zis că ea se-azvârlise de-una singură pe trepte-n jos o dată, și-nc-o dată, și-nc-o dată, plus c-a mai și luat-o razna cu mințile femeia, exact când nu trebuia. „Instabilă mintal" – a decis judecătorul din Worcester.

— Și, deci, dacă el a făcut așa ceva – s-a ținut Debby Crombie cu amândouă mâinile de mingea ei de rugby – pentr-o coliță de timbre, închipuie-ți ce-o să facă pentru sute de lire! Sigur că Ross Wilcox e-un ticălos, dar nu vrei s-auzi că l-a schilodit Gordon Wilcox nici măcar pe cel mai rău dușman al tău.

Dean se dusese-naintea mea, c-un yaaaaa-hooooo!! luuuung, în Peștera lui Ali-Baba. Exact când îmi pregăteam și eu cauciucul, artificiile au erupt pe cer, hăt-departe, spre Welland. Noaptea lui

Guy Fawkes[1] nu era decât a doua zi, dar la Welland nu se știe ce-i aia răbdare. Urcau rachetele, după care-nfloreau c-un *puf!* și cădeau-cădeau-cădeau cu-ncetinitorul, ca margaretele Sfântului Mihail[2]. Sau argintii-ca-ploaia, purpurii, aurii ca Phoenixul. Bubuiturile-nfundate se-auzeau dup-o secundă... *bum!... bum!...* Petalele florilor de artificii cădeau separat și se fâsâiau. Numai vreo cinci sau șase au explodat mari de tot, dar ce frumuseți au mai fost și-alea!

Nu se-auzeau clămpănituri de pași pe scările care urcau în vârful turnului.

Cocoțat în continuare pe marginea toboganului, am scos portmoneul lui Wilcox și-am numărat banii lui Wilcox. Banii mei. Bancnotele nu erau de cinci, nu erau de zece – erau *toate* bancnote de douăj' de lire. Nici n-am *atins* vreodată o bancnotă de douăzeci. Am numărat cinci, zece, cinșpe...

Treij' de Regine Elisabeta. Lumină-de-stea, palidă.

ȘASE – am strigat – SUTE – în tăcere – DE LIRE!

Dacă afla oricine, *oricine*, lucrurile-ar fi devenit mai sumbre decât îndrăzneam eu să-mi imaginez. Trebuia să-nfășor bancnotele-n pungă de plastic, să le pun într-o cutie de sandviciuri și s-ascund cutia. Undeva-n pădure-ar fi fost cel mai sigur. Și-ar fi fost cel mai sigur s-arunc portmoneul în Severn. Rușine. Tot ce am eu ca portmoneu e-un fel de pungută cu fermoar. Am adulmecat portmoneul lui Wilcox, doar-doar niște-atomi de portmoneu de-al lui s-ar fi transferat în mine. Măcar de-aș putea să trag pe nas niște-atomi de Dawn Madden.

Bâlciul Gâștei realmente-i magic, m-am gândit, stând acolo. Îmi transforma slăbiciunea-n putere. Transforma tăpșanul satului într-un regat subacvatic. *Orașul fantomelor*[3], al celor de la The Specials, se-nălța printre bolboroseli din „Muntele Magic", *Waterloo*[4], de ABBA se-auzea dinspre „Ceștile Zburătoare" și muzica din

---

1 Marcată în seara zilei de 5 noiembrie, mai ales în Marea Britanie.

2 Floare zisă și steluță sau părăluță, de culoare mov deschis.

3 *Ghost Town*, piesă din 1981 a formației The Specials.

4 Piesă cu care trupa suedeză ABBA a câștigat concursul Eurovision în 1974, prima interpretată de cei patru componenți ca trupă distinctă.

Pantera roz – de la „Scaunele de Avion“. La „Lebăda neagră“, era atât de plin, încât măruntaiele i se revărsau pe-afară. Mai departe, satele pluteau în spații goale, unde se-ntindeau câmpuri vaste. Hanley Castle, Blackmore End, Brotheridge Green. Worcester-ul era o galaxie turtită, aplatizată.

Și cel mai bine, ce era? Că *eu* aveam să-l bat pe Wilcox până l-aș fi făcut chisăliță. Eu. *Via* taică-su. De ce m-aș fi simțit eu prost pe motivul ăsta? După tot ce-mi făcuse Ross Wilcox? Nici unul, nici altul n-ar fi avut habar. Răzbunarea perfectă, asta era. Și-apoi, Kelly exagera. Un tată nu și-ar fi bătut propriul fiu chiar *așa* de rău.

Am auzit zgomot de pași care urcau spre vârful turnului. Mi-am vârât la loc averea, în mare grabă, în buzunar, m-am așezat mai bine pe cauciucul rugos, și-un gând minunat mi-a străfulgerat prin minte, când mi-am dat drumul pe tobogan în jos. Cu șase sute de lire, *puteai* cumpăra un Omega Seamaster.

Ca Mare Maestru al Peșterii lui Ali-Baba, m-am lăsat deocamdată-n voia curbelor toboganului.

— Ia uite, a zis Dean, când mulțimea ne-a-mpins până-n fața „Ceaunului cu Cartofi Prăjiți al lui Taica Tuck“. Ăla n-o fi tatăl tău, ă, ce zici?

„Nu poate fi“, m-am gândit, dar el era. Mai purta încă paltonul și costumul de la birou. Avea niște pliuri pe frunte, parcă făcute cu fierul de călcat. M-am gândit la câtă nevoie avea de-un concediu foarte lung. Tati mânca niște cartofi prăjiți c-o furculiță de lemn, dintr-un cornet făcut din hârtie de ziar. În anumite vise, oameni care trebuie apar în locuri unde n-ar trebui să apară – așa era și-aici. Tati ne-a remarcat, până s-apuc eu să-mi construiesc un motiv pentru care voiam s-o șterg.

— Hai noroc, voi doi.

— Bună seara, domnu' Taylor, a zis Dean, care părea nervos.

El și tati nu se mai întâlniseră de la povestea cu sera domnului Blake, din iunie.

— Îmi pare bine să te văd, Dean. Ce-ți mai face brațul?

— Merge ca uns, mulțumesc – și Dean și-a răsucit brațul.

— Mă bucur foarte mult s-aud.

— Bună, tati. (Nu știu de ce eram *și eu* nervos.) Ce cauți aici?

— Nu credeam că-mi trebuie permisiunea ta, ca să vin, Jason.

— Nu, nu, nu asta voiam să spun…

Tati a zâmbit forțat, dar se vedea că era-ndurerat.

— Știu, știu. Chiar, *ce* caut aici? (A-nfipt furculița-ntr-un cartof prăjit și-a suflat peste el.) Păi… mergeam cu mașina spre casă. Și-am văzut aici tot balamucul. (Vocea lui tati era oarecum diferită. Mai blândă.) Nu puteam, nu-i așa?, să ratez Bâlciul Gâștei și-anul ăsta. Ia să fac un mic ocol, m-am gândit. Mi-au mirosit bine ăștia. (Tati și-a scuturat cornetul.) Știi că, după unsprezece ani la Black Swan Green, este *prima oară* când vin la Bâlciul Gâștei? Tot îmi propuneam să v-aduc, pe tine și pe Julia, când erați mici. Dar întotdeauna se ivea câte ceva important, care mă împiedica. Și-atât de important era, că nici nu mai țin minte despre ce era vorba.

— A, mami a sunat de la Cheltenham, ca să-mi spună mie să-ți spun ție că e-o tartă rece-n frigider. Ți-am lăsat un bilet pe masa din bucătărie.

— Foarte grijuliu din partea ta. Mulțumesc. (Tati și-a coborât privirile-n cornetul din hârtie de ziar, ca și cum ar fi fost scrise-acolo cine-știe-ce răspunsuri.) Ia spune, *tu* ai mâncat? Dar tu, Dean? Vă tentează ceva de la „Ceaunul cu Cartofi Prăjiți al lui Taica Tuck"?

— Eu am mâncat un sandvici și-un iaurt cu cireșe-amare. (N-am zis nimic de mărul glazurat, în cazul în care ar fi fost considerat bani cheltuiți degeaba.) Înainte să vin.

— Eu m-am îndopat cu trei crenvurști gust-tastici pur-americani de la Taica Tuck. (Dean s-a bătut cu palma pe burtă.) Îi recomand călduros, pe bune.

— Bine. (Tati și-a apăsat capul, ca și cum l-ar fi durut.) Bine. A… Stai să-ți dau niște… ăăă… (Mi-a strecurat în palmă două monede a câte o liră. În urmă c-o oră, două lire-ar fi însemnat o avere. Acum, însemnau mai puțin de-a trei-sutea parte din întreaga mea proprietate.)

— Mulțumesc, tati. Vrei cumva să… ăăă…?

— Mi-ar plăcea foarte mult, dar am niște hârțogăraie care naște altă hârțogăraie. Planuri de plănuit. Nărăviții nu știu ce-i

odihna. Îmi pare bine că te-am văzut, Dean. Jason are un televizor în camera lui, despre care sunt convins că nu și-a ținut gura. Vino la noi să te uiți și tu. Ce sens are să... știți voi... stați acolo...

— Mulțumesc foarte mult, domnu' Taylor.

Tati a dat drumul cornetului într-un container de ulei plin de gunoaie și-a plecat.

„Dar dacă", m-a-ntărâtat Geamănul Nenăscut, „nu l-ai mai vedea niciodată?"

— Tati!

Am alergat până la el și m-am uitat fix în ochii lui. Brusc, eram aproape la fel de înalt ca și el.

— Vreau să mă fac forestier, când oi fi mare.

Nu-mi propusesem să-i spun. Tati-ntotdeauna găsește cusururi, în orice plan.

— Forestier?

— Da, i-am dat din cap. Cel care are grijă de păduri.

— Hm. (Mai-mai ca tati să-mi zâmbească.) Marea cheie a trebii, cred, se află în cuvântul însuși, Jason.

— Mă rog. Da. Genul ăla. În Franța. Poate.

— Va trebui să înveți la greu. (Tati a făcut o mutră de genul „putea să fie și mai rău".) Va trebui să te înscrii la științe.

— Atunci, o să mă-nscriu la științe.

— Știu.

O să țin minte *toată* viața-ntâlnirea de-astă-seară cu tati. Știu sigur c-o s-o țin minte. Dar tati? Sau, poate, pentru tati, Bâlciul Gâștei de-astă-seară o să fie doar unul dintr-un milion de lucruri pe care și uiți că le-ai uitat?

— Ce-i toată chestia, m-a-ntrebat Moran, cu televizorul portabil?

— Nu funcționează decât dacă-i ții antena, ceea ce-nseamnă că stai prea aproape ca să și vezi ceva la el. Așteaptă-m-aici, da? Mă duc până-n pădure, să trag o pișare.

Cum alergam peste tăpșanul satului, Bâlciul Gâștei aluneca la vale și tot cădea. Șase sute de lire. Șase mii de batoane Mars. O sută zece discuri L.P. O mie două sute de cărți broșate. Cinci biciclete Raleigh Grifter. Un sfert de automobil Mini. Trei sisteme

Atari de jocuri video. Haine, câte-or s-o facă pe Dawn Madden să danseze cu mine la discoteca de Crăciun de la sala de festivități. Pantaloni și jachete de blugi. Cravate subțiri de piele cu model de piane. Cămăși roz-somon. Un ceas Omega Seamaster De Ville, făcut în 1950 de niște meseriași elvețieni cu părul alb ca zăpada.

Vechiul refugiu de-autobuz era doar un cub de-ntuneric.

„Ți-am spus", a zis Viermele Nevricos. „Nu-i aici. Du-te-napoi acum. Ai încercat."

Întunericul mirosea a țigări proaspete.

— Wilcox?

— Cară-te.

Ross Wilcox a scăpărat un chibrit, și fața lui a plutit în aer timp de-o secundă grăbită. Urmele de sub nas puteau să fi fost de la sângele șters cu mâneca.

— Mai devreme... am găsit ceva.

— Și ce te face să crezi – nu se prinsese, Wilcox – că mă doare și altfel decât în cur?

— Mă face să cred, fiin'că e-al tău.

— *Ce?* i-a hămăit vocea ca unui câine care-adulmecase prada.

Am scos portmoneul, i l-am întins.

Wilcox a sărit ca o fiară și mi l-a smuls.

— *Unde?*

— La mașinuțe?

Lui Wilcox i-a trecut prin minte să-mi sfâșie beregata.

— *Când?*

— Acum câteva minute. Se băgase pe sub marginea ringului.

— Dac-ai umblat cumva la bani, Taylor – îi tremurau degetele lui Wilcox, când a scos teancul de bancnote de douăj' de lire –, ești mort și futut!

— Nu, zău, nu-i nevoie, Ross. Nu, serios, și tu ai fi făcut la fel pentru mine. Sunt convins c-ai fi făcut. (Ross Wilcox era prea ocupat cu număratul, ca să m-asculte cu-adevărat.) Știi, dac-aveam de gând să-ți fur din ei, nu cred că mai veneam aici să ți-i dau înapoi, ă, ce zici?

Wilcox a numărat pân' la treizeci. A tras aer adânc în piept, apoi și-a amintit de mine, dându-mi dovada faptului că se simțea *pe bune* ușurat:

— Și-acuma, ce, s-ar cuveni să te pup în cur, nu? (Și-a arătat colții, ca un câine.) Să-ți spun cât de *recunoscător* sunt?

Ca de obicei, n-am știut cum să-i răspund.

Bietul băiat.

Omul bâlciului de la „Ceștile Zburătoare ale Marelui Silvestro" a coborât barele vătuite, care urmau să ne-mpiedice pe mine, pe Dean Moran, Floyd Chaceley și Clive Pike să fim azvârliți pân' la jumătatea drumului spre constelația Orion.

— Și dumneavoastră sunteți, l-a-ntrebat Dean, oarecum sarcastic, „Marele Silvestro"?

— Năăă... Silvestro a murit luna trecută. Celălalt carusel al lui, „Farfuriile Zburătoare", a cedat și s-a prăbușit peste el. S-a scris în toate ziarele de-acolo, din Derby, unde s-a-ntâmplat. Nouă băieți cam de vârsta ta, plus Silvestro – zob i-a făcut, i-a terciuit, i-a tocat, i-a stropșit. (Omul bâlciului a scuturat din cap, înfiorat.) Singurul mod în care polițiștii au mai reușit să sorteze ce bucată a cui fusese a fost s-aducă o echipă de dentiști. Dentiști cu fărașe și găleți. Ghiciți de ce s-a prăbușit caruselul? N-o să ghiciți niciodată. Un bulon, *unul singur*, nu era strâns ca lumea. *Un bulon.* Muncă de mântuială, înțelegi? Cât ai plătit, atât ai căpătat. Gata. V-am aranjat pe toți.

I-a făcut semn cu mâna unui asistent, care a tras de-o manetă mare. O melodie care zicea: „Ei! (EI!) Tu! (TU!) Dă-te jos de pe noru' meu!"[1], a tunat brusc și tentaculele hidraulice ne-au ridicat ceștile uriașe mai sus decât casele. Floyd Chaceley, Clive Pike, Dean Moran și eu am scos un *Oooooooo!!*, din ce în ce mai tare.

Mi-am atins cu mâna buzunarul devenit plat. În afară de cele 28 de lire din contul de la bancă, singurii bani pe care-i mai aveam pe lume erau cele două lire pe care mi le dăduse tati. Poate că fusese, într-adevăr, o *tâmpenie* să-i restitui portmoneul lui Wilcox, dar, cel puțin, acum nu mai era nevoie să mă-ntreb dacă trebuia să i-l restitui sau nu.

Ceștile „Marelui Silvestro" au început să se răsucească, și-o-ntreagă orchestră de țipete s-a pus în funcțiune. Amintirile mele de-atunci sunt ca un talmeș-balmeș. Bâlciul Gâștei s-a cufundat

---

1 *Get Off of My Cloud*, titlul unei piese din 1965 a trupei Rolling Stones.

într-o căldare de-ntuneric înstelat. Clive Pike, în stânga mea, avea niște ochi mai bulbucați decât e omenește posibil, cu mutra stâlcită de gravitație. („EI! *EI!*“) Întunericul înstelat se revărsa peste Bâlciul Gâștei. Floyd Chaceley, care nu zâmbește *niciodată*, în dreapta mea, râdea ca Satana dintr-o ciuperc-atomică. Țipetele-și fugăreau propriile cozi, precum tigrișorii care se topeau în *Negrișorul Sambo*[1]. („TU! *TU!*“) Bâlciul Gâștei și noaptea de noiembrie se urmăreau ca palele aceleiași elice. *Curajul se cacă pe el de frică, dar tot nu se lasă.*[2] Dean Moran, în fața mea, stă cu ochii-ncleștați și, printre buzele care se desfac precum o valvă, îi țâșnește-afară o cobră, o cobră lucitoare de glazură de măr digerată jumate, zeamă de bomboane și trei crenvurști gust-tastici pur-americani de la Taica Tuck, recomandați călduros, anunțând că mai urma și altceva. („DĂ-TE JOS DE PE NORU' MEU!“) Era supranatural de ciudat că un asemenea volum de mâncare se tot desfășura din stomacul lui Dean, ratând fața mea cu numai câteva degete, înălțându-se mai sus, și mai sus, până făcea o volută și se spărgea-ntr-un milion de gogoloaie de vomă, țintindu-i pe pasagerii „Ceștilor Zburătoare ale Marelui și Răposatului Silvestro“ (*acuma chiar că au motiv să zbiere*) și pe cei o-mie-unu de civili nevinovați care se foiau la momentul nepotrivit în partea nepotrivită a Bâlciului Gâștei.

Mașinăria gigantică a scrâșnit ca Omul de Oțel, și Ceașca noastră s-a lăsat către pământ. Capetele ni s-au încetinit mai încet. Toate țipetele și toată agitația, m-am convins, erau produsele secundare ale Izvorului de Vomă, Dean Moran.

— Băga-mi-aș, a declarat omul bâlciului, văzând în ce hal era Ceașca noastră. Băga-mi-aș în ele de gonade stafidite, sifilitice. Ern! a răcnit el către asistent. Ern! Adă mopu'. A borât unu' aici!

Mi-au trebuit câteva secunde, ca să-mi dau seama că țipetele nu din apropiere, ci de mai departe veneau. De la răscruce, din față de la domnul Rhydd.

---

1 *The Story of Little Black Sambo* (*Povestea negrișorului Sambo*), carte pentru copii, scrisă și ilustrată de Helen Bannerman (1862-1946), publicată pentru prima oară în 1899.

2 Parafrazarea unei replici a lui John Wayne din filmul *True Grit* (*Adevăratul curaj*, 1969): „Curajul e speriat de moarte, dar tot se urcă-n șa“.

Ross Wilcox probabil că s-a dus înapoi la Bâlciul Gâștei, s-o găsească pe Dawn Madden, imediat după ce m-am despărțit eu de el. (Kelly, sora lui Dean, a venit cu detaliile care lipseau. Partea următoare o auzise și ea de la Andrea Bozard, pe care Wilcox fusese cât pe-aci s-o trântească la pământ, când trecuse pe lângă ea.) Ross Wilcox probabil că se simțea la fel de salvat acum, pe cât se simțise de condamnat înainte, mă gândesc. Precum Isus, care a dat deoparte piatra de mormânt, după ce toată lumea-l credea mort de-a binelea. „Sigur că da, tată – ar fi fost capabil să zică –, uite-ți banii. I-am păstrat la mine, în caz că porcii ăia ne-ar fi percheziționat casa, da?“ Mai întâi, o găsea pe Dawn Madden, recunoștea că fusese un măgar, își pecetluia scuzele c-o pupăceală cu pipăieli, și lumea lui ar fi fost repusă la locul care i se cuvenea. Cam pe când eu și Dean eram ancorați de Ceașca lui Silvestro, Wilcox a-ntrebat-o pe Lucy Sneads dac-o văzuse pe Dawn Madden. Lucy Sneads, care poate fi foarte-a dracului, dacă așa i se năzare ei, și care poartă o anumită responsabilitate pentru ce-a urmat, i-a spus, îndatoritoare:

— Uite-acolo. În Land Roverul ăla. Sub stejar.

Numai două persoane au văzut fața lui Ross Wilcox, aprinsă toată de luminile de la caruselul cu Mary Poppins, când a ridicat portiera de la spate. Una era chiar Dawn Madden, care-l cuprindea-ntre picioarele ei pe celălalt martor, Grant Burch. Ross Wilcox, îmi imaginez, a rămas cu gura căscată, când i-a văzut pe cei doi acuplați, ca o focă mesmerizată de-un ciomăgar de foci. Ruth Redmarley i-a povestit lui Kelly că-l văzuse pe Wilcox izbind portiera Land Roverului, răcnind: „SCROAFĂ!“ iar și iar și cărându-i pumni mașinii. Probabil că l-a durut. Ruth Redmarley l-a văzut, pe urmă, încălecând motocicleta Suzuki a fratelui lui Grant Burch (aceeași care fusese-a lui Tom Yew), răsucind cheile-n contact, chei pe care Grant Burch le *lăsase*-n contact, fiin'că motocicleta era, practic, lipită de mașină (doar nu i-o fura nimeni de sub nas, corect?) și pornindu-i motorul. Dacă Ross Wilcox n-ar fi crescut înconjurat de motociclete, din cauza lui taică-su și frate-su, probabil că nu i-ar fi trecut prin cap s-o fure. Dacă n-ar fi pornit de prima dată, chiar și-ntr-o noapte rece de noiembrie,

Grant Burch poate c-ar fi reuşit să-şi tragă pantalonii pe el suficient de repede, cât să oprească tot ce-a urmat. Robin South pretinde că l-a văzut pe Tom Yew pe locul din spate-al motocicletei, când Wilcox a plecat în trombă cu ea peste tăpşanul satului, dar e-aşa un mincinos, Robin South, că asta nu-i adevărat. Avril Bredon zice c-a văzut cum roata de la Suzuki a muşcat din firul de pământ de pe marginea drumului mare, la vreo optzej' de kilometri pe oră, şi Avril Bredon poate fi crezută. Poliţiştii au crezut-o. Motocicleta s-a răsucit în aşa fel, încât spatele a devenit faţă, a şters Memorialul Războiului cu Burii[1] şi l-a zvârlit pe Ross Wilcox peste încrucişarea de drumuri. Două fete de la Şcoala Generalistă Chase din Malvernul Mare le telefonau taţilor lor de la cabina telefonică de lângă magazinul domnului Rhydd. Cum le chema nu se va şti decât săptămâna viitoare, când apare iar *Malvern Gazetteer*. Dar ultima persoană care l-a văzut pe Ross Wilcox a fost văduva lui Arthur Evesham, care se-ntorcea spre casă după jocul de bingo de la sala de festivităţi. Ross Wilcox a trecut pe lângă ea, rostogolindu-se, şi câteva degete au lipsit s-o lovească. Ea este cea care-a îngenuncheat lângă Ross Wilcox, ca să verifice dacă era mort sau viu, cea care l-a auzit mormăind:

— Cred că mi-am pierdut un adidas – după care-a scuipat o amestecătură de sânge şi dinţi, şi-a-ngăimat: Vedeţi să nu-mi fure nimeni adidasul.

Văduva lui Arthur Evesham e prima care-a văzut că piciorul drept al lui Wilcox era-ntrerupt la genunchi, s-a uitat înapoi şi-a văzut bucăţi însângerate presărate pe drum. Imediat a fost ajutată şi ea să se urce-n ambulanţa numărul doi. Să fi văzut ce faţ-avea, împietrită-n lumina intermitentă albastră!

---

1 Denumire dată celor două conflicte armate din anii 1880-1881, respectiv 1899-1902, dintre Marea Britanie şi Republica Sud-Africană (sau Transvaal). Burii (*boer*) erau fermierii-colonişti de origine olandeză din sudul Africii.

Discoteca

Regula Numărul Unu este: *Nu te gândi la consecințe.* Dacă ignori această regulă, o să eziți, o să faci totul varză și-o să fii prins ca Steve McQueen în sârma ghimpată, în *Marea evadare.* Iată de ce azi-dimineață, la prelucrarea metalelor, m-am concentrat la cele două semne din naștere ale domnului Murcot, de parcă viața mi-ar fi depins de asta. Are două pete lungi pe gât, de forma Noii Zeelande.

— Bună să vă fie vremea, băieți! (Profesorul s-a prefăcut că izbea-ntre ele talgerele.) Dumnezeu s-o apere pe Regină![1]

— Bună să vă fie vremea, domnule Murcot, am intonat noi, după care ne-am întors în direcția Palatului Buckingham și-am salutat: Și Dumnezeu s-o apere pe Regină!

Neal Brose, proptit de menghina pe care o-mparte cu Gary Drake, s-a-ntors și s-a uitat fix la mine. „Să nu crezi că te-am uitat, Vierme", am citit în ochii lui.

— La proiect, înainte, băieți. (Jumate din clasă-s fete, dar domnul Murcot ne spune-ntotdeauna „băieți", cu excepția cazului în care ne ia la rost. Atunci, suntem cu toții „fetelor".) Azi este ora finală pe 1982. Dacă nu vă terminați proiectul azi, vă paște o deportare în colonii, pentru tot restul vieților voastre.

Proiectul nostru, în trimestrul de față, a fost să proiectăm și să construim un fel de răzuitoare. Al meu era să curăț între crampoanele ghetelor mele de fotbal.

Am lăsat să treacă vreo zece minute, până când Neal Brose a început să lucreze ceva la bormașină.

Îmi bătea inima nebunește, dar mă hotărâsem.

---

1 În original: „*God save the Queen!*", primul vers al imnului de stat al Marii Britanii.

Din ghiozdanul negru, marca Slazenger, al lui Neal Brose, am scos calculatorul lui matematic cu energie solară Casio, model-colegiu. Cel mai scump calculator de la W.H. Smith. O atracție sumbră mă-ndemna să continui, aproape încurajându-mă, ca pe-un canoist care-ar fi vâslit de-a dreptul către cascada Niagara, în loc să-ncerce să lupte împotriva curentului. Am scos neprețuitul calculator din carcasa lui specială.

Holly Deblin m-a văzut. Tocmai își lega părul la spate, ca să nu și-l prindă-n strung. (Domnului Murcot îi face plăcere să reia subiectul morților hidoase, cu desfigurare, la care a fost martor de-a lungul anilor.) *Cred că ne place*, a șoptit Geamănul Nenăscut. *Trimite-i o bezea.*

Am prins calculatorul lui Neal Brose în menghină. Leon Cutler a observat și el, dar n-a făcut altceva decât să se uite fix, nevenindu-i să creadă. *Nu te gândi la consecințe.* Am rotit cu putere levier-mâner-manivela. Vagi proteste au sunat a pârâituri în carcasa calculatorului. Apoi, m-am lăsat cu *toată* greutatea pe levierul-pârghie. Scheletul lui Gary Drake, tigva lui Neal Brose, șira spinării lui Wayne Nashend, viitoarele lor, sufletele lor. *Și mai tare.* Carcasa, pân' la urmă, s-a făcut țăndări, circuitele dinăuntru s-au terciuit, fărâme din toate s-au revărsat pe podea, iar calculatorul gros de cinșpe milimetri s-a transformat într-un calculator gros de trei milimetri. *Așa.* Praf și pulbere. Vacarmul a izbucnit de peste tot din atelierul de prelucrarea metalelor.

Regula Numărul Doi este: *Fă-o până nu se mai poate des-face.*

Regulile-astea două sunt singurele pe care trebuie să le ții minte.

Splendide și-amețitoare căderi de apă – am luat-o la vale pe ele.

— Domnul Kempsey mă informează – domnul Nixon și-a încrucișat degetele, formând cu ele o bâtă – că tatăl tău și-a pierdut serviciul de curând.

„Pierdut" – ca și cum un serviciu ar fi un portmoneu pe care-l pierzi, dacă nu ești atent. Și totuși, da, e-adevărat. La ora 8.55 dimineața, tati se dusese la Oxford, unde-și avea biroul, și, până la ora 9.15, părăsea deja sediul firmei, escortat de-un angajat de la pază. „Trebuie să mai strângem cureaua", zice Margaret Thatcher, cu toate că *ea* n-o strânge – nu ea personal. „Nu avem altă

soluție." Magazinele Universale „Groenlanda" l-au dat afară pe tati, fiin'că fusese găsită o lipsă de 20 de lire într-un cont de cheltuieli. După unșpe ani. În felul ăsta, i-a explicat mami la telefon mătușii Alice, nu mai trebuiau să-i plătească lui tati nici măcar un penny daune pentru concediere. Danny Lawlor îl ajutase pe Craig Salt să-i tragă preșul de sub picioare, adăugase mami. Danny Lawlor pe care l-am cunoscut eu în august era simpatic rău de tot. Dar a fi simpatic nu-i totuna cu a fi bun, mă gândesc. Fiin'că el conduce-acum Roverul 3500 al firmei, care a fost mașina lui tati.

— Jason! a lătrat domnul Kempsey.

— Ăăă... (Da, eram într-un rahat cât casa.) Da, domnule?

— Domnul Nixon ți-a pus o întrebare.

— Da. Tati a fost dat afară-n ziua cu Bâlciul. Acum... câteva săptămâni.

— O întâmplare nefericită. (Domnul Nixon are niște ochi de om care se ocupă cu disecțiile.) Dar întâmplările nefericite sunt banale, Taylor, și relative. Iată ce întâmplare nefericită a trebuit să suporte Nick Yew anul acesta. Sau Ross Wilcox. Cum îl ajută pe tatăl tău distrugerea unui bun al colegului tău de clasă?

— Nu-l ajută, domnule. (Atât de jos era scaunul elevului rău, că domnul Nixon ar fi putut foarte bine să-i reteze picioarele complet.) Faptul c-am distrus calculatorul lui Brose n-are absolut nimic de-a face cu faptul că tatăl meu a fost dat afară, domnule.

— Și-atunci, cu ce anume, a întrebat domnul Nixon, modificând unghiul sub care-și ținea capul, *va fi avut* de-a face?

Fă-o până nu se mai poate des-face.

— Cu lecțiile de popularitate ale lui Brose, domnule.

Domnul Nixon s-a uitat la domnul Kempsey, căutând o explicație.

— Neal Brose? (Domnul Kempsey și-a dres glasul, neștiind ce să spună.) Lecții de popularitate?

— Brose – Călăul mi l-a reținut în gură pe „Neal", dar asta era chiar bine – ne-a ordonat mie, lui Floyd Chaceley, Nicholas Briar și Clive Pike să-i plătim câte o liră pe săptămână pentru lecții de popularitate. Eu am refuzat. Așa că i-a pus pe Wayne Nashend și Ant Little să mă convingă de ce-o să se-ntâmple dacă nu-mi asigur mai multă popularitate.

— Ce modalitate de persuasiune – vocea domnului Nixon s-a făcut mai dură, semn bun – pretinzi c-ar fi folosit acești băieți?

N-aveam nevoie să exagerez.

— Luni, mi-au golit ghiozdanul pe scări în jos, lângă laboratorul de Chimie. Marți, m-au bombardat cu bulgări de pământ la ora domnului Carver, de educație fizică. În vestiar, azi-dimineață, Brose, și Little, și Wayne, și Nashend mi-au spus c-o să-mi tragă șuturi în mutră diseară, pe drum spre casă.

— Vrei să spui – domnului Kempsey i-a crescut ușor temperatura – că *Neal Brose* conduce un fel de grupare de șantaj? Sub nasul meu?

— „Șantaj" înseamnă, am întrebat eu, cu toate că știam foarte bine, să bați pe cineva care nu vrea să-ți dea bani, domnule?

— Aceasta ar fi una dintre definiții. (Domnul Kempsey credea că soarele, luna și stelele, toate străluceau din curul lui Neal Brose. *Toți* profesorii cred la fel.) Ai cumva și dovezi în acest sens?

Ia-ți drept aliat viclenia.

— La ce fel de dovezi vă gândiți, domnule? (Lucrurile evoluau destul de favorabil, ca s-adaug, păstrând o mină serioasă:) Microfoane-ascunse?

— Ei...

Domnul Nixon a preluat inițiativa:

— Dacă stăm de vorbă cu Chaceley, cu Pike și cu Briar, ei vor confirma povestea spusă de tine?

— Depinde, domnule, de cine le e frică cel mai tare. De dumneavoastră sau de Brose.

— Îți *promit* eu, Taylor, că le va fi cel mai frică de *mine.*

— Acuzațiile defăimătoare la adresa caracterului unui coleg sunt lucruri foarte grave, Taylor. (Domnul Kempsey nu era convins, deocamdată.)

— Mă bucur să v-aud spunând asta, domnule.

— Ce nu mă bucură pe mine – doar nu era să lase domnul Nixon ca un interogatoriu să devină o discuție amicală – este că mi-ai adus în atenție această problemă nu venind să bați la ușa mea și spunându-mi, ci distrugând bunul presupusului tău prigonitor.

„Presupusul" ăsta m-avertiza pe mine că juriul încă mai delibera.

— Dacă implici un profesor, înseamnă că ești un căcănar, domnule.

— Dacă *nu* implici un profesor înseamnă că ești un căcăcios, Taylor.

Viermele Nevricos s-ar fi-ncovrigat sub apăsarea unei nedreptăți atât de mari.

— Nu m-am gândit chiar atât de departe. („Găsește fărâma de adevăr, ține-te de ea și suportă consecințele, fără să te văicărești.“) A trebuit să-i arăt lui Brose că nu mă tem de el. Nu m-am gândit la nimic altceva.

Dac-ar avea și plictiseala un miros, ar fi cel din magazia de materiale didactice. Praf, hârtie, țevi calde, toată ziua, toată iarna. Caiete goale pe rafturi de metal. Stive de *Să ucizi o pasăre cântătoare*[1], de *Romei și Juliete*, de *Moonfleet*[2]-uri. Magazia, totodată, e și celulă de izolare pentru cazuri extreme, cum e-al meu. În afara dreptunghiului de geam givrat din ușă, singura lumină e dată de-un bec deja cafeniu. Domnul Kempsey îmi spusese, tăios, că puteam să-mi fac temele-acolo, până când venea cineva să mă cheme, dar, pentru o dată, eram pregătit. Un poem îmi trăgea șuturi în burtă pe dinăuntru. Fiin'că tot eram într-un asemenea rahat, am șutit un caiet elegant, cu coperți tari, de pe un raft, în care să scriu. Dar, după numai primul rând, mi-am dat seama că nu era un poem. Era, mai degrabă, o… ce anume? O mărturisire, bănuiesc. Așa-ncepea:

Cântecul ăla marfă, „Salamul
lu' Olive", cântat de Elvis Costello
și trupa lui, The Attractions,
acoperea ce-o fi fost, ce zbiera
Dean la mine, așa c-am zbierat
și eu la el: „Ce-ai zis?" Dean
mi-a zbierat înapoi: „N-aud o
vorbă din ce spui!" Dar apoi
omul bâlciului l-a bătut pe umăr
și i-a cerut cei 10 penny. Atunci
am văzut un pătrat opac pe
luciul zgâriat...

1 *To Kill a Mockingbird* (1960), roman al autoarei americance Harper Lee (n. 1926), care a câștigat premiul Pulitzer pentru această carte, singura scrisă de ea timp de o jumătate de secol.

2 *Moonfleet* (1898), povestire pentru copii, despre contrabandă, a romancierului englez John Meade Falkner (1858-1932).

Și tot așa mai departe. Când a sunat de recreația de dimineață, am descoperit c-acoperisem trei pagini. Pusul cuvintelor unul după altul face ca timpul să se scurgă prin țevi mai înguste, dar mai rapid. Umbre treceau prin fața geamului givrat, pe măsură ce profesorii se grăbeau spre cancelarie, ca să fumeze și să bea cafea. Umbre care glumeau, care gemeau. N-a intrat nimeni în magazie, să mă recupereze. Toată clasa a șaptea nu vorbea decât despre ce făcusem eu la prelucrarea metalelor – știam. Toată școala. Oamenii spun că-ți ard urechile, când vorbește lumea despre tine, dar eu simt un vâjâit în străfundurile stomacului. „Jason Taylor, n-a făcut așa ceva, Jason Taylor, ba chiar a făcut, vai, Doamne, zău așa, pe cine-a turnat?" Scrisul îneacă vâjâitul respectiv. A sunat de finalul recreației și umbrele au trecut în direcția cealaltă. Nici acum n-a venit nimeni. În lumea exterioară, probabil că domnul Nixon îi convoca pe părinții mei. Nu prea putea să-i surâdă norocul până spre seară. Tati plecase la Oxford, să lege niște „contacte" pentr-o slujbă nouă. Până și robotul telefonic al lui tati, cel cu benzi în role mari, fusese trimis înapoi la „Groenlanda". Prin perete, auzeam zuruind, zuruind, zuruind copiatorul Xerox al școlii.

Un spasm de frică m-a-ncercat, când ușa s-a deschis, dar mi l-am sugrumat singur. Nu erau decât două nasuri-pe-sus dintr-a șasea, trimiși să ia un teanc de *Cidru cu Rosie*. (Am citit-o și noi anul trecut. Era o scenă la care tuturor băieților din clasă li se scula, de aproape c-*auzeai* cum creșteau.)

— E-adevăra', Taylor? m-a luat nasul-pe-sus mai mare, de parc-aș fi fost încă în perioada mea de Vierme.

— Ce mă-ta-ți pasă ție, bă? i-am dat replica, dup-un moment de tăcere.

Am reușit să spun asta cu-atâta răutate, că șesarul și-a risipit cărțile pe jos. Nasului-pe-sus mai mic i-au scăpat și lui, când a dat să se aplece s-ajute.

Am bătut din palme... încet...

— Ceea ce mă îngrozește, clasa 3KM – o fi el, domnul Kempsey, poreclit „Polly", dar e-un pericol, când e-atât de furios –, este că toate aceste acte de intimidare se petrec de săptămâni întregi. *Săptămâni.*

Clasa 3KM s-a făcut mică-n spatele unei tăceri mormântale.

— SĂPTĂMÂNI!

Clasa 3 KM a tresărit.

— Și nici măcar *unul* dintre voi nu s-a gândit să vină la mine! Mă simt dezgustat. Dezgustat și speriat. Da, speriat. Peste cinci ani, veți avea drept de vot! Se așteaptă de la voi să fiți elita, clasa 3KM. Ce fel de cetățeni aveți de gând să deveniți? Ce fel de ofițeri de poliție? De profesori? De avocați? De judecători? „Știam că nu e bine, dar n-aveam eu treabă, domnule." „Mai bine las pe altcineva s-arate cu degetul, domnule." „Mi-era frică, dacă spuneam orișice, că următorul eram eu, domnule." Ei bine, dacă o asemenea lipsă de șiră a spinării este viitorul societății britanice, numai cerul ne mai ajută.

Eu, Jason Taylor, eram un turnător.

— Acuma, sigur, dezaprob cu toată *forța* felul în care Taylor m-a făcut atent la toată această jalnică afacere, dar el, cel puțin, a ieșit în față. Mai puțin impresionanți au fost Chaceley, Pike și Briar, care n-au vorbit decât sub constrângere. Ceea ce constituie o *rușine* colectivă pentru voi este c-a trebuit să facă Taylor gestul nesăbuit de azi-dimineață, ca să forțeze ieșirea la iveală a lucrurilor.

Fiecare dintre cei din față s-a-ntors și s-a uitat la mine, dar eu de Gary Drake m-am luat:

— Ce *vrei*, Gary? (Călăul îmi dăduse un salv-conduct pentru acea după-masă. Mă gândesc, uneori, că și el vrea s-ajungă la o-nțelegere de lucru de-a doamnei De Roo cu mine.) Nu *știi* cum arată mutra mea, după trei ani?

Ochii s-au mutat la Gary Drake. Apoi, la domnul Kempsey. Dirigintele nostru ar fi trebuit să deschidă focul asupra mea, fiin'că vorbisem în timp ce vorbea el. Dar uite că n-a tras.

— Deci, Drake?

— Da, domnule?

— Să te prefaci că nu pricepi – este ultima soluție a prostului, Drake.

Gary Drake avea, de fapt, o figură stânjenită.

— Da, domnule?

— Faci iarăși același lucru, Drake.

Gary Drake, bine de tot înghesuit. Wayne Nashend și Ant Little, suspendați. Pe Neal Brose, există șanse ca domnul Nixon să-l exmatriculeze.

Acuma, chiar c-o să vrea să-mi tragă șuturi în mutră.

Neal Brose, de obicei, stă chiar în față la engleză, taman pe mijloc. *Haide,* a zis Geamănul Nenăscut, *ia-i locul nenorocitului. Îi datorezi atâta lucru.* Așa că i l-am luat. David Ockeridge, care stă lângă Neal Brose, s-a mutat pe un loc mai din spate. Dar Clive Pike, dintre toți, și-a trântit ghiozdanul lângă mine.

— Aici stă cineva?

Lui Clive Pike, respirația-i miroase a pufuleți cu brânză și ceapă, dar cui îi pasă?

Am făcut o mutră care voia să zică: *Dă-i drumu'.*

Domnișoara Lippets s-a uitat fulgerător la mine, în timp ce toți intonam: „Bună ziua, domnișoară Lippets". Atât de scurt și la țintă, încât nici n-ai fi zis că se uitase, dar s-a uitat.

— Stați jos, clasa 3KM. Scoateți-vă penarele, vă rog. Astăzi, vom pune la lucru suplețea minților noastre tinere, într-o compunere cu tema următoare...

În timp ce noi ne scoteam cele necesare, domnișoara Lippets a scris pe tablă:

UN SECRET

Pocnetul și scârțâitul cretei sunt două sunete liniștitoare.

— Tamsin, fă-mi onoarea, te rog.

Tamsin Murrell a citit:

— „Un secret", domnișoară.

— Mulțumesc. Dar ce *este* un secret?

Oricine are nevoie de ceva timp după masa de prânz, ca să se pună-n mișcare.

— Păi, să vedem: este un secret ceva ce poți vedea? Ce poți atinge?

Avril Bredon a ridicat mâna.

— Avril?

— Un secret este o informație pe care nu toată lumea o cunoaște.

— Bun. O informație pe care nu toată lumea o cunoaște. O informație despre... cine? Despre tine? Despre altcineva? Despre *ceva*? Despre toate acestea?

Dup-o pauză de liniște, câțiva dintre colegi au șoptit:

— Despre toate acestea.

— Da. Și eu aș spune la fel. Dar puneți-vă această întrebare: Un secret mai este secret, dacă nu este adevărat?

Întrebarea asta chiar că era ca o nucă tare.

Domnișoara Lippets a scris:

DOMNIŞOARA LIPPETS ESTE NANCY REAGAN.

Cele mai multe fete au râs.

— Dacă vă ceream să rămâneți după ore, așteptam până când pleca toată lumea, după care vă șopteam, cu toată seriozitatea, lucrul acesta, cum ați fi reacționat: „Nu se poate! Zău?! Uau! Ce secret!"? Duncan?

Duncan Priest ridicase mâna.

— Eu aș suna la casa de nebuni din Malvernul Mic, domnișoară. V-aș rezerva o cameră cu saltea moale. Pe toți pereții. (Mâna de admiratori ai lui Duncan Priest au râs.) Ăsta nu-i un secret, domnișoară! E bleotocăreala unui nebun de legat.

— O afirmație fermă și concisă, mulțumesc. Vorba lui Duncan: așa-zisele secrete care sunt false la modul palpabil nu pot fi considerate secrete. Dacă destul de mulți oameni ar *crede* că eu sunt Nancy Reagan, părerea lor mi-ar putea provoca unele probleme, dar tot nu putem să considerăm că așa ceva este un „secret", nu credeți? Mai degrabă, ar fi o psihoză de masă. Poate să-mi spună cineva ce este o psihoză de masă? Alastair?

— Am auzit că o mulțime de americani cred că Elvis Presley mai trăiește încă.

— Minunat exemplu. Și totuși, vă voi dezvălui acum, despre mine, un secret care este adevărat. E și vag stânjenitor, așa încât vă rog să nu-l răspândiți în timpul recreației...

DOMNIŞOARA LIPPETS ESTE O CRIMINALĂ
CARE UCIDE CU SECUREA.

Acum au râs și jumate dintre băieți.

— *Șșș!!* Mi-am îngropat victimele sub autostrada M50. Ca să nu existe probe. Să nu fie bănuieli. Dar mai este un secret *acest* secret? Dacă este un secret despre care nimeni – repet: nimeni – nu are nici cea mai vagă bănuială?

S-a instalat o tăcere plină de interes.

— Nu... au șoptit câțiva colegi, în timp ce câțiva colegi au șoptit: Da...

— Ați ști dumneavoastră, domnișoară, a ridicat o mână Clive Pike. Dac-ați fi, într-adevăr, o criminală care ucide cu securea. Deci, nu se poate spune că nu știe chiar nimeni.

— Nu și dacă domnișoara Lippets ar fi o criminală *schizofrenică*, i-a răspuns Duncan Priest. Ar putea, pur și simplu... să se *transforme*, scurt pe doi: te face pe tine chisăliță, pentru că ți-ai lăsat acasă tema, *poc, zdranc, trosc*, îți aruncă rămășițele la canal, își pierde cunoștința, după care se trezește la loc în ipostaza de domnișoara Lippets cea blândă, profesoară de engleză, care se miră: „Ia uite, iar am sânge pe haine? Foarte curios, cum se repetă asta ori de câte ori e lună plină. Mă rog, la mașina de spălat cu ele". Atunci, *ar fi* un secret pe care nu-l cunoaște nimeni, corect?

— Splendidă imagistică, Duncan, mulțumesc. Dar *imaginați-vă* toate crimele comise vreodată în Valea Severnului, să zicem, din perioada romană până acum. Toate acele victime, toți acei criminali, morți cu toții și transformați în țărână. Mai pot *acele* acte violente, la care nimeni, rețineți, nu s-a gândit de o mie de ani, mai pot fi ele numite „secrete"? Holly?

— Nu secrete, domnișoară, a zis Holly Deblin. Poate doar... informații pierdute.

— Sigur. Așa încât, putem fi de acord că un secret are nevoie de un agent uman, care să-l cunoască sau măcar să-l pună pe hârtie? Un păstrător. Un deținător. Emma Ramping! Ce-i șoptești acolo lui Abigail?

— Da, domnișoară?

— Ridică-te-n picioare, te rog, Emma.

Îngrijorată, lungana de Emma Ramping s-a ridicat în picioare.

— Eu țin o lecție aici. Tu ce-ai de vorbit cu Abigail?

Emma Ramping s-a baricadat în spatele unei fețe foarte abătute.

— Ai vreo informație, cumva, pe care n-o cunoaște chiar toată lumea?

— Da, domnișoară.

— Spune tare, Emma, ca să te-audă până în fundul sălii!

— Da, domnișoară.

— Aha. Deci aveai un secret pe care i-l mărturiseai lui Abigail?

Emma Ramping a dat din cap că da, cu părere de rău.

— Cât de nimerit. Și-atunci, de ce să nu ne împărtășești și nouă acel secret? Acum. Tare și răspicat.

Emma Ramping s-a-nroșit la față, plină de regrete.

— Îți propun un târg, Emma. Eu te las în pace, dacă tu ne explici tuturor de ce preferi să-i dezvălui secretul numai lui Abigail, și nouă, celorlalți, nu.

— Pentru că... nu vreau să afle toată lumea, domnișoară.

— Emma ne spune ceva legat de secrete, clasa 3KM. Îți mulțumesc, Emma, stai jos și nu mai păcătui. Cum faci să *desființezi* un secret?

Leon Cutler a ridicat mâna:

— Îl spui la lume.

— Da, Leon. Dar la cât de multă lume? Emma i-a spus lui Abigail secretul ei, dar asta nu l-a desființat, secretul, nu? Cât de mulți oameni trebuie să-l cunoască, pentru ca secretul să devină un *fost* secret?

— Destui, a zis Duncan Priest, câți să vă ducă pe scaunul electric, domnișoară. Pentru faptul că sunteți o criminală care ucide cu securea, vreau să zic.

— Cine poate reconstitui strălucitul spirit al lui Duncan sub forma unui principiu general? De câți oameni e nevoie pentru a desființa un secret? David?

— De câți trebuie, domnișoară, a zis David Ockeridge, gândind profund.

— De câți trebuie ca să facă... ce anume? Avril?

Avril Bredon s-a încruntat.

— De câți trebuie ca să schimbe realitatea la care se referă secretul, domnișoară.

— Sănătos raționament, clasa 3KM. Poate că viitorul este în mâini sigure, la urma urmei. Dacă Emma ne spunea ce i-a spus lui Abigail, acel secret ar fi unul desființat. Dacă omorurile mele

ar fi expuse în *Malvern Gazetteer*, aș fi... ei bine, ca și moartă, dacă Duncan ar face parte din juriu, în tot cazul. Scara de valori e diferită, dar principiul este același. Acum: următoarea mea întrebare este cea care cu adevărat mă intrigă, pentru că nu știu sigur care este răspunsul. Care secrete *ar trebui* să fie făcute publice? Și care *n-ar trebui*?

La ultima-ntrebare, nu s-a grăbit nimeni să răspundă.

Pentru a cinzecea sau a suta oară-n acea zi, m-am gândit la Ross Wilcox.

— Cine îmi poate spune ce înseamnă acest cuvânt?

ETICĂ

Un abur de cretă plutește mai departe-n siajul cuvintelor.

Căutasem odată cuvântul „etică"-n dicționar. Apărea în *Cronicile lui Thomas Covenant*[1]. Înseamnă moralitate. Mark Badbury deja ridicase mâna-n sus.

— Mark?

— Răspunsul e-n ceea ce spuneați dumneavoastră adineauri, domnișoară. Etica se referă la ce ar trebui și la ce n-ar trebui să faci.

— Foarte isteț răspunsul, Mark. În Grecia lui Socrate, ai fi fost văzut ca un rafinat orator. Este, oare, *etic* să scoți la lumină fiecare secret?

Duncan Priest și-a dres glasul.

— Pare destul de etic să scoți la iveală secretul tău propriu, domnișoară. Să împiedici ca niște elevi de școală nevinovați să fie măcelăriți.

— Corect, Duncan. Dar pe acesta l-ai divulga?

NUMELE ADEVĂRAT AL LUI BATMAN
ESTE BRUCE WAYNE

Majoritatea băieților din clasă au scos murmure de admirație.

— Dacă secretul *acesta* iese la iveală, ce va face orice maestru al crimei din lumea întreagă? Christopher?

---

1 *The Chronicles of Thomas Covenant*, serie de zece romane ale autorului american Stephen Reeder Donaldson (n. 1947), publicate sub forma a două trilogii și o tetralogie, între 1977 și 2013.

— I-ar face praf și pulbere toată proprietatea lui Bruce Wayne, domnișoară, a oftat Christopher Twyford. Adio Cruciat-cu-Capă.

— Ceea ce ar fi o pierdere pentru societate în ansamblu, nu? Deci, uneori, este etic să *nu* divulgi un secret. Nicholas?

— Ca-n Legea Secretelor Oficiale. (Nicholas Briar, de obicei, nu scoate o vorbă în clasă.) Când era-n toi Războiul Malvinelor.

— Exact așa, Nicholas. Gurile slobode scufundă corăbiile. Acum. Gândiți-vă la *propriile* voastre secrete. (Legătura dintre portmoneul lui Ross Wilcox și piciorul pe care și l-a pierdut. Ceasul Omega Seamaster distrus al bunicului meu. *Madame* Crommelynck.) Ce liniște s-a lăsat dintr-odată! Așa deci, toate secretele voastre sunt din categoriile „Da, s-ar cuveni să-l spun“ sau „Nu, n-ar trebui să-l spun“? Sau mai există și o a treia categorie, care, etic vorbind, *nu* este chiar așa de bine definită? Secrete personale, care nu afectează pe nimeni altcineva? Secrete banale? Secrete complexe, care ar avea consecințe nebănuite, dacă ar fi spuse?

Da-uri bălmăjite, apoi din ce în ce mai tari.

Domnișoara Lippets a luat un băț de cretă nou din cutie.

— Vi se acumulează tot mai multe asemenea secrete ambigue, pe măsură ce înaintați în vârstă, clasa 3KM. Nu mai puține. Obișnuiți-vă cu ele. Cine ghicește de ce scriu acest cuvânt:

REPUTAȚIE

— Jason?

3KM s-a transformat în radiotelescop și s-a reorientat către turnătorul clasei.

— Reputația, domnișoară, este cea care are de suferit, odată ce un secret e divulgat. Reputația dumneavoastră de profesoară s-ar face țăndări, dacă s-ar dovedi că *sunteți* o criminală care ucide cu securea. Reputația lui Bruce Wayne, cum c-ar fi un Neica-Nimeni, care nu-i în stare să facă rău nici unei muște – praful s-ar alege și de ea. La fel și cu Neal Brose, nu-i așa? (Dac-am putut eu să măcelăresc un calculator cu alimentare solară, atunci ducă-se regula c-ar trebui să-mi fie rușine că mi-am turnat un coleg și-am obținut exmatricularea lui. De fapt, ducă-se toate regulile.) *El* avea un ditamai secretul de ținut, sau n-avea? Wayne Nashend știa, Anthony Little știa. Plus alți câțiva. (Gary Drake, undeva-n

stânga mea, se uita fix drept înainte.) Dar, odată divulgat secretul respectiv, reputația lui de...

Spre surprinderea generală, domnișoara Lippets a intervenit:

— Băiat de aur?

— Băiat de aur. *Excelent* spus, domnișoară Lippets. (Pentru prima oară după Dumnezeu-știe cât de mult timp, am iscat câteva râsete-n clasă.) Reputația lui e distrusă. Reputația lui în fața unor alți copii, de... unul mare și tare, prin fața căruia nu treci, e și ea distrusă. Făr-o reputație după care să-și ascundă secretul, Neal Brose e... total... complet...

„Zi-o, te provoc", m-a-nghiontit Geamănul Nenăscut.

— ...futut, domnișoară. Bătut și futut.

Tăcerea uimită care-a urmat a fost opera *mea*. Construită din cuvinte. Numai din cuvinte.

Domnișoara Lippets își *iubește* meseria, în zilele ei bune.

Mintea mea se scărpina pân' la sânge-n privința felului în care aveau să reacționeze mami și tati față de ceea ce făcusem eu azi, așa c-am scos bradul de Crăciun din cutia lui, așa, ca să-mi distrag atenția. Și cutia cu decorațiuni, fostă de bomboane marca *Quality Street*. Eram deja la 20 decembrie, și mami și tati nici n-au *pomenit* măcar de Crăciun. Mami stătea la galerie șapte zile din șapte, iar tati pleca-ntruna la interviuri care nu făceau decât să-l conducă spre alte interviuri. Am montat pomul și i-am instalat luminițele. Când eram eu mic, tati cumpăra pomi autentici de la tata lui Gilbert Swinyard. Mami l-a cumpărat pe-ăsta artificial de la Debenhams, din Worcester, cu doi ani în urmă. Eu m-am plâns că nu mirosea a nimic, dar ea mi-a subliniat că nu eram *eu* cel care trebuia să dea cu-aspiratorul și să smulgă din covor acele de brad. Ceea ce presupun că așa era. Decorațiunile, cele mai multe, sunt mai bătrâne decât mine. Până și foița-n care sunt împachetate e străveche. Bibelouri acoperite cu chiciură, pe care mami și tati și le-au cumpărat pentru primul (și ultimul) lor Crăciun petrecut singuri, fără Julia și fără mine. Un băiat din cor luând o notă înaltă și având gura ca un O perfect. O familie de oameni de zăpadă veseli, din lemn. (Nu totul era făcut din plastic pe vremea respectivă.) Cel mai gras Moș Crăciun din Laponia. Îngerașu-nari-

pat, de la mama lu' mama lu' mami. Îngerașu-naripat e făcut din sticlă suflată și-a fost primit în dar de străbunica mea de la un prinț ungur c-un singur ochi, așa mi s-a povestit, la un bal vienez, chiar înaintea Primului Război Mondial.

„Calcă pe el", a zis Geamănul Nenăscut. „O să crănțăne ca un Crunchie"[1].

„Nici să nu te gândești", i-am spus Geamănului Nenăscut.

Apoi a sunat telefonul.

— Alo?

Icnete și clinchete.

— Jace? Julia. N-am vorbit de mult.

— Te-aud parc-ai fi-ntr-o furtună.

— Sună-mă tu înapoi. Mi s-au terminat monedele.

Am format numărul. Conexiunea era mai bună.

— Ce faci? Încă nu e viscol, dar e *ger* aici, la nord. Mami-i acolo?

— Nu. Nu s-a-ntors de la galerie.

— Aha...

Divizia Distracții se dădea de ceasul morții-n fundal.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Absolut nimic.

— „Absolut nimic" e-ntotdeauna ceva. *Ce* anume, Julia?

— Năăă... nimic. Când m-am întors la cămin, azi-dimineață, am găsit un mesaj de la mami, asta-i tot. M-a sunat ea la telefon ieri-seară?

— Te-o fi sunat. Ce zicea mesajul?

— „Sună acasă imediat", așa zicea. Numai că portarul nostru simpatic, super-eficient – am vrea noi – nu și-a notat și ora la care a primit mesajul. Am sunat la galerie în pauza de prânz, dar Agnes mi-a spus că mami s-a dus la întâlnire cu avocații. Am sunat *iar*, și tot nu se-ntorsese. Așa că m-am gândit să te sun pe tine. Dar nu-i cazul să ne facem griji.

— Ce avocați?

— Probabil chestii de afaceri. Tati-i acasă?

---

1 Baton de ciocolată cu miez crocant de zahăr candel.

— E plecat la interviuri la Oxford.

— Corect. Bine. Sigur. Cum e... știi tu, face față bine?

— Ei... da, bine. Oricum, nu s-a mai încuiat în birou. La sfârșitul săptămânii trecute, a făcut un rug în grădină, cu hârtiile de la „Groenlanda", și le-a dat foc. Eu și Dean l-am ajutat. Am turnat benzină peste ele! Parcă era *Infernul din zgârie-nori*[1]. Pe urmă, săptămâna asta, l-a sunat avocatul lui Craig Salt, să spună că venea chiar atunci, după-masă, un tip de la livrări, să recupereze calculatorul și tot ce ținea de el și că-l dădeau pe tati-n judecată, dacă nu se-arăta cooperant.

— Și tati ce-a făcut?

— Când a tras camionul pe-aleea de mașini, tati a dat drumul la calculator de la fereastra camerei mele.

— Dar asta-i la etaj.

— Da, știu, și-ar fi meritat s-auzi cum s-a izbit monitorul de pământ. I-a spus ăluia de la livrări: „Cu complimentele mele lui Craig Salt!"

— Doamne! S-a-ncins tărâța-n el, sau ce?

— A trecut și la redecorări. Camera ta s-a nimerit prima pe lista lui de cuceriri.

— Mda. Mi-a spus mami.

— Îți pare rău?

— Ei, nu... Că n-aș fi vrut s-o păstreze așa la nesfârșit, ca pe-un altar al Juliei, nimic de felul ăsta. Și totuși, te face să te gândești dintr-odată. „Haide, ai făcut optșpe ani, valea de-aici! Treci pe la căminul de bătrâni peste vreo treizeci, dacă ai drum pe-acolo." Tu, Jace, nu mă băga-n seamă. Sunt și eu morbidă, ce să fac?

— Dar tot mai vii pe-acasă de Crăciun, da?

— Poimâine. M-aduce Stian cu mașina. Familia lui are un conac în Dorset, la naiba-n praznic.

— Stan?

— Nu, *Stian*. E norvegian, doctor în limbajul delfinilor? Nu l-am pomenit în ultima scrisoare?

---

1 *The Towering Inferno*, film din 1974, în regia lui John Guillermin, despre un incendiu izbucnit într-un zgârie-nori, la unul dintre etajele superioare.

Julia știe *perfect* ce „pomenește“-n scrisorile ei.

— I-auzi! Și vorbește cu tine-n delfineză?

— Programează calculatoare care ar putea să facă și-asta, într-o bună zi.

— Cu Ewan ce s-a-ntâmplat?

— Ewan e un scump, dar e la Durham, eu sunt aici... mă rog, am rupt-o cu el. Pe termen lung, e mai bine-așa.

— Aha. (Dar Ewan avea un MG argintiu.) Mie-mi plăcea Ewan.

— Consolează-te. Stian are un Porsche.

— *Dumnezeule*, Julia! Ce marcă? Vreun GT?

— Habar n-am. Unul negru. Și *noi* ce căpătăm de Crăciun?

— Un plic de Smarties[1]. (Glumă răsuflată, de familie.) Adevăru-i că nici nu m-am uitat.

— *Sigur că da!* Tu-ntotdeauna pleci la vânătoare de cadouașe.

— Serios, n-am căutat. Cupoane de discuri și cupoane de cărți, mai mult ca sigur. Nici n-am cerut nimic. Fiin'că... știi și tu, slujba lui tati. Iar ei nu m-au întrebat. Oricum, cine punea L.P.-ul tău de Crăciun în *noiembrie* și mă punea pe mine să țin de șase, în cazul în care ei s-ar fi întors de la cumpărături?

— Ții minte și-atunci, când n-ai fost atent? Ne-au prins pe mine și pe Kate îmbrăcate-n vechea rochie de mireasă a lui mami și dansând pe melodia de la *Knowing Me, Knowing You*[2]? Apropo de asta: Marea discotecă de Crăciun de la sala de festivități din Black Swan Green, „unde imitațiile nu sunt acceptate“, a și fost, nu?

— Începe cam într-o oră.

— Te duci cu cineva?

— Dean Moran merge. Și câțiva de la mine din clasă.

— Haide! Eu ți-am spus ție ce viață amoroasă am.

Vorbitul despre fete cu Julia încă mai e ceva destul de nou.

— Asta, fiin'că tu *ai* o viață amoroasă. Mi-a plăcut și mie o fată, și ea... (*Își învață iubirea vieții cum se merge c-un picior de plastic.*) ...nu-i deloc interesată.

---

1 Bomboane de ciocolată, cu glazură de zahăr, în mai multe culori.

2 *Knowing Me, Knowing You*, piesă a grupului suedez ABBA, de pe albumul *Arrival* (1976).

— Ea pierde. Bietul de tine.

— Curios e c-am văzut-o la școală săptămâna trecută și, oricât ar părea de ciudat...

— Ți s-a evaporat chemarea pentru ea?

— Mda. Fără urmă. Cum se-ntâmpl-așa ceva?

— Ei, frățioare! Întreabă-mă pe mine. Întreabă-l pe Aristofan. Întreabă-l pe Dante. Întreabă-l pe Shakespeare. Întreabă-l pe Burt Bacharach[1].

— De fapt, poate nici nu merg la discotecă.

— De ce să nu mergi?

„Pentru că azi am făcut în așa fel, ca Wayne Nashend și Ant Little să fie suspendați, iar Neal Brose, exmatriculat, și sunt toate șansele ca ei să fie acolo."

— Nu mă simt așa de crăciunist anul ăsta.

— Aiurea! Du-te! Pantofi, nu adidași. *Făcuți cu cremă.* Blugii ăia negri, pe care ți i-am cumpărat din Arcada Regentului. Și puloverul ăla de culoarea muștarului, în V, dacă-i curat. Tricou alb, simplu, pe dedesubt. Fără logouri, că-s nașpa. Nimic deschis la culoare, nimic sport. *Categoric* nu cravata aia de prost-gust cu clape de pian. Un *strop* de Givenchy de la tati în jurul bronhiilor. Nu Brut. Brutu-i la fel de sexy ca Fairy lichid. Șutește puțină spumă de păr de la mami și scoală-ți puțin franjurii de pe frunte, ca să nu arăți ca un pui de cercetaș. Dansează până-ți cad ciorapii și prafurile fericirii să-ți poarte norocul pe nări în sus.

— Bine. *Brose, Little, Nashend ar câștiga, dacă nu m-aș duce.* O faci pe șefa!

— Ce rost ar avea o avocată care n-o face pe șefa? Hai, că s-a făcut coadă la telefon. Anunț-o pe mami c-am sunat. Spune-i c-o să urmăresc panoul cu mesaje diseară. Pe mai târziu.

Vântul rece ca gheața mă lua pe sus, aducându-l pe turnătorul clasei, cu fiecare pas, mai aproape de Brose, Nashend și Little. Când am trecut prin fața pe la domnișoara Throckmorton, sala de festivități mi s-a-nfățișat ca o arcă luminată, plutind pe întu-

---

1 Burt Freeman Bacharach (n. 1928), interpret, compozitor, producător de albume, pianist american.

nericul arctic nesfârșit. Avea ferestrele cu geamuri de sticlă colorată, ca pentru discotecă. Michael Fish spusese că frontul de joasă presiune care traversa Insulele Britanice provenea dinspre Urali. Munții Urali sunt în URSS ca Munții Stâncoși în Colorado. Silozurile rachetelor intercontinentale și adăposturile împotriva căderilor radioactive erau cufundate-adânc în măruntaiele munților. Există orașe de cercetare științifică atât de secrete, încât n-au nici nume și nu apar pe hărți. Ciudat era că mă gândeam la un soldat din Armata Roșie, stând de pază-n vârful unui turn înconjurat cu sârmă ghimpată și tremurând, la fel, de frig, sub același vânt înghețat. Poate că oxigenul pe care-l expirase el era chiar oxigenul pe care-l inspiram eu acum.

Julia provocase toat-acea conversație, ca să-mi distragă mie atenția de la ceva.

Pluto Noak, Gilbert Swinyard și Pete Redmarley stăteau în holul de la intrare. Nu sunt câtuși de puțin preferatul lor, de pe vremea când m-au șutuit afară din grupul „Nălucilor". Nu se leagă de mine, doar se comportă ca și cum n-aș exista. Ceea ce e firesc de bine. Dar astă-seară era cu ei și-un băiat chiar mai mare. Neras, încruntat, geacă de piele maro, tricou de rugby de la All Blacks[1]. Pluto Noak l-a bătut pe umăr și i-a făcut semn înspre mine. Un stol de fete erau în spatele meu și-mi blocau ieșirea de urgență, dar băiatul rugbist se îndrepta deja-n direcția mea.

— *Ăsta* e?

— Ăhă, a zis Pluto Noak, ajungându-l din urmă. Ăsta e.

Holul de la intrare s-a cufundat în liniște.

— Am o veste pentru *tine*. (M-a strâns de hain-atât de zdravăn, că mi-au crăpat cusăturile. Dădea pe dinafară de ură.) Azi te-ai lua' de băiatu' care nu trebuia. (Dinții din față nu i se despărțeau când vorbea, numai buzele i se schimonoseau.) Bă, tu ăsta, nescalpatule, nescuipatule, neînjunghiatule, nejugănitule, nesculatule, nefututule, necăcatule, nepișatule, necuratule, nenorocitule de...

— Josh. (Pluto Noak l-a smucit de braț pe băiatul respectiv.) Josh! *Ăsta* nu-i Neal Brose. Ăsta-i *Taylor*.

---

1 Echipa națională de rugby a Noii Zeelande.

Numitul Josh s-a uitat urât la Pluto Noak:
— Ăsta nu-i Neal Brose?
— Nu. E Taylor.
Rezemat de ușa de la bude, Pete Redmarley a zvârlit un Menestrel[1] în aer și l-a prins în gură.
— *Ăsta* – s-a uitat Josh la fel de urât la Pete Redmarley – e Taylor *ăla*?
Pete Redmarley și-a mușcat Menestrelul.
— Ăhă.
— Tu ești ăla, Taylor – mi-a dat drumul hainei –, care i-a turnat pe piticaniile-alea de gemeni Kray[2], care-l storceau de bani pe fratele *meu*?
— Cine – mi s-a spart vocea –, care-i fratele tău?
— Floyd Chaceley.
Blândul de Floyd Chaceley are un sfânt *duh* de frate mai mare.
— Atunci, da, sunt Taylor *ăla*.
— Bă, mi-a netezit haina pe mine Josh, bine le-ai făcut, bă, Taylor *ăla*. Da', dacă vreunu' din voi, ăștialalți – toți cei din holul de la intrare s-au făcut mici în fața ochilor lui, să nu-i deoache –, îi știe pă Brose, Little sau Nashend ăștia, să le spună că sunt *aici*. Spuneți-le că-i aștept, uite-acu'. Spuneți-le că vreau să-i aud.

Înăuntru, în sala de festivități propriu-zisă, câțiva copii dansau deja pe *Video Killed the Radio Star*[3]. Majoritatea băieților se trăseseră-ntr-o parte, prea plini de ei, ca să danseze. Majoritatea fetelor se trăseseră-n partea cealaltă, la fel, prea pline de ele, ca să danseze. Discotecile-s înșelătoare. Pari un idiot patentat, dacă dansezi prea devreme, dar, după ce o piesă esențială dă peste cap discoteca, pari o labă tristă, dacă *nu* dansezi. Dean vorbea cu Floyd Chaceley lângă ferestruica unde se vând cutii de sucuri și dulciuri.

---

1 *Galaxy Minstrel* (textual: „Menestrelul galaxiei"), bomboană de ciocolată cu o glazură tare, despre care se făcea reclama că „nu se topește în mână, ci în gură".

2 Ronald („Ronnie") Kray (1933-1995) și Reginald („Reggie") Kray (1933-2000), doi dintre corifeii crimei organizate din Estul Londrei, în anii 1950-1960.

3 *Video Killed the Radio Star*, piesă a formației The Buggles, inclusă în albumul *The Age of Plastic*, din 1979.

— Tocmai l-am cunoscut pe frate-tu, i-am spus. Dumnezeule! N-aș vrea să-l contrariez cu ceva.

— Frate vitreg. (Mulțumită mie, Floyd își petrecuse dimineața-n biroul domnului Nixon, făcând mărturisiri care-l incriminau pe Neal Brose. Puteam să jur că Floyd mă ura.) Și, da, e ca lumea. Să-l fi văzut mai devreme. Când amenința că-i dă *foc* la casă lui Neal Brose.

Îl invidiam pe Floyd acum, după ce reglasem deja conturile pe ziua respectivă cu taică-su și maică-sa.

— Nu-mi vine să cred că Nashend sau Little o să-și arate mutrele pe-aici astă-seară.

Dean s-a mutat pe partea mea și mi-a oferit răsuceaua lui de zahăr, să mușc și eu puțin din ea. Floyd mi-a cumpărat un Pepsi.

— Uite-o pe Andrea Bozard! ne-a arătat-o Dean pe fata care-o făcea pe căluțul la domnișoara Throckmorton și care construia cuiburi, punând în ele ghinde pe post de ouă. În fusta aia *țuț*.

— Ce-i cu ea?, l-a-ntrebat Floyd.

— E bună? Sau ce? a făcut Dean o mutră de cățel cu limba scoasă.

A urmat *Friggin' in the Riggin'*, piesa celor de la Sex Pistols, și punkiștii din Upton și-au făcut loc în față. Fratele mai mare, Steve, al lui Oswald Wyre a izbit cu capu-n perete, așa că tata lui Philip Phelps l-a dus cu mașina la spitalul din Worcester, pentru cazul în care-ar fi intrat în comă. Dar gestul lui i-a scos pe câțiva dintre băieți la dans (vorba vine), așa că DJ-ul a pus, mai departe, *Stand and Deliver*, cu grupul Adam and the Ants. Asta-i o piesă-n al cărei clip video Adam Ant face-un dans aparte. Se-aliniază toți și desenează X-uri în aer cu-ncheieturile mâinilor, deplasându-se-n ritmul muzicii. Dar fiecare vroia să fie-Adam Ant, care făcea mișcările c-un pas în fața haitei lui, așa că rândul se mișca din ce în ce mai repede-n sus și-n jos în sala de festivități a satului, până când băieții și fetele ajungeau practic s-alerge. A urmat *The Lunatics (Have Taken Over the Asylum)*, de Fun Boy Three. Pe-asta nu se poate dansa, decât dacă ești Pleoșc. O fi auzit, Pleoșc, un ritm secret pe care nimeni altcineva nu l-a perceput.

Robin South a strigat:

— Pleoșc, mare figură mai ești!

Pleoșc nici n-a observat că nimeni altcineva nu mai dansa.

Secretele te-afectează mai mult decât îți vine să crezi. Minți, ca să le păstrezi ascunse. Deviezi discuția de la ele. Te temi c-o să ți le descopere cineva și-o să le spună lumii-ntregi. Crezi că *tu* ești păstrătorul secretului, dar nu-i așa că secretul, de fapt, se folosește de *tine*? Dacă lunaticii-și modelează doctorii mai mult decât îi modelează doctorii pe lunatici?

La budă, era Gary Drake.

Al'dată, aş fi-nghețat, dar nu și după o zi cum fusese cea de azi.

— Ești bine? a zis Gary Drake.

Al'dată, el ar fi comentat, rânjind, că eu nu sunt în stare să-mi găsesc puța. Și-acuma, brusc, devenisem destul de bine văzut, ca să merit un „Ești bine?" din partea lui Gary Drake?

Frigul de decembrie se revărsa-năuntru pe fereastră.

Cu cea mai plictisită zvâcnire din cap, i-am spus lui Gary Drake:

— Mda...

Mucuri de țigară pluteau pe Fluviul Galben de pișat aburind.

Locomotion[1] le-a făcut pe toate fetele să formeze o linie șerpuită și să danseze ca trenul. A urmat *Oops! Upside Your Head*[2], la care se dansează, cumva, ca și cum ai trage la rame-ntr-o barcă. Nu-i un dans pentru băieți. *House of Fun*, a celor de la Madness, în schimb, este. *House of Fun* vorbește despre cumpăratul de prezervative, dar BBC-ul nu i-a pus capac suficient de repede, fiin'că BBC-ul detectează înțelesurile secrete abia la câteva săptămâni după ce s-a prins și cel mai nătărău cap-sec din comitatul Prosto-shire. Pleoșc a făcut un dans ca electrocutat, pe care mai mulți l-au copiat, la-nceput, ca să-și bată joc de el, dar adevăru-i c-a funcționat. (Există câte-un Pleoșc ascuns în toți marii inventatori.) A urmat *Once in a Lifetime*, a celor de la Talking Heads.

---

1 Piesă de pe albumul *Blue Train*, din 1957, de John Coltrane.

2 Piesă din 1979 a formației R&B The Gap Band.

Ei, cântecul *ăsta* s-a dovedit crucial în a face să fie mai sinucigaş dacă *nu* dansai decât dacă dansai, aşa că ne-am pus şi eu, Dean şi Floyd pe dansat. DJ-ul a pornit şi lampa stroboscopică. Dar numai în snopuri mici de pulsiuni, fiin'că de la stroboscop te poţi alege cu creierii prăjiţi. Dansatul e ca mersul pe-o stradă mare şi-aglomerată, sau ca milioane de alte lucruri. Te descurci absolut minunat, câtă vreme nu te gândeşti la ce faci. În timpul furtunii stroboscopice, printr-o pădure de gâturi şi braţe pe fundalul nopţii furtunoase, am zărit-o pe Holly Deblin. Holly Deblin dansează ca un fel de zeiţă indiană, unduindu-se, dar şi răsucindu-şi mâinile. Holly Deblin *poate* că mă zărise şi ea pe mine prin pădurea ei pe fundal de noapte furtunoasă, fiin'că *poate* că mi-a zâmbit. (*Poate că mi-a zâmbit* nu-i totuna cu *mi-a zâmbit*, dar e de departe mai bun decât *nu mi-a zâmbit.*) A urmat *I Feel Love*, cu Donna Summer. John Tookey a făcut o demonstraţie a proaspetei nebunii zise *break dance*, de la New York, dar s-a dus învârtindu-se până într-un grup de fete, pe care le-a răsturnat ca la popicărie. A trebuit să fie salvat, John Tookey, de tocurile femeieşti înfipte-n el. În timp ce Bryan Ferry cânta *Jealous Guy*[1], Lee Biggs şi Angela Bullock s-au tras deoparte. Şi-au luat limbile-n gură-ntr-un colţ, iar Duncan Priest s-a postat chiar lângă ei şi-a început să-şi facă numărul obişnuit, cu vaca fătând. Şi totuşi, râsetele erau amestecate şi cu invidie: Angela Bullock poartă sutiene negre. Câtă vreme „balerinii de la Spandau" cântau *To Cut a Long Story Short*[2], Alastair Nurton s-a dus şi el cu Tracey Impney, o gotă[3] uriaşă din Brotheridge Green. Au venit apoi Gary Numan şi Tubeway Army, cu *Are "Friends" Electric?*, iar Colin Pole şi Mark Badbury s-au lansat într-un dans robotizat sacadat.

— Cântecul ăsta-i *marfă*! mi-a zbierat Dean la ureche. E-atât de *futuristic*. Ştii, Gary Numan are o prietenă pe nume „Cinci". E colosală chestia, sau ce?

---

1 Piesă de pe albumul *Imagine,* din 1971, al lui John Lennon (1940-1980).

2 Piesă din 1980 a trupei Spandau Ballet

3 Termenul *goth* se referă la adepţii muzicii rock gotice, lansate în Marea Britanie la începutul anilor '80.

Dansatul e ca un creier ale cărui celule sunt dansatorii. Dansatorii cred că *ei* decid ce fac, dar ei, de fapt, răspund unor porunci străvechi. *Three Times a Lady*, a celor de la The Commodores, a golit ringul de dans, doar iubiții și iubitele rămânând, care se-mbrățișau și se bucurau de faptul că se uita lumea la ei, și pupăcioșii, care se-mbăloșau, pur și simplu, nebăgând în seamă că se uita lumea la ei. Alegerile de-al doilea se-orientau deja către alegerile de-al treilea. Paul White s-a tras deoparte cu Lucy Sneads. A urmat *Come on, Eileen*, cu Dexy's Midnight Runners. O discotecă e și-o grădină zoologică. Unele animale-s mai sălbatice acolo *decât* în timpul zilei, altele-s mai amuzante, unele mai dezlănțuite, unele mai timide, altele mai cu vino-ncoace. Holly Deblin, evident, se dusese acasă.

— Credeam c-ai plecat acasă.

Un semn de IEȘIRE lumina verde-extraterestru în beznă.

— *Eu* credeam că *tu* ai plecat acasă.

Discoteca făcea să vibreze plăcile de parchet. Există un oficiu îngust, în spatele scenei, burdușit cu stive de scaune. Are și-un soi de raft înalt, care-ajunge pân' la trei metri-n sus și e lat cât e și-oficiul de lat. Blaturile meselor de ping-pong sunt păstrate acolo, sus de tot, iar eu știu bine unde-i vârâtă scara.

— Nu, doar că dansam cu Dean Moran.

— Nu, zău? a-ntrebat Holly Deblin, pe-un ton gelos-haios. Și ce-are Dean Moran în plus, ce eu n-am? Sărută bine?

— *Moran?* Dar e *revoltător*!

Cuvântul „revoltător" a fost ultimul pe care l-am spus în viața mea, ca băiat care nu sărutase niciodată vreo fată. Îmi făcusem întotdeauna griji, dar nu-i chiar atât de complicat să te săruți. Ai niște buze, care *știu* ce au de făcut, cam la fel cum știu anemonele de mare ce au de făcut. Sărutatul te-amețește, la fel ca și „Ceștile Zburătoare". Oxigenul expirat de fată-l inspiri tu.

Dar se poate să ți se ciocnească dinții de-ai fetei – asta-i boală cronică.

— Hait! s-a dat înapoi Holly Deblin. Scuze!

— Nu-i nimic. Pot să mi-i lipesc la loc.

Holly Deblin mi-a răvășit părul dat cu spumă. Pielea de pe gâtul ei – ceva mai moale n-am mângâiat în *viața* mea. Și ea m-a

lăsat. Asta-i partea uimitoare. M-a *lăsat*. Ca raioanele de parfumuri din magazinele universale, așa miroase Holly Deblin, a mijloc de iulie și-a bombonele Tic-Tac cu scorțișoară. Văru-meu Hugo pretindea c-a sărutat *treij'* de fete (și că nu numai le-a sărutat), și-acuma o fi ajuns, probabil, pe la cin'zeci, dar numai pe una singură se poate s-o fi sărutat prima oară.

— A, mi-a spus ea. Uite, am șutit niște vâsc.

— S-a-nmuiat și...

În timpul celui de-al doilea sărut din viața mea, limba lui Holly Deblin mi-a vizitat gura, ca un șoricel timid. Te gândești, poate, că trebuie să fie-o mare scârboșenie, dar e ceva umed și secret, și limba mea voia să-i întoarcă vizita, drept care am lăsat-o. Sărutul ăsta, ultimul, s-a stins, fiin'că uitasem să mai și respir.

— Cântecul ăsta – gâfâiam, de fapt –, care cânt-acum. E cam hipiot, dar e *frumos*.

Cuvinte ca „frumos", pe care nu le poți folosi cu băieții, le poți folosi cu fetele.

— *Number Nine Dream*. John Lennon. L.P.-ul *Walls and Bridges*, 1974.

— Dac-așa vrei să mă impresionezi, să știi că *reușești*.

— Fratele meu lucrează la Revolver Records. Are o colecție de L.P.-uri care se întinde până pe Marte și înapoi. Dar, ia spune: de unde știai de cuibușorul ăsta de nebunii?

— De oficiul ăsta? Veneam aici la clubul tinerilor, să joc ping-pong. Am crezut că astă-seară era-ncuiat. Dar m-am înșelat, evident.

— Evident.

Holly Deblin și-a strecurat mâinile sub puloverul meu. După ce le-am auzit pe Julia și Kate Alfrick vorbind, ani de zile, despre mâinile care nu se mai opreau din pipăit, eram obișnuit să mă abțin și să nu fac și eu la fel. Pe urmă însă Holly Deblin a-nceput să tremure. M-am gândit că-i era frig, poate, dar ea, de fapt, chicotea.

— Ce? (Mă temeam că făcusem ceva greșit.) Ce?

— Ce față a făcut Neal Brose azi-dimineață, la prelucrarea metalelor.

— A, da. Dimineața de azi e cufundată-ntr-o ceață mare. Toată ziua, de altfel.

— Gary Drake l-a oprit de la bormașină, înțelegi? și i-a arătat cu degetul ce făceai tu. Brose n-a priceput, în prima fază. Că *lucrul* ăla pe care-l anihilai tu la menghină era, de fapt, *calculatorul* lui. Apoi, numai *apoi*, a priceput. O fi el un laș nenorocit, dar prost nu e. A înțeles ce urma să se întâmple după, și după, și după. A știut că era gata împăiat. A știut chiar în momentul ăla.

Eu mă jucam cu mărgelele care i se ciocneau la gât lui Holly Deblin.

— Și eu am rămas destul de surprinsă, a zis ea.

N-am grăbit-o.

— Adică, te plăceam, Taylor, dar mă gândeam că ești...

Nu voia să zică nimic, din ce m-ar fi putut leza.

— Un sac de box uman?

Holly Deblin și-a proptit bărbia-n pieptul meu.

— Mda. (Și-a mai și apăsat bărbia un pic.) Ce s-a-ntâmplat? Cu tine, adică, Taylor?

— Diverse. (Faptul că-mi spusese „Taylor" suna mai apropiat decât „Jason". Eu sunt și-acum prea timid, să-i spun oricum.) Tot anul ăsta. Uite ce e, nu vreau să vorbim despre Neal Brose. Poate altă dată?

I-am tras ușor banderola tricotată, pe care-o purta la-ncheietură, și mi-am tras-o peste încheietura mea.

— Hoțule. Ia-ți și tu accesorii la modă de primă mână.

— Asta și fac. Uite-l pe primul din colecția mea.

Holly Deblin mi-a apucat urechile *măricele* între fiecare dintre degetele ei arătătoare și degetele mari și mi-a ghidat gura înspre a ei. Al treilea sărut a durat cât a durat și *Planet Earth*, cu Duran Duran. Holly Deblin mi-a ghidat și mâna înspre locul unde puteam simți bătând în podul palmei mele inima ei de paișpe ani.

— Bună, Jason.

Camera de zi, luminată de beculețele din pomul de Crăciun și de focul de gaz din șemineu, îmi amintea de Peștera lui Moș Crăciun. Televizorul era stins. Tati stătea, pur și simplu, din câte mi s-a părut, în penumbra ciudată. Dar, după tonul vocii lui, mi-am dat seama că știa totul despre Neal Brose și calculatorul Casio terciuit.

— Ți-a plăcut la discotecă?

— Așa și-așa. (Nu-i păsa lui de discoteca mea.) Cum a fost la Oxford?

— La Oxford, ca la Oxford. Jason, trebuie să stăm puțin de vorbă.

Mi-am atârnat hanoracul negru la cuier, știind că eram deja condamnat. „Să stăm puțin de vorbă" înseamnă că eu stau jos și tati șterge cu mine pe jos, dar Holly Deblin probabil că-mi refăcuse conexiunile-n cap.

— Tati, pot să-ncep eu?

— Foarte bine. (Tati părea calm, dar vulcanii par și ei calmi, chiar înainte ca jumate din munte să sară-n aer.) Dă-i drumul.

— Am două lucruri să-ți spun. Două chestii majore, pe bune.

— Unul din ele presupun care este. Ai avut o zi palpitantă la școală, din toate punctele de vedere.

— Ăsta-i unul din ele, da.

— Domnul Kempsey mi-a telefonat mai devreme. În legătură cu băiatul acela exmatriculat.

— Neal Brose. Mda. O să... O să-i plătesc un calculator nou.

— Nu-i nevoie. (Tati era prea sleit, ca să mai răbufnească.) Îi trimit eu prin poștă un cec lui taică-su, de dimineață. Și *el* mi-a telefonat. Tatăl lui Neal Brose, vreau să zic. De fapt, *el* mi-a cerut *mie* scuze. (*Asta* m-a surprins.) M-a rugat să uităm povestea cu calculatorul. O să-i trimit cecul, oricum. Dacă alege să nu-l încaseze, îl privește. Dar cred că așa se va putea trage linie sub toată povestea.

— Și, deci...

— Poate că maică-ta o să vrea să contribuie și ea cu ce-o fi, acolo, dar..., a ridicat din umeri tati. Domnul Kempsey mi-a spus c-au existat niște intimidări. Îmi pare foarte rău că nu te-ai gândit să ne spui nouă despre asta, dar sunt ultimul care s-ar putea supăra pe tine pentru așa ceva. Nu crezi?

Atunci mi-am adus aminte de telefonul Juliei.

— Mami-i acasă?

— Mami... – și-n ochii lui tati s-a citit stinghereala – rămâne la Agnes peste noapte.

— La Cheltenham?

Nu mai înțelegeam nimic. Mami nu rămâne peste noapte la nimeni, în afară de mătușa Alice.

— A fost o vizionare privată, care s-a lungit până târziu.

— N-a zis nimic despre așa ceva la micul dejun.

— Și-al doilea lucru pe care voiai să mi-l spui care era?

Momentul ăsta se pregătea de douășpe luni să se fâsâie atunci.

— Spune, Jason. Mă-ndoiesc să fie chiar așa de rău cum crezi tu.

Ba da, este.

— Ieșisem să... (Călăul nu m-a lăsat să spun „patinez") ăăă... în ianuarie trecut, când lacul din pădure-nghețase bocnă. Îmi făceam și eu veacul acolo cu câțiva dintre colegi. Îmi pusesem ceasul de la tataie. Ceasul Omega... (mi l-a oprit Călăul în gât pe „Seamaster". Faptul că spuneam lucrul ăsta-n realitate mi se părea mai aproape de vis decât zecile de coșmaruri pe care le avusesem, cu momentul în care l-aș fi spus.) ...pe care l-a cumpărat când a fost în... (*Doamne*, acuma nici „Marină" nu mai puteam spune.) ...staționat la Aden. Dar am căzut – acuma nu mai puteam da înapoi – și l-am făcut zob. Cinstit, am încercat anul ăsta-ntreg să găsesc unul nou. Dar singurul de care-am aflat costa opt sute cinzej' de lire. Și n-am atâția bani. Bineînțeles.

Tati avea fața-mpietrită. Un mușchi nu i se mișca pe ea.

— Zău că-mi pare rău. Am fost un prost că l-am luat cu mine.

În orice moment, calmul se putea risipi și tati m-ar fi *anihilat.*

— Ei, nu contează. (Numai că adulții spun asta, de multe ori, tocmai când contează cel mai mult.) Era doar un ceas. Nu s-a rănit nimeni, nu ca bietul băiatul ăla, Ross Wilcox. N-a murit nimeni. Fii mai atent cu obiectele fragile pe viitor, atâta tot. A mai rămas *ceva* din ceas?

— Adevăru-i că numai cureaua și carcasa.

— Păstrează-le și pe ele. Poate că vreun ceasornicar o să reușească să pună în loc piese de la un alt Seamaster în cel de la tataie. Nu se știe niciodată. Când o să ajungi tu să administrezi parcuri naturale de mii de acri pe Valea Loarei.

— Adică, n-ai de gând să... *faci* nimic? Să-mi faci mie, vreau să zic?

Tati a ridicat din umeri.

— Te-ai consumat deja destul de unul singur.

Nici nu-mi trecuse prin *cap* că putea să ias-*atât* de bine.

— Aveai de gând să-mi spui și tu mie ceva important, nu, tati?

Tati a înghițit în sec.

— Ai făcut o treabă minunată cu decoratul pomului.

— Mulțumesc.

— *Eu* îți mulțumesc. (Tati a luat o gură de cafea și s-a strâmbat.) Am uitat să-i pun și îndulcitor. Vrei tu să mi-l aduci din bucătărie, iubitule?

„Iubitule"? Tati nu mi-a mai spus așa de-o *veșnicie*.

— Sigur.

M-am dus în bucătărie. Îți îngheța și sufletu-acolo. Sentimentul de ușurare parcă făcuse și gravitația mai slabă. Am luat pentru tati cutiuța de NutraSweet, o linguriță și-o farfurioară și m-am întors în camera de zi.

— Mulțumesc. Stai jos înapoi.

Tati a lăsat să-i cadă o capsulă minusculă în cana de Nescafé, a făcut un vârtej, amestecând, și-a luat cu amândouă mâinile cana și farfurioara.

— Uneori... (După „uneori" ăsta, parc-a devenit din ce în ce în ce mai stingher.) Uneori, poți să iubești două persoane, în moduri diferite, în același timp. (Fie și numai să-mi vorbească era pentru el un efort *supra*-omenesc.) Înțelegi?

Am dat din cap că nu. Poate că-n ochii lui tati aș fi putut găsi un indiciu, dar el și-a lăsat privirile-n jos, în cafea. S-a aplecat în față. S-a sprijinit cu coatele de măsuța de cafea.

— Mama ta și cu mine...

Acum, tati avea o voce *oribilă*, ca de actor oarecare de *rahat* dintr-o telenovelă oarecare de *rahat*.

— Mama ta și cu mine...

Tati tremura. Tati nu tremură! Cana și farfurioara au început să-i clănțăne-n mâini, așa c-a trebuit să le pună jos, dar și-a pus mâinile peste ochi.

— Mama ta și cu mine...

Omul de ianuarie

— Din ce se aude, a luat chiar și *credite* pentru ea!

Ghici despre cine vorbea Gwendolin Bendincks?

— *Credite?* a guițat, chiar așa, doamna Rhydd. *Credite?*

S-o fi șters de-acolo, rușinat? De ce? Nu greșisem cu nimic. Era vina mea că nu mă văzuseră, cum stăteam și răsfoiam *Hituri de succes* în spatele unei piramide-ntregi de cutii de Pedigree Chum?

— Credite. De ordinul a douăzeci – de *mii* – de lire.

— Cu banii ăștia, poți să cumperi o casă mai mică! La ce-i trebuiau ei douăzeci de mii de lire?

— Polly Nurton zice că are o firmă de echipamente de birou, sau ceva de felul ăsta, la Oxford, care aprovizionează și „Groenlanda" – vreau să zic, lanțul de magazine universale, nu țara. Dacă nici *ăsta* nu-i un aranjament frumușel...

Doamna Rhydd nu pricepea.

— Doamnă Rhydd, el lucrează la „Groenlanda", ca director zonal de vânzări. Adică, lucra. L-au dat afară acum două luni. Nu m-ar mira să aflu că există o legătură între *aia* și toată... situația *asta*. Polly Nurton, o știți, nu e genul care să bată câmpii. Zicea: „Păi, ce organizație respectabilă vrea un vinovat de adulter la butoane? Cu siguranță că el i-a făcut contractul cu «Groenlanda» cu ani în urmă, pe vremea când... a început *legătura* dintre ei".

— Adică, zici că se... de ceva timp?

— A, da! Prima... indiscreție, au comis-o cu *ani* în urmă. El încă de pe-atunci i-a mărturisit Helenei și a jurat s-o rupă cu ea. Helena l-a iertat. De dragul familiei. O înțeleg. Adică... (Oamenii au tendința de-a șopti cuvântul, de teamă să nu le poarte ghinion.) ...*divorțul.* E un pas drastic. Poate că nu s-au mai întâlnit în anii

următori, poate că da. Nu mi-a spus, Polly Nurton, iar eu nu sunt băgăcioasă. Dar, odată ce-ai tăiat o bezea de lămâie, poți să *plângi* tu cât oi vrea, că n-o mai faci la loc.

— Adevărat, doamnă Bendincks. *Foarte* adevărat.

— Dar Polly știe măcar atâta lucru. Când afacerea ei s-a dus la fund, anul trecut – la puțin timp după ce soțul ei și-a luat lumea în cap și-a lăsat-o baltă cu copilul pe care-l aveau împreună – mai mult ca sigur, fiindcă mirosise că era ceva putred în regatul Suediei, vorba aia –, s-a întors către fostul iubăreț.

— Ce nerușinată!

— În ianuarie trecut s-a întâmplat. Polly zicea c-a avut nu-știu-ce cădere nervoasă. Poate o fi avut, poate n-o fi avut. În schimb, a dat o mulțime de apeluri enervante la el acasă, la orice oră, genul ăsta de situație. Așa că el a împrumutat o *căruță* de bani, fără să-i sufle măcar o vorbă nevestei lui, dar punând garanție casa ei și-a familiei.

— Ți se rupe inima de biată doamna Taylor, nu-i așa?

— Da, exact așa. Ea n-a știut *ab-so-lut nimic*, până n-a luat la puricat extrasele lui bancare. Ce mod în care să afli că *propria* ta casă e gajată! Vă puteți *închipui* măcar cât de *dusă de nas* te simți? Cât de *trădată*? Ironia-i alta: la galeria Helenei din Cheltenham, lumea face coadă până după colțul străzii – revista *Casă la țară*[1] publică un articol despre ea luna viitoare.

— Părerea mea este, a dat în clocot doamna Rhydd, că femeia *asta* nu s-a purtat cu nimic mai bine decât o boarfă ordinară...

Apoi, doamna Rhydd s-a umflat ca un pește-balon, când a dat cu ochii de mine. Am pus la loc numărul din *Hituri de succes* și m-am apropiat de tejgheaua ei. Capăt din ce în ce mai mult exercițiu în a mă preface că nu s-a-ntâmplat nimic.

— *Bună!* Jason te cheamă, nu? a zis Gwendolin Bendincks, oferindu-mi cel mai larg zâmbet cu putință. Nu ții tu minte o zbârcitură ca mine, dar ne-am întâlnit la casa parohială, vara trecută.

— Vă țin minte.

---

1 *Country Home Magazine*, titlul unei reviste de decorațiuni interioare și stil de viață.

— Pun pariu c-așa le spune *tuturor* fetelor! (Doamna Rhydd a fost suficient de amabilă încât să fac-o mutră scârbită.) Așa, deci, omul de la meteo zice că ne paște o ninsoare zdravănă la noapte. Ți-ar plăcea, nu-i așa? Dat cu sania, construit igluuri, bătut cu bulgări.

— Ce se mai întâmplă, scumpule? (Doamna Rhydd se moșmondea c-un pistol de marcat prețurile.) Astăzi vă mutați, nu-i așa?

— Cei de la mutări încarcă lucrurile grele chiar acum. Mami, sora mea, Kate Alfrick și șefa lui mami împachetează ultimele mărunțișuri, așa că pe mine m-au trimis de-acasă pentru câteva ceasuri – Călăul nu m-a lăsat cu: „...să-mi iau la-revedere".

— Să spui *au revoir*[1] la Black Swan Green, s-a băgat în vorbă Gwendolin Bendincks, arborând un zâmbet cunoscător. Dar mai vii să ne vizitezi *curând*, nu-i așa? Cheltenham doar n-o fi la capătul pământului, nu, ce zici?

— Mă tem că nu.

— Te prezinți cu o mină foarte curajoasă, Jason. (Și-a plesnit palmele, ca și cum ar fi prins între ele un greiere.) Dar vreau să-ți spun atât: dacă Francis – preotul paroh, adică – și cu mine vă putem fi de folos, indiferent cu ce, ușa noastră e întotdeauna deschisă pentru voi. Vrei, te rog, să-i spui asta mamei tale?

— Sigur că da. *Cunosc un puț în care te poți îneca.* Sigur.

— Hai, să trăiești, Țâcă. (Domnul Rhydd a venit de undeva din spate.) Ce-ți dau?

— Un sfert de dropsuri cu fructe și-un sfert de cristale de ghimbir. (Cristalele de ghimbir mie-mi irită gingiile, dar am înțeles că mami se dă-n vânt după ele.) Vă rog.

— Că bine zici, Țâcă – și domnul Rhydd s-a urcat pe scară, s-ajungă la borcane.

— Cheltenham e divin, și-a reluat Gwendolin Bendincks lucrul asupra mea. Orașele-stațiuni vechi posedă un asemenea caracter. Și e *mare* casa pe care o închiriază mama ta, Jason?

— N-am văzut-o încă.

1 „La revedere" (fr.).

— Dar tatăl tău își stabilește baza la Oxford? (Am dat din cap că da.) Încă n-a avut noroc de-o slujbă nouă, din câte am auzit? (Am dat din cap că nu.) Firmele abia se întorc la lucru după vacanța de Crăciun, de aceea. Oxfordul n-o fi la capătul pământului, nu-i așa, doamnă Rhydd? Mergem să-l vedem pe tata în curând, ei, ce zici?

— N-am... prea vorbit despre asta, deocamdată.

— Una câte una, foarte înțelept. Dar tu precis abia aștepți o școală nouă-nouță! Eu așa spun mereu: străinul e doar un prieten pe care nu l-ai cunoscut încă. (Tâmpenii. Nu l-am cunoscut încă pe Casapul din Yorkshire, dar nu vreau să mi-l fac prieten.) Și deci fosta voastră casă de pe Pajiștile Kingfisher a și fost scoasă la vânzare?

— O să fie curând, bănuiesc.

— Motivul pentru care întreb este că noi ne-am mutat cu casa parohială într-o căsuță de pe drumul spre Upton, dar asta numai așa, provizoriu. Spune-i mamei să-și instruiască agentul imobiliar să-i dea de știre lui Francis înainte să facă reclamă casei cine-știe-pe-unde. Mama ta mai bine ar face tranzacția cu un prieten, decât cu vreunul din afară, despre care habar nu are cine e. Mai ții minte personajele alea sinistre, alde Crommelynck, și cum ni s-au băgat pe sub piele? Așa, deci: îi spui, te rog, da? Îmi promiți, Jason? Pe cuvântul tău de cercetaș?

— Sigur că da, promit. *Peste vreo patruj' de ani.* Pe cuvântul meu de cercetaș.

— Că bine zici, Țâcă – și domnul Rhydd a răsucit pungile, să le-nchidă.

— Mulțumesc...

Am căutat niște bani prin buzunare.

— No, no... Azi e din partea casei. (Fața domnului Rhydd e ca o epavă umflată, dar o față și privirea ei pot fi două lucruri total diferite.) Cadou de despărțire.

— Mulțumesc.

— Eeei, a cântat Gwendolin Bendincks, ce zici de *asta*!

— Da, i-a făcut ecou doamna Rhydd, pe un ton sec. *Ce* zici de asta?

— Cei mai buni britanici. (Domnul Rhydd mi-a pus în palmă pungile de hârtie.) *Eu* mulțumesc foarte mult.

Black Swan Green e Satul Morților azi, fiin'că se dă la televizor *Moonraker* [1]. Cic-ar fi ultimul film al lui Roger Moore în rol de James Bond. Televizorul nostru-i în spatele camionului de mutări. M-aş fi dus la Dean să văd filmul, în mod normal, numai că Dean și taică-su au plecat pe jos către Whiteleaved Oak, s-o vadă pe mamaie-sa, pe drumul către Fundătura Chase. Picioarele singure m-au dus către lacul din pădure. Domnul Rhydd a fost amabil și mi-a dat pe gratis dropsurile, dar azi parc-au gust de-acid și sticlă. Am scuipat bomboana pe care am luat-o.

Iarna, pădurile sunt locuri alunecoase.

Mintea-ți trece una-două de la surcea la surcea.

Tati a venit ieri să-și ia restul de lucruri. I le lăsase mami-n pungi negre de plastic, în garaj, fiin'că are nevoie de toate valizele. Ea și Julia plecaseră la galeria din Cheltenham. Eu stăteam pe-un bufet de-mpachetat și mă uitam la *Zile fericite*, la televizorul meu portabil. (Până când mi-a spus Hugo că *Zilele fericite* se petrec în anii '50, eu crezusem că era vorba de-America de-*acum*.) Un motor necunoscut a oprit chiar pe-aleea noastră de mașini. Pe fereastra salonului am văzut un Volkswagen Jetta bleu. Tati a coborât de pe locul mortului.

Nu-l mai văzusem pe tati de când o sărutasem pe Holly Deblin, în noaptea când mi-a spus că el și mami se despărțeau. De două săptămâni mari și late. Am vorbit la telefon, dacă se poate spune așa, de la mătușa Alice, în ziua de Crăciun, dar a fost ceva oribil, oribil, *oribil.* Ce-ar fi trebuit să-i spun? „Mulțumesc pentru jocul Meccano de nivel avansat și pentru discul L.P. cu Jean-Michel Jarre?" De fapt, chiar asta i-am și spus. Mami și tati nu-și mai vorbeau, iar mami nu m-a-ntrebat ce-mi spusese tati.

Când am zărit Volkswagen-ul Jetta bleu, Vierme Nevricos mi-a șuierat: „Fugi! Ascunde-te!"

---

1 *Moonraker*, film din 1979, în regia lui Lewis Gilbert.

— Bună, tati.

— A! (Tati a făcut o mutră ca de alpinist, în clipa-n care-i plesnește coarda.) Jason. Nu m-așteptam să . (Era să zică: „...să fii acasă“, dar și-a modificat enunțul.) Nu te-am auzit.

— Am auzit eu mașina. (Evident.) Mami-i la lucru.

Atâta lucru știa și tati.

— Mi-a lăsat câteva lucruri. Am venit să le iau, numai atât.

— Ă, da. Mi-a spus.

O pisică a intrat agale-n garaj, cenușie ca lumina lunii, și s-a tolănit pe-un culcuș de cartofi.

— Așa, deci..., a zis tati. Julia ce mai face?

Voia, de fapt, să spună: *Julia mă urăște?* Dar nici măcar Julia n-ar fi putut răspunde la o asemenea-ntrebare.

— Face... bine.

— Bun. Bun. Spune-i bună din partea mea.

— Bine. *Spune-i tu singur, de ce nu-i spui?* Cum a fost Crăciunul?

— A... bine. Liniștit. (Tati s-a uitat la pungile de gunoi așezate piramidă.) Îngrozitor. Din motive limpezi. Dar al tău?

— Și-al meu a fost îngrozitor. Îți lași barbă, tati?

— Nu, doar că nu m-am... poate-mi las. Nu știu. Rudele de la Richmond sunt bine?

— Mătușa Alice, cum îți închipui, e ca o cloșcă tot timpul, fiin'că... știi și tu.

— Bineînțeles.

— Alex tocmai s-a jucat pe calculatorul lui de la BBC. Hugo ți se vâră pe sub piele mai tare ca oricând. Nigel rezolvă ecuații de gradul patru ca distracție. Unchiul Brian... (Terminatul propoziției despre unchiul Brian s-a dovedit o muncă prea dificilă.)

— ...s-a îmbătat criță și m-a făcut cum i-a venit la gură?

— Tati, unchiul Brian e-un idiot?

— E-n stare să se *poarte* ca și cum ar fi. (Ceva s-a descâlcit la tati. Arată gol pe dinăuntru și nefericit, dar cu siguranță e mai împăcat.) Numai că felul cum se poartă cineva nu-i totuna cu felul în care este acel cineva. Nu neapărat. Cel mai bine este să nu-i judeci pe oameni prea mult. Poate că se petrec lucruri pe care nu le cunoști. Înțelegi?

Înțelegeam.

Partea cea mai oribilă era că mă simțeam lipsit de loialitate față de mami, fiin'că mă purtam prietenos cu tati. Oricât ar spune amândoi: „Te iubim și de-acum încolo", *tot* trebuie s-alegi. Expresii ca „întreținerea copilului" și „în interesul copilului" – de ele nu scapi. O siluetă rămăsese în Volkswagen-ul Jetta bleu.

— Este...

Nu știam cum să-i spun.

— Cynthia m-a adus cu mașina pân-aici, da. S-ar bucura să te salute, dacă... (Un organist dement mi-a izbit corzile panicii.) ...dacă vrei și tu. (O nuanță de implorare i-a frânt vocea lui tati.) Vrei?

— Bine. (Nu voiam.) Bine.

În afara grotei care era garajul, cădea o ploaie atât de ușoară, că parcă nici n-ar fi căzut. Până s-ajung eu la Jetta, Cynthia s-a și dat jos. Nu era o boarfă cu țâțe mari, nici o vrăjitoare care să deoache. Arăta mai modest decât mami, oricum ai fi luat-o, și mai timidă. Părul șaten, tuns bob, ochii căprui. Nu arăta *neam* a mamă vitregă. Deși asta urma să fie, puțin câte puțin.

— Bună ziua, Jason. (Femeia cu care tati prefera să-și petreacă tot restul vieții, în loc de mami, s-a uitat la mine, ca și cum aș fi îndreptat o armă către ea.) Eu sunt Cynthia.

— Bună. Eu sunt Jason.

Era foarte, foarte, *foarte* bizar. Nici ea, nici eu n-am încercat să ne dăm, propriu-zis, mâna. Pe fundul mașinii, avea un abțibild pe care scria: BEBELUȘ LA BORD.

— Ai un bebeluș?

— Ei... Milly a început deja să meargă. (Cine i-ar fi auzit vocea prin comparație cu-a lui mami, ar fi zis că mami e mai șic.) Camilla. Milly. Tatăl Camillei – fostul meu soț – suntem deja... El, adică, nu face parte din peisaj. Cum se zice.

— Corect.

Tati se uita la viitoarea lui nevastă și la singurul fiu din poarta fostului garaj.

— Așa, mi-a zâmbit Cynthia, nefericită. Vino să ne vizitezi oricând vrei, Jason. Sunt trenuri, de la Oxford la Cheltenham, directe. (Vocea Cynthiei nu-i nici pe jumate, ca volum, față de-a

lui mami.) Tatălui tău i-ar face plăcere să vii. *Serios* că i-ar face. Și mie la fel. Locuim într-o casă mare, veche. Pe la capătul grădinii, curge un pârâu. Ai putea chiar să ai o... (Fusese cât pe-aci să spună: „cameră a ta proprie".) Mă rog, ești bine-venit oricând.

Tot ce puteam face era s-aprob din cap.

— Oricând îți convine. (Cynthia s-a uitat la tati.)

— Și, deci, cum..., am început eu, speriat brusc de perspectiva de-a nu avea nimic de spus.

— Dacă tu..., a început ea, în aceeași secundă.

— După tine...

— Nu, după tine. Serios. Zi mai departe.

— De când... (Adult care să mă facă pe mine să zic eu primul, nu se mai văzuse niciodată.) ...îl cunoști pe tati?

Intenționasem să-i pun întrebarea pe-un ton degajat, dar îmi ieșise ca de la Gestapo[1].

— De când ne dezvoltam. (Cynthia se străduia din greu să elimine orice semnificații suplimentare.) În Derbyshire.

Adică, de mai multă vreme decât mami. Dacă tati se-nsura cu Cynthia de la bun început, în loc de mami, și-ar fi avut împreun-un fiu, aș fi fost același eu? Sau vreun cu totul alt băiat? Sau vreun băiat care-ar fi fost pe jumate ca mine?

Atâția Gemeni Nenăscuți – ce perspectivă descurajantă.

Am ajuns la marginea lacului din pădure și mi-am adus aminte: cum am jucat noi „Țară, țară, vrem ostași" pe lacul înghețat, în ianuarie trecut. Douăzeci-treij' de copii, toți alunecând și zbierând, împrăștiindu-se-n toate părțile. Tom Yew ne-ntrerupsese jocul, năpustindu-se pe cărarea pe care tocmai o luasem eu acum, cu motocicleta lui Suzuki. Stătuse chiar pe banca pe care stăteam eu și-mi aminteam de el. Unde era Tom Yew acum? Într-un cimitir de pe-o colină fără copaci, de pe niște insule de care nici măcar nu *auziserăm* în ianuarie trecut. Ce se-alesese de motocicleta Suzuki a lui Tom Yew? Dezmembrată, ca să fie reparate alte motociclete Suzuki. Lumea nu vrea să lase lucrurile în pace. Mereu le

---

1 *Geheime Staatspolizei* — „Poliția Secretă a Statului" în Germania nazistă.

injectează finaluri începuturilor. Frunzele se smulg una câte una de pe crengile sălciilor ăstora plângătoare. Cad în lac și se dizolvă-n mâl. Ce sens are chestia asta? Mami și tati s-au îndrăgostit, au avut-o pe Julia, m-au avut pe mine. Acuma s-au *dez*-drăgostit, Julia se mută la Edinburgh, mami – la Cheltenham, iar tati – la Oxford, cu Cynthia. Lumea nu stă o clipă din a *des*-face tot ceea ce lumea nu stă o clipă din a face.

Dar cine zice că lumea trebuie să aibă vreun sens?

În visul meu, apăruse un flotor de undiță pe apă, oranj pe negru lucios, la doar un metru de la mal. Pleoșc era cel care ținea undița, stând la celălalt capăt al băncii pe care stăteam eu. În visul ăsta, Pleoșc părea să fie-atât de autentic în orice detaliu, până și la felul în care mirosea, că mi-am dat seama că probabil eram treaz.

— A. Da, bine, Mervyn? Doamne, visam despre...

— Scoală-te, scoală-te, puturosule!

— ...visam ceva. Ești de mult aici?

— Scoală-te, scoală-te, puturosule!

Ceasul meu Casio pretindea că nu dormisem decât zece minute.

— Probabil c-am...

— O să ningă-n curând. O să se pună, și toate alea. Autobuzul școlii o să rămână-nzăpezit.

Mi-au trosnit încheieturile, când m-am întins.

— Nu te uiți la James Bond?

Încheieturile mi-au trosnit la loc.

Pleoșc s-a uitat la mine c-o privire tragică, de parcă *eu* eram prostul satului cu patalama.

— N-avem televizor aici. Pescuiesc, aia fac. Hai să vezi lebăda.

— Nu sunt lebede la Black Swan Green. Asta-i o glumă de-a locului.

— Mănâncă-ntre craci. (Pleoșc și-a vârât o mână-n pantaloni și s-a scărpinat zdravăn la boașe.) Mănâncă-ntre craci.

Un măcăleandru s-a pus pe tufa de ilice, parc-ar fi pozat pentr-o felicitare de Crăciun.

— Și... ce-ai prins tu cel mai mare-n lacul ăsta, Merv?

— N-am prins niciodată nimic-nimic. Nu la capătul ăsta. Io pescuiesc la capătul mai îngust, de partea cu insula, nu știi?

— Și ce-ai prins tu cel mai mare la capătul mai îngust?

— N-am prins niciodată absolut nimic nici la capătul mai îngust.

— A...

Pleoșc s-a uitat la mine cu privirile obosite.

— Am prins odată un lin mare și gras. L-am fript, al naibii, înfipt într-un băț, la noi în grădină. Cea mai gustoasă bucățic-au fost ochii. Asta, primăvara trecută. Sau primăvara dinaintea ei. Sau primăvara dinaintea ăleia.

Sirena unei ambulanțe s-a tânguit ca proasta-n târg prin pădurea pustie.

— Moare cineva, l-am întrebat pe Pleoșc, tu ce crezi?

— Debby Crombie – o duce la spital. I-a scos capu' din burtă bebelușu'.

Ciorile *cronc... cronc... cronc*ăneau, ca bătrânii ăia care uită de ce-au mai urcat scările până la etaj.

— Plec azi din Black Swan Green.

— Te mai văd eu.

— Probabil că nu.

Pleoșc a ridicat un picior și-a slobozit-rostogolit o bășin-atât de zgomotoasă, că măcăleandrul de pe tufa de ilice și-a luat zborul, înfricoșat.

Flotorul oranj stătea nemișcat pe apă.

— Mai ții minte pisoiul ăla, Merv, pe care l-ai găsit iarna trecută, înghețat bocnă?

— Nu-mi plac alea cu pisici. Numa' ouăle cu cremă și Twix-urile.

Flotorul oranj stătea nemișcat pe apă.

— Vrei niște dropsuri cu fructe?

— No. (Pleoșc și-a îndesat punga-n buzunarul hainei.) Nu neapărat.

Ce-o fi fost, ce n-o fi fost atât de jos, de-aproape a trecut pe deasupra capetelor noastre, c-aș fi putut s-o ating cu vârfurile degetelor – dacă de sperietură nu m-aș fi făcut așa mic pe bancă.

N-am văzut din prima ce era. *Un planor...* (Creierul meu rămăsese marcat de forma obiectului.) *un Concorde*[1]... *un înger mutant căzut pe pământ.*

O lebădă a coborât pe toboganul ei de aer, ca să-și întâlnească reflexia.

Reflxia unei lebede a urcat pe toboganul ei de apă, să-ntâlnească lebăda.

În clipa dinaintea ciocnirii, pasărea-*gigant* și-a desfăcut larg aripile, și picioarele ei lopătate au pedalat ca-ntr-un desen animat. A rămas unde era, pe urmă s-a prăbușit și-a săltat o trombă de apă cu pântecul. Rațele au sărit cu măcăitul pe ea, dar o lebădă nu observă decât ce vrea să observe. Și-a-ntins și arcuit gâtul, exact la fel cum face tati după un drum lung la volan.

Dacă lebedele nu erau adevărate, miturile ar fi trebuit să le născocească.

M-am descovrigat și eu din poziția de panică. Pleoșc nici nu clipise măcar.

Flotorul oranj țopăia pe vălurele și contra-vălurele.

— Iartă-mă, Mervyn, i-am spus lui Pleoșc. Aveai dreptate.

Nu știi niciodată încotro se uită Pleoșc.

Tufele de buruieni care crescuseră aproape cât Casa-din-Pădure fuseseră tunse acum la dimensiuni firești. Crengi albe, fără frunze, erau stivuite ordonat pe-o pajiște care nu mai văzuse de mult lumină. Ușa din față era-ntredeschisă și cineva lucra-năuntru, c-o mașină electrică. Brusc, s-a oprit. Un radio cu tranzistori, pătat de vopsea, dădea meciul dintre Nottingham Forest și West Bromwich Albion. Au început lovituri zdravene de ciocan.

Aleea din grădină fusese și ea curățată.

— Alo?!

Alte lovituri de ciocan.

— Alo?!

La capătul coridorului, un constructor cam de-o vârstă cu tati, dar mai solid, ținea o daltă-ntr-o mână și-un baros în cealaltă.

---

1 Avion de pasageri supersonic, produs în cooperare de Anglia și Franța și care a funcționat pe rute comerciale transatlantice între anii 1976 și 2003. În total, au fost produse 20 de bucăți.

— Te-aju' cu ceva, băiete?
— Ăăă... nu vreau săăă... vă deranjez.
Constructorul mi-a făcut semn s-„aștept o clipă" și-a stins radioul.
— Scuzați, am zis eu.
— N-ăț' face grij'. Ne bate-ai lu' Cloughie de ne mer' fulgii. Mă doare ș-urechile. (Avea un accent care putea veni și de pe altă planetă.) Mi-ar prinde bine-o pauză, dacă to'... Te rupe dă spate să bagi 'idro'zolație. Cre' că-s nebun dă lega' să m-apuc io singur s-o bag. (S-a așezat pe ultima treaptă a scărilor, a desfăcut un termos și și-a turnat niște cafea.) Cu ce po' să te-aju', dacă to'...?
— Era... locuiește o femeie bătrân-aici?
— Soacră-mea? Doamna Gretton?
— Foarte bătrână. Haine negre. Păru-alb.
— Aia e. Bunica din famili-Addams.
— Cam așa.
— S-a muta' la noi, într-o casă de oaspeți, chiar peste drum. O știi, nu?
— Știu c-o să pară... – Călăul mi l-a blocat pe „straniu" – ciudat, dar acum un an, mi-am luxat glezna. Când a-nghețat bocnă lacul din pădure. Era și târziu. M-am târât, cum-necum, trăgând piciorul după mine, dinspre lac pân-aici, și-am bătut la ușa ei...
— Deci, *ăla tu* erai? (Constructorul s-a luminat la față de cât de surprins a fost.) Și ea te-a făcu' bine la lo' c-o grețoșenie, c-o cataplasmă, este?
— Exact așa. Mi-a prins foarte bine.
— Ș-io zi' că merge. Mi-a făcu' și mie-ncheietura mâinii acu' niște ani. Miracol a fos'. Da' nevastă-mea și io eram siguri că pă tine te-a scos din capu' ei.
— Să mă scoată din capul ei?
— Chiar și 'nainte s-o lovească damblaua, era cam... dusă cu pluta, știi. Ne gândeam noi că tu erai un d-ăla de-al ei – și omul și-a luat o voce de film de groază –, *băieții 'necați*, știi, *ăia din lac*.
— A, mă rog. Adormise când am plecat eu...
— Așa face, mereu! Pun pariu că te-a-ncuiat 'năuntru și toate alea?
— Adevăru-i că da, m-a-ncuiat, așa că n-am apucat să-i mulțumesc pentru glezna reparată.

— Spune-i acu', dacă vrei. (Constructorul și-a leorpăit cafeaua cât a putut de tare, ca să nu-și opărească buzele.) Nu-ți garantez că te mai ține minte, sau c-o să-ți vorbească, da'-i merge foarte bine zilele-astea. Vezi casa aia galbenă, hăt, în spate, printre copacii de colo? Ăia suntem noi.

— Dar casa asta... credeam că e la... nu-știu-câți kilometri de oriunde.

— Asta? Nããă! E la juma' distanță-ntre Cărarea Porcilor și carieră. Unde-și fac tabăra țiganii toamna. Toată pădurea de-aici n-are mai mul' dă câțiva acri, să știi. Două-trei lungimi dă stadion de fotbal, cel mult. Nu-i Amazonia. Nu-i pădurea din Sherwood.

— E-un băiat în sat, Ross Wilcox. Era unul dintre cei de pe gheață, anul trecut, când m-ați găsit, în fața porții dumneavoastră...

Chipurile foarte bătrâne ajung s-arate ca niște marionete și asexuate, și li se face pielea, de vezi prin ea.

Un termostat a făcut clic și-un aparat de-ncălzit a-nceput să mmmurmure.

— Așa, așa, mi-a șoptit doamna Gretton, așa, așa...

— N-am spus asta nimănui. Nici măcar lui Dean, prietenul meu cel mai bun.

Camera vopsită galben mirosea decrepit, a criptă și carpetă..

— La bâlciul de-anul trecut, din noiembrie, am găsit portmoneul pierdut de Wilcox. C-o groază de bani în el. Vorbesc serios, o *groază*. Am știut c-al lui era, fiin'că avea-n el poza lui. Trebuie să-nțelegeți că Wilcox întruna s-a luat de mine, tot anul trecut. De cele mai multe ori... numai din răutate. Sadic. Așa că l-am păstrat.

— Așa se zice, a șoptit doamna Gretton, așa se zice...

— Wilcox a-nnebunit. Dar banii erau ai lui taică-su, iar taică-su-i nebun de-a binelea. Fiin'că-i era așa de frică de-*asta*, Wilcox a tras o ceartă zdravănă cu prietena lui. Din cauza *asta*, prietena lui s-a cuplat cu Grant Burch. Din cauza *asta*, Wilcox a pus mâna pe motocicleta lui Grant Burch. În fine, a lui frate-su. A băgat viteză mare cu ea, la răscruce-a derapat. Și-a pierdut – partea asta, numai în șoaptă o puteam spune – jumate din picior. *Piciorul*

lui. Înțelegeți? Din *vina* mea. Dacă i-aș fi... dat imediat portmoneu-napoi, acu' mergea. Când am ajuns la casa dumneavoastră cea veche, într-un picior, anul trecut, cu glezna scrântită, cât de tare mă durea. Da' Ross Wilcox... piciorul i se termină-ntr-un... ciot.

— Ora de culcare, a șoptit doamna Gretton, ora de culcare...

Pe fereastră, se vedeau curtea și casa unde locuiau Joe-constructorul și familia lui. Un câine cu aer de crocodil a trecut pe-acolo, bălăbănindu-și coada și ducând în botul rânjit un sutien uriaș.

— Ziggy! Ziggy! (O femeie-uriaș alerga după el, gâfâind furioasă.) Treci 'napoi aici!

— Ziggy! Ziggy! (Doi copilași alergau după femeia-uriaș.) Treci 'napoi aici!

Oare să fi existat, înăuntrul doamnei Gretton celei senile, o doamnă Gretton atentă, care m-asculta, mă judeca?

— Uneori, îmi vine să-mi înfig o țăpușă prin tâmple, doar ca să nu mă mai *gândesc* la cât de vinovat sunt. Dar pe urmă-mi spun: „Păi, dacă Wilcox n-ar fi fost așa o scârbă, *zău* că i-l dădeam imediat înapoi". Dac-ar fi fost al oricui altcuiva, poate cu excepția lui Neal Brose, aș fi zis: „Bă, dobitocule, ți-a căzut ăsta". Fără să ezit. Așa că... e și vina lui Wilcox, nu? Și consecințele consecințelor consecințelor faptelor tale – dacă sunt și din vina ta, păi, atunci nu mai ieși niciodată din casă, corect? Așa că nu-i vina mea că Ross Wilcox și-a pierdut un picior. Ba este. Ba nu este. Ba este.

— Până la semn, a șoptit doamna Gretton, până la semn...

Femeia-uriaș trăgea de-un capăt al sutienului, Ziggy trăgea de celălalt.

Cei doi copilași țipau fericiți.

Nu mă bâlbâisem nici măcar o singură dată-n tot acel timp, cât îi vorbisem doamnei Gretton. Dar dacă nu Călăul e de vină? Dacă de vină-i *cealaltă persoană*? Așteptările celeilalte persoane. Dar dacă din motivul *ăsta* pot să citesc perfect, cu voce tare, într-o cameră goală, sau vreunui cal, vreunui câine, sau chiar mie însumi? (Sau doamnei Gretton, care poate c-o fi ascultat *o voce*, dar sunt aproape convins că nu a mea era.) Dar dacă se-aprinde-un fitil, când m-ascultă o altă ființă umană, ca batonul de dinamită din filmele cu Tom și Jerry? Dar dacă dinamita explodează, atunci când nu pronunți cuvântul înainte s-ajungă flacăra la capătul

fitilului, cu câteva secunde-nainte? Dar dacă factorul care provoacă bâlbâiala e stresul, de la ssssssâsâitul fitilului ăluia, pe care-l auzi în ureche? Dar dac-ai putea să prelungești infinit de mult fitilul, pentru ca dinamita să n-ajungă niciodată să explodeze? Cum ar fi?

Un termostat a făcut clic și-un aparat de-ncălzit a încetat să mmmurmure.

— Mult a durat, a șoptit doamna Gretton, mult a durat.

Joe-constructorul a bătut în tocul ușii.

— Vă-nțelegeți bine?

Un submarin într-un port înghețat, asta arăta o fotografie alb-negru, atârnată de perete lângă haina mea. Întregul echipaj era pe punte și saluta. Fotografiile vechi îi însoțesc mereu pe oamenii bătrâni. Mi-am tras fermoarul hanoracului negru.

— Aici e Lou, fratele ei, a zis Joe. Rându' din față, dreapta dă tot. (Și-a pus o unghie ciuntită lângă o figură.) Ăsta e. (Lou era doar cu puțin mai mult decât o umbră lăsată de-un nas.)

— Fratele? (Îmi suna cunoscut.) Îmi tot spunea, doamna Gretton, să nu cumva să-l trezesc pe fratele ei.

— Când, acuma?

— Nu, în ianuarie trecut.

— Nu prea puteai să-l trezești, pă Lou. Su'marinu' lui, l-a scufundat un distrugător german în '941, dincolo dă Orkney. Și ea – Joe a făcut semn cu capul peste umăr, spre doamna Gretton – n-a trecu' practic niciodată peste asta, biata dă ea.

— Doamne! Trebuie să fi fost cumplit.

— Războiu', a zis Joe, pe tonul că răspundea la cele mai multe-ntrebări c-un singur cuvânt. Războiu'.

Tânărul marinar de pe submarin se scufunda-ntr-o mare de alb. În ochii însă, noi eram cei care ne scufundam.

— E cazul să plec.

— Co'ect. Iar io tre' să mă-ntorc la 'idro'zolație.

Cărarea care ducea înapoi spre Casa-din-Pădure trosnea sub călcătura noastră. Am cules un con de pin perfect. Norii zăpezii așteptate închiseseră cerul de tot.

— De unde ești, Joe?

— Io? Nu-ți dai seama după cum vorbesc?

— Știu că nu-i un accent de Worcestershire, dar...
Și-a exagerat accentul cât a putut de mult.
— Mi-s *Brummie*, băiețelule.
— *Brummie?*
— Ăhă. Dacă vii de la *Brum*, păi atunci eș' *Brummie*. *Brum* îi zice la Birmingham.
— Deci asta-nseamnă *Brummie*.
— Încă unu' din marile mistere-ale vieții, dezvăluit, mi-a urat la-revedere Joe fluturând un patent.

— *MORT!*
Sau, cel puțin, așa mi s-a părut c-am auzit. Dar cine strigase cuvântul *ăla*-ntr-o pădure, și de ce? Să fi fost, de fapt, „cort"? Sau poate „moft"? Exact acolo unde cărăruia care venea dinspre Casa-din-Pădure se-ntâlnea cu cărarea către lac, am auzit un zgomot de pași apăsați, venind către mine. M-am strecurat între doi pini care formau parcă un iadeș, ca să nu fiu văzut.
Cuvântul a străpuns iar, ca o săgeată, spațiul dintre copaci, de astă-dată mult mai aproape:
— *MORT!*
După câteva secunde, Grant Burch a *zburat* în fugă pe lângă mine. Nu el striga. Groaza i se citea-n paloarea feței. Cine l-ar fi putut speria pe Grant Burch în așa hal? Tatăl-mecanic al lui Ross Wilcox? Poate Pluto Noak? Dispăruse, până să mă gândesc eu măcar să-l întreb.
— EȘTI *MORT*, BURCH!
Philip Phelps și-a făcut apariția de după cotitură, la vreo douăj' de pași în urma lui Grant Burch. Nu era vreun Philip Phelps pe care *eu* să-l fi văzut vreodată, asta era problema. Philip Phelps *ăsta* era schimonosit și roșu la față de-o furie pură, care nu și-ar fi putut găsi liniștea, decât dacă punea gheara pe trupul frânt și moale-al lui Grant Burch.
— *MOOORT!*
Se făcuse mai mare, Philip Phelps, în ultimele câteva luni. Nici nu băgasem de seamă, până când n-a trecut ca o furtună prin dreptul ascunzătorii mele.
În scurtă vreme, cei doi băieți și furia unuia dintre ei au fost înghițiți de pădure. Cum îl scosese din minți Grant Burch pe

Philip Phelps cel docil, nu aveam să aflu niciodată. Atunci era ultima oară când îi vedeam în fața ochilor.

Lumea-i un director de școală, care insistă pe greșelile tale. Nu-ntr-un sens mistic sau la modul lui Isus. Mai degrabă legat de felul în care te-mpiedici mereu de-aceeași treaptă ascunsă, iar și iar, până când ajungi, într-un *târziu*, să pricepi. Ai grijă la treapta aia! Tot ce facem greșit, dacă suntem prea egoiști, sau prea toată ziua cu *Da, domnule*; *Nu, domnule*; *Trei pungi pline, domnule*, sau prea oricum – *aia*-nseamnă o treaptă ascunsă. Ori suporți consecințele faptului că la nesfârșit nu-ți bagi de seamă propria greșeală, ori, într-o bună zi, o bagi de seamă, și-atunci o-ndrepți. Ironia face ca, odată ce ți-ai băgat-o-n cap, acea treapt-ascunsă, și te gândești iar: „Hai, că viața nu-i chiar așa o mare căcăstoare", exact atunci, BUF! – și te duci la vale pe-o scară-ntreagă de noi trepte ascunse.

Întotdeauna mai sunt altele.

O țineam ascunsă, cutia de tablă Oxo, unde aveam patul, sub o scândură desprinsă a podelei. Am scos-o pentru ultima oară și m-am cocoțat pe pervazul ferestrei. Dacă toți corbii ar părăsi Turnul Londrei[1], ne-a spus domnișoara Throckmorton, Turnul Londrei ar cădea. Cutia mea de tablă Oxo e corbul secret al reședinței de pe Pajiștile Kingfisher nr. 9, Black Swan Green, Worcestershire. (Casa nu va cădea propriu-zis, dar o altă familie se va muta-n ea și-un alt copil va pune stăpânire pe cameră și-o va declara a lui, și niciodată, nici măcar *o dată*, nu se va gândi la mine. La fel cum eu nu m-am gândit nici măcar o dată la cine a stat aici înaintea noastră.) În al Doilea Război Mondial, aceeași cutie de tablă Oxo a mers pân' la Singapore și-napoi cu tataie-al meu. Mai demult, îmi lipeam urechea de ea și-ncercam s-aud vreun trăgător de ricșă chinez, ori vreun avion Zero[2] japonez, ori musonul care lua pe sus vreun sat cocoțat pe picioroange. Are

1 Sau Palatul și Fortăreața Regală a Majestății-Sale, este un castel situat pe malul nordic al Tamisei, astăzi într-o zonă centrală a Londrei, întemeiat în anul 1066 de cuceritorii normanzi.

2 Avioane de luptă Mitsubishi A6M Zero, folosite între anii 1940-1945 de Marina Imperială japoneză.

capacul atât de fix, încât icnește, când i-l scoți. Tataie ținea scrisori în ea, și tutun-frunze. Acum, în ea sunt păstrate-un amonit care se cheamă *Lytoceras fimbriatum*, un ciocănel vechi de geolog al lui tati, filtrul de la singura mea țigară-ncercată vreodată, *Marele Meaulnes* în franțuzește (cu felicitarea de Crăciun de la *Madame* Crommelynck, înfățișând un orășel de munte din Patagonia, care nu apare-n *Atlasul Lumii* al ziarului *Times*, cu dedicația: „*Mme* Crommelynck și valetul ei"), nasul de beton al lui Jimmy Carter, un chip cioplit din cauciuc de-anvelopă, o manșetă elastică pe care i-am șterpelit-o celei dintâi fete pe care-am sărutat-o vreodată și rămășițele unui ceas Omega Seamaster cumpărat de tataie-al meu din Aden, înainte să mă nasc eu. Fotografiile-s mai bune ca nimic, dar obiectele-s mai bune ca fotografiile, fiin'că obiectele-n sine au fost cândva parte din ceva ce-a *fost*.

Camionul de mutări s-a zgâlțâit tot când s-a pus în mișcare, a zdroncănit din ambreiaj și s-a urnit pe Pajiștile Kingfisher în sus, către șoseaua principală. Yasmin Morton-Bagot și mami au încărcat o ultimă cutie în Datsun. Tati a numit-o pe Yasmin Morton-Bagot, odată, „Coafura și Trăsura", și poate că asta și e, dar o asemenea „Coafură și Trăsură" poate fi la fel de dură ca Îngerii Iadului[1]. Julia, în schimb, a-nghesuit un coș de rufe, un colac de frânghie de uscat rufe și-o pungă mare de cârlige-n Alfa Romeo a Yasminei Morton-Bagot.

T minus 5 minute, mi-am făcut socoteala.

Perdeaua de plasă de la camera domnului Castle s-a dat la o parte. Doamna Castle a venit aproape de fereastră, ca o față-necată. S-a uitat lung, de sus, la mami, la Julia și la Yasmin Morton-Bagot.

Ce ochi mari pe doamna Castle.

A simțit că eram cu ochii pe ea și privirile ni s-au întâlnit. Iute ca fulgerul, perdeaua de plasă a venit la loc.

Julia mi-a recepționat semnalul telepatic și-a ridicat ochii spre mine.

M-am făcut că o salut cu mâna.

— M-au trimis după tine, să te-aduc. (Pașii soră-mii au intrat bocănind în camera mea.) Mort sau viu. Poate-ncepe să ningă-n

1 *Hell's Angels*, club exclusivist de motocicliști.

orice moment. La radio, s-a spus că se face polei și că pe M5 coboară mamuți lânoși, așa c-am face bine să plecăm.

— Bine. (Nu m-am mișcat de pe pervazul ferestrei.)

— Mult mai zgomotoasă fără covoare și perdele, este?

— Mda. (Ca și cum casa n-ar avea haine pe ea.) Mult mai. (Vocile noastre coborâte bubuiau și până și lumina zilei era c-o nuanță mai luminoasă.)

— Întotdeauna te-am invidiat pentru camera asta. (Julia s-a rezemat și ea de pervazul ferestrei mele. Coafura cea nouă i se potrivește, odată ce te-obișnuiești cu ea.) Poți să stai cu ochii pe vecini de-aici. Să-i spionezi pe-alde Woolmere și Castle.

— *Eu* te invidiam pe *tine* pentru-a *ta*.

— De ce? Sus, în pod, ca o lustruitoare de oale din epoca victoriană?

— De la tine se vede-n lungul drumului de cai, până hăt, la Malvern.

— Când se isca vreo furtună, credeam că tot acoperișul o să fie smuls, ca-n *Vrăjitorul din Oz*. Înlemneam de frică.

— Asta, mi-e greu să-mi închipui.

Julia-și răsucea-ntre degete medalionul de platină-n formă de delfin, primit de la Stian.

— Ce-i greu de-nchipuit?

— E greu de-nchipuit că pe tine te-ar înlemni *vreodată* ceva.

— Dacă vrei să știi, frățioare, în spatele fațadei mele neînfricate, mă sperie tot felul de lucruri de fiecare dată, de nu mai știu de mine. Dar ce proști am fost amândoi! De ce naiba n-om fi făcut, pur și simplu, schimb de camere?

Casa bântuită de ecouri și-a-ntrebat cele patru colțuri, dar n-a răsunat de nicăieri vreun răspuns.

Dreptul nostru de-a fi acolo se subția cu fiecare minut.

Câțiva ghiocei scoseseră capetele în locul mocirlos de lângă sera lui tati. Fosta seră a lui tati.

— Cum se numea jocul ăla, m-a-ntrebat Julia, uitându-se-n gol, în jos, de când eram noi mici? I l-am descris lui Stian. Când ne fugăream unul pe-altul de jur-împrejurul casei, și primul care-l prindea pe celălalt din urmă câștiga?

— Jur-împrejurul casei.

— *Ăsta* era! Nimerită denumire.

Julia-ncerca să mă-nveselească la loc.

— Mda. (I-am lăsat impresia că-i reușea figura.) Și *tu* te-ai ascuns după rezervorul de petrol odată și m-ai lăsat s-alerg pe lângă tine ca prostul timp de treij' de minute.

— Nu treizeci. După cel mult douăzeci, te-ai prins.

Dar e foarte bine pentru Julia. Luni, prietenul ei cel tare o s-aterizeze la Cheltenham cu Porsche-le lui negru, ea o să facă *țup* în mașină, și pe-aici ți-e drumul spre Edinburgh. *Eu*, tot luni, o să trebuiască să mă duc la o școală nouă, într-un oraș nou, și să fiu băiatul-cel-nou-ai-cărui-părinți-apropo-divorțează. Nici măcar n-am o uniformă ca lumea, deocamdată.

— Jason?

— Ce?

— Știi cumva de ce nu-și mai publică Eliot Bolivar poemele-n revista parohiei?

Numai acum șase luni, aș fi înlemnit eu s-o aud pe Julia spunând așa ceva, dar soră-mea-ntrebase fără glumă. Pescuia-n ape tulburi, ca să mă facă să ies la iveală? Nu. De când știa? Dar ce mai conta?

— Și-a vârât pe-ascuns poemele-n focul ăla pe care și-a pus și tati hârțogăria lui care ținea de „Groenlanda". Mi-a spus că focul i-a transformat poemele în capodopere.

— Sper, a zis Julia, smulgându-și cu dinții un colț de unghie – că n-a renunțat cu desăvârșire să mai scrie. Promitea ceva, literar vorbind. Când mai dai peste el, spune-i din partea mea să n-o lase baltă, îi spui?

— Bine.

Yasmin Morton-Bagot a scormonit prin torpedou și-a scos o hartă.

— Cel mai straniu mi se pare, am zis, bătând cu degetele darabana-n cutia de tablă Oxo, că plecăm din casă fără tati. Adică, el ar trebui să se fâțâie de colo-colo acum, să stingă boilerul, apa, gazul... (Divorțul ăsta-i ca-ntr-un film cu dezastre, când o fisură se lărgește-n zigzag de-a lungul străzii, căscând un hău sub picioarele cuiva. Cineva ăla-s eu. Mami e de-o parte, cu Julia. Tati e de partea cealaltă, cu Cynthia. Dacă nu sar fie-ntr-o parte, fie-n cealaltă, risc să cad într-o beznă fără fund.) Să verifice ferestrele

pentru ultima dată, curentul. Cum făcea când mergeam în vacanțe tocmai la Oban, sau în Peak[1], sau cine-mai-știe-unde.

N-am plâns în legătură cu divorțul, nici măcar o dată. N-o să plâng nici acum.

Nici de-al *dracu'* n-am de gând să plâng! Peste câteva zile-m-plinesc paișpe ani.

— O să fie bine, Jace. (Drăgălășenia Juliei face să fie totul și mai rău.) Pân' la sfârșit.

— Nu se *simte* c-ar fi bine.

— Pentru că nu s-a sfârșit încă.

---

1 Parcul Național *Peak District* este o zonă colinară, în apropiere de Manchester.

Mulțumiri

Le mulțumesc lui Nadeem Aslam, Eleanor Bailey, Jocasta Brownlee, Amber Burlinson, Evan Camfield, Lynn Cannici, Tadhg Casey, Stuart Coughlan, Louise Dennys, Walter Donohue, Maveeda Duncan și fiicei sale, lui David Ebershoff, Keith Gray, Rodney Hall, Ian Jack, Henry Jeffreys, Sharon Klein, Librăriei Kerr din Clonakilty, lui Hari Kunzru, Morag și Tim Joss, Toby Litt, Jynne Martin, Jan Montefiore, Lawrence Norfolk, Jonathan Pegg, Nic Rowles, Shaheeda Sabir, Michael Schellenberg, Eleanor Simmons, Rory și Diane Snookes, Doug Stewart, Carole Welch și doamnei cu părul alb din Hay-on-Wye, cea care m-a sfătuit să păstrez iepurele care, cum-necum, a scăpat din manuscrisul final.

Mulțumiri speciale părinților mei și lui Keiko.

Un strămoș îndepărtat al primului capitol a fost publicat în antologia *Granta 81*. Un strămoș apropiat al capitolului al doilea a fost publicat în antologia *New Writing 13* (Picador). Pentru capitolul al cincilea, am făcut cercetări bazate pe cartea *The Battle for the Falklands*, de Max Hastings și Simon Jenkins (Pan Books, 1997). Capitolul al optulea citează din *Le Grand Meaulnes*, de Alain-Fournier (Librairie Fayard, 1971). Romanul datorează unele profunzimi ale detaliilor volumului de amintiri *Where Did It All Go Right?* de Andrew Collins.

În 2007, David Mitchell a fost inclus de revista *Time* în topul celor mai influente o sută de personalități din lume.

Roman câștigător al American Library Association Alex Award, 2007 • Finalist la Costa Novel Award, 2006 • Finalist la *Los Angeles Times* Book Prize, 2006 • Nominalizat la Booker Prize, 2006 • Ales de revista *Time* între cele mai bune zece titluri ale anului 2006 • Menționat pe listele celor mai bune cărți ale anului 2006 de *New York Times*, *Washington Post Book World*, *The Christian Science Monitor*, *Rocky Mountain News*, *Kirkus Reviews*.

Romanele lui David Mitchell sunt traduse în peste treizeci de limbi.

Romanul de față urmărește un an (din ianuarie 1982 până în ianuarie 1983) din viața lui Jason Taylor, un băiat de treisprezece ani dintr-un sat situat în Worcestershire (al carui nume este chiar titlul original al cărții – *Black Swan Green*), unde ecourile Războiului Rece abia își fac simțite prezența. O lume necruțătoare, în ciuda aparenței bucolice, mai ales pentru băieții aflați la vârsta adolescenței, se dezvăluie treptat, odată cu destramarea familiei lui Jason, prima dragoste, veștile legate de moartea, în Insulele Malvine, a unor tineri soldați din Black Swan Green și apariția unei tabere de țigani în pădurea din apropiere. Roman al devenirii, semiautobiografic, ***Omul de ianuarie*** e considerat cea mai subtilă și luminoasă carte a lui David Mitchell.

„***Omul de ianuarie*** este *De veghe în lanul de secară* britanic, un nou triumf al lui David Mitchell, unul dintre cei mai importanți și cunoscuți scriitori contemporani."

Kirkus Reviews

„David Mitchell a creat unul dintre cei mai inteligenți, îndrăzneți și amuzanți tineri naratori care s-au născut vreodată din paginile unui roman. Limbajul său mereu proaspăt, strălucitor îi aduce pe cititori înapoi în adolescența lor. Un roman încântător."

The Boston Globe

„David Mitchell e un autor extrem de curajos și imaginativ. Ca în romanele lui Thomas Pynchon sau Herman Melville, când îl citești ai senzația că acoperișul literaturii s-a ridicat și ți se permite să te strecori înăuntru."

Time

„Un roman când nostalgic, când amuzant, când